COLECȚIA

Iubiri de poveste

SARAH MACLEAN

Ziua ducesei

SERIA „SCANDALURI ȘI TICĂLOȘI"

Malcolm Bevingstoke, duce de Haven, a trăit în ultimii trei ani într-o singurătate autoimpusă, acesta fiind prețul plătit pentru o greșeală pe care nu o mai poate îndrepta și pentru o iubire pe care a pierdut-o pentru totdeauna. Din cauza obligațiilor pe care le are ca duce, se vede nevoit să își asigure un moștenitor, ceea ce înseamnă că va trebui să își găsească o soție înainte de finalul verii. Există însă o singură problemă: el are deja o soție. Una care a fost plecată în tot acest timp și care acum a venit să ceară divorțul.

După ani buni petrecuți departe, Seraphina, ducesă de Haven, revine în Londra având un singur scop: să-și revendice viața pe care a pierdut-o și să-și găsească fericirea, fără a mai avea de-a face cu bărbatul care i-a frânt inima. Haven îi propune un armistițiu: Seraphina își poate dobândi libertatea de îndată ce își găsește o înlocuitoare pentru rolul de ducesă, ceea ce presupune ca ea să își petreacă vara în preajma unui soț pe care nu și-l mai dorește, dar de care e atrasă irezistibil... și alături de câteva tinere lady dornice să îi ia locul.

Aflat față în față cu soția sa, ducele înțelege că sentimentele lui au rămas la fel de vii chiar și după atât timp și se hotărăște să o recucerească, convingând-o că, în ciuda trecutului lor dureros, el este cel care o poate face cea mai fericită dintre femei.

Sarah MacLean și-a publicat primul roman istoric de dragoste în 2010, iar de atunci cărțile ei au devenit best-selleruri *New York Times* și *USA Today*, fiind traduse în mai mult de 12 limbi și distinse cu numeroase premii.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2277-8
9 786063 322778
Alma

SARAH MACLEAN

Ziua ducesei

The Day of the Duchess
Sarah MacLean
Copyright © 2017 Sarah Trabucchi
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ziua ducesei
Sarah MacLean

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACLEAN, SARAH
Ziua ducesei / Sarah MacLean
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2277-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SARAH MACLEAN

Ziua ducesei

Traducere din limba engleză
Elena Arhire/Graal Soft

Alma

Pentru susținătoarele drepturilor femeilor,
de acum și dintotdeauna.

Scandaluri și ticăloși

Vol. 3 / nr. 113, august 1836

Ducesă dispărută descoperită!

Parlamentul a simțit azi din plin *PARFUM DE BÂRFĂ* când Seraphina, dispăruta **DUCESĂ DE HAVEN,** s-a întors din sejurul ei scandalos ca să surprindă lumea bună și să se certe cu soțul ei în Camera Lorzilor.

Petiția parlamentară a doamnei de mult pierdute?

DIVORȚUL!

După cum se spune, **ÎMBROBODITUL HAVEN** a plecat iute acasă, cedând bătălia, dar nu și războiul, în fața celei care cândva i-a fost iubită, **FIICĂ PERICULOASĂ** și ducesă disprețuită... acum soție nedoritoare! *Totuși*, doamna *nu s-a lăsat ignorată*. Ea l-a urmărit **furioasă**, jurând să pună punct căsniciei *cu orice preț*. Ce poate fi **mai lasciv** decât un scandal de vară?

VA URMA.

Capitolul 1

Ducele părăsit renegat!

19 august 1836
Camera Lorzilor, parlament

Îl părăsise cu fix doi ani și șapte luni în urmă.

Malcolm Marcus Bevingstoke, duce de Haven, privi roțile micului calendar din lemn incrustat în sugativa de pe masa de scris, din biroul privat aflat deasupra Camerei Lorzilor.

19 august 1836. Ultima zi din sesiunea parlamentară, molatică și plină de fast. Și de amintiri șovăitoare. Învârti roata incrustată cu cifra șase. Cinci. Patru. Trase adânc aer în piept.

„Ieși." Își auzi propriile cuvinte, reci și chinuite de trădare, cu ecoul unei amenințări tăcute. „Să nu te mai întorci niciodată."

19 ianuarie 1834. „Ziua în care ea a plecat."

Degetele i se mișcară absente, găsind alinare în păcănitul familiar al roților.

„Ce simt pentru tine"... Cuvintele ei duioase și pline de ispită. „N-am mai simțit niciodată așa ceva."

Nici el. De parcă lumina, aerul și speranța umpluseră încăperea și acoperiseră toate colțurile întunecate. Umplându-i plămânii și inima. Și totul mulțumită ei.

Până când descoperise adevărul. Adevărul, care contase atât de mult până ce nu mai contase deloc. *Unde plecase?*

Ceasul din colțul camerei ticăi, numărând secundele până când Haven trebuia să își ocupe locul în încăperea principală sacră din Camera Lorzilor, acolo unde bărbați cu țeluri mai înalte și plini de entuziasm stătuseră generații întregi înaintea lui. Plimbă micul calendar între degete, ca un virtuoz, de parcă făcuse dansul acela de o sută de ori înainte. De o mie.

Și chiar așa era.

1 martie 1833. Ziua în care se cunoscuseră.

„Și i se permite oricui să se facă duce în zilele noastre, nu?" Fără respect. Tachinare, farmec, frumusețe pură și curată.

„Dacă ai impresia că ducii sunt răi, iubito, îți închipui ce-au de îndurat din partea duceselor?"

Zâmbetul acela. De parcă nu mai cunoscuse vreodată alt bărbat. De parcă nici nu își dorise să cunoască vreodată. Fusese al ei din clipa în care văzuse zâmbetul acela. Înainte de el. „Ce au de îndurat. Într-adevăr."

Apoi, totul se dusese pe apa sâmbetei. El pierduse totul, apoi o pierduse pe ea. Sau poate că fusese invers. Sau poate că era totuna.

Avea să vină vreodată vremea în care să nu se mai gândească la ea? Măcar o zi care să nu îi reamintească de ea? De timpul care se scursese ca o eternitate de când ea îl părăsise?

Unde se dusese?

Ceasul bătu ora unsprezece; bătăile grele răsunară în încăpere, reluate de alte câteva zeci, care băteau pe coridorul lung, din stejar, de deasupra, chemând bărbați cu nume străvechi la datoria care le revenise dinainte să se nască.

Haven învârti cu putere roțile calendarului și le lăsă să se așeze. 37 noiembrie 3842. O dată frumoasă – când nu urma să mai aibă nici cea mai mică șansă de-a se mai gândi la ea.

Se ridică și se îndreptă spre locul în care stăteau atârnate robele lui roșii – povara lor apăsătoare și grea era menită să oglindească greutatea responsabilității pe care o reprezentau. Își trase îmbrăcămintea peste umeri – căldura catifelei roșii îl copleși aproape imediat, prea dulce și sufocantă. Între timp, se întinse după peruca pudrată, strâmbându-se în vreme ce și-o așeză pe cap. Părul de cal îi biciui gâtul înainte să se așeze drept și incomod, ca o pedeapsă pentru păcatele trecutului.

Ignorând senzația, ducele de Haven deschise ușa biroului și își croi drum prin coridorul acum liniștit, spre intrarea încăperii principale din Camera Lorzilor. Era august și era cald ca naiba în Parlament, aerul fiind încărcat de sudoare și de parfum. Ferestrele erau deschise ca să permită adierii vântului să pătrundă în sală – o urmă de adiere care doar accentua mirosul greu, adăugând izul Tamisei mirosului deja îngrozitor dinăuntru.

Acasă, râul era rece și curat, nepătat de mizeria Londrei. Acasă, aerul era curat, promițând idile estivale și făcând aluzii la mai mult. La viitor. Sau cel puțin așa fusese. Până când componentele ideii

de „acasă" se destrămaseră și el rămăsese singur, fără ea. Acum, părea doar un pământ. Avea nevoie de mai mult decât de un râu și de niște coline vălurite ca să se simtă acasă. Avea nevoie de ea. Astfel că urma să facă în vara aceea ce făcuse de fiecare dată când lipsise din Londra în ultimii, exact, doi ani și șapte luni. Să o caute.

Nu se dusese în Franța sau în Spania, unde își petrecuse el vara precedentă, pe urmele englezoaicelor în căutare de distracții. Ea nu fusese nici una dintre văduvele false pe care le găsise în Scoția, nici vreuna dintre guvernantele de la conacul impunător din Țara Galilor, nici femeia pe care o urmărise în Constantinopol în luna de după plecarea ei, o escroacă de primă clasă care pretinsese că era aristocrată. Și mai fusese femeia din Boston – cea de care fusese atât de sigur –, cea căreia i se spunea Porumbița.

Nu Sera. Niciodată Sera. Dispăruse, de parcă nici nu existase vreodată. Într-o clipă aici, apoi dispărută în clipa următoare, cu destui bani care să îi permită să se facă nevăzută. Chiar când își dăduse el seama de cât de mult o voia. Dar, la un moment dat, banii aveau să se termine și urma să fie nevoită să se oprească din fugit. El, pe de altă parte, era un bărbat cu putere, privilegii și o avere colosală, îndeajuns cât să o găsească de îndată ce înceta să mai fugă.

Și avea să o găsească.

Se strecură pe una dintre băncile lungi care înconjurau platforma președintelui Camerei Lorzilor, acolo unde lordul cancelar începuse deja să vorbească.

– Domnii mei, dacă nu mai există chestiuni formale, vom închide sesiunea parlamentară din acest an.

Un cor de încuviințări – pumni care loveau în spetezele băncilor peste tot în sală – răsună prin încăpere.

Haven răsuflă și se abținu să nu se scarpine în perucă, știind că, dacă se lăsa pradă tentației, avea să fie mistuit de asprimea ei.

– Domnii mei! strigă lordul cancelar. Chiar nu mai este nici o chestiune formală suplimentară pentru sesiunea curentă?

Un cor strașnic de negații răsună prin încăpere. Camera Lorzilor părea mai degrabă plină de școlari disperați să își petreacă o după-amiază la scăldătoarea din oraș, nu de aproape două sute de aristocrați încrezuți dornici să ajungă la amantele lor.

Lordul cancelar zâmbi larg, chipul lui rumen strălucind de sudoare, sub perucă, în vreme ce își întinse mâinile late peste cingătoarea cuprinzătoare.

– Ei bine! Este voința și plăcerea Maiestății Sale ca...

Ușile enorme ale încăperii se deschiseră brusc, sunetul vui prin sala tăcută, luându-se la întrecere cu vocea cancelarului. Toate capetele se întoarseră, dar nu și al lui Haven; era mult prea dornic să lase în urmă peruca și Londra ca să își mai facă griji pentru ce se întâmpla după aceea.

Lordul cancelar își veni în fire, își drese glasul și spuse:

– ... Activitatea parlamentului să fie amânată până joi, 7 octombrie, anul...

Se auziră o grămadă de proteste zgomotoase când ușa se închise cu o bubuitură puternică. Atunci, Haven întoarse capul, urmărind privirile bărbaților adunați spre ușile încăperii, acum închise. Nu putea să vadă nimic nelalocul lui.

– Da! spuse lordul cancelar, pe un ton plin de dezaprobare, înainte să reia confirmarea închiderii sesiunii. Slavă Cerului... Joi, 7 octombrie anul...

– Înainte să încheiați, lord cancelar?

Haven încremeni.

Cuvintele fură rostite puternic, oarecum dulce, vioi și splendid de femeiesc – atât de nelalocul lor în Camera Lorzilor, interzisă sexului frumos. Cu siguranță, de aceea i se tăie răsuflarea. Cu siguranță, de aceea inima începu să îi bată cu putere în piept. De aceea se ridică brusc, în mijlocul unui val de indignare bărbătească.

Nu din cauza vocii în sine.

– Ce înseamnă asta? întrebă vijelios cancelarul.

Haven reuși să zărească atunci cauza zarvei iscate. O femeie. Mai înaltă decât oricare altă femeie cunoscută vreodată, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie de culoarea lavandei văzută vreodată, perfect aranjată, de parcă obișnuia să defileze regulat în sesiunea parlamentară. De parcă era însuși prim-ministrul. De parcă era mai mult de atât. De parcă făcea parte din familia regală.

Singura femeie pe care o iubise vreodată. Singura femeie pe care o urâse vreodată.

Aceeași și cumva complet diferită.

Iar Haven încremeni.

– Vreau să spun, zise ea, de parcă se afla la un ceai, îndreptându-se spre platforma din încăpere. Mi-a fost teamă ca nu cumva să ratez cu totul sesiunea parlamentară. Dar sunt foarte fericită c-am reușit să mă strecor aici înainte să fugiți cu toții spre locurile in care se aventurează domnii pentru a-și găsi... plăcerea. Ea zâmbi larg spre un conte bătrân, care se înroși sub căldura privirii ei și se întoarse.

Totuși, ce caut eu are nevoie de o lege votată de parlament. Iar dumneavoastră sunteți... după cum prea bine știți... parlamentul.

Privirea ei o întâlni pe a lui, ochii ei la fel cum și-i amintea, albaștri ca marea vara, dar totuși oarecum diferiți. Dacă înainte erau deschiși și sinceri, acum păreau enigmatici. Tainici.

Doamne! Ea era acolo.

Acolo. Aproape trei ani de căutări, și iată că era acolo, de parcă fusese plecată doar pentru câteva ore. Senzația de șoc se războiu cu o mânie pe care nu și-ar fi putut-o imagina, dar emoțiile nu erau nimic în comparație cu al treilea sentiment. O plăcere imensă, de nesuportat.

Ea era acolo.

În sfârșit.

Din nou.

Tot ce putea să facă era să nu se miște. Ca să nu o ia pe sus și să plece cu ea, să o strângă lângă el. Să o recucerească. Să o ia de la început.

Doar că ea nu părea să se afle acolo pentru asta.

Îl privi vreme îndelungată, fără să clipească, înainte să anunțe solemn:

– Sunt Seraphina Bevingstoke, ducesă de Haven. Și cer divorțul.

Capitolul 2

Ducesa dispare, ducele este devastat

Ianuarie 1834
Cu doi ani și șapte luni în urmă. Fără trei zile.
Conacul Highley

Dacă nu ciocănea, murea.

Nu ar fi trebuit să vină. Fusese nespus de iresponsabilă. Luase decizia sub influența unei stări emoționale de nesuportat, disperată să găsească un fel de control în toată povestea, în cea mai dificilă situație din viața ei.

Dacă nu i-ar fi fost frig, ar fi râs de nebunia gândului că urma să mai aibă vreodată controlul asupra lumii ei.

Dar singurul lucru de care era în stare Seraphina Bevingstoke, ducesă de Haven, era să își blesteme decizia prostească de a închiria o birjă, de a-i plăti vizitiului o avere ca să o ducă într-o călătorie lungă și îngrozitoare, printr-o ploaie rece ca gheața, într-o noapte friguroasă de ianuarie și să aterizeze acolo, la Highley, conacul a cărui stăpână – cu numele – era. Totuși, numele nu conferea și drepturi. Nu pentru femei. Și, de drept, ea era doar un vizitator. Nici măcar un oaspete. Nu încă. Poate niciodată.

Birja dispăru în ploaia care amenința să devină zăpadă grea și rece, iar Sera ridică privirea spre ușa masivă a casei întunecate – slujitorii se culcaseră de mult, dar nu avea de ales decât să trezească pe cineva. Nu putea să rămână afară. Dacă făcea asta, murea înainte de a se face dimineață.

Fu cuprinsă de un val de durere înfiorătoare. Își apăsă mâna pe pântec.

Mureau împreună.

Durerea se domoli, iar ea își recăpătă răsuflarea încă o dată, ridicând B-ul elaborat din fier forjat aflat pe ușă. Îl lăsă să coboare cu un bubuit; sunetul de topor al unui călău, întunecat și amenințător, se revărsă cu un șuvoi de neliniște. Dacă nu răspundea nimeni? Mai rău chiar: dacă bătuse tot drumul până acolo, împotriva rațiunii, ca să dea peste o casă goală?

Neliniștile erau nefondate. Highley era reședința ducatului de Haven și avea un personal adecvat. Ușa fu deschisă de un lacheu tinerel, în uniformă, cu ochii obosiți. Curiozitatea lui fu imediat înlocuită de șoc când Sera fu străfulgerată din nou de durere.

Înainte ca el să apuce să mai vorbească, înainte să îi închidă ușa în nas, Sera păși peste pragul ușii, cu o mână pe pântecul umflat și cu cealaltă pe toc.

– Haven.

Fu singurul lucru pe care putu să îl rostească înainte să se chircească de durere.

– El... Băiatul se opri. Adică, Excelența Sa... nu este acasă.

Ea reuși cumva să ridice privirea, în lumina difuză, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui.

– Mă cunoști?

Privirea lui coborî iute spre pântecul umflat. Și înapoi.

Ea își răsfiră mâna peste copilul de acolo.

– Moștenitorul.

El încuviință din cap, iar ea fu cuprinsă de ușurare, de un val de căldură. Se lăsă purtată de acea senzație chiar când ochii lui tineri se făcură mari, atrași de podeaua de sub picioare.

Nu ușurare. Sânge.

– Oh..., începu el, cuvintele fiindu-i înghițite de uluire.

Ea se legănă în pragul ușii, întinzându-se spre el, spre copilul acela care fusese atât de ghinionist în după-amiaza aceea. Tânărul o luă de mână.

– E aici, șopti el. E sus.

El era acolo. Atât de puternic, încât să supună soarele voinței lui.

Dacă nu ar fi avut acea durere cumplită, Sera s-ar fi simțit recunoscătoare. Dacă nu i-ar fi fost așa frică, ar fi putut să se simtă fericită. Dacă nu ar fi fost ceea ce știa că urma să se întâmple, ar fi fost viața în sine.

„Ieși." Auzi cuvintele în gând. Îi văzu privirea rece când o izgonise dinaintea ochilor lui, cu luni în urmă. Și apoi, cumva...

„Vino aici!" Aceeași privire, dar de data aceea cu pleoape grele de oboseală. Disperată. Fierbinte ca soarele. Apoi șoaptele dulci la urechea ei: „Ai fost făcută pentru mine. Am fost făcuți unul pentru celălalt".

Durerea o readuse în prezent, ascuțită și mușcătoare, sugerând ceva îngrozitor de greșit. De parcă sângele care acoperea fustele și podeaua din marmură nu prevesteau destul. Ea urlă. Mai tare decât și-ar fi închipuit, căci deodată mai apăru cineva acolo – o femeie.

Vorbeau, dar Sera nu putea să audă cuvintele. Apoi femeia plecă, iar Sera fu lăsată în întuneric, cu greșelile ei și cu băiatul, scumpul, dragul băiat, care se ținea de ea. Sau ea de el.

– S-a dus să-l cheme.

Desigur, era prea târziu. În atâtea privințe.

Nu ar fi trebuit să vină.

Sera căzu în genunchi, cu răsuflări întretăiate de durere. Suferință covârșitoare. Nu avea să își cunoască niciodată copilul. Brunet, cu zâmbet larg și deștept ca tatăl lui. Și singuratic asemenea lui.

Dacă ea ar supraviețui, i-ar iubi îndeajuns.

Dar murea acolo, în locul acela. La câțiva metri depărtare de singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Fără să îi fi mărturisit. Se întrebă dacă i-ar păsa de moartea ei, iar răspunsul o îngrozi mai rău decât orice altceva, pentru că știa, cu siguranță, că avea să o urmeze în viața de apoi.

Strânse tare mâna lacheului.

– Spune-mi cum te cheamă.

– Excelență?

Îi strânse și mai tare mâna.

– Sera, șopti ea. Avea să moară, și își dorea *numele* rostit de cineva, nu titlul. Să îi spună ceva adevărat. Ceva care simțea că îi aparținea. Pe mine mă cheamă Seraphina.

Scumpul băiat o strânse de mână. Încuviință din cap. Nodul din gâtul lui plăpând se zgudui din cauza emoțiilor.

– Daniel, spuse el. Ce să fac?

– Copilul meu, șopti ea. Al lui.

Băiatul încuviință din cap, deodată prea înțelept pentru vârsta lui.

– Vreți ceva?

– Mal..., spuse ea, incapabilă să ignore adevărul. Incapabilă să nu se lase înghițită cu totul de el. Încă o dată. Destul de mult pentru ca totul să revină la normal. Îl vreau pe Malcolm.

Ducele de Haven deschise brusc ușa încăperii în care se afla Sera, tăcută, nemișcată și palidă. Forța cu care tocul din stejar se lovi în perete îi sperie pe cei dinăuntru. O slujnică tânără scoase un țipăt surprins, iar menajera ridică privirea din locul în care ținea o cârpă pe fruntea Seraphinei.

Dar ducele nu voia să aibă nimic de-a face cu cele două femei. Era mult prea concentrat asupra medicului aflat lângă soția lui.

– Trăiește, mormăi Haven, cuvântul fiind încărcat de o emoție pe care nu știa că putea să o simtă.

Dar, oricum, ea îl făcuse mereu să simtă. Chiar când fusese disperat să nu simtă.

Medicul încuviință din cap.

– Atârnă de un fir de ață, Excelență. E foarte probabil să moară înainte de lăsarea serii.

Cuvintele îl străfulgerară, reci și simple, de parcă medicul vorbea despre vreme sau despre știrile de dimineață, iar Malcolm încremeni, căci povara deplină a efectului lor amenința să îl doboare. Cu nici măcar o oră în urmă, își ținuse copila neînsuflețită în brațe, atât de micuță, că nici nu putuse să îi umple palmele, atât de scumpă, încât nu suportase gândul să o lase cu slujitoarea care i-o adusese.

În schimb, lăsase slujnica să plece și rămăsese în liniște, ținând în brațe corpul aproape lipsit de greutate al fiicei lui, jelindu-i moartea. Și viața. Și tot ce ar fi putut să fie.

Știind că, în ciuda averii, puterii și poziției aparent nelimitate, nu o putea readuce la viață. Și, când se simțise în stare să gândească dincolo de durere, găsise ușurare în mânie.

Nu putea să le piardă pe amândouă.

Privirea lui Malcolm se ațintì spre medic.

– Mă înțelegeți greșit. Se avântă spre doctor, incapabil să se oprească. Îl apucă de reverul hainei și își revărsă furia asupra bărbatului, mai în vârstă, mai mic și mai slab. Mă auziți. Ea trăiește. Medicul se bâlbâi, iar Malcolm fu copleșit de mânie. Îl zgâlțâi din nou pe medic. *Soția mea trăiește.*

Malcolm îi dădu drumul, fără să îi pese că medicul se împletici când se lovi de podea. Se îndrepta deja spre Sera. Îngenunche lângă ea și o luă de mână, detestând răceala pe care o simțea; o strânse mai tare, ca să îi simtă căldura. Se opri o clipă să o privească – fusese plecată atâta vreme, și, înainte de plecare, o urâse prea mult. Și, înainte de asta, fusese prea disperat să mai observe ce anume își dorea de la ea.

Cum de îi luase atâta timp – până ce ea ajunse palidă, nemișcată și la un pas de moarte – ca să vadă cât era de frumoasă? Pometii înalți, buzele pline și genele acelea de un negru adânc, imposibil de lungi care se odihneau acum pe pielea de porțelan.

Ce era dispus să ofere ca să o vadă ridicând genele acelea? Să se uite la el cu ochii aceia care îi tăiau de fiecare dată răsuflarea, albaștri precum cerul de vară. I-ar fi acceptat oricum – plini de fericire. De suferință. De ură.

Deja oferise prea multe. La fel și ea. Ce îi mai rămăsese lui? Ce sacrificiu sărăcăcios putea să mai ofere? Nici unul. Și astfel, în povestea asta, urma să primească fără să plătească. Închise ochii și își apăsă buzele pe degetele ei reci, neputincioase și nemișcate.

– O să trăiești, Sera. Chiar dacă trebuie să te trag înapoi din rai. O să trăiești.

– Excelență.

El încremeni la auzul cuvintelor, clare și nepăsătoare, rostite din pragul ușii. Nu se întoarse spre femeia care stătea acolo; nu avea răbdare pentru așa ceva. Fustele mamei lui foșniră pe măsură ce ea se apropie.

– Haven.

Îl cuprinse furia la auzul titlului lui acolo, în clipa aceea. Mereu duce, niciodată om. De câte ori îi amintise de rolul lui? De scopul lui? De sacrificiile pe care le făcuse ea ca să i-l asigure? Sacrificii care

o transformaseră într-una dintre cele mai de temut femei din Anglia. O remarcă usturătoare din partea ducesei de Haven putea să distrugă o fată înainte ca ea să fi avut măcar vreo șansă.

Nu ducesă. Văduvă.

Malcolm se ridică și se întoarse spre mama lui, blocându-i vederea spre Seraphina. Dorindu-și deodată, cu ardoare, să o vadă ieșită din cameră. Departe de soția lui.

Trecu pe lângă bătrână și doctor, ajunse în coridorul de dincolo, alungând slujitoarele cu capetele plecate și vorbele șoptite. Se abținu să nu urle în urma lor. Să acționeze contrar deceniilor de instruire în privința titlului și a poziției lui.

– Ești patetic, spuse ea. Cel mai mare dintre păcate.

Inima lui începu să bată cu putere.

– Copilul meu a murit. Soția mea e și ea aproape moartă.

Privirea ei nu se încălzi. Nu ar fi trebuit să îl surprindă, și totuși își dori să urle din toți rărunchii. În schimb, îi întâlni privirea albastră, distantă și spuse:

– Nepoata ta a murit.

– O fată.

Fu cuprins de un val de căldură.

– O fiică.

– Nu un moștenitor, sublinie ea, cu o dezaprobare rece. Iar acum, dacă ai noroc, poți să o iei de la capăt.

Căldura deveni flacără mistuitoare, dezlănțuindu-se înăuntrul lui. Punându-i o gheară în gât. Sufocându-l.

– Dacă am noroc?

– Dacă moare fata Talbot. Medicul spune că, dacă supraviețuiește, o să fie stearpă, deci nu o să mai fie de nici un folos. Poți să găsești alta. Să faci un moștenitor. Unul de sorginte mai bună.

El își miji ochii, cuvintele fiind greu de priceput în vuietul din urechile lui.

– Este ducesa de Haven.

– Titlul nu înseamnă nimic dacă ea nu e în stare să dea naștere următorului duce. De aia te-ai însurat cu ea, nu? Ea și mama ei ți-au întins o capcană. Te-au prins. Te-au ținut legat cu promisiunea unui moștenitor. Care acum s-a dus. N-aș fi mamă dacă nu mi-aș dori să te văd scăpat de o femeie atât de ieftină.

El își alese cuvintele cu grijă.

– N-ai putea să fii mai puțin mamă decât în clipa asta. Ești o nemernică fără inimă și cu sânge-rece. Și vreau să te văd afară din casa asta când mă-ntorc.

Ea ridică dintr-o sprânceană elegant conturată.

– Emoțiile nu-ți stau bine.

Atunci, își părăsi mama, pentru că nu avea încredere că nu o să-și dezlănțuie fiecare urmă de emoție necuviincioasă asupra ei.

Își părăsi mama și se duse să își îngroape fiica în pământul înghețat de ianuarie, rugându-se în acel răstimp ca soția lui să trăiască.

Când se trezi, Sera era singură într-o încăpere în care se revărsa o lumină orbitoare. O durea totul – oasele, mușchii, locuri pe care nu le putea numi. Locul care fusese atât de frumos de plin, cu mai mult decât speranță, și care acum era devastator de gol.

Își mișcă mâna peste cuvertură; degetele ei urmăriră așternutul curat și frumos lucrat, care îi acoperea pântecul sensibil, umflat și gol. O lacrimă i se prelinse spre tâmplă, desenând o dâră de singurătate, în vreme ce alunecă în păr și dispăru. Își închipui că lacrima purtă cu ea ultima fărâmă din fericirea ei.

Dincolo de fereastră, sclipea un cer de un albastru strălucitor, înnorat doar de ochii geamurilor grele. Creanga desfrunzită a unui copac apăru diformă în depărtare, cu niște pete mari și negre pe ea.

Nu diformitate. Ciori.

„Unu pentru durere. Doi pentru plăcere."[1]

– Lacrimile n-o s-o aducă înapoi.

Sera se întoarse spre vocea auzită, îngrozită de ce avea să descopere acolo. Nu pe soțul ei, ci pe soacra ei, care părea să facă o obișnuință din a se nimeri prin încăperi în care nu era bine-venită. Într-adevăr, văduva ducelui de Haven era adesea prezentă în cele mai nepotrivite locuri. Cele care năruiau visuri. Femeia era un sol al suferinței. Chiar dacă Sera nu ar fi știut în inima ei că îi murise fiica, prezența văduvei i-ar fi dovedit-o.

Sera își întoarse privirea spre fereastră, spre cerul de dincolo, strălucitor și plin de promisiuni solemne. Spre ciori.

„Trei pentru o nuntă. Patru pentru o naștere."

Nu vorbi. Nu putea să își găsească cuvintele, și, chiar dacă reușea, nu o interesa să le împărtășească acum cu cealaltă femeie.

[1] Cântec tradițional britanic pentru copii (n.tr.)

Totuși, văduva găsi suficiente cuvinte pentru amândouă, în timp ce se apropie, adresându-i-se de parcă vorbea despre vreme:

– Poate nu-ți place de mine, Seraphina, dar ai face bine să mă asculți.

Sera rămase neclintită.

– Noi două nu suntem tare diferite, îi spuse femeia mai în vârstă. Amândouă am făcut greșeala de a prinde un bărbat în capcana căsătoriei. Diferența e că fiul meu a supraviețuit. Se opri, iar Sera își dori s-o vadă plecată din cameră, epuizată deodată de simpla prezență a văduvei. Dacă el nu ar fi supraviețuit, eu aș fi fugit.

Fuga era un gând minunat. Putea oare să fugă? De suferință? De durere? Putea să fugă de el?

– În căsnicia mea n-a existat iubire. Așa cum nu există nici în a ta.

Firește, se înșela. În căsnicia Seraphinei iubirea se pierduse. Iar acum, întinsă în patul acela orbitor de alb, în camera aceea orbitor de albă din casa aceea sufocant de dezolantă, avu convingerea că iubirea nu avea să mai fie vreodată recâștigată în căsnicia ei.

Pentru că nu avea să mai existe niciodată iubire. Nu pentru Malcolm. Nu pentru copilul lor. Nu pentru ea însăși. Era singură în încăperea aceea și în viață.

Dacă ar fi putut să fugă. Dar el îi furase libertatea, la fel cum îi furase și inima. Și fericirea. Și viitorul.

– Ești stearpă.

Cuvintele, care nu aveau nici o semnificație în clipa aceea, nu treziră nimic înăuntrul Seraphinei. Nu îi păsa de veștile despre viitor, de copiii imaginari, ci doar de copilul pe care îl pierduse. Copilul pe care îl pierduseră *amândoi*.

– O să avem nevoie de un moștenitor.

El nu-și dorea unul. Nu o spusese răspicat? Mama lui nu știa – și nici nu îi păsa.

– Nu poți să i-l oferi. Altcineva poate.

Sera își feri privirea.

– Dacă vrei, pot să te ajut.

Se uită spre soacra ei, în ochii de un albastru-cenușiu, goi precum sufletul femeii. Sera nu pretinse că nu înțelegea. Știa că tot ce își dorise dintotdeauna femeia aceea odioasă fusese ca ea să dispară. Văduva o disprețuise pe Sera de la bun început – urâse originea ei, pe tatăl ei, om de rând care își cumpărase accesul spre cercurile aristocrației, și pe mama ei, dornică să facă orice ca să reușească în viață,

care se chinuise din răsputeri să urce pe scara ierarhică, sfidându-i pe toți cei care auzeau că fiica ei pusese mâna pe un duce.

Desigur, Sera chiar crezuse că pusese mâna pe el. Îl crezuse al ei. Își dorise asta nespus de mult.

Dar femeia aceea – femeia aceea rece și îmbătrânită – avusese grijă să zădărnicească totul. În ciuda promisiunii unui copil. Din cauza acelei promisiuni.

Până în clipa aceea, Sera plănuise să rămână. Să câștige iertarea soțului ei. Să sfideze furia văduvei. Dar asta fusese înainte. Când crezuse că aveau să reușească să devină o familie, într-o bună zi.

Când încă nutrea speranțe la fericire. Acum, știa mai bine de atât.

Fustele grele foșniră, în vreme ce femeia se apropie și mai mult.

– Ai putea să fugi. Să o iei de la capăt. Să-l lași și pe el să facă la fel.

Era o nebunie. Și totuși, nu putu să nu întrebe:

– Și cu căsnicia noastră cum rămâne?

Un mușchi zvâcni la marginea buzelor văduvei. Își simți victoria.

– Banii cumpără orice. Inclusiv o anulare de căsătorie.

Sera privi ciorile de afară. „Cinci pentru argint. Șase pentru aur." Văduva continuă:

– Lipsa copiilor o să facă totul mai ușor.

Cuvintele erau o tortură constantă și rece.

Lipsa copiilor nu avea să facă nimic ușor.

– Spune-mi care e prețul tău, șopti văduva.

Sera rămase tăcută, privind ușa din spatele femeii, dorindu-și ca aceasta să se deschidă. Dorindu-și ca soțul ei să se întoarcă, cuprins de tristețea îndurerată care o copleșea pe ea. Disperat să își plângă copila. Trecutul lor. Viitorul lor.

Dornic să o ierte.

Dornic să ceară iertare.

Ușa din mahon rămase închisă.

El nu își dorea asta, așa că de ce trebuia să și-o dorească ea? De ce să nu închidă chiar ea ușa? De ce să nu aleagă o cale nouă?

De cât era nevoie ca să o facă? De cât era nevoie pentru un viitor? De cât era nevoie ca să fugă? De cât era nevoie pentru o viață, singuratică, știrsă, în comparație cu ce i se promisese?

Singuratică, dar a *ei*.

Șopti suma excesiv de mare. Suficientă ca să plece. Niciodată suficientă ca să uite.

„Șapte pentru un secret nespus vreodată."

Capitolul 3

Dificila ducesă cere divorțul!

19 august 1836
Camera Lorzilor, parlament

Era mai chipeș ca oricând. Nu știa de ce se așteptase să îl găsească altfel – trecuseră trei ani, nu treizeci –, dar la asta se așteptase. Sau poate nu se așteptase, ci sperase. Nutrise oarecare speranțe secrete ca el să nu mai fie perfect. Să fie mai puțin chipeș, mai puțin, pur și simplu.

Dar nu era mai puțin. Ci, mai curând, mai mult.

Chipul îi era mai ascuțit, privirea mai copleșitoare și era chiar mai înalt decât își amintea ea. Și atât de chipeș, chiar când se îndreptă spre ea, îmbrăcat cu roba lui parlamentară străveche și cu peruca prostească pudrată, ce ar fi trebuit să îi dea aerul unui copil care se juca de-a deghizatul, dar care, în schimb, îl făcea să pară un bărbat cu o hotărâre de neclintit.

Cu alte cuvinte, hotărât să o scoată din Camera Lorzilor.

Împrăștie membrii desemnați ai parlamentului, îmbrăcați cu același prost gust, asemenea unei mări din catifea roșie, încurajat de huiduielile și de zeflemeaua aristocraților adunați acolo, pe al căror dispreț Sera îl cunoștea prea bine din viața ei anterioară. Bărbați care puteau să distrugă o femeie într-o clipită. Să distrugă o familie și un viitor. Și să facă totul fără să stea pe gânduri.

Îi urâse pe toți, dar mai ales pe el.

„Însă nu pentru mult timp."

Plănuia să lase în urmă ura, acum, că se întorsese, pregătită să îl uite. Își închipuise clipa asta luni întregi, chiar de dinainte să revină în Anglia, întregul plan menit să îl scoată din fire atât de mult, încât să fie de acord cu anularea căsătoriei. Căci, dacă exista ceva ce Haven detesta pe lume, asta era să fie luat de prost.

Nu asta le semnase sfârșitul de la bun început?

El se apropie, în încăperea măreață ce pălea odată cu anii. Fusese obsedată de ochii lui. Nici căprui, nici verzi, nici aurii, nici cenușii

și cumva toate la un loc. Fascinanți și plini de secrete. Genul de ochi în stare să ia mințile unei femei, dacă nu avea grijă.

Sera avea grijă acum.

Nu mai era femeia care fusese când plecase. Revenise cu o singură promisiune făcută sieși: când avea să-l părăsească de data asta, urma a o face cu mândrie. Cu un scop. Cu un viitor.

Avea planuri. Iar bărbații aceia nu puteau să o oprească.

Și astfel, cei mai puternici aleși, adunați pentru ultima zi a sesiunii parlamentare, văzură zâmbetul triumfător al Seraphinei, ducesă de Haven, în vreme ce îl înfruntă pe ducele cu același nume, pentru prima dată în doi ani și șapte luni. Fix.

– Soțul meu.

Altă femeie poate nu ar fi observat cum el își mișcă ușor ochii, își umflă abia vizibil nările, își încordează aproape insesizabil bărbia pătrată. Dar, la un moment dat, Sera petrecuse un an întreg fascinată de felul în care bărbatul acela mândru și calm i se dezvăluise în cele mai mici detalii. Era furios. „Prea bine."

– Deci îți amintești de mine.

Cuvintele răsunară calme și tăioase. Firește că își amintea. Oricât de mult încerca, părea incapabilă să îl uite.

Și încercase.

Își ridică bărbia, teribil de conștientă de publicul din jur, și își lansă săgeata.

– Nu te supăra, dragă. Cred că n-o să fim nevoiți să ne mai amintim unul de celălalt pentru prea multă vreme.

– Te faci de râs.

Ea își permise să zâmbească mai larg.

– O spui de parcă ar fi un lucru rău.

O sprânceană ridicată, cu același nelipsit aer de superioritate.

– Mă faci de râs.

Ea nu șovăi nici o secundă.

– O spui *de parcă* n-ai merita-o.

Nu se așteptă ca el să o apuce de braț, căci s-ar fi pregătit pentru ce simți când degetele lui i se înfășurară în jurul cotului, ferme, calde și oarecum neașteptat de blânde. S-ar fi întărit pentru atacul amintirilor mult prea îndepărtate.

„N-am mai simțit niciodată așa ceva."

Își înăbuși amintirea și își retrase brațul din prinsoare cu o forță plină de grație, menită să fie simțită de el și să treacă neobservată

de restul lumii. Ducele nu avu ce face decât să îi dea drumul, chiar când coborî vocea și abia dacă își rosti cuvintele:

– Cine ești?

De data asta, ea ridică dintr-o sprânceană.

– Nu mă recunoști?

– Nu cunosc întruparea asta a ta, nu.

Întrupare. Nu era cuvântul nepotrivit, căci ea chiar se reîntrupase. Așa se întâmpla cu cei care mureau și reveneau din morți. O simțise ca pe o moarte, chiar așa cum, în dimineața asta, în locul ăsta, în toată căldura și duhoarea înăcrită, înrăutățită de adunarea de masculinitate pompoasă, o simți cumva, din nou, uluitor de asemănătoare vieții.

– Atunci nu puteam să gust din libertate.

Linia buzelor lui se înăspri. Înainte să apuce să răspundă, un bărbat urlă din adunarea din spate:

– Hei! Haven! Fătuca n-are ce să caute aici!

Sera se întoarse spre bărbat.

– Milord conte, cred c-ați vrut să spuneți „ducesa".

Bărbații adunați protestară vehement și bodogăniră când contele în cauză – acum cu urechile roșii ca racul – i se adresă lui Haven:

– Stăpânește-ți femeia!

Sera își întoarse atenția spre soțul ei, dar nu își coborî vocea.

– Uluitor e că are impresia că poți face asta.

Ochii soțului ei se făcură mici, și inima Seraphinei începu să bată cu putere. Recunoscu privirea aceea. Un animal întărâtat.

N-avea decât să vină după ea. Și ea avea colți.

– În birourile mele. Acum.

– Și dacă refuz? Îl văzu devenind conștient de puterea ei. Câte alte soții puteau să stea acolo, înaintea lui Dumnezeu, a soțului și a Camerei Lorzilor, și să fie stăpâne pe sine, fără să se teamă de repercusiuni?

Firește, acela era secretul. Dacă nu îți era frică de compromitere, nu puteai să fii amenințat cu asta. Cum Sera văzuse compromiterea sub toate formele ei, o înfruntase și îi supraviețuise, nu se temea de ea, așa că el nu putea să îi facă vreun rău. Fusese plecată din Londra timp de trei ani, cu reputația țândări cu mult înainte să pună piciorul în trăsura care o luase de la moșia Haven în ziua aceea de iarnă de demult. Era uluitoare puterea pe care ți-o dădea faptul că nu mai aveai nimic de pierdut.

Cel puțin, când se *credea* că nu ai nimic de pierdut.

Și iat-o acum în fața celei mai puternice adunări din Anglia, de la egal la egal cu soțul ei, care o dominase dintotdeauna. Îi dominase inima, mâna, trupul și identitatea. În sfârșit, erau egali. Și aștepta ca el să își facă mișcarea.

Nu se aștepta să îl vadă zâmbind compătimitor.

– N-o să refuzi.

– De ce nu? întrebă ea, nesiguranța pâlpâind înăuntrul ei, deși nu avea, nici în ruptul capului, să o arate.

– Pentru că, dacă vrei divorțul, o să-mi ceri sprijinul ca să-l primești.

Inima ei începu să bată cu putere. Avea să i-l dea? Divorțul? Libertatea? Se putea să fie atât de simplu? O cuprinse entuziasmul. Și sentimentul victoriei. Și mai era ceva, ceva la care nu își dorea să se gândească. În schimb, flutură o mână în aer, cu o înfloritură exagerată.

– Categoric, Excelență. Te urmez.

Părăsiră sala principală din Camera Lorzilor într-o cacofonie de dezgust și critici. În coridorul tăcut de dincolo, el își potrivi pașii cu ai ei și spuse, încet:

– A meritat stânjeneala? Toată scena asta?

– Mă judeci greșit dacă ai impresia că opiniile bărbaților ălora mă stingheresc cumva, răspunse ea. Mi s-a întâmplat și înainte și o să mi se mai întâmple.

– Și din nou și din nou dacă obții ce-ți dorești.

Se referea la divorț. Că nu avea să se mai bucure niciodată de acceptare socială. Nu își dădea seama că ei chiar nu îi păsa.

– Vrei să spui *când obțin ce-mi doresc*.

El se opri în fața unei uși masive, menită să se contureze amenințător și să impresioneze, o deschise și dezvălui anfilada de încăperi dinăuntru, una rezervată pentru cei câțiva duci care alegeau să ocupe un spațiu în Camera Lorzilor. Camera era mare și copleșitoare, cu mahon, piele și poleială, fiecare suprafață fiind gravată cu privilegii și putere.

Ea păși în încăpere, incapabilă să nu îl atingă în treacăt, detestând senzația pe care o dezlănțui înăuntrul ei atingerea ușoară. Și asta se întâmplă înainte ca amintirile să îi revină în minte.

Mai fusese acolo. Se furișase, misterioasă și acoperită cu o manta, ca să îl vadă. Ca să îl ia prin surprindere. Așa cum îl luase prin surprindere și azi.

Nu. Ziua aceea nu avea nimic de-a face cu cea de azi. Fusese opusul zilei de azi.

În ziua aceea, venise acolo din iubire.

Nu luă în seamă gândul și se întoarse cu fața spre el, neliniștită de ușa care se închise, cu un pocnet înăbușit ca un foc de armă. El își smulse peruca de pe cap, o aruncă pe cel mai apropiat scaun, cu destulă indiferență cât să își trădeze calmul exterior. Se apucă să își descheie roba grea, iar ea se simți incapabilă să își întoarcă privirea de la mâna lată, sigură și bronzată ce dovedea grație și putere. După ce se descheie, își smulse roba de pe umeri, făcând ca valurile materialului de un roșu aprins să atragă atenția Seraphinei, determinând-o să ridice privirea spre a lui pentru a vedea o sprânceană neagră arcuită cu o conștientizare tulburătoare.

După ce roba ajunse să atârne la locul ei, lângă ușă, el înaintă în încăpere.

– Unde ai fost?

Ea se îndreptă spre fereastra masivă, cu priveliște spre est, acolo unde domul catedralei St. Paul strălucea în depărtare. Își încrucișă brațele la piept cu o nonșalanță afectată și răspunse:

– Contează?

– Din moment ce ai fugit de mine, și jumătate dintre locuitorii Londrei mă cred vinovat de un complot infam, da. Contează.

– Credeau c-am murit?

– N-au spus-o, dar așa îmi închipui. Surorile tale nu sunt de mare ajutor, uitându-se urât la mine de fiecare dată când ni se intersectează drumurile.

Ea trase brusc aer în piept, detestând felul în care i se strânse inima la menționarea celor patru surori mai mici. Mai multă iubire pierdută.

– Și restul locuitorilor Londrei? Ce cred?

– Cam același lucru, dar nu mă învinovățesc pe mine de asta.

– Cred că am meritat-o. Desigur.

El nu răspunse, dar îi auzi totuși argumentele. O merita pentru că îl prinsese pe sărmanul și mult doritul duce în capcana măritișului și pentru că nici măcar nu avusese decența să îi ofere un moștenitor. Neluând în seamă junghiul de durere provocat de gândul acela, ea spuse:

– Și iată-mă aici, mai vie ca niciodată. Îmi închipui c-o să se spună verzi și uscate.

– Unde ai fost?

Întrebarea fu rostită încet, și, dacă Sera nu ar fi avut destulă experiență, ar fi zis că era încărcată cu altceva decât frustrare.

Atenția îi fu atrasă de un șir de ciori cocoțate pe acoperișul celeilalte aripi din clădire, păsările licărind în căldura de august. Se opri o clipă ca să le numere, înainte să răspundă. *Șapte.*

– Plecată.

– Și ăsta e singurul răspuns pe care o să-l primesc? Eu...

Răspunsul răsună tăios și supărat, dar șovăiala fu lucrul care îi atrase atenția. Se întoarse.

– Tu?

Pentru o clipă, el arătă de parcă era pe cale să spună mai multe. În schimb, clătină din cap.

– Deci... Te-ai întors.

– Și mai multe bătăi de cap, nu?

El se sprijini de biroul măreț din stejar, îmbrăcat în cămașă, vestă și pantaloni, cu picioarele lui lungi și puternice încrucișate, o sticlă de cristal legănându-i-se din degete, de parcă nu avea nici o grijă pe pământ. Ea nu luă în seamă cum i se strânse pieptul în vreme ce-l privea și ridică dintr-o sprânceană.

– Nu-i oferi soției tale ceva de băut?

El înălță ușor capul, singurul indiciu al uimirii resimțite, înainte să se ridice și să se ducă spre masa pe care se găseau o sticlă și trei pahare. Îl privi câtă vreme îi turnă două degete dintr-un lichid auriu – se mișcă la fel ca întotdeauna, autoritar și grațios, ridică paharul și întinse brațul ca să i-l ofere.

Ea sorbi, și ei rămaseră în tăcere, ceea ce păru o veșnicie, până când ea nu mai suportă.

– Ar trebui să te bucure întoarcerea mea.

– Chiar așa?

Sera ar fi dat orice ca să afle la ce se gândea el.

– Divorțul o să-ți ofere ce ți-ai dorit dintotdeauna.

El bău din nou.

– Cum de ai ghicit că tot ce mi-am dorit dintotdeauna e să fiu luat în derâdere de toate ziarele din Londra?

– Te-ai însurat cu una dintre surorile Talbot, Excelență. Cinci fete cu reputație proastă prin ziarele de scandal londoneze, care le porecliseră Soioasele S, fiicele contelui de Wight, pe vremuri miner, care se pricepea să găsească resurse valoroase de cărbune – abilitate care a ajuns să-i permită să-și cumpere un titlu. Conte sau nu, restul aristocrației nu putea să-i înghită pe membrii familiei ei, detestându-i pentru abilitatea extraordinară de a urca pe scara socială, etichetându-i drept celebrități doar de dragul celebrității. Desigur,

ironic era că tatăl lor muncise pentru banii lui, nu se născuse într-o situație privilegiată.

Cât era de înapoiată lumea.

– Deci destinul mi-a dat o Fiică Periculoasă.

Sera își înăbuși dezgustul la auzul poreclei – cea pe care o moștenise în contul tuturor.

„M-ai prins în cursă.

Da.

Ieși."

– Nu una oarecare, spuse ea, refuzând să se supună. Pe *cea mai* primejdioasă.

El o privi pentru o clipă, de parcă putea să îi citească gândurile. Sera se străduia din răsputeri să nu înceapă să se foiască.

– Dacă tot nu-mi spui unde ai fost, poate îmi spui de ce te-ai mai întors?

Ea își sorbi băutura, gândindu-se la minciuna pe care trebuia să i-o spună.

– Nu m-am făcut destul de clar înțeleasă?

– Crezi că un divorț se obține atât de ușor?

– Știu că nu e cazul, dar preferi... situația asta?

El nu își întoarse privirea, teribil de tulburătoare, care părea să observe atât de multe chiar dacă ascundea totul.

– N-am fi singurii care au parte de o căsnicie lipsită de iubire.

Nu fuseseră întotdeauna atât de lipsiți de iubire.

– Am suferit destul. Ea își deschise larg brațele. Și, spre deosebire de restul aristocrației, n-am nici un motiv pentru care să nu pun punct legăturii noastre nefericite. N-am nimic de pierdut.

El o scrută din priviri.

– Toată lumea are ceva de pierdut.

Ea îi răspunse cu o privire pe măsură.

– Uiți ceva, soțul meu. Am pierdut deja totul.

El întoarse privirea.

– Nu uit.

El sorbi din băutură, iar Sera privi cum mușchii mâinii lui se strâng și se încordează pe pahar, în vreme ce un colțișor secret și bine ferecat înăuntrul ei se lăsă fascinat de acel gest.

Colțișorul acela putea prea bine să rămână încuiat. Nu îi păsa de ce își amintea el și de ce nu.

Îi păsa doar că el era un bărbat puternic, cu resurse impresionante, iar anularea căsătoriei era esențială pentru viața pe care ea și-o alesese. Cea pe care o construise din cenușa vieții la care renunțase.

– Permite-mi să fiu foarte limpede, Haven, spuse ea încălcând formalitatea. Este singura noastră șansă ca să scăpăm unul de celălalt. Să scăpăm de trecutul nostru. Ea se opri. Sau ai alt plan prin care să exorcizezi demonii căsniciei noastre?

El răsuflă și se ridică, ocolind biroul, de parcă discuția tocmai se încheiase. Ea îl privi, gândindu-se la ce făcea. Închipuindu-și la ce se gândea.

– Ai unul?

– La drept vorbind, am.

Ea fu luată prin surprindere. Existau doar trei feluri prin care se putea anula o căsătorie. Unul era al ei. Celelalte...

– Anularea nu e posibilă, spuse ea, detestând tristețea care îi umbrea cuvintele.

Gândul că el ar fi putut să insiste. Existase un...

Existase un copil.

Atunci, el îi întâlni privirea.

– Nu anularea.

– Deci aveai de gând să mă declari moartă. Firește, se gândise și ea la asta. Noaptea, când se gândea că era posibil ca el să își dorească un moștenitor. Că se putea prea bine să se răzgândească. Că poate hotărâse că altă femeie și altă familie erau ceva de dorit.

Exista un singur mijloc care să deschidă calea unui nou moștenitor. Doar că ea nu era moartă. Și mai era o problemă minoră.

– Peste patru ani? Legea cerea să treacă șapte ani înainte ca un om să fie declarat mort. El își întoarse privirea. Ah. Dar tu ai banii și puterea necesare ca să nu te împiedici de o treabă neimportantă cum e trecerea timpului, nu-i așa, duce?

El își mijii ochii.

– O spui de parcă n-ai avea de gând să folosești aceleași fonduri ca să convingi parlamentul să ne acorde divorțul – o sumă exorbitant de mare, încât au existat doar... Câte? Două sute cincizeci de divorțuri? În toată istoria?

– Trei sute paisprezece, răspunse Sera. Și măcar, la finele planului meu, o să fim amândoi în viață. Trebuia să mor în curând? Am noroc că am ajuns înainte de vacanța de vară și nu după? Atunci când parlamentul revine din poezia bucolică a verii, odihnit și gata să facă dispărută o ducesă și să-i facă loc alteia?

– Nu mai contează acum, nu? spuse el, cu vorbe destul de clare încât să îi atâțe furia.

N-ar fi trebuit. Avea un scop. The Singing Sparrow[1], cârciuma ei. Și cu ea banii, libertatea și viitorul. Nici una dintre astea nu îi aparținea până ce el nu o elibera.

– Deci spune-mi, Sera. Care e motivul pentru anularea legăturii noastre așa legendare pe vremuri? Există temeiuri puține pentru divorț. Despre care e vorba? O să le spui colegilor mei c-am fost insuportabil de crud? O să declari de față cu toată Londra că sunt nebun? Poate că ai fost obligată să te măriți cu mine? Nu, o luă el în râs, toată lumea știe c-ai venit de bunăvoie. Te-ai căsătorit și ți-ai legat destinul de mine.

– Ce proastă am fost, i-o întoarse ea. Asta a fost înainte să aflu adevărul.

El mîji ochii.

– Și despre ce adevăr e vorba?

„Că nu m-ai vrut niciodată. Că ți-a păsat mai mult de titlul tău decât de viitorul tău. Că nu aveam să fim niciodată mai mult decât un moment efemer și trecător. Că nu ți-a păsat când familia noastră a devenit imposibilă."

– Nu contează.

– Eu n-am mințit niciodată, spuse el.

Era un ecou al anilor de demult. „M-ai mințit." Putea încă să audă cuvintele, de parcă i le spusese cu o zi în urmă, nu cu trei ani, când refuzase să o asculte. Când refuzase să o creadă.

Pentru că ea nu mințise. Nu în chestiuni importante. Ridică bărbia, sfidătoare și defensivă.

– La capitolul ăsta, *soțul meu*, chiar uiți lucruri.

El își puse paharul fără picior pe birou, cu un zgomot înăbușit care punctă mișcarea pe care o făcu, în vreme ce se îndreptă spre ea, un mușchi zvâcnindu-i în obraz, singurul indiciu al enervării.

Sera își potoli respirația, își liniști inima. Avusese de gând să îl scoată din sărite. Să îl facă să îi dea ce își dorea. Să o elibereze. Plănuise să se afle aici. Plănuise să îl enerveze. Să îl lase peste vară cu cel mai amar dintre gusturi.

Pur și simplu nu se așteptase să fie atât de captivată de amintirea lui.

– Nu uit, Seraphina. Nici o clipă. Și nici tu nu uiți.

[1] „Vrabia Cântătoare", în limba engleză, în original (n.red.)

El veni mai aproape, iar ea nu putu să nu facă un pas înapoi, înspre pervazul care dădea spre Londra – orașul care se închina lui așa cum i se închinase și ea pe vremuri. Trase adânc aer în piept și refuză să se lase intimidată de el.

El nu o intimidă. Făcu ceva cu mult mai rău. Se întinse spre ea, iar degetele lui se jucară delicat de-a lungul gâtului ei, abia evident, ca o șoaptă pe care ar fi trebuit să fie în stare să o ignore.

– Crezi că nu-mi amintesc de tine destul de bine încât să îmi dau seama? Crezi că n-am văzut cum te-au cuprins amintirile când ai trecut prin ușa aia? În camera asta? Crezi că nu-mi amintesc aceleași lucruri? Ultima dată când ai fost aici? În camera asta?

Ea înghiți în sec, și nu îi plăcu deloc felul în care el se apropie de ea.

– Nu-mi amintesc să fi fost vreodată aici.

– Minte-i pe ceilalți, Sera, spuse el, degetele lui tachinându-i umerii. *Nu avea să se retragă. Nu avea să îl lase pe el să câștige.* Minte-mă și pe mine dacă vrei. Despre trecutul tău și planurile tale de viitor. Despre unde ai fost și unde ai de gând să te duci. Dar niciodată, niciodată să nu-ți închipui că nu cunosc adevărul din amintirile tale.

Atingerea lui reveni spre gât, de data asta mai aproape, degetele se ondulară calde și sigure, degetul mare alunecă, puternic și cunoscut, peste bărbia ei și îi ridică fața spre a lui.

Însemnând-o cu amintirea trecutului.

Cu vorbele lui, catifelate ca mătasea.

– Niciodată, niciodată să nu-ți închipui că nu știu că m-ai privit când mi-am scos roba, gândindu-te în tot răstimpul ăsta la greutatea ei. La moliciunea ei pe pielea ta. Sau la cum, odată, ai stat goală pe ea chiar pe podeaua asta. La felul în care am stat și eu alături de tine.

Era atât de aproape acum, destul cât să îl simtă, să îl miroasă – piele și pământ, de parcă se întorsese de pe un câmp, nu din camera parlamentului –, amețitor în mișcarea lui, în ciuda cuvintelor mușcătoare.

Chiar dacă Sera își spunea că nu îi păsa.

– Îmi aduc aminte, Sera. Îmi aduc aminte de gustul tău, un răsărit de soare și pace. Îmi aduc aminte de felul în care te simțeam, căldură și mătase. Îmi amintesc cum răsuflai întretăiat, cum îmi furai răsuflarea. Mă furai pe mine. Felul în care te ofereai ca un premiu. Făcându-mă să cred în tine. În noi. Înainte ca eu să mă prăbușesc, și tu să ieși învingătoare.

Nu ar fi trebuit să se lase surprinsă de aluzia că ea distrusese legătura dintre ei și ce ar fi putut să aibă, și totuși se simțise surprinsă, provocată să își găsească vorbele și să își lanseze propria lovitură.

– N-a fost niciodată o victorie. A fost cea mai mare greșeală din viața mea.

Își atinse ținta. El îi dădu drumul. „Slavă Cerului!"

– Ți-ai primit titlul, nu? Iar surorile tale, influența de care aveau nevoie ca să escaladeze zidul aristocrației. Iar mama ta, glasul ca să-și fluture triumful în fața întregii lumi. Fata ei mai mare a pus mâna pe un duce.

„Doar pentru că niciodată nu mi-am dorit ceva cum te-am dorit pe tine."

Ea clătină din cap și îl urî că se afla atât de aproape de ea. Se urî pe sine pentru că îl dorea chiar dacă nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el.

– Nu mai vreau asta.

El se apropie și mai mult, cu ochii ațintiți spre ea, obligând-o să lase capul pe spate ca privirea să-i rămână la același nivel cu a lui.

– Trebuia să te gândești înainte să te bagi în asta. El veni și mai aproape, până ce ea simți pe piele căldura delicată a răsuflării lui. Pe buze. Crezi că n-ai distrus locul ăsta pentru mine? Locul ăsta care e destinat bărbaților cu un țel în viață? Destinat istoriei? Destinat ordinii? Crezi că nu-mi reamintesc neîncetat de tine? De viitorul pe care am fi putut să îl avem?

Desigur, era o minciună. El nu se gândea la viitorul lor. Dacă se gândea în vreun fel la ea, o făcea cu mânie și nimic mai mult. Dar chiar și acum o juca pe degete, făcea apel la emoție. Fusese dintotdeauna jucăria lui. Niciodată egala lui. Ea clătină din cap și refuză să se lase tulburată. Refuză să se lase oprită din atingerea scopului pe care și-l propusese.

– Gata, spuse ea. E trecut de mult îngropat.

El râse ușor la auzul vorbelor ei, complet lipsit de amuzament.

– Trecutul e un preludiu. „Mă gândesc la el în fiecare zi."

Buzele Seraphinei se întredeschiseră cu un gâfâit înăbușit. El era destul de aproape încât să o sărute și, deodată, își aminti și ea. Cum era să fie cu el. Care era gustul lui. Felul în care o făcuse să tânjească de dorință.

Doar că nu mai era fata aceea naivă și prostuță. Își așeză mâinile pe pieptul lui. Protuberanțele puternice și pline de mușchi de sub cămașa lui se încordară sub apăsarea ei, câtă vreme

ea le urmări până spre umeri, degetele tachinând pielea caldă de pe gât, ispitindu-l.

El se aplecă înainte, ușor, aproape pe nesimțite. Pe simțite totuși. Sera simți victoria. Propriile ei șoapte răsunară în încăpere.

– Memoria te înșală dacă ai impresia c-am făcut asemenea ravagii de una singură, soțul meu. Am fost doi pe roba aia. Doi la Highley, în ziua în care te-am prins în cursă. Doi la Londra în ziua în care te-am implorat să-mi dai drumul – ziua în care ai jurat că o să te răzbuni pe păcatele mele, refuzând să-mi oferi singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată. Era mândră de tăria neclintită a cuvintelor ei. De cum putea să le rostească fără să i se întrerupă vocea. Fără să invoce amintirea copilei pe care o pierduse și a speranței pierdute odată cu ea.

Destul de mândră încât să își urmărească scopul ce avea să o aducă direct acasă.

– Dar poate că nu-ți amintești detaliile atât de bine pe cât crezi. Sigur, e greu să-ți amintești de toate clipele cu mine, din moment ce-au urmat atâtea femei după aia.

Îi savură reacția, felul în care capul i se smuci brusc. Ochii lui – ochii aceia frumoși și misterioși – îi întâlniră pe ai ei. O privi, cu o furie evidentă, iar ea îi așteptă următoarea mișcare. Tânjea după ea, chiar dacă se detesta pentru asta.

Povestea lor fusese dintotdeauna așa. Intensă și perfect potrivită. Ispititoare peste măsură, chiar și atunci când durea.

– Și așa ajungem la miezul discuției. Adulter. Se frecă la ceafă cu o mână, în timp ce își întoarse privirea și scoase un râset ușor. Din păcate, suntem în Londra anului 1836, și, în vreme ce poate tu te consideri o adevărată Boudica[1], soția mea, legea, nu. Ce fac eu în afara dormitorului nostru nu este temei pentru divorț. Trebuie să-ți continui cercetările.

Ea își curăță o scamă invizibilă de pe mânecă, prefăcându-se plictisită.

– N-avea griji, duce. Există mereu impotența.

Buzele lui se strânseră într-o linie subțire și dreaptă, în vreme ce Sera trecu pe lângă el, spre ușa încăperii, cu inima bătându-i gata

[1] Soția lui Prasutagus, conducătorul tribului Brit al icenilor, locuitori ai regiunii Norfolk de azi in Britania de Est. După moartea soțului, armatele romane i-au cucerit teritoriul, ceea ce i-a dat impulsul de a conduce răscoala antiromană din anul 61. (n.tr.)

să îi sară din piept din cauza apropierii de el, a amintirilor, a panicii și a altui lucru pe care nu voia să îl numească. Răsuflă ușor și prelung când apucă mânerul ușii.

Se întoarse și observă că el privea acum pe fereastră, peste acoperișurile Londrei, apusul auriu și fluid strălucind în jurul lui asemenea unei aure, accentuându-i umerii lați, spatele drept, brațele puternice și șoldurile înguste. Sera se detestă pentru că remarcă toate acele detalii. Pentru că își aminti cum era să le simtă. Își aminti căldura lui.

– Malcolm, spuse ea, cu mânerul aproape mișcându-se sub apăsarea ei. El se opri la auzul numelui său de botez, dar nu își întoarse privirea spre ea, nici chiar atunci când Sera vorbi, cu mândrie și clar: Trebuie să subliniez că, în vreme ce infidelitățile soțului pot să nu constituie un temei pentru divorț, ale *soției* sunt o cu totul altă chestiune.

Și, cu acel artificiu de final, ducesa de Haven părăsi clădirea parlamentului, lăsând scandalul să se dezlănțuie în urma ei.

Un scandal și un soț atât de furios, încât Sera își închipui că divorțul avea să vină degrabă și fără șovăială.

Capitolul 4

Preafrumoasa Seraphina! Ducele naiv își întâlnește perechea

Trei ani, patru luni și două săptămâni în urmă
Mayfair, Londra
1 martie 1833

– Sigur nu există nimic mai rău în lumea întreagă decât primul bal din sezon. Haven își croi drum spre un balcon mic de la reședința Worthington, recunoscător pentru aerul rece și curat de martie, un răgaz bine-venit de la căldura și mirosul dulceag al încăperilor, pline cu mai mulți aristocrați decât și-ar fi închipuit – cu toții disperați să își reia viața de la oraș după lunile petrecute la țară, copleșiți de plictiseală.

– Nu e chiar așa rău, răspunse marchizul de Mayweather și închise ușa în urma lui.

Haven își țintui prietenul cu o privire neîncrezătoare.

– E imposibil să te mai miști de toate debutantele și petițoarele alea dinăuntru. Salivează după noi, de parcă am fi niște hălci de carne.

Mayweather zâmbi afectat.

– Sunt vreo... câte? Șase titluri puse la bătaie sezonul ăsta? Adică, titluri tinere și apte. Un marchiz și un duce de vârstă mijlocie sunt cap de afiș, Haven.

– La treizeci de ani nu ești cu un picior în mormânt.

Marchizul se îndreptă spre balustrada balconului, își așeză băutura și privi spre vastele grădini din spatele reședinței Wothington.

– E o vârstă destul de înaintată ca să ne gândim la însurătoare.

Jumătate dintre aristocrați așteptau până pe la treizeci de ani ca să se însoare. Mulți dintre ei până spre finele celor treizeci de ani. Haven nu era prost – știa că burlăcia lui avea zilele numărate. Avea nevoie de o căsătorie și de un moștenitor cât de curând, dar Dumnezeu știa prea bine că nu îl interesau balurile și plimbările lungi prin Hyde Park ca să le găsească.

Ideea era ridicolă. De câte ori nu îl auzise Haven pe Mayweather însuși spunând că moștenitori puteai să faci oricând? Doar dacă nu...

– Doamne, spuse Haven încet în întuneric. Ai căzut în capcană. Prietenul lui se *înroșise* cumva? Cineva te-a prins în gheruțele ei frumoase.

Marchizul întoarse privirea.

– Nu e nevoie să faci totul să pară așa mercantil.

– Tu singur ai spus că titlurile noastre ne fac niște hălci de carne.

– Ea nu vede chestia asta așa.

Haven ar fi pus la bătaie tot ce avea, convins că femeia credea întocmai. Ridică dintr-o sprânceană.

– Nu, sunt sigur că nu. Sunt sigur că la tine e vorba despre o căsătorie din dragoste.

Mayweather se încruntă.

– Nu e nevoie să faci totul să pară atât de improbabil.

Nu improbabil. Imposibil. Poate era înțelept pentru ceilalți să creadă că soțiile veneau la ei mânate de sentimente. De dorință. De mai mult. Dar, dacă era măcar puțin adevărat, asta era valabil pentru bărbații mai norocoși. Pentru bărbații născuți în afara jugului unui titlu, al averii și al responsabilității. Vizitiii de birje, măturătorii de străzi și marinarii puteau să se însoare din pasiune sau chiar din

dragoste. Dar bărbații ca el și ca Mayweather? Duci și marchizi, tineri, bogați și cu titlu? Pentru ei nu exista dragoste.

Exista doar datoria, ceea ce impunea o căsătorie, dar lui Haven îi era foarte clar un lucru: bărbații trebuiau să intre într-o căsătorie cu ochii vigilenți, perfect conștienți de dezamăgirea pe care instituția căsătoriei avea să le-o aducă, fără doar și poate.

Malcolm, duce de Haven, știa asta cu siguranță, căci el însuși era produsul unei asemenea dezamăgiri. De câte ori nu îl privise tatăl lui cu neputință și cu ceva mai rău de atât? Nu regret, deși era și el acolo. Ceva ce aducea a dezgust, de parcă și-ar fi șters fericit fiul de pe fața pământului dacă asta ar fi putut să îi redea viața de odinioară. Malcolm își închipuise dintotdeauna că tatăl lui fusese recunoscător când îi venise sorocul și, odată cu el, eliberarea din realitatea îngrozitoare la care fusese înhămat.

Și apoi, mai era și femeia alături de care ducele fusese înhămat. Mama lui Haven. Născută fără titlu sau avere, urcase spre cea mai înaltă poziție din țară. Ducesă. Și felul în care se uita la fiul ei, rece și distant, cu o urmă de mândrie – nu pentru copilul pe care îl născuse sau pentru cum îl crescuse, ci pentru marea ei viclenie, pentru victoria ei legendară. Pentru titlul pe care îl șterpelise.

Așa că nu. Haven își cunoștea prea bine propria viață ca să creadă că a altora era diferită. Și își privea viitorul știind că, dacă te așteptai la dezamăgire, nu puteai să fii dezamăgit.

Se apropie de prietenul lui, își sprijini spatele de balustradă și se uită la lumina aurie din clădire.

– Spun doar că dragostea e o mare aberație, zise el. Femeile caută siguranță, confort și nimic altceva. Și, dacă cineva umblă după tine, umblă după titlul tău, prietene. Nu te îndoi de asta.

Mayweather se întoarse ca să se uite la el.

– Să știi că e adevărat ce se spune despre tine.

– Ce se spune?

– Că ești un nemernic fără inimă.

Haven încuviință din cap și sorbi o gură zdravănă.

– Asta nu înseamnă că n-am dreptate.

– Nu, dar asta înseamnă că ești un idiot.

Cuvintele se auziră dinspre scările întunecate, care duceau în grădini, clare și sigure, de parcă femeia care le rostise își făcuse o obișnuință din a aștepta ca aristocrații să spună ceva pentru care să îi pedepsească aspru.

Mayweather nu reuși să își înăbușe râsul surprins.

– Dintru întuneric, adevărul.

Ea îi răspunse marchizului:

– Dacă vreunul dintre prietenii mei mi-ar spune una ca asta, domnule, mi-aș face altul. Unul cu niște maniere mai rafinate.

Mayweather îi zâmbi compătimitor lui Haven.

– Nu e o idee prea rea.

Haven privi chiorâș în întuneric, abia capabil să deslușească silueta femeii de acolo, oprită la jumătatea treptelor, aplecată spre exteriorul casei. De cât timp îi asculta?

– Cum stai ascunsă în întuneric și tragi cu urechea la discuții care nu te privesc, nu sunt convins că afirmația despre starea bunelor mele maniere e de încredere.

– Nu trăgeam cu urechea.

– Nu?

– Nu. Ascultam. Și nu mă ascundeam în întuneric. Stăteam. Faptul c-ai ales exact acest moment să te ascunzi și să-ți ții discursul – spontan, aș adăuga – despre ticăloșia femeilor ține doar de norocul meu extraordinar. Te asigur, domnule, că am asistat la destule diabolizări ale femeilor, de către jumătate din populație, pe simplul motiv că sunt ființe umane. Nu era nevoie să trag cu urechea.

Haven se strădui să nu rămână gură-cască. Când îi mai vorbise o femeie așa? Când îi vorbise *oricine* așa?

Mayweather râse.

– Oricine ai fi, l-ai lăsat fără cuvinte. Și sunt primul care credea că e ceva absolut imposibil.

– Păcat, vorbi ea tărăgănat din întuneric. Speram să-și continue prezentarea edificatoare: *Manipulatoarele cu interese, o reflecție asupra rolului femeilor în lume*. Foarte *à la* Wollstonecraft[1].

Într-un final, Haven își recăpătă glasul.

– Bărbații din Londra ar duce-o mai bine dacă ar acorda mai multă atenție opiniilor mele la capitolul ăsta.

– Fără îndoială că e adevărat, îl tachină ea, iar lui îi plăcu valul de căldură care îl cuprinse la auzul cuvintelor. Spune-mi, domnule, cum de ești așa expert la – cum le-ai numit? – gheruțele frumoase ale femeilor?

Pentru o clipă, Haven se gândi la gheruțele frumoase ale acelei femei... la unghii pe piele. Dinți pe buze. Își izgoni gândurile din

[1] Mary Wollstonecraft (1759–1797), scriitoare, filosoafă și susținătoare a drepturilor femeilor (n.tr.)

minte. Nu o văzuse. Nu avea nevoie de fantezii cu o femeie ascunsă în întuneric.

– Experiența.

Ea râse, sunetul învăluindu-l ca un păcat. Își îndreptă spatele. Cine era?

– Ești atât de dorit, nu? Că poți să ghicești de la o poștă o hoață de titlu?

Ea se mișcă în timp ce vorbi și coborî scările. Se apropie. Nu era la mare depărtare. Era la cel mult zece metri. Cinci, dacă Haven mărea pasul.

Inima începu să îi bată cu putere.

Și asta înainte ca ea să pășească în lumină, cu aura unei blestemate de zeițe.

El se îndepărtă de balustradă fără să se gândească, asemenea unui câine care saliva după recompensă. Nu o recunoscu, lucru parcă imposibil, căci avea părul negru, pielea sidefie și ochii ca safirele. Era greu de crezut că o femeie incredibil de perfectă – și atât de isteață – trecea neobservată în lumea bună.

Femeia misterioasă rămase acolo, în lumina aurie a lumânărilor, cu privirea ațintită spre Mayweather, făcându-l pe Haven să își dorească să îl vadă dus pe prietenul lui.

Îl făcu gelos.

– Milord, dacă-mi permiți, n-ar trebui să-l asculți pe crudul dumitale prieten. Dacă doamna spune că-i pasă de tine, să o crezi.

Mayweather își uită coniacul pe marginea balconului și se îndreptă spre ea.

– Așa-mi spune.

– Și dumitale îți pasă de ea?

– Da, spuse el, atât de convins, încât Haven se întrebă dacă prietenul lui înghițise ceva otrăvitor înainte.

Ea încuviință cu siguranță.

– Ei bine, iubirea e tot ce trebuie.

Apoi zâmbi, iar lui Haven îi fu deodată greu să respire. Mayweather nu păru să aibă aceeași problemă de respirație. În schimb, el oftă, prelung, melodramatic și ridicol.

– Așa spune toată lumea.

– Nu toată lumea. Prietenul dumitale crede că toate femeile nemăritate vor să fure un titlu.

Mayweather zâmbi compătimitor.

– El chiar are un titlu deosebit de dorit.

Privirea azurie se aținti spre Haven, curioasă și fără să dea semne că l-ar fi recunoscut, atât de sinceră, încât părea că îl vedea pentru prima dată.

– Chiar așa? Ei bine, atunci o pescăriță norocoasă și tânără o să îl prindă atât de frumos în gheruțele ei.

Imediat ce își rosti cuvintele, se întoarse cu spatele la el, de parcă nu exista pentru ea, și se îndreptă spre ușă, de parcă nu dădea nici doi bani pe el. De parcă nu îl recunoscuse.

Firește, era imposibil. Juca un fel de joc, menit să îl ispitească. Și, chiar dacă o știa, se simți totuși ispitit.

– Ar trebui să cred că nu mă cunoști?

Ea se opri și se întoarse, amuzamentul subliniindu-i cuvintele, dezechilibrându-l:

– Cu riscul de a părea nepoliticoasă, domnule, nu prea-mi pasă de ce anume crezi. Cum nu ne-am întâlnit niciodată, nu știu cum aș putea să te cunosc.

Mayweather izbucni în râs, iar Haven se simți deosebit de tentat să își arunce prietenul peste balcon în gardul viu de dedesubt.

– Aici te-a prins.

Nu îl *prinsese*. Nu avea să se lase prins.

– Excelență, spuse el.

Ea clipi nedumerită.

– Poftim?

– Mi-ai spus „domnule". Corect e „Excelență".

Ea zâmbi afectat.

– Cum de știi cât de mult le place femeilor să fie corectate de bărbați? Mai ales când vine vorba despre formulele de adresare. Mare minune că nici una dintre noi nu s-a îndrăgostit de tine. Schiță o plecăciune scurtă. Mișcarea îl făcu să se simtă ca naiba. La revedere, domnilor.

Și totuși, nu reuși să se oprească.

– Așteaptă!

Ea se întoarse, frumoasă și netulburată.

– Ai grijă, duce, o să încep să cred că tu încerci să mă prinzi pe *mine* în gheruțele tale frumoase.

Ideea era lipsită de noimă. Nu?

– Prietenele tale.

Ea ridică din sprâncene.

– Ce e cu ele?

– N-ai vorbit niciodată despre mine cu ele?

Chiar era posibil să nu aibă habar cine era el?

Buzele ei se arcuiră de amuzament. Îl făcea să se simtă ca un prost. Nu, se făcea singur de râs. Pentru ea. Ca un imbecil.

– N-am prietene; am surori. Și nu înțeleg de ce ar trebui să știe sau să le pese de dumneata.

Mayweather râse pe înfundate la spusele ei, evident amuzat să vadă cum Haven se punea într-o situație stânjenitoare. Și totuși, Haven părea incapabil să se oprească. Își desfăcu larg brațele.

– Sunt Haven[1].

Atunci, ea izbucni în râs.

– Ei bine, sigur ai o părere foarte bună despre tine, *Heaven*.

Mayweather râse, și Malcolm începu să se enerveze.

– *Haven*. Adică, ducele de...

Răspunsul ei nu dădu de înțeles în vreun fel că l-ar fi recunoscut.

– Corect. Atunci, retrag tot ce-am spus. Fără îndoială, ca specimen masculin tânăr și destul de chipeș, trebuie să ai grijă. Femeile sigur se *îngrămădesc* pe lângă tine.

Așa. Înțelese, în sfârșit. „Stai." El clipi nedumerit. „Destul de chipeș?"

Cine era ea? Adică, în afară de faptul că era cea mai înnebunitoare femeie de pe pământ. Ea își îndreptă încă o dată atenția spre Mayweather, neluându-l în seamă pe Malcolm.

– Noapte bună, domnule. Și pot să-ți urez noroc?

Marchizul făcu o plecăciune adâncă.

– Îți mulțumesc, domnișoară... Își lăsă cuvintele să se piardă în aer, iar lui Haven i se păru că, la urma urmelor, Mayweather nu era chiar atât de rău – dacă reușea să descopere numele fetei.

Pe chipul ei se ivi un zâmbet mare și bine-venit.

– Ce șoc! Se pare că nici *Domniile Voastre* nu știu cine sunt *eu*.

El clipi nedumerit.

– Ar trebui să știm?

– Nu, i-o întoarse ea. La urma urmei, eu nu sunt vreun *paradis*...

– Gata! spuse el, detestând disperarea din propria voce. Aproape reuși să audă cum capul lui Mayweather trosni ca să se întoarcă să se uite lung la el și, deodată, lui Haven nu îi mai păsă de nimic

[1] În engleză, în original, numele Haven se pronunță asemănător cuvântului „heaven", care înseamnă „paradis, rai", de unde și insinuările. (n.red.)

altceva. Pentru că ea se oprise, și era singurul lucru care conta. Nu poți să pleci fără să ne spui cine ești.

Privirea ei licări în lumina lumânărilor.

– Oh, ba cred că pot.

– Te înșeli, insistă el. Cum altfel să te găsească amărâtul ăsta de Mayweather dacă totul se duce pe apa sâmbetei cu Heloise?

– Helen, interveni Mayweather.

Haven flutură o mână.

– Așa. Pare minunată. Mult prea bună pentru un imbecil. O să aibă nevoie de sfatul tău dacă vrea să o păstreze.

– Pardon! protestă marchizul, dar nu fu luat în seamă, căci femeia râse luminos, curajos și frumos, iar Malcolm își dori doar să se bucure de sunetul acela, de căldura lui.

În schimb, îi trimise cel mai încântător zâmbet și spuse:

– Hai să o luăm de la început. Eu sunt Malcolm.

Nu avea nici cea mai vagă idee de ce simțise nevoia să își menționeze numele de botez, pe care nimeni nu îl mai folosise în ultimii douăzeci de ani.

Ea ridică din sprâncene.

– Nu văd de ce-ai crede că-mi pasă de numele tău de botez, Excelență, căci sunt femeie, și, prin urmare, mă aflu deja în posesia tuturor informațiilor relevante care vă privesc. Apoi vorbi pe un ton șoptit și impresionant. *Sunteți duce.*

Iar începuse să îl tachineze, iar el adora asta. Era extraordinară.

– Totuși, femeile obișnuiesc să se prezinte bărbaților pe care au de gând să pună mâna.

Ea înălță capul.

– Recunosc, nu m-am învârtit întotdeauna în asemenea cercuri superioare, dar sunt ferm convinsă că nu se obișnuiește ca femeia să se prezinte unor domni necunoscuți, undeva pe un balcon retras.

– Ba nu suntem deloc necunoscuți, spuse el. Ei bine, poate Mayweather este. Cu obsesia lui pentru Hester.

– Helen! interveni Mayweather și îi provocă frumuseții încă un zâmbet slab.

– Se pare că ne interesează la fel de puțin numele de botez, spuse ea.

– Dacă vrei, o să-mi amintesc totul despre ea, răspunse el. Mayweather, spune-mi altceva despre Helen a ta.

– Are pisici.

Se întoarse spre prietenul lui.

– La plural?

Mayweather încuviință din cap.

– Șase.

– Doamne ferește! Nu cred c-o să uit asta.

– Îmi plac pisicile, spuse îngerul. Mi se par foarte inteligente și liniștitoare.

Mayweather zâmbi.

– Și Helen le consideră la fel.

Își potrivi expresia de pe chip cu a prietenului lui.

– Pare minunată.

– Este. De fapt...

„Nu. Gata cu Helen!"

– De fapt, ar trebui să te duci la ea și să-i spui asta, îi întrerupse Haven, profitând de muzica lină ce alunecă din sala de bal spre balconul retras, agățându-se de ea. Și să dansezi cu ea. Femeilor le place să danseze. Îngerul își arcui sprâncenele, pe măsură ce el insistă: Du-te, Mayweather!

Pentru prima dată în viața lui, marchizul de Mayweather înțelese aluzia. Și, în sfârșit, îi lăsă pe cei doi singuri, învăluiți în întuneric și răcoare. Dar, cumva, ea reuși să îl facă să se simtă fierbinte ca un soare.

Haven se îndreptă spre ea. Vrând doar să fie mai aproape de ea.

– Îți este frig? întrebă șoptit, vrând să o ispitească așa cum ea îl ispitea pe el.

Așteptând să îl dorească așa cum el o dorea pe ea.

Dar, mai ales, vrând ca ea să rămână.

Ea înghiți în sec, el putu să observe mișcarea și simți cum crește în el dorința de a-și apăsa buzele acolo, ca să simtă dacă pulsul i se întețea ca al lui. Să îi guste pielea, sărată și dulce. Când ridică privirea spre a ei, își dădu seama că fata ar fi acceptat una ca asta. Că nu era netulburată.

– E timpul să plec, șopti ea.

Ideea că putea să plece, că era posibil să nu o mai revadă, că era posibil ca el să nu o cunoască vreodată... iscă înăuntrul lui senzații ce nu-i erau deloc pe plac. Așa că, în schimb, spuse încet:

– Îți...?

Ea înălță capul.

– Îmi...?

– Place să dansezi?

– Da.

Ea încuviință din cap.

– Chiar îmi place.

– Ai vrea să dansezi? Cu mine?

Dinții albi și perfecți străluciră în întuneric. Bineînțeles că dinții ei erau perfecți. Totul la ea era perfect.

– Nu putem să dansăm. Nu ne cunoaștem.

– Atunci, dansează cu mine aici. În secret.

– Nu.

Era un joc. Putea să o simtă că-și ținea răsuflarea.

– De ce?

– Asta mi-ar distruge reputația. Dacă ne descoperă cineva.

El păși mai aproape, destul de aproape încât să o cuprindă în brațe.

– Nu te-aș distruge niciodată.

Ar fi trebuit să fie un flirt. O prostioară lipsită de sens și ludică. Ceva ce bărbații spuneau femeilor ca să le atragă în primejdie. Dar nu era. Era o promisiune. Ba, mai mult de atât, era adevărul. Nu ar fi distrus-o niciodată. Nu era vorba să-i distrugă reputația, fiindcă se însura cu ea.

Încremeni. „Doamne!" Avea să se însoare cu ea.

Avea să se însoare cu femeia aceea.

Gândul ar fi trebuit să îl îngrozească. Cu mai puțin de zece minute înainte, descrisese întreaga instituție a căsătoriei, sugerând că toate femeile erau niște escroace, și toți bărbații care credeau altceva erau nebuni. Dar acum, nu era îngrozit. Era cuprins de cu totul altceva. Ceva ce semăna cu bucuria. Cu *speranța*.

Și, în *acea* conștientizare de moment, întinse brațele spre femeia cu nume încă necunoscut. Ei i se tăie răsuflarea; el savură plăcerea sunetului, care se potrivi cu al lui, când descoperi cum era să țină în brațe femeia căreia îi era predestinat.

Începură să se miște în ritmul muzicii, îndepărtate și în surdină, învăluiți într-un aer de intimitate.

– Parcă am refuzat să dansez, duce.

– Malcolm, îi spuse el ușor în ureche și adoră tresărirea pe care numele lui i-o provocă. Mai spune-mi o dată, acum că ești în brațele mele. Acum, că sunt în brațele tale. Și mă opresc.

Nu era sigur cum, dar avea să se oprească.

Ea oftă, și buzele i se arcuiră într-un zâmbet delicat și minunat.

– Ești foarte dificil.

El ar fi putut să trăiască în zâmbetul acela.

– Mi s-a mai spus.

– Credem că e de presupus că aristocrații ar trebui să fie curtenitori.

– Nu ducii. N-ai auzit că suntem cei mai răi din lumea bună?

– Și i se permite oricui să se facă duce în zilele noastre, nu-i așa?

El o întoarse spre lumină, care îi dezvălui chipul frumos.

– Dacă ai impresia că ducii sunt răi, iubito, îți închipui ce-au de îndurat din partea duceselor?

Ochii ei se făcură mari la auzul cuvintelor, buzele se arcuiră într-un zâmbet, larg și splendid, numai secrete și păcat.

– Închipuie-ți numai.

Iar el nu reuși să se oprească. Nu voia să se oprească. La urma urmei, avea să se însoare cu ea. Aveau să-și petreacă o viață sărutându-se. Atunci, de ce să nu înceapă acum? „Doar un pic."

Era perfectă.

Își apăsă buzele pe ale ei. Flăcările pasiunii îl cuprinseră când ea își pierdu răsuflarea, apoi oftă, încet și dulce, în timp ce el îi linse cu blândețe buza plină de jos, atât de suavă și de încântătoare, că fu înnebunit de plăcere.

– Doar un pic, își promise. Deschide-te pentru mine, iubito!

Și ea se deschise, îl lăsă să intre, cu buzele ei moi și gura caldă și primitoare; limba ei o întâlni pe a lui, ispitindu-l, tachinându-l perfect, de parcă erau făcuți pentru asta. De parcă trăiseră toată viața ca să se întâlnească acolo, pe balconul acela întunecat, și să aprindă focul pasiunii unul în celălalt.

Nu era nimic nesigur la această femeie frumoasă, nimic timid, nimic mărunt. Era sălbatică și pasională, iar atunci când se ridică pe vârfuri, cu mâna înmănușată cuprinzându-i ceafa, întinzându-se după el, trăgându-l spre ea, apăsându-se mai aproape, oferindu-i-se, el își dădu seama că nu ea era cea distrusă.

Ci el.

Ideea îl făcu să se retragă. Îi întoarse fața spre lumină, îi privi ochii închiși, buzele întredeschise, petele de culoare din obraji, care se dispersau în jos, spre linia palidă a sânilor. Era însăși întruchiparea plăcerii.

Ea ridică genele negre, iar el zări acolo, cu dorință și surprindere, nimic altceva decât viitorul lui. Soția lui.

Capitolul 5

Seraphina apare înarmată cu un american!

21 august 1836
The Singing Sparrow
Covent Garden

– Deci, ca să înțeleg, i-ai spus c-ai o aventură.

Sera puse jos cutia cu lumânări conice și se uită la americanul care se sprijinea de barul de la The Singing Sparrow, cea mai recent deschisă cârciumă din Covent Garden. Îl descoperise pe Caleb Calhoun într-o cârciumă asemănătoare din Boston, Massachusetts, la câteva ore după ce vasul ei din Londra sosise la țărm.

Căuta niște mâncare adevărată și caldă – ceva mai bun decât carnea afumată și legumele murate care fuseseră sursele de supraviețuire pe durata lunii în care traversase Atlanticul – și fusese îndrumată spre cârciuma The Bell in Hand, la trei uși distanță de camerele pe care le închiriase până ce își decidea următoarea mișcare.

Americanul coborâse de pe scaun când ea intrase în cârciumă, conturându-se masiv pe lângă un pumn de alți câțiva oameni mai puțin impunători și mai periculoși, devenindu-i protector în ziua aceea. Și în următoarea. Și în următoarea.

Iar, curând, nu mai fusese un simplu american, ci angajatorul ei. Apoi, partenerul de afaceri. După aceea, cel mai drag prieten avut vreodată. În curând, singurul om de pe pământ care știa totul despre ea și singurul care nu îi cerea nimic.

Că era și singurul care insista ca ea să se poarte corect era o calitate mai puțin importantă în clipa aceea. Totuși, ea se ținu pe poziții.

– Nu i-am spus asta.

Seraphinei nu îi plăcu felul în care Caleb o privi cu ochii sinceri și verzi, de parcă îi pusese o întrebare deosebit de simplă, iar ea îi oferise un răspuns de neacceptat.

– Chiar nu! repetă ea. Nu chiar.

– Nu chiar, repetă Caleb. Sera, nu-mi place gândul c-aș putea să fiu ucis de vreun aristocrat, fără vreun avertisment.

– Crezi că sunt mulți care se bucură la gândul că vor fi uciși?

El îi aruncă o privire tăioasă – privire pe care, își închipuia ea, frații o păstrau pentru cele mai insuportabile surori.

– Sunt zile în care nu m-aș opune gândului uciderii tale. Mai ales dacă ducele tău nefericit în dragoste vine după mine.

– Te asigur. Nu e nefericit în dragoste. Ba chiar dimpotrivă i se păruse în urmă cu trei zile. Păruse imperturbabil la reapariția ei.

Caleb mormăi ceva printre dinți. Sera nu luă în seamă dezaprobarea tăcută.

– Nu e ca și cum aș fi numit vreun bărbat anume și i-aș fi descris înfățișarea. Am sugerat pur și simplu că, dacă vrea să divorțeze de mine folosind ca motiv adulterul, nu m-aș opune unei asemenea soluții.

– Ăsta e genul de argument semantic pe care l-ar folosi o englezoaică.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– *Sunt* englezoaică.

– Dragă, n-a spus nimeni niciodată că n-ai putea să te străduiești ceva mai mult ca să te eliberezi.

– Te rog. Toată lumea știe că jumătate dintre divorțurile acordate de parlament se realizează după ce soții și soțiile fac înțelegeri tacite. Sunt mai mult decât fericită s-o fac pe adulterina dacă mă ajută să pun mâna pe locul ăsta.

Ceea ce se va și întâmpla. În clipa în care căsătoria urma să fie desfăcută, The Singing Sparrow devenea proprietatea ei, iar ea putea să înceapă o viață nouă. Fără trecut și fantomele lui care o bântuiau.

– Trebuie doar să te vadă dând pe gât un pahar sau două și o să creadă cu toții că ești pe bună dreptate decăzută, răspunse Caleb.

– O fată poate să viseze. Ciocni paharul cu el și bău. Nu sunt o ducesă prea bună, nu-i așa?

– Nu mă pricep prea bine la ducese, dar pot să-ți spun că nu semeni deloc cu femeia care rătăcea pe stradă ca o mielușică pierdută, deci mai există speranțe pentru tine, recunoscu el și își încrucișă brațele la piept. Dar ca să revenim la oile noastre: ai sugerat că ai o aventură.

– Ba nu. Pur și simplu, am menționat un fapt. Dacă el *înțelege* una ca asta...

Caleb râse.

– Atunci, face pur și simplu ce ți-ai propus. Și, când descoperă cine a debarcat cu tine pe doc..., am să fiu ținta mâniei ducelui. Și atunci o să fim nevoiți să luptăm. Și după aia... Flutură melodramatic o mână. N-o să mai avem de ales decât să pornim din nou la război.

– Îți dai seama că nu ești vreun fel de ambasador, nu? Sera ridică lumânările și se strecură printre mesele împrăștiate prin cârciuma

goală, îndreptând scaunele. Nu pot să răspund pentru ce crede omul, Caleb, spuse ea, destul de tare pentru ca vorbele să răsune în încăperea goală. Dar pot să spun că nu-mi imaginez că i-a păsat destul de acțiunile mele din ultimii ani încât să ne dea prea mult bătăi de cap.

Caleb pufni ușor neîncrezător.

– Dacă e supărat, n-o să aibă nimic de-a face cu tine, ci cu felul în care i-am distrus moștenirea de preț. Din nou. Nu mi-aș face griji pentru fața ta. Care nu este chiar așa chipeșă, îl tachină ea. Nimănui nu-i place să aibă nasul spart.

– Oricărei femei îi place un nas spart, pisicuțo. În plus, mă descurc cu orice grangur care-mi taie calea.

Sera zâmbi la cuvintele lui și la descrierea soțului ei, care, chiar dacă era cel mai aristocratic bărbat cunoscut vreodată, era cu siguranță foarte departe de a semăna cu un grangur. Caleb continuă câtă vreme ea coborî scările spre mica scenă din fundul camerei.

– De fapt, abia aștept să-l văd pe nemernic. Mi-ar plăcea să-l învăț eu o lecție.

Sera se întinse ca să curețe resturile de ceară de la lumânări dintr-un candelabru imens aflat într-o parte a sălii.

– Din păcate, domnule Calhoun, mă îndoiesc serios c-o să ai șansa să-l cunoști.

– O să vină să te caute.

– Vrei să facem pariu? îl tachină ea. Pe cincizeci de dolari c-a plecat din oraș cu toți ceilalți londonezi și că sunt nevoită să mă duc să-l caut dacă vreau să-mi capăt cârciuma.

– Cred că vrei să spui toți ceilalți londonezi răzgâiați și plini de bani. Caleb deschise un sertar secret din bar, din care scoase o cutie de tutun și foi, apoi începu să își ruleze pompos țigările. Stăpânii casei se întorc acasă ca să-și verifice sclavii.

Sera râse ușor.

– Ceva de genul ăsta. Să scape de duhoarea Londrei e mai degrabă descrierea corectă pentru ce se întâmplă.

– Ptiu! spuse Caleb disprețuitor. Mirosul urât al unui oraș îți arată că e un oraș viu.

Ea se îndreptă spre perechea de sfeșnice de cealaltă parte a scenei și înlocui lumânările cu precizie.

– Ai fi un îngrozitor membru al aristocrației.

Râsul lui izbucni răsunător prin încăpere.

– N-am nici o îndoială, iubire. Ți-ai făcut rost de-un pariu. Pe cincizeci de dolari că bărbatul tău intră pe ușa aia până la sfârșitul săptămânii.

Seraphinei nu îi plăcu siguranța din vocea prietenului ei. De parcă ar fi câștigat deja pariul. Și îi plăcu și mai puțin următoarea lui idee.

– În orice caz, ducesă, e timpul să ne apucăm de treabă, nu crezi? Ai nevoie ca omul să fie de acord și ca locul ăsta să fie cel mai bun din câte s-au văzut în Covent Garden pentru ca, în clipa în care o să fie al tău, să fie o legendă. Deci cum îi obții acordul?

Trebuia să se vadă din nou cu el, chiar dacă nu își dorea. Chiar dacă nu voia să îl înfrunte, mai chipeș ca niciodată și cumva complet schimbat.

Caleb adăugă:

– Suntem aici de șapte săptămâni, și abia aștept să revin pe pământ american.

Ea ridică privirea și se uită cruciș în întuneric.

– Știi că poți să pleci. Nu trebuie să...

Nu continuă, neștiind cum să termine. Caleb făcuse atât de multe. O protejase de când o găsise, distrusă și singură într-un oraș – într-o țară, pe un continent – complet necunoscut. Și o ajutase să se ridice din nou. Să își regăsească puterea. Îi dăduse motive să zâmbească din nou. Și apoi îi oferise un scop. Iar când ea hotărâse că venise vremea să se întoarcă în Anglia și să o ia de la capăt, își făcuse bagajele fără să șovăie.

Sera clătină din cap și repetă:

– Nu trebuie să rămâi.

El își aprinse țigara de foi, iar vârful portocaliu străluci în lumina difuză a încăperii.

– Și totuși, iată-mă aici. Sunt un bărbat deosebit, nu crezi?

Ea își arcui o sprânceană.

– Un model de modestie, în mod sigur.

– Bun. Când îi dăm idiotului tău de soț cu tifla peste nas?

Ea râse la cuvintele lui, rostite cu o încântare sinceră.

– Am impresia că e posibil să n-ai ocazia.

– Nu crezi c-o să-ți acorde divorțul? Ea îi văzu fruntea lată și încruntată chiar de la depărtare. Atunci, te întorci cu mine și începem o viață nouă în Boston.

Dacă ar fi fost atât de ușor. Dacă s-ar fi simțit legată de orașul de peste ocean – fremătând cu noua victorie și promisiunea unei țări

tinere. Ajunsese să iubească Bostonul pentru speranța lui, pentru oamenii lui și pentru Caleb. Dar nu fusese niciodată ca Londra.

Nu se simțise niciodată acasă acolo.

Curăță în mână o lumânare mare și rotundă, scoase fitilul și îl învârti între degetul mare și arătător, uitându-se apoi la urma neagră rămasă pe piele.

– O să-mi dea divorțul, spuse ea, gândindu-se că Malcolm voia mai presus de orice să scape de ea. Dar îmi închipui că o s-o facă doar cu prețul unei pedepse exemplare.

În clipa aceea, Caleb se desprinse de bar, cu umerii lați și trăsăturile bărbătești care îi dovedeau educația aspră și colonială cu mult înainte să deschidă gura și să își dezvăluie accentul necultivat. Se simțea ca un animal în cușcă aici, în lumea aceea guvernată de reguli pe care le considera stupide, în cel mai bun caz, și ticăloase, în cel mai rău.

– Nu meriți pedeapsa lui.

Ea își arcui o sprânceană.

– L-am părăsit, Caleb.

– El te-a părăsit primul.

Ea schiță un zâmbet.

– În nici un fel care să conteze.

– În *fiecare* fel care contează, îi vorbi el disprețuitor.

Ea oftă.

– Ducesele nu pleacă, îi explică ea pentru a zecea oară. A suta oară. Sigur nu fără să facă un moștenitor.

Nici atunci când nașterea unui moștenitor era imposibilă.

– Ar trebui să plece atunci când soțul lor le-a exilat, răspunse el. E o prostie să rămâi.

– Nu, e pur englezesc.

El ocărî aspru.

– Încă un motiv pentru care meritați șutul în fund pe care vi-l dăm.

– Ar trebui să-ți găsești bilet pe următorul vas. Ai o viață la care să te întorci. Încercă să pară jovială. Nu întinerești, prietene. A venit timpul să găsești o femeie care să te suporte.

– De parcă asta o să se întâmple vreodată. Firește că avea să se întâmple. Caleb Calhoun era unul dintre cei mai fermecători bărbați dintre toți cei pe care îi cunoscuse Seraphina. El se opri pe marginea scenei și ridică privirea spre ea, cu ochii lui verzi serioși. Mă țin de promisiuni, Porumbițo. O să fiu cu tine până obții divorțul. O să văd că locul ăsta are succes și devine al tău. Apoi o să plec și o să-mi accept pâinea de zi cu zi.

Ea zâmbi larg.

– O să dorm liniștită știind că banii mei o să fie o alinare pentru tine.

– Banii *noștri*, partenera mea de afaceri.

După o lună de întâlniri, Sera și Caleb mai cumpăraseră o cârciumă în Boston, apoi încă una și încă una. Ajutați de instinctul lui pentru amplasament și de al ei pentru elementul care făcea ca o cârciumă să fie imposibil de părăsit, împreună scoseseră de pe piață unele dintre cele mai vechi localuri din Boston, înainte să se decidă că Londra era următoarea lor cucerire.

Cumpăraseră cârciuma în mai puțin de patruzeci și opt de ore de când debarcaseră pe malurile Tamisei, după ce puseseră ochii pe Covent Garden – un cartier dominat de o pereche de frați și plin ochi de taverne josnice și jalnice unde se știa că se organizau bătăi ilegale. Chiar dacă Sera și Caleb nu erau interesați să se ia la întrecere cu un club de bătaie, vedeau posibilă deschiderea unei cârciumi în regulă în zonă. Era ceva asemănător cârciumilor care luau cu asalt Bostonul și New Yorkul. Ceva care propunea spectacole de divertisment.

The Singing Sparrow era răspunsul evident. Un parteneriat ca de la egal la egal între cei doi – sau cât se putea atâta vreme cât Sera rămânea măritată. Cu alte cuvinte, era un parteneriat între egali, între Caleb și soțul Seraphinei, chiar dacă ducele de Haven nu avea habar de acea stare de fapt. Totuși, conform legii britanice, femeile măritate nu puteau deține proprietăți sau afaceri. Soții lor dețineau totul... inclusiv pe ele.

Divorțul era singurul mod prin care Sera urma să își dețină afacerea – singurul lucru de care îi păsase în ultimii aproape trei ani și cheia independenței ei. Cheia libertății ei.

Singurul mod prin care putea să își recapete viața pe care el i-o furase.

Viața din care el o alungase.

„Ieși."

Lacrimile se iviră nepoftite. Nedorite. De câte ori își amintise cuvintele lui – tăgăduirea crudă din ele, disprețul rece, de parcă ea nu reprezentase nimic pentru el – și își adunase puterile din ele?

De câte ori își jurase să își revendice viitorul chiar dacă el deținea trecutul?

Și, cumva, o jumătate de oră cu el șterse toată puterea pe care se chinuise să și-o adune. Trase adânc aer în piept și întoarse privirea spre un colț întunecat al cârciumii.

– Afurisită să fiu dacă îl las să mă facă vulnerabilă din nou.

Caleb nu șovăi. Nu șovăia niciodată. Era un defect al originii lui americane.

– Poate să te facă vulnerabilă doar dacă îi permiți.

Ea își întoarse brusc privirea spre el.

– Ține-te tare și amintește-ți de ce ești aici. Și, dacă te pedepsește, îl pedepsești înapoi. Dar îți spun un lucru: dacă e exact așa cum mi l-ai descris, o să se lupte cu tine pentru divorț.

Indiferent de câte știa despre trecutul ei, nu văzuse niciodată nimic cu ochii lui.

– Mă urăște.

Cuvintele erau sincere și adevărate – cuvinte de care se agățase de fiecare dată când se îndoise de sine de-a lungul ultimilor trei ani. Adică adesea.

– Asta nu înseamnă că nu te vrea.

Amintirile ieșiră la suprafață: degetele lui Malcolm plimbându-se pe pielea ei cu câteva zile în urmă, tresărirea de nerăbdare care venea odată cu atingerea lui, felul în care Sera tânjise să se lase învăluită de ea. De amintirile pe care le trezea. De felul în care acele degete o făcuseră să cânte pe vremuri.

De felul în care o făcuseră să simtă, pentru prima dată în ani întregi.

Nu că era interesată să simtă.

În plus...

– Dorința nu merită atâta bătaie de cap.

– Dumnezeu știe că e adevărat, spuse Caleb pe un ton sec. Dar nimeni n-a spus vreodată că oamenilor le pasă de adevăr. Chiar dacă o făcea bine, Caleb își îngrijea inima rănită. O iubire pierdută ce nu avea să fie niciodată recâștigată. Nu știu multe, scumpo, dar știu că meriți mai multe decât poate să-ți ofere filfizonul ăsta aristocrat.

Ce om bun era Caleb! Decent, mândru și cu o inimă mai mare decât a oricărui altcuiva cunoscut de ea vreodată. Oftă.

– De ce n-a fost să fii tu?

El ridică dintr-un umăr și trase încă o dată lung din țigara de foi.

– Sincronizarea.

Ea zâmbi.

– Măcar de-ai fi fost aici acum trei ani.

El râse ușor.

– Mie mi-ai fi fost de folos acum cinci ani.

Ea își întinse mâna spre chipul prietenului ei și o apăsă pe obrazul lui puternic, ridicându-i bărbia până când privirile li se întâlniră.

– Dacă ai putea să ștergi... tot ce a fost... pe ea, ai face-o?

El nu șovăi.

– La naiba, da. Tu?

Mâna lui o acoperi pe a ei câtă vreme Sera se gândi la întrebare. Pierduse atât de multe. Dragostea, viața, promisiunea viitorului ei. Atâtea pierderi, că o durea inima numai când se gândea.

Dacă ar putea să retragă totul, ar face-o. Fără vreo urmă de îndoială.

Caleb văzu răspunsul în ochii ei și îi strânse mâna cu prietenie. Își ridică bărbia spre centrul scenei înălțate.

– Arată-mi cum e aici sus, Vrăbiuțo!

Ea se întoarse într-un cerc lent pe scenă; încercă să își scoată din minte evenimentele ultimei zile, vrând să se piardă cu totul în acel moment.

– Nu sunt machiată. Nu cânta niciodată fără mască – chiar dacă erau în Covent Garden, cineva putea să recunoască o Fiică Periculoasă.

– N-avem public.

– Un motiv în plus ca să nu cânt.

– Ei, na, spuse el. N-ai nevoie de public.

Ea zâmbi.

– Ajută.

– Atunci, cântă pentru mine.

– Chiar am un cântec extraordinar pentru tine. Își sprijini o mână în talie și se întoarse într-o parte, începând să cânte tare un vers hârșâit dintr-un cântec învățat de la marinarii de pe vaporul cu care revenise la Londra. *Fiecare bărbat de aici să-și bea cupa plină. Fiecare bărbat de aici să-și bea paharul plin.*

Ea se opri, dar Caleb nu râse. În schimb, el aștepta, cu brațele încrucișate, ca ea să termine. Ea își îndreptă spatele.

– *Și să ne bucurăm și să ne înecăm amarul, închinați paharul pentru fiecare iubită frumoasă și credincioasă.*

El încuviință din cap.

– O să cucerești inimile Londrei cât ai zice pește. Ce mai ai?

Sera nu avusese de gând să cânte. Nu sincer. Nu din inimă. Dar începu atunci, trecând de la un cântec marinăresc la altă melodie, mai puțin glumeață, mai lentă, plină de melancolia pe care își jurase să o înăbușe.

– *Adesea în liniștea nopții, în brațele somnului prins, amintiri dragi îmi aduc lumina zilelor apuse.*

Era cântecul preferat al lui Caleb și unul dintre preferatele ei – un omagiu adus amintirilor, copilăriei, iubirii și pierderii. Iar când

îl cânta, era mereu vorba despre viața pe care ar fi putut să o aibă dacă lucrurile ar fi fost diferite. Viața pe care își permitea să o aibă în vis.

Puține locuri erau mai bune pentru cântat decât o cârciumă goală și întunecată, notele clare în tăcere, nestânjenite de paharele care se ciocneau, de discuțiile dezmățate și de hârșâitul scaunelor. Sera își imagină cum cântecul răsună în colțurile întunecate ale încăperii, devenind șoapte, sculptând în pereți amintiri de care să își amintească străinii.

Închise ochii și umplu cu prezența ei încăperea. Și pentru câteva clipe scurte se simți liberă. Era Vrăbiuța.

Caleb nu o aplaudă când termină. Așteptă pur și simplu ca ea să revină în prezent, apoi îi spuse:

– Nemernicii care vorbesc aiurea despre cum e mai bine c-ai iubit și ți-ai pierdut iubirea fie n-au iubit niciodată, fie n-au pierdut niciând iubirea.

Ea râse la cuvintele lui și se îndreptă spre el.

– Să bem ceva?

– Cu plăcere.

Își coborî mâna spre talia ei și o ridică de pe scenă. Picioarele ei abia dacă atinseră podeaua când ușa principală de la cârciumă se deschise și permise ca, în lumina de după-amiază, să se dezvăluie o siluetă impunătoare în pragul ușii.

Ei i se tăie răsuflarea când umbra falnică mormăi:

– Ia-ți mâinile de pe soția mea!

Capitolul 6

Calhoun marchează; grangurul conservator azvârlit din cârciumă

Ianuarie 1835
Cu un an și șapte luni în urmă
Boston, Massachusetts

Ducele de Haven nici nu apucă să pună bine piciorul pe pământ american, că se și îndreptă spre șirul de cârciumi de pe chei. Sarea

și frigul pluteau în aerul nopții, agățându-se de lâna incomodă a hainei, grea și îmbibată de mirosul ultimelor săptămâni pe mare.

Fusese o vreme când s-ar fi dus direct la han, după nopțile nesfârșite petrecute la bordul fregatei într-o cabină incomodă, incapabil să își găsească somnul sau vreo fărâmă de aer uscat, cu nopțile petrecute pe puntea navei, cu privirea ațintită spre marea întunecată și nesfârșită și spre cerul cu stele aprinse de frigul aspru.

Fusese o vreme când ar fi plecat de pe vas și s-ar fi dus imediat să caute o baie caldă, căldură și un pat.

Dar fusese așa înainte să o caute pe ea.

Înainte să își fi petrecut luni umblând prin orașele din nordul Europei imediat după ce ea plecase, sigur că plecase din Highley ca să se ducă la Copenhaga pe un vas, crezându-le pe surorile ei când veniseră cu sugestii pentru posibila ei destinație: Oslo, Amsterdam, Bruges.

Uitase că, indiferent de cât îl detesta soția lui, cumnata lui îl detesta și mai mult. Asta până când celei pe care aproape o distrusese i se făcuse milă de el și îi spusese adevărul.

– Poate ne-a părăsit pe noi, duce, dar pe tine te-a părăsit primul. Și o să-i respectăm dorința mai presus de orice.

La naiba cu toate femeile și loialitatea lor! Ele nu își doreau să o găsească? Nu își dădeau seama că putea să fie în pericol? Nu erau conștiente de ceea ce putea să provoace plecarea ei? Putea să fie...

Se opri la gândul acela. Nu murise. Ar fi știut dacă ar fi murit. Chiar și acum, după toate lucrurile prin care trecuseră, după toată suferința și ura, ar fi știut dacă era moartă. Dar fiind plecată era aproape același lucru. Mai rău poate, din cauza promisiunii prelungite, care mai pâlpâia firavă, abia perceptibilă. Din cauza amintirii pe care o provoca, imposibil de uitat. Nu putea să uite nici o clipă petrecută alături de ea. Nu din noaptea în care ieșise dintr-o sală de bal ticsită într-un balcon, căutând o gură de aer proaspăt, și o văzuse acolo. De parcă îl așteptase pe el.

Și chiar așa se întâmplase.

„N-a fost o cursă. Totul a fost adevărat."

Vorbele lui răsunară în vântul rece. Nu le crezuse. Iar acum, nu îi păsa dacă îl așteptase. Putea doar să spere că îl aștepta acum. Acolo.

Trecuse un an de când plecase, aproape exact un an, și își dăduse seama că, pe măsură ce timpul se scurgea, devenea doar mai stăruitor în căutarea ei. Nu îl ajuta că aniversarea plecării ei marca o altă aniversare – una care îi provoca o durere în inimă, una care nu avea

alinare. O durere de care era convins că și ea era conștientă. Nu avea cum să își aducă fetița înapoi. Haven știa asta așa cum știa că el nu avea să mai fie niciodată la fel.

Dar putea să o iubească. Putea să îndrepte ce distrusese. Și poate era de ajuns.

Va fi. Va fi de ajuns.

Îi luă mai mult timp decât își închipuise ca să dea de cârciuma pe care o căuta, The Bell in Hand, prin labirintul de străduțe întortocheate și încâlcite din orașul acela necunoscut. Nu îi fusese de prea mare ajutor nici că hainele și accentul îi dezvăluiau țara de origine; se părea că americanii nu erau interesați să ajute un englez – așa că Haven fu recunoscător că nu îi descoperiseră imediat titlul.

Străbătuse jumătate de lume pentru ea – țări cu mai multă istorie, mai onorabile și mai puternice. Nu avea de gând să îi permită Americii să îl țină la distanță de ea.

Intră în cârciuma plină de fum, copleșit imediat de luminile difuze dinăuntru și de gălăgia clienților cufundați în băuturile lor. Nu doar bărbați. Erau și femei, care râdeau și beau cu jind din halbele lor, iar Haven le privi atent cu ochi nerăbdători, căutând o femeie anume. Femeia lui. Soția lui.

Era o cameră ticsită de oameni, prost luminată, și nu fu sigur din prima clipă dacă ea era sau nu acolo. I se spusese că acolo era o femeie cu o voce ca de pasăre cântătoare vara. Cu părul negru și chipul perfect care îi făcuse pe toți să creadă că era franțuzoaică – nu erau toate frumusețile din Franța? –, dar se putea să fie englezoaică. Apăruse de nicăieri la trei luni după ce Sera îl părăsise. I se spunea Porumbița.

Și-o închipuise chiar în pragul ușii, singură, înghețată în timp și spațiu. Suficient de aproape pentru ca el să o cuprindă de mijloc, să o ridice pe umăr, să o ducă înapoi pe vapor și să își petreacă tot drumul de întoarcere cerându-și iertare. Recâștigând-o. Iubind-o până la epuizare.

Dar visurile nu coincideau cu realitatea. Seraphina nu se afla în această încăpere. Haven își luă o bere și, cu spatele sprijinit de tejghea, scrută mulțimea. Sincronizarea era perfectă. Poate că el era disperat. Poate era nebun. Dar sincronizarea era bună și părea potrivită. Ea era brunetă și frumoasă, înaltă și elegantă și cânta ca un înger.

Își ațintì privirea spre o ușă aflată în capătul încăperii, care dezvăluia mai mult spațiu, care promitea mai mulți oameni. Care o promitea pe ea. Se îndreptă într-acolo. Poate că ar fi și ajuns acolo dacă nu ar fi simțit o mână grea pe umăr.

– Îmi pare că te-ai rătăcit, bogătașule.

Haven se scutură de mâna de pe umăr și se întoarse, cu pumnul încleștat într-o parte, gata de răfuială. Un american – cu un centimetru sau doi mai scund decât Haven, dar cu unul sau doi mai lat în umeri – stătea la câțiva centimetri depărtare. Trecuseră câțiva ani de când Haven nu se mai contrase cu cineva de mărimea lui. Dar fusese un luptător de frunte la Oxford și își făcea prea puține griji pentru recăpătarea abilităților, la nevoie.

Înainte să apuce să vorbească, americanul adăugă:

– Nu ești bine-venit aici.

Haven ridică din sprâncene.

– Nu ești de acord cu bărbații care au bani de băut?

Ceva pâlpâi în privirea americanului. Un fel de recunoaștere, amestecată cu un soi de ură.

– Nu sunt de acord cu englezii care nu-și cunosc lungul nasului. Americanul arătă din cap spre ușă. Găsește-ți alt loc pentru băut.

Haven își goli halba și o puse pe bar, apoi își scoase portofelul și câteva monede din el. I le întinse celuilalt bărbat și spuse:

– Dă-mi cinci minute în camera de alături. N-o să stric nimic.

Americanul se uită lung și sever la monedă, înainte să o ia. Haven se abținu să nu zâmbească compătimitor. Fiecare om avea un preț, și se părea că prețul acelui om era destul de mic. Americanul își dezvălui dinții drepți și albi.

– Ei bine, dacă plătești. Ce cauți?

Haven se uită spre ușă.

– O femeie.

Americanul mormăi:

– Nu suntem bordel.

– Caut o femeie anume, spuse Haven. O cântăreață. Mi s-a spus c-ar cânta pe aici.

Celălalt bărbat încuviință din cap.

– Te referi la Porumbița.

– E aici.

Cuvintele declanșară un iureș de ușurare. Inima lui Haven bătea cu mai multă putere. Ea era. O știa cu siguranță. Se întoarse spre ușă, singurul gând fiind să ajungă la ea.

Simți din nou mâna pe același umăr. De data asta, mai fermă. De data asta, Haven o înlătură cu putere și se întoarse din nou.

– Dacă mă mai atingi o dată, n-am să ezit să te ating la rându-mi.

– Cu răspunsul ăsta, nu te las să te apropii de ea.

Malcolm trase adânc aer în piept. Își impuse să se liniștească. Nu reuși.

– Unde e?

– Ce vrei de la ea?

– Să... Se opri. Să o ducă acasă. Să o ia de la capăt. Să găsească ce avuseseră pe vremuri. Să găsească mai mult. Să vorbim.

– Cine ești?

„Sunt soțul ei." Câtă vreme trecuse de când rostise ultima dată cuvântul? Îl simțea oarecum nepotrivit până nu începea ea să îl folosească din nou. Șovăi înainte să răspundă.

Americanul nu șovăi.

– Ți-a pierit glasul, Tunică Roșie?

Cuvântul fu urmat de râsete, iar Haven își închipui că fusese insultat, de parcă nu trecuse jumătate de secol de când Tunicile Roșii[1] luptaseră la Boston.

„La naiba, sunt un duce!" își dori să urle, dar știa că nu îi era de folos. Puține uși nu se deschideau în Anglia la auzul unei asemenea afirmații, și totuși aici era foarte probabil să înrăutățească lucrurile.

– Sunt un prieten de-al ei.

Ochii verzi și tulburători ai americanului se făcură mici.

– Asta e o minciună sfruntată.

Își rosti cuvintele pe un ton atât de scăzut, încât numai Haven să le audă, însă păru că tăcerea se așternu peste întreaga încăpere.

Și atunci o auzi.

– *Când îmi amintesc de toți prietenii, atât de legați între ei, pe care i-am văzut prăbușindu-se în jurul meu ca frunzele în vântul iernii; simt că umblu singură prin viață.*

Ar fi recunoscut vocea oriunde. Felul în care se ondula prin încăpere, asemenea unui fum lichid, tristă și însuflețită, atingând mințile și inimile și făcându-i pe bărbați să se ridice și să răsufle din greu. Și-o aminti cântând în brațele lui o dată, înainte. Înainte să îl trădeze. Înainte ca el să o trădeze.

Întâlni privirea americanului, clipă în care ochii verzi ai celuilalt bărbat se întoarseră iute. Dincolo de el. Spre ușa din fundul încăperii. Haven simți agitația din privirea lui, chiar când zări cum bărbatul scutură aproape imperceptibil din cap.

Ea era acolo.

---

[1] Denumire dată soldaților britanici în perioada dintre crearea Marii Britanii (1707) și Primul Război Mondial (n.tr.)

Și, dacă era nevoie, putea să distrugă locul acela ca să o găsească.

Cu o înjurătură, el se întoarse și se îndreptă spre încăperea din spate; îmbulzeala deveni deodată mai copleșitoare, încăperea – mai puțin aerisită. Împărți coate și umeri în stânga și în dreapta ca să îi înlăture pe bărbați din calea lui.

– Așteaptă! urlă americanul din spate.

Îl apucă de mânecă, apoi de braț, și nu îi dădu de ales. Haven se întoarse, cu pumnul deja în aer. În contact cu lovitura surdă, nasul celuilalt cedă sub greutatea pumnului.

– Dumnezeule!

Bărbatul se încovoie, duse iute mâna la nas și se umplu imediat cu sânge.

Haven îi rupsese nasul și nu o regreta. Din partea lui, americanul putea să se frângă în bucăți. Ignorând durerea ascuțită din mână, spuse, suficient de tare încât toată lumea să audă:

– Cine se bagă în calea mea o să aibă aceeași soartă.

Se răsuci pe călcâie, și drumul spre camera din spate se deschise, lumea arătându-se dornică să se dea la o parte. Trebuia să ajungă la ea. Avea să-și ceară iertare. Avea să o facă să creadă în el. Avea să o facă să creadă că puteau să o ia de la început.

Dar trebuia să ajungă la ea.

Trecu valvârtej de pragul ușii; ochii i se acomodară cu lumina mai slabă și găsiră scena puțin luminată în celălalt capăt al încăperii chiar când aplauzele și fluierăturile îi răsunară în urechi. Îi luă o clipă să o vadă pe femeia care stătea demnă acolo – frumoasă și blondă, cu un zâmbet larg și blând.

Nu era Sera.

Blonda își flutură mâna spre bărbatul cu vioara, aflat într-o parte a scenei, iar el începu să interpreteze un fel de cântec vesel. Ea își ridică fustele și își lăsă să i se vadă gleznele în ciorapi roșii, spre deliciul mulțimii adunate acolo.

Haven rămase să o privească parcă pentru o veșnicie, nevenindu-i să creadă.

Ar fi putut să jure că o auzise pe ea. Ar fi recunoscut acea voce oriunde. O fată trecu în grabă pe lângă el, cu o tavă plină cu halbe de bere. O opri cu o atingere.

– Femeia aia. Dansatoarea. Cine e?

Privirea ei o urmări pe a lui.

– Porumbița.

Cuvintele, atât de indiferente, de directe, îi străpunseră inima ca un pumnal.

Porumbița nu era Sera.

Nu era niciodată vorba despre Sera lui.

Capitolul 7

Cântecul Vrăbiuței ajunge la sufletul oamenilor

Ea fusese în Boston.

Bătuse o jumătate de lume ca să o găsească, ecoul cântecului trezind înăuntrul lui, în acea tavernă prăpădită din acel oraș prăpădit, o aluzie dureroasă la propriul eșec.

Părerile de rău se dezlănțuiră înăuntrul lui.

Ar fi trebuit să caute mai mult. Ar fi trebuit să scotocească fiecare nenorocit de colțișor. Dar simțise atât de aprig dezamăgirea, fusese atât de copleșit de inutilitatea căutării, de propria mânie – față de Sera pentru că se ascundea atât de bine, față de surorile și față de propria lui mamă pentru că o ajutau până la capăt. Față de sine însuși, pentru că nu fusese în stare să o găsească.

Doar că o găsise.

Fusese ea, de la bun început.

Și mai fusese și afurisita de Americă.

Privirea lui Haven se ațintì spre nasul strâmb al celuilalt bărbat. Plăcerea pe care ar fi putut să o resimtă pentru că fusese cel care îi slutise trăsăturile fu copleșită de furie pentru că bărbatul acela o atingea pe Sera. O Sera care râdea fericită. Simțindu-se bine în pielea ei.

Când o văzuse așa ultima dată?

Cât de des și-o reamintise așa?

De nenumărate ori. De tot atâtea ori cât își amintise și felul în care cânta, atât de nelalocul ei într-o cârciumă întunecată și goală, aflată pe o străduță dubioasă din Covent Garden. Pentru că ea cânta ca un înger, dureros de frumos, cu glasul încărcat de suferință, dor și adevăr. Și, cum stătea în pragul ușii, cu ochii spre ea, dorul se întoarse, chiar dacă nu fusese niciodată prea departe.

Îi dusese dorul ani în șir.

Ea îl copleși, îl potoli, îi tăie răsuflarea, îi însemnă pieptul cu cântecul ei săltăreț și trist, de parcă scosese un pumnal și îi cioplise pieptul cu el, golindu-l de sânge ca o sirenă.

Apoi ea se întoarse, își oferi toată frumusețea altui bărbat și râse, sunetul – liber, luminos și al naibii de perfect – fiind o lovitură și mai aspră decât muzica. Își aminti de fiecare ocazie când râsese cu el, făcându-l să se simtă de două ori mai bărbat decât era. De zece ori mai bărbat. Făcându-l să se simtă ca un rege. Un zeu.

Nu exista nimic pe lume care să se asemene cu râsul soției lui.

Detesta gândul că ea îl oferea altuia.

Iar apoi americanul puse mâinile pe ea. O ridică de pe scenă cu o asemenea ușurință, că nu încăpea îndoială că o mai făcuse și înainte. Că o mai atinsese. Că avea acces la ea.

Haven fu cuprins de gelozie, și mânia se dezlănțui în forță.

Nici vorbă să îl părăsească pentru un american.

Nici vorbă să îl părăsească, punct –, dar americanul complica și mai mult lucrurile. Mai ales atunci când Haven se gândi că, în ciuda nasului rupt, bărbatul era mai lat în umeri, mai curajos și probabil mai chipeș decât Haven.

Nu că ar fi contat. Ea era soția lui. Și nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, în vreme ce alt bărbat o atingea. De fapt, dacă afurisitul de yankeu nu își lua labele de pe ea cât mai rapid, sigur Haven avea să-i reamintească adversarului său de modul cum îi rupsese nasul. Și, chiar în clipa aceea, dădu să își croiască drum printre mese și scaune ca să ajungă la ei.

De parcă i-ar fi auzit gândul, Sera se puse înaintea bărbatului, iar Haven încercă să nu observe durerea provocată de acțiunea ei, care îi spori invidia – imaginea soției lui protejând un alt bărbat. Un bărbat care continuă să o atingă cu o siguranță care putea să însemne un singur lucru: sentimentul de posesiune.

Știuse că ea se afla acolo cu un american. Se pregătise pentru ideea că erau iubiți. Dar să îi vadă era o lovitură grea.

– Ah, spuse tărăgănat americanul. A venit ducele.

– A venit *soțul*, răspunse Haven, incapabil să își ascundă supărarea din glas. Apoi i se adresă soției lui: Încă suntem căsătoriți, Seraphina.

Cum putea să mai fie extraordinar de calmă?

– În nici un fel care să conteze.

În fiecare al naibii de fel care conta.

Ea adăugă:

– Legile stupide din țara asta mă fac bunul tău, duce. Dar n-o să joc niciodată rolul ăsta. Credeam c-a fost clar în ultimii trei ani.

Haven își înăbuși impulsul de a o lua pe sus și de a-i arăta cât de bine putea să o revendice. Să facă dragoste cu ea atât de nebunește, încât să ajungă să urle că era a lui. Să o închidă undeva și să îi arate cât de bine putea să i se potrivească rolul de soție.

În schimb, se așeză pe primul scaun, la o masă joasă, într-un colț întunecat, știind că ea nu putea să îl vadă la fel de bine pe cât o vedea el. Disperat să redevină stăpân pe situație, își impuse să își calmeze tonul. Mușchii îi încremeniră. Chiar dacă nu își dorea nimic mai mult decât să facă țăndări cârciuma.

– N-o să accept să mi se pună coarne, spuse el.

Ea își îndreptă spatele.

– Dacă aș fi putut să spun și eu același lucru.

Rușinea îl cuprinse, fierbinte și neplăcută. Îi opuse rezistență, își întări convingerea și își îndreptă atenția spre american.

– Ia-ți mâinile!

Pentru o clipă, nu fu sigur dacă bărbatul îi va răspunde altfel decât printr-o privire lungă și un aer de superioritate, aer cu care se învățase fiecare tânăr din coloniile cu aversiune față de rege. Totuși, după câteva clipe bune, îi dădu drumul Seraphinei și își desfăcu larg brațele, cu un râset prea ascuțit.

– Departe de mine gândul să fiu victima furiei unui soț încornorat.

– Ușa trebuia să fie încuiată, spuse ea, eliberată din îmbrățișarea iubitului.

Sera se îndreptă spre barul din capătul cârciumii, aparent neinteresată de postura masculină pe care Haven nu reuși să nu o afișeze. De parcă era un bărbat mult mai tânăr. Un bărbat mult mai prost.

„Nu atât de prost."

Își îndreptă privirea încruntată spre celălalt bărbat, care îi atinsese soția cu o asemenea ușurință familiară, încât nu încăpea nici o îndoială în privința intimității dintre ei.

Îi fusese necredincioasă. Nu ar fi trebuit să îi pese. Nu ar fi trebuit să fie surprins. La urma urmei, trecuseră ani buni.

Și el îi fusese necredincios.

O dată. Și nu așa. Nu cu sentimente.

Minciună.

Existaseră sentimente. Povestea fusese plină de furie. Plină de pedeapsă. Toată îndreptată spre Sera. Sera fusese singura femeie care avusese vreodată parte de sentimentele lui. Nu că ar fi crezut asta.

Nu că i-ar fi păsat.

– Nu-ți face griji, Caleb, îi spunea ea, Malcolm nu se consideră încornorat. Ca să fie așa ar fi trebuit să-și dorească o căsnicie de la bun început.

Își dorise căsnicia. O dorise pe ea.

Rămase tăcut câtă vreme ea ocoli barul ca să așeze un pahărel pe tejghea și să toarne niște tărie.

– Cum de ne-ai găsit?

Malcolm detestă acel „ne". Felul în care o unea de un alt bărbat. În loc să îi răspundă, îi puse o întrebare, la rândul lui:

– Ce naiba faci aici?

Ea își arcui o sprânceană.

– Aici, în Londra?

Fusese o vreme în care îi plăcuse când o făcea pe nevinovata. Când îl făcuse să se simtă de mii de ori bărbat. Nu mai era cazul.

– Aici, într-o bodegă blestemată.

– Noi preferăm să-i spunem *cârciumă*.

Noi.

– Spune-i cum vrei, dar e o bodegă din Covent Garden, în care stă o ducesă care și-a descoperit talentul la băutură.

Americanul izbucni în râs, iar Malcolm îl urî și mai mult.

– Trebuia să-i spunem Ducesa Beată!

Și atunci Sera râse, și Mal simți o dorință aprigă să ardă locul din temelii.

– Vorbesc foarte serios, Seraphina. De ce ești aici?

Ea se sprijini de perete, cu brațele încrucișate la piept și cu paharul legănându-i-se într-o mână.

– Aici m-am născut.

– Nu, nu te-ai născut aici.

Ea ridică un umăr. Îl coborî.

– M-am născut într-un oraș minier din nord și m-am născut din nou la Boston. Covent Garden se potrivește de minune în schema asta, nu crezi?

El o privi cu ochii mijiți.

– Ești fiica unui conte.

Ea zâmbi afectat.

– Iar tu ai fost cel care a tot insistat să spună că titlul tatei nu conta, Excelență. Un titlu câștigat la cărți nu face sângele albastru, nici când îl câștigi de la Prinny[1] în persoană.

Cuvintele treziră amintiri dureroase.

– Niciodată n-am...

Ea îi opri minciuna cu o fluturare a paharului.

– Cu mult mai important, Haven, este ce cauți *tu* aici.

„Am venit să te salvez."

Altă minciună. Femeia nu avea nevoie de el. În toată perioada în care o căutase, și-o închipuise temătoare. Slabă. Distrusă. Femeia asta nu era deloc așa. Nu era nimic mărunt la ea. Dimpotrivă, era un monument de forță.

Nu avea nimic în comun cu femeia pe care o cunoscuse în noaptea aceea, de mult trecută, de la balul Worthington. Doar că... avea. Femeia aceea fusese îndrăzneață și nesăbuită. Îl înfruntase cu curaj. Îl atrăsese asemenea unui foc fierbinte într-o noapte înfrigurată. Și, săptămâni întregi după aceea, gura ei îl ispitise asemenea corpului ei cald.

Și apoi descoperise adevărul – că nimic din ritualul lor de curtare nu fusese adevărat –, și ea se schimbase. Se potolise. Se întunecase. Pălise.

Devenise cu totul altcineva. Din cauza lui.

Iar acum, aici, după anii care îi despărțiseră, soția aceea liniștită și cu zâmbet afectat nu mai era, redevenise femeia puternică și curajoasă de pe vremuri. Mai puternică. Mai curajoasă.

Mai frumoasă.

Nu mulțumită lui. În ciuda lui.

Acolo, în cârciuma întunecată, când o privi cântând, bând, înfruntându-l, adevărul i se dezvălui. Poate că își petrecuse el trei ani în care încercase să o găsească și să o salveze, dar ea nu avea nevoie de salvare.

„Ce cauți tu aici?"

Răspunsul era destul de simplu.

– Nu ne-am încheiat socotelile.

Ea își arcui sprâncenele, cu o surprindere complet opusă cuvintelor ei calme.

– Ba chiar da. Acum doi ani și șapte luni. Înainte chiar. Sau nu mai ții minte cum mi-ai întors spatele când ne rosteam jurămintele?

[1] Poreclă dată regelui George al IV-lea al Regatului Unit (n.tr.)

Existaseră sentimente. Povestea fusese plină de furie. Plină de pedeapsă. Toată îndreptată spre Sera. Sera fusese singura femeie care avusese vreodată parte de sentimentele lui. Nu că ar fi crezut asta.

Nu că i-ar fi păsat.

– Nu-ți face griji, Caleb, îi spunea ea, Malcolm nu se consideră încornorat. Ca să fie așa ar fi trebuit să-și dorească o căsnicie de la bun început.

Își dorise căsnicia. O dorise pe ea.

Rămase tăcut câtă vreme ea ocoli barul ca să așeze un pahărel pe tejghea și să toarne niște tărie.

– Cum de ne-ai găsit?

Malcolm detestă acel „ne". Felul în care o unea de un alt bărbat. În loc să îi răspundă, îi puse o întrebare, la rândul lui:

– Ce naiba faci aici?

Ea își arcui o sprânceană.

– Aici, în Londra?

Fusese o vreme în care îi plăcuse când o făcea pe nevinovata. Când îl făcuse să se simtă de mii de ori bărbat. Nu mai era cazul.

– Aici, într-o bodegă blestemată.

– Noi preferăm să-i spunem *cârciumă*.

Noi.

– Spune-i cum vrei, dar e o bodegă din Covent Garden, în care stă o ducesă care și-a descoperit talentul la băutură.

Americanul izbucni în râs, iar Malcolm îl urî și mai mult.

– Trebuia să-i spunem Ducesa Beată!

Și atunci Sera râse, și Mal simți o dorință aprigă să ardă locul din temelii.

– Vorbesc foarte serios, Seraphina. De ce ești aici?

Ea se sprijini de perete, cu brațele încrucișate la piept și cu paharul legănându-i-se într-o mână.

– Aici m-am născut.

– Nu, nu te-ai născut aici.

Ea ridică un umăr. Îl coborî.

– M-am născut într-un oraș minier din nord și m-am născut din nou la Boston. Covent Garden se potrivește de minune în schema asta, nu crezi?

El o privi cu ochii mijiți.

– Ești fiica unui conte.

Ea zâmbi afectat.

– Iar tu ai fost cel care a tot insistat să spună că titlul tatei nu conta, Excelență. Un titlu câștigat la cărți nu face sângele albastru, nici când îl câștigi de la Prinny[1] în persoană.

Cuvintele treziră amintiri dureroase.

– Niciodată n-am...

Ea îi opri minciuna cu o fluturare a paharului.

– Cu mult mai important, Haven, este ce cauți *tu* aici.

„Am venit să te salvez."

Altă minciună. Femeia nu avea nevoie de el. În toată perioada în care o căutase, și-o închipuise temătoare. Slabă. Distrusă. Femeia asta nu era deloc așa. Nu era nimic mărunt la ea. Dimpotrivă, era un monument de forță.

Nu avea nimic în comun cu femeia pe care o cunoscuse în noaptea aceea, de mult trecută, de la balul Worthington. Doar că... avea. Femeia aceea fusese îndrăzneață și nesăbuită. Îl înfruntase cu curaj. Îl atrăsese asemenea unui foc fierbinte într-o noapte înfrigurată. Și, săptămâni întregi după aceea, gura ei îl ispitise asemenea corpului ei cald.

Și apoi descoperise adevărul – că nimic din ritualul lor de curtare nu fusese adevărat –, și ea se schimbase. Se potolise. Se întunecase. Pălise.

Devenise cu totul altcineva. Din cauza lui.

Iar acum, aici, după anii care îi despărțiseră, soția aceea liniștită și cu zâmbet afectat nu mai era, redevenise femeia puternică și curajoasă de pe vremuri. Mai puternică. Mai curajoasă.

Mai frumoasă.

Nu mulțumită lui. În ciuda lui.

Acolo, în cârciuma întunecată, când o privi cântând, bând, înfruntându-l, adevărul i se dezvălui. Poate că își petrecuse el trei ani în care încercase să o găsească și să o salveze, dar ea nu avea nevoie de salvare.

„Ce cauți tu aici?"

Răspunsul era destul de simplu.

– Nu ne-am încheiat socotelile.

Ea își arcui sprâncenele, cu o surprindere complet opusă cuvintelor ei calme.

– Ba chiar da. Acum doi ani și șapte luni. Înainte chiar. Sau nu mai ții minte cum mi-ai întors spatele când ne rosteam jurămintele?

[1] Poreclă dată regelui George al IV-lea al Regatului Unit (n.tr.)

Să-ți reamintesc? Să-ți reamintesc cum ai făcut-o din nou, în fața unei curți pline de oameni, la petrecere? Sau ce-ai făcut după? La altă petrecere?

Bineînțeles că își amintea.

Își amintea în fiecare noapte, chinuindu-se să adoarmă, disperat să dea timpul înapoi și să se oprească. Să îi spună adevărul, nu minciuna la care îl împinsese mândria. Dacă ar fi făcut-o, totul ar fi fost diferit? Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost fericiți acum?

– De unde ai știut cum să mă găsești, Haven?

– N-am știut.

– Ai bătut toate cârciumile din Londra? Și s-a întâmplat pur și simplu?

– Doar nu crezi că lumea a trecut cu vederea spectacolul din parlament. Ai fost văzută plecând din Camera Lorzilor în trăsura unui american. El se ridică, afișând o liniște pe care nu o mai simțise de trei zile, și se apropie, aruncând o privire spre bărbatul în cauză. Caleb Calhoun din Boston. Cunoscut proprietar de bodegi, cartofor și un mare ticălos.

Ca un nemernic, americanul făcu o plecăciune.

– Îmi place să mă cred un gen mai special de ticălos.

Malcolm își arcui o sprânceană.

– Și ce gen ai fi?

– Cel pe care doamnele îl adoră.

Malcolm își încleștă pumnii, arzând de dorința de a izbi din nou fața americanului.

– Ai grijă, Calhoun, sau n-o să te trezești doar cu nasul rupt.

Privirea bărbatului se aprinse autocunoscătoare, se ațintì spre Sera și înapoi la Mal. Iar Haven surprinse adevărul. Sera nu știa că o căutase. Americanul nu îi spusese niciodată. Dacă i-ar fi spus, ea ar fi dat ochii cu el? L-ar fi lăsat să o recucerească?

Întredeschise gura, gata să îi spună totul. Să o câștige aici și acum.

Și atunci ea rosti numele americanului.

– Caleb.

Îi rosti numele cu blândețe, cu o voce plină de cea mai cruntă dintre rețineri – cea care se întrepătrundea cu iubirea.

Regretul și îndoiala îl cuprinseră pe Mal. Nu putea să îl iubească pe bărbatul acela. Nu după ce îl iubise pe el. Îl iubise. Nu?

Își alungă gândul din minte, detestând gândul și felul în care îl făcea să șovăie. Schimbă subiectul:

– Calhoun are două proprietăți în Londra. Una este reședința lui. Am fost acolo mai întâi, doar ca să mi se spună că ducesa nu era acasă. Se uită la american, la brațele încrucișate peste piept și la zâmbetul afectat și încrezut. Apropo, e gata să-și încheie socotelile cu alt bărbat.

Americanul își arcui sprâncenele. Privirea lui alunecă spre Sera, care sorbi liniștită din băutură.

– Chiar îmi place să știu că ai impresia că tu sau Caleb aveți vreun cuvânt de spus în legătură cu lucrurile pe care le fac.

– Cealaltă proprietate e o cârciumă, deschisă de doar câteva săptămâni, deja foarte apreciată pentru spectacolele nocturne – orice ar însemna asta. Își petrece zilele aici, cu o femeie. Înaltă, brunetă, frumoasă. Se apropie mai mult, urându-se pentru că venise acolo. Dorindu-și să fie în stare să o lase. Dorindu-și să poată să o ia cu el. Cu tine. Sper că porți mască.

– De ce? Te temi c-o să-ți distrug reputația? Ea se opri, apoi spuse: Du-te acasă, duce! N-ai de ce să fii aici.

Nici un alt motiv în afara faptului că nu mai avusese parte de o briză de aer proaspăt de doi ani și șapte luni, iar acum își regăsise răsuflarea, proaspătă și bine-venită. Și tot ce își dorea era să respire.

– E firesc să fiu îngrijorat de asta.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

– Desigur, o să înțelegi de ce nu cred nici măcar o secundă c-ai fost cu adevărat îngrijorat.

Americanul îi oferi un mic geamăt de încurajare, iar Haven strânse din dinți. Enervat de spectatorul lor, se apropie și mai mult de ea, aproape atingând barul subțire care îi separa unul de celălalt. Repetă încet.

– N-am terminat, Sera.

Ea aruncă o privire peste umăr.

– Caleb.

Mal detesta felul în care numele celuilalt răsuna pe buzele ei, detesta adevărul ascuns în cuvântul abia rostit. Încrederea. Încrederea pe care lui nu i-o oferise niciodată.

Încredere pe care el nu o câștigase niciodată.

El se întoarse cu fața spre american, conștient că bărbații puteau să fie în stare să ucidă pentru Sera. Dar celălalt bărbat nu se clintise. Rămase la distanță, cu mâinile în șolduri, ca un soldat gata să atace.

– Lasă-ne singuri, sfârși prin a spune Seraphina.

Pentru o clipă, avu impresia că ea i se adresase lui.

Poate trebuia să plece. Era cel mai bine pentru amândoi.

Dar, deodată, era gata să se lupte.

Firește, nu se dădea nici o bătălie, pentru că ea se uita la Calhoun, americanul calm și liniștit care părea dispus să îi ofere tot ce îi cerea. La fel cum fusese și Malcolm pe vremuri.

Americanul ridică din sprâncene. Sera încuviință din cap.

Și fu de ajuns. Calhoun se întoarse și plecă din încăpere, ca un prost. Nu. Nu ca un prost. Ca un rege. Pentru că, în decizia de a pleca fără să arunce vreo privire înapoi, exista o încredere profundă, născută din certitudinea că, atunci când avea să se întoarcă, ea urma să fie acolo, așteptându-l.

Alt lucru pe care îl știuse și Malcolm.

Calhoun părăsi încăperea. Cortina prin care ieșise se mai unduia încă atunci când Mal spuse:

– Deci americanul e cățelul tău de salon? Se duce unde îi spui?

– Are încredere în mine, spuse ea. E un lux de nedescris la un bărbat.

Cuvintele îl făcură să se rușineze și să se înfurie.

– Ce vrei? Covent Garden n-a fost niciodată un loc pe care să-l frecventezi. Și, chiar dacă era, ai încercat din răsputeri să eviți ușile pe care le întunecam cu prezența mea.

– Nu e adevărat, spuse el, dorindu-și să se afle oriunde altundeva. Îmi amintesc de câteva ocazii când nu-mi doream decât să fiu cu tine.

– Asta a fost înainte să hotărăști că nu vrei să ai nimic de-a face cu mine, spuse ea.

„Ai mințit", își dori să îi spună. „Ai mințit și apoi ai plecat." Dar nu era atât de simplu. Adevărul se încheia cu „Te-am izgonit".

Ar fi trebuit să o lase în pace. Să se elibereze unul de celălalt. De câte ori nu își spusese că trebuia să nu o mai caute? De câte ori fusese incapabil să o facă?

Iar acum, că o găsise, știa că nu avea să fie niciodată în stare să o lase în pace.

– De ce ești aici, Malcolm?

Numele vibră înăuntrul lui. Era singura femeie din lume care îi spusese vreodată pe numele de botez. Nu fusese Malcolm nici măcar pentru mama lui, pentru care nu era decât o victorie răsunătoare – viitorul duce. Dar Sera păruse dintotdeauna neinteresată de titlu.

Chiar și atunci când păruse că titlul era singurul lucru care o interesase.

Iar acum, când își auzi numele rostit de buzele ei, pentru prima dată după ani întregi, simți deodată disperarea pentru felul în care răsuna – disperarea pentru bărbatul care își dorise să fie când îl auzea rostit – și se simți cuprins de furie pentru cum îl folosea ea. Delicat, vioi și mult prea personal.

De parcă era cu adevărat soția lui.

Scrâșni din dinți. Îi răspunse la întrebare:

– Am venit după tine.

– Nu mă interesează să *vină* cineva după mine, spuse ea.

– Atunci, nu trebuia să te întorci.

– Am venit ca să ne eliberăm. Ea sorbi din nou, terminând lichidul de culoarea chihlimbarului din pahărelul greu. Am planuri. O viață de trăit. Puteam să dispar pentru totdeauna.

– De ce n-ai făcut-o?

Pentru o clipă, se gândi că ea chiar avea să îi răspundă. Adevărul se ivi deodată, citindu-se limpede pe chipul ei. Dar el nu mai era în stare să îl descifreze, așa cum fusese pe vremuri. Și atunci ea spuse:

– Cred că mi-am imaginat că meriți mai mult de atât.

Era o minciună.

Niciodată nu meritase mai mult de atât. Îi ascundea ceva.

O privi cu ochii mijiți.

– Mai mult, adică să fiu făcut de râs în public, ca un încornorat? Mai mult, adică o soție care mă disprețuiește într-atât încât crede că divorțul e mai plăcut decât un ducat?

Ea zâmbi compătimitor.

– O spui de parcă ți-aș cere vreun ducat. Mi-ai dat de înțeles foarte clar că nu sunt bine-venită în lumea ta, Excelență.

– Ai plecat înainte să...

El se opri înainte să își ducă gândul la bun sfârșit.

Trecură clipe bune, fără ca vreo urmă de emoție să i se citească pe chip.

– Am plecat înainte să apuci că mă gonești, ca pe un bun nedorit.

– Nu te-aș fi...

– Ba bineînțeles că m-ai fi gonit. Și n-am vrut asta. N-am vrut furia. Aveam destulă în mine. N-am vrut părerile de rău. Și de astea aveam destule. Și ce mai era? Milă? Nu, mulțumesc. Îmi doream un viitor eliberat de toate astea. Și tu ar trebui să-ți dorești același lucru.

Cuvintele se dezlănțuiră înăuntrul lui. Nu își dorise să o gonească. Își dorise să o țină cu el pentru totdeauna. La naiba, suferise

îngrozitor după ea. Ani întregi. Suferise pentru ce ar fi putut să aibă împreună. Iar când ea plecase – nu o recunoscuse față de nimeni –, își plânsese de milă.

Ea ridică o cutie cu cremene și ocoli barul, îndreptându-se spre scenă.

– Am terminat povestea, duce. Du-te acasă, la moșia ta, și pune-ți la cale viitorul luminos. Lasă-mă pe mine în pace și gândește-te cât de norocos ești că ți se oferă a doua șansă. Găsește-ți altă ducesă! îi propuse ea, de parcă era o idee excepțională. Și, în octombrie, vino cu cererea de divorț în parlament. Fă-mă să par o adulterină. Și hai s-o încheiem odată!

La naiba, el nu își dorea alt viitor. Îl voia pe cel care îl ispitise cu atâția ani în urmă. Viitorul ei. Al lor. La naiba, îl căutase prin lumea întreagă. Voia să îi urle adevărul în față. Că fusese la Boston. Că o căutase pe continent. Că nu mai dormise de doi ani și șapte luni. Că și-o dorise doar pe ea.

Și poate ar fi făcut-o dacă nu ar fi părut că ea nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el.

– Vrei ca adulterul tău să fie făcut public?

Mal fu fascinat de grația cu care ea începu să aprindă lumânările de pe scenă.

– Sigur Camera Lorzilor n-o să accepte să ne anuleze căsnicia pe baza acțiunilor tale, iar eu n-o să fiu singura nevastă dispusă să ducă așa o povară ca să obțină ce-și dorește.

Dar nu era ce își dorea el. El își dorea opusul. O căsnicie adevărată.

– Cei puternici uneltesc împreună, duce. Fac înțelegeri tacite și urzesc intrigi ca să obțină ce vor. Ea îi aruncă o privire de nepătruns. Iar dovada stă în cât de bănuitori sunt la adresa altora.

Lui nu îi păsa dacă ea urzea intrigi. Nu îi mai păsa.

– Vreau să divorțez, spuse ea. Am un viitor înainte.

– Cu americanul tău?

Ea nu răspunse, iar el o privi cum aprindea lumânările, lumina aurie răspândindu-se ca lumina stelelor prin buclele de culoarea mahonului, cuvintele ei răsunând înăuntrul lui.

Își dorea să fie viitorul ei. Ceea ce însemna că trebuia să o câștige.

„Găsește-ți altă ducesă!"

El se mai apropie o dată de ea, strecurându-se printre mese. Ea îi întâlni netulburată privirea. Mândră.

– Pleacă, Haven! Caleb n-o să fie prea bucuros dacă deschide ușa și tu ești tot aici. În afaceri, nu e nimic mai rău decât un duce.

„Găsește-ți altă ducesă!"

– Plec cu o condiție, spuse el.

Cuvintele prinseră consistență la fel de repede ca gândurile. Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Vino cu mine!

Ea râse, scăzut, lung și atotștiutoare, de parcă știa chiar înaintea lui ce avea de gând să facă. Dar, oricum, dintotdeauna fusese așa între ei.

– Și atunci ce se întâmplă?

– Vino la țară. Dă-mi șase săptămâni. Până când parlamentul revine în sesiune.

Ea se întoarse din nou spre lumânări.

– Ce-i asta? Vreun plan măreț prin care să-mi faci curte din nou? De parcă am fi personaje într-un roman de dragoste?

„Da."

Era destul de deștept încât să tacă.

– Nu suntem personaje într-un roman de dragoste, Haven. Asta nu e o poveste de dragoste.

– Pentru că ai o poveste de dragoste cu americanul tău?

– Pentru că nu-mi mai doresc vreo poveste de dragoste. Vreodată.

„Vreodată." Avea să analizeze cuvintele cu altă ocazie. Să se agațe de ele.

– Bine, răspunse el. Dar ești măritată cu mine și ai jurat să mi te supui.

Ea îl scrută cu privirea.

– Și tu ai jurat să mă respecți.

– Uite care e oferta mea. Șase săptămâni, și-ți primești divorțul.

Era o minciună, dar avea să rezolve asta la momentul potrivit. Ea mijii ochii.

– Și ce ai de gând să faci vreme de șase săptămâni în compania mea?

– Am de gând să le folosesc cu cap, spuse el, răspunsul venindu-i pe loc. Vreau să-ți găsești un înlocuitor.

Auzi cum i se taie răsuflarea și veni rândul lui să se simtă mulțumit de sine. Senzația că ieșise învingător. Veni rândul lui să zâmbească afectat.

– Ce vrea să însemne asta?

– Exact ce-am spus, răspunse el. Vii cu mine la țară și petreci șase săptămâni, ca să găsești pe cineva care să-ți ia locul.

– Vrei să fiu pețitoarea ta.

El se bucură de neîncrederea din cuvintele ei, de felul în care îl ajută să își recapete stăpânirea de sine.

– Trebuie să recunoști că m-ar scuti de multe bătăi de cap.

Ea mîji iar ochii.

– Nu crezi că o asemenea învoială ar fi... nepotrivită?

– Chiar deloc.

– Oh, nu. Sunt convinsă că n-ar fi deloc ciudat pentru sărmanele tinerele care sunt dornice să atragă atenția unui duce închis în casa lui de la țară, care s-a pus să joace șarade cu prima lui nevastă – de care stă să divorțeze.

– Cred că e mult mai probabil să se simtă ușurate. La urma urmei, dacă suntem în stare să supraviețuim sub același acoperiș, poate reușesc să evit cea mai rea parte din divorț.

O arcuire abia vizibilă a sprâncenei.

– Nu crezi că ducatul o să fie un soi de alinare pentru reputația ta distrusă?

– Aș vrea să aibă dovada că nu m-am purtat urât cu tine.

– Există mai multe moduri de a te purta urât cu cineva, nu numai cel evident.

Mal fu cuprins de vină, amintindu-și portiera de la trăsură trântită când el o izgonise. De sunetul lacrimilor ei în ziua în care se întorsese. De tăcerea care se așternuse pretutindeni când ea îl părăsise definitiv.

Totuși, nu definitiv.

Se întorsese.

Malcolm își înăbuși emoțiile și îi întâlni privirea.

– Vrei divorțul, nu?

Îl privi câtă vreme el păru să reflecteze la cuvintele ei. În cele din urmă, îi spuse cu un calm desăvârșit:

– Da.

– Găsește pe cineva care să te înlocuiască, Sera. Și sunt de acord.

Era un plan nebunesc. O pură idioțenie. Și nu ar fi fost deloc surprins dacă ea i-ar fi spus-o răspicat. Totuși, își ținu răsuflarea, în așteptarea răspunsului ei, urmărind cum lumina lumânărilor pâlpâia pe pielea ei, cufundând-o în lumini și umbre, o frumusețe uluitoare.

Dar ea nu îi spuse că era o nebunie. În schimb, încuviință din cap.

– Acum, pleacă!

Mal îi oferi ce își dorea și plecă fără să mai spună vreun cuvânt, începând să pună la cale recucerirea soției lui.

Capitolul 8

Scandalul cu cel mai întârziat efect din sezon: timpul curge în favoarea lui Tic-Tac Talbot!

Cu trei ani și patru luni în urmă
Aprilie 1833

– Beethoven?

Seraphina ridică privirea dinspre pian și o zări pe sora ei Sophie de partea cealaltă a serei, cu o partitură în mână și cu o expresie de așteptare pe chip.

Sera strâmbă din nas.

– Prea bombastic.

Sophie se întoarse spre teancul de partituri.

– Cântece religioase?

– Prea pioase.

– Cântece pentru copii?

Sera scutură din cap.

– Mozart?

– Prea... Mozart, oftă Sera.

Sophie îi aruncă o privire tăioasă.

– Oh, da. Nimănui nu-i place Mozart.

Sera râse și se jucă ușor cu clapele pianului, interpretând o scurtă piesă de improvizație.

– Thomas Moore.

Sophie dădu ochii peste cap.

– E mereu Thomas Moore la tine. Sincer, dacă n-aș ști adevărul, aș crede că vrei să te măriți cu el.

Ridică o partitură foarte uzată și traversă încăperea, ghemuindu-se pe băncuța împodobită cu ciucuri pe care era deja așezată Sera, și puse hârtia pe stativul frumos ornat.

Sera se întinse să netezească duios hârtia.

– Sincer, dacă n-ar avea de două ori vârsta mea și n-ar fi însurat cu o actriță, aș fi tentată să fac fix asta.

Pipăi clapele, găsi notele de început ale cântecului, iubind felul în care o învăluiră în ritmul lor. Nu avea nevoie de partitură. Nu pentru acel cântec sau pentru vreun altul al lui Thomas Moore. Închise ochii și interpretă din memorie, în vreme ce sora ei răspunse:

– Aiurea! N-ai renunța niciodată la ducele tău perfect.

Sera se înflăcără la auzul cuvintelor și greși o notă.

– Nu e ducele *meu*.

Doar că era mai curând sigură că era ducele ei. Chiar dacă nu se gândea deloc la el ca la un duce. Nu era un duce. Era Malcolm. Malcolm *al ei*. Numai zâmbete, atingeri și sărutări asemenea unei promisiuni. Și fiecare dintre ele era pentru ea. Se văzuseră de zeci de ori în ultimele șase săptămâni, de când făcuseră cunoștință, în public și în privat, și de fiecare dată se simțise de parcă doar ei doi existau pe pământ. Era magic.

– Mi-ar plăcea să fie ducele meu, spuse ea încet.

– Atunci, o să fie. Sophie dădu pagina, chiar dacă Sera nu avea nevoie, căci îi permise muzicii să preia controlul.

Cântă.

– *E ultimul trandafir de vară, lăsat să înflorească singur; toți tovarășii lui frumoși și-au pierdut culoarea și s-au ofilit...* Cântecul îi trezea mereu o durere în piept. *Nici o floare de felul lui, nici un boboc în jur, ca să îi oglindească îmbujorarea sau să îi răspundă la oftat.*

– Lady Seraphina Eleanor Talbot!

Se opri din cântat. Sophie o privi.

– Mi se pare că ești în mare încurcătură.

Iar ușa de la seră se deschise brusc, trântindu-se în peretele din spatele ei și dezvăluind-o pe contesa de Wight, fosta doamnă Talbot. Mama lor.

Contesa flutură ziarul din mână, ținut sus deasupra capului, ca un stindard heraldic, deși panica din privirea ei sugera că stindardul nu era în nici un caz triumfător.

Celelalte trei surori ale Seraphinei o urmau îndeaproape pe mama lor, avertismentul din ochii lor mari fiind semn clar că se întâmplase ceva și că nu era un lucru bun. Sesily, cea mai apropiată ca vârstă de Sera, scutura melodramatic din cap, peste umărul drept al mamei lor, în vreme ce Seleste și Seline, numerele trei și patru din cvintet, încercau să îi arunce priviri pline de subînțeles.

Chiar dacă Sera nu putea nici în ruptul capului să înțeleagă ce subînțelesuri trebuia să priceapă.

Apoi contesa îi adresă cuvinte pline de indignare:

– Ai fost a lui?

Sera rămase cu gura căscată auzind o asemenea întrebare.

– Poftim?

Uluite, lui Seline și lui Seleste li se tăie răsuflarea, în vreme ce Sesily făcu ochii mari. Cât despre ea, Sophie se îndreptă ca o lumânare și o apucă imediat pe Sera de mână.

– Mamă!

Contesa nu își privi fata cea mică, fiind cu totul concentrată asupra celei mari.

– N-avem timp acum de decență. Răspunde-mi la întrebare!

Sera rămase fără cuvinte.

Sesily – draga, fidela Sesily – interveni în discuție:

– Ai înnebunit, mamă? Și despre cine vorbești?

Contesa nu șovăi.

– Despre ducele de Haven. Iar acum, că e clar despre cine e vorba, o să întreb din nou și o să faci bine să-mi răspunzi, Seraphina. Ai fost a lui?

Sera închise gura.

– Nu.

Contesa o privi tăcută ceea ce păru o veșnicie, înainte ca Sophie să se ridice.

– Se iubesc.

Contesa izbucni într-un râs strident și neplăcut.

– A spus el așa? Întrebarea răsună ca o lovitură. Sera strânse din buze, iar mama ei citi răspunsul fără ca el să fi fost rostit. Bineînțeles că nu.

Contesa se răsuci, cu o mișcare mânioasă.

– La naiba, Sera! Ce ai făcut?

Ea scutură din cap.

– Nimic!

Mama îi aruncă o privire peste umăr. Soarele dimineții ce se revărsa prin fereastră îi accentua dezamăgirea.

– Crezi că eu n-am fost tânără? Crezi că nu-mi dau seama de minciuna asta?

Sera se ridică, cu pumnii încleștați.

– Îi pasă de mine.

– Îi pasă de ce-i oferi.

– Mamă, cuvântul fu rostit de Seline. Nu e nevoie să fii crudă.

– Totuși, se pare că e nevoie, spuse contesa. Pentru că nu v-ați pus niciodată problema că s-ar putea să se profite de voi. Se întoarse înapoi spre Sera, traversând aproape complet încăperea, iute și furioasă. S-a dus jumătate din sezon, și el nu-ți face curte.

Dar îi făcuse totuși, nu?

Înainte să apuce să spună ceva, mama ei continuă:

– N-a vorbit cu tatăl tău.

Ea deschise gura:

– O să vorbească.

– Nu, Sera, n-o să vorbească. A avut șase săptămâni la dispoziție s-o facă. A avut șase *ani* ca s-o facă. Vrei să cred că, după șase ani de sezoane, de suportat disprețul unor aristocrați încrezuți care au bani de să-și pună și în cap, de vânat invitații și de atras atenția, *ducelui de Haven* a început să-i placă de una dintre Soioasele S?

„Da."

Nu conta că încercau toate să își găsească pețitori care să nu fie săraci sau fără titlu. Nu conta că ea și Malcolm nu vorbiseră niciodată despre viitorul lor. El îi promisese în acea primă noapte că nu avea să o distrugă niciodată, în noaptea de pe balcon.

O dorea. Sera știa asta.

Ea îl dorea pe el.

– E adevărat.

Contesa scutură din cap, și, pentru o clipă, Sera zări tristețea din privirea mamei ei. Tristețe și ceva ce semăna cu mila.

– Nu, Sera. Nimeni n-are așa noroc. Urmă o pauză. Apoi: Ziarele spun c-ați fost imprudenți.

– Eu n-am fost. Noi n-am fost.

Doar că fuseseră. În trăsură. Apoi clipele furate la balul Beaufetheringstone. Și atunci când se strecurase în biroul lui de la parlament – dar nu se întâmplase nimic.

Ei bine, nimic serios. Nimic ireversibil.

Mama ei nu o credea.

– Hai s-o spun răspicat. Mai ești fecioară?

Surorilor ei li se tăie răsuflarea.

– Mamă!

– Arată-ți șocul în fața altcuiva, Seraphina. Mai ești?

– Da.

– Dar a fost cât pe ce, nu-i așa? Sera șovăi, până ce contesa urlă: Seraphina.

– Da! îi răspunse tăios și o atâță pe mama ei. Da. Și-mi doresc s-o fi făcut. Mi-aș dori să nu mai fiu.

Lady Wight făcu ochii mari, iar surorile Seraphinei rămaseră fără grai.

– N-o să se însoare cu tine.

– De ce nu?

– Pentru că toate cinci v-ați făcut intrarea în societate de ani în șir, și nici una dintre voi nu s-a apropiat de vreun duce. Ne cred *ieftine*. Ne cred nedemne de numele și titlurile lor. Flutură o mână spre surorile ei. Seleste poate o să devină contesă de Clare, dar doar pentru că respectivul conte e practic sărac lipit pământului, iar banii tatălui tău sunt mai importanți decât rușinea pe care putem să o proiectăm asupra unui titlu. Dar ascultă-mă bine, nici măcar una dintre ele n-o să se mărite dacă te lași compromisă de ducele ăsta.

Seleste rămase cu gura căscată auzind toate astea, iar Sera își detestă mama în clipa aceea. Cu atât mai mult cu cât continuă:

– Haven ar putea să fie la fel de bine o stea pe cer care să pară la îndemână și totuși să nu puteți pune mâna pe ea. Sezonul de baluri a început de șase săptămâni, și tu te-ai văzut cu el de câte ori, de vreo doișpe?

De douăzeci și șase de ori. Dar Sera rămase tăcută. Nu trebuia să vorbească.

– Probabil de mai multe ori, că v-ați tot furișat pe ici, pe colo câtă vreme eu mă uitam în altă parte. Contesa flutură ziarul deasupra capului. Ziarele de scandal nu se uitau în altă parte, Seraphina. Știi ce spun despre tine?

Inima Seraphinei începu să bată cu putere.

– N-au nimic de zis. Am avut grijă.

Contesa izbucni în râs, cu totul lipsită de umor.

– N-ai avut destulă grijă, Tic-Tac Talbot.

Puse ziarul pe stativ acoperind partitura.

Visuri de ducesă sortite dezamăgirii... Timpul face pași sfioși în ciuda întâlnirilor aristocratice... Tic-Tac Talbot fără vreo speranță să-l agațe pe Haven... în ciuda unui gust ispititor (de damă ușoară chiar!)

Sera își simți obrajii în flăcări.

Nu avuseseră grijă. Printre sutele de priviri aruncate pe furiș pe la evenimentele ticsite de lume, toate situațiile când el îi făcuse obraznic cu ochiul, zâmbetele ei delicate și toate secretele pe care și

le destăinuiseră fără să vorbească. Și zecile de atingeri discrete, mângâierile suave pe umăr, degetele care coborau pe brațul ei, felul în care mâna lui zăbovea într-a ei când li se permitea să se salute în public. Ziua călduroasă din urmă cu o săptămână, când se plimbaseră prin Hyde Park și când el o ajutase să treacă de fiecare pietricică și crenguță, atingerea lui asemenea unei alunecări ușoare și pline de păcat.

Nu avuseseră grijă.

– O damă ușoară, explică mama ei, de parcă Sera nu putea să citească și singură insulta în cauză. Te fac damă ușoară. Și nu e singurul lucru groaznic.

Era cu siguranță groaznic, ar fi trebuit să îi spună Sera. Dar nu reuși să își găsească glasul.

Spre deosebire de mama ei.

– Cu adevărat groaznică e aluzia aia odioasă.

– Soră Soioasă? interveni Sesily din colțișorul ei. Asta vine de la tata. De la cărbune. N-are nimic de-a face cu Sera.

– Ba are cu totul de-a face cu ea, dar nu la asta mă refer. Cuvintele mamei se auziră ca din depărtare, în ciuda țiuitului din urechile Seraphinei. În ciuda șocului, a furiei și a rușinii. Știe Sera la care mă refer.

Sera încuviință din cap, apoi șopti:

– Tic-Tac.

– Râd de tine. Felul în care îl aștepți, cum timpul trece pe lângă tine, deja o jumătate de sezon e gata și tu nu te uiți la nici un bărbat bun de însurătoare. Un bărbat care ar putea să te ia de nevastă. Tic-Tac Talbot. Contesa își puse mâinile în cap de disperare. Și ei știu că-i oferi totul pe tavă.

Sera se uită la mama ei.

– Nu totul.

– Oh, Seraphina, spuse contesa cu o exasperare evidentă. Nu contează dacă ai făcut-o. Ei cred că ai făcut-o. Ești distrusă, copilă. Iar el e unul dintre cei mai bogați duci din Anglia.

– Noi... Ea înghiți în sec. El mă vrea.

– N-am nici o îndoială. Mama ei clătină din cap și vorbi mai blând: Dar, dacă avea planuri să se însoare cu tine, draga mea, ar fi venit să se întâlnească și cu tatăl tău. În schimb, profită de tine. Te-ai ales cu porecla asta oribilă și s-au ales și surorile tale cu compromitere publică, prin asociere. Se opri și continuă răspicat: Din cauza *ta* s-a întâmplat asta.

Sera se uită la surorile ei... la Soioasele S, niciodată bine-venite în societate, mereu subiect de batjocură și de presupuneri. Seleste

și contele ei ajuns la sapă de lemn. Seline, mult pentru deșteaptă pentru binele ei. Sesily, prea obraznică să fie vreodată o lady propriu-zis în înalta societate. Și Sophie, sărmana, liniștita Sophie, pe care toată lumea o considera simplă. Cine să aibă grijă de ele?

Contesa îi întrerupse firul gândurilor.

– Mai e un bărbat. Unul dispus să se însoare cu tine. Să te scape de bârfele astea îngrozitoare. Poate, dacă te măriți cu el degrabă, Tic-Tac Talbot o să fie dată uitării. Soioasele S o să fie date uitării. Poate, dacă te măriți cu el, poți să-ți salvezi surorile de rușine.

– Nu se poate să fie singura cale, i-o trânti Sesily.

– Nu! exclamă Seline.

– Mamă..., vorbi atunci Sophie. Sera n-ar trebui să se mărite pentru noi.

Singura care rămase tăcută fu Seleste. Seleste, care era curtată de un conte sărăcit. Cel mai bun titlu la care puteau să spere surorile Talbot. Cu mult mai prejos decât un duce bogat și perfect.

Un conte bogat care nu scosese niciodată vreun cuvânt despre căsătorie.

Mama ei vorbi din nou, rece și serioasă, doar către Sera:

– O să încetezi cu vânătoarea asta rușinoasă. O să găsești un bărbat care să se însoare cu tine. Și o să te măriți ca să asiguri un viitor pentru tine și surorile tale. Sezonul ăsta, înainte ca bârfele să te distrugă pentru totdeauna. Pentru că femeile câștigă prin căsătorie. Se întoarse spre celelalte fiice. A venit timpul să vă dați seama de asta. Titlul tatălui vostru n-o să vă ofere respectul pe care-l meritați. Și n-aveți un frate care să vă apere. Într-o bună zi, tatăl vostru n-o să mai fie, și o să fie nevoie să vă apărați singure, și, ca să faceți asta, trebuie să vă măritați. Și singurul mod prin care să se poată întâmpla asta este ca sora voastră să descurce ițele pe care le-a încurcat.

Încurcase ițele? Era adevărat?

Își mută privirea de la o soră la alta, fiecare cu ochii mari de suferință și încă ceva. Ceva care semăna uluitor de tare cu frica.

Cât de mult detesta lumea în care trăiau și felul în care aceasta profita de femei.

Simți lacrimi în ochi, fierbinți și furioase, și le detestă și pe ele pentru slăbiciunea pe care o reprezentau. De ce furia bărbaților se materializa în încăierări, iar la femei lua forma lacrimilor?

Contesa o privi vreme îndelungată, apoi spuse, fără să se uite la celelalte fiice:

– Acum, plecați toate! Lăsați-ne singure!

Surorile ei șovăiră, dragile de ele, fiecare în parte se uită la ea, așteptând ca Sera să fie de acord cu plecarea lor. Ea încuviință din cap. Le iubea și știa ce urma să facă. Era gata să se îndepărteze, pentru ele, de bărbatul pe care îl iubea. Gata să descurce ițele, după cum spusese mama ei.

Sophie închise ușa în urma ei, lăsându-le pe Sera și pe contesă singure. După un moment de tăcere, Sera își șterse lacrimile și puse o mână pe pian, de parcă instrumentul muzical putea să o întărească. Trase adânc aer în piept.

– Care e bărbatul cu care vrei să mă mărit?

Tăcerea se așternu între ele, înainte ca mama ei să se apropie, să ajungă la fiica ei și să îi cuprindă obrazul în palmă, pielea de ied a mănușii simțindu-se ca o promisiune hotărâtă.

– Vreau să te măriți cu ce bărbat îți dorești tu, Sera. Dar ducele ăsta...

Lacrimile izbucniră din nou, și Sera nu putu să le rețină.

– Nu-mi pasă că e duce. Nu m-a interesat niciodată.

– Știu.

– E Malcolm. Mi-l doresc pe Malcolm.

Contesa scutură din cap.

– Dar Malcolm este Haven înainte de toate, draga mea.

Sera închise ochii, și, deodată, totul deveni uluitor și dureros de limpede.

– N-o să se însoare cu mine, așa-i?

– Nu, spuse mama ei, iar Sera deschise ochii și întâlni ochii căprui ai contesei. Nu, n-o să se însoare cu tine.

Cu cât se împotrivea mai mult adevărului, cu atât își punea mai mult în primejdie surorile. Fără căsătorie, erau toate pierdute. Era datoria ei, ca soră mai mare, să se asigure că așa ceva nu avea să se întâmple.

Și apoi mama ei spuse încet:

– Dacă nu cumva...

Inima Seraphinei se făcu cât un purice. Avea să facă. Indiferent despre ce era vorba.

Dacă toată povestea se încheia cu surorile ei în siguranță și cu Malcolm devenind al ei, era dispusă să facă orice.

Capitolul 9

Asediul de vară al Surorilor Soioase

– Slavă Cerului! A adus mâncare.

Seraphina se întoarse dinspre geamul trăsurii când sora ei cea mai mică, Sophie, marchiză de Eversley, anunță că ajunseră la casa copilăriei lor. Zâmbi la spusele surorii ei – lui Sophie îi plăcuse dintotdeauna să mănânce, și era frumos să știi că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

– Mai sunt doar două ore până la Highley, Sophie.

– Nu e niciodată prea multă mâncare, îi răspunse sora ei când se deschise portiera și în față le apăru sora mijlocie, Sesily, cu un coș de nuiele în mână.

– Ai pateuri cu carne?

– Nu prea, spuse Sesily, care puse coșul jos și îl împinse în trăsură, înainte să își ridice fustele și să pună piciorul pe treaptă. Haideți sus, fetițelor!

Sera se înghesui de cealaltă parte în trăsura mare a lui Caleb, la care el renunțase cu bucurie ca să poată merge ea și surorile ei la țară. La Haven.

Sera amânase cu câteva zile călătoria, închipuindu-și, bănuia ea, că Haven uita de aranjamentul lor. Ar fi amânat-o mai mult dacă putea, dar Haven trimisese de veste la The Singing Sparrow că, dacă nu ajungea în ziua aceea – la zece zile de la *spectacolul din parlament*, cum îi spunea el –, atunci avea să vină și să o ia pe sus chiar el.

Seraphina Bevingstoke își jurase să nu mai facă nenumărate lucruri, dar printre primele pe listă se număra să fie chemată în mod public să se încline în fața unui bărbat. Așa că se dusese la Caleb și aranjase să lipsească de la The Singing Sparrow pentru câteva săptămâni. Apoi își făcuse bagajele. Dar nu înainte să cheme întăriri.

– Au! cealaltă soră apropiată ca vârstă, Seleste, o înghionti. Nu mai e loc, Sesily!

Se părea că până și cea mai mare trăsură pe care putea să o găsească nu se mai potrivea pentru o călătorie confortabilă. Nici măcar cu geamurile deschise ca să mai atenueze căldura dinăuntru.

Sera oftă.

– Trebuie să facem loc. Sesily trebuie că încapă.

– Să stea pe jos, sugeră Seline, a patra soră, de pe cealaltă banchetă a trăsurii, fluturându-și neîncetat evantaiul. Cine pleacă la plimbare pierde locul de onoare, nu?

Sera râse la auzul regulii impuse de tatăl lor în călătoriile din copilărie. Era puțin probabil ca doi părinți și cinci copii să aibă o călătorie comodă, dar reușiseră întotdeauna.

– Sunt două probleme în abordarea ta. Prima, suntem clar mai mari decât pe vremuri, când una dintre noi putea să încapă fără probleme pe podea. Și...

– Și fundul lui Sesily e clar mai mare decât era pe vremuri? interveni Seleste.

Toată lumea izbucni în râs când Sesily făcu cu ochiul și spuse:

– Rareori mi-e dat să aud plângeri referitoare la fundul meu.

Pe bună dreptate, se gândi Sera. Sesily era de departe cea mai voluptuoasă dintre surorile Talbot și de departe cea mai râvnită. Dar Sesily avusese de-a face cu scandalul mai mult decât restul surorilor, făcea și spunea tot ce poftea și, de aceea, nu își găsea perechea – chiar dacă era la ordinea zilei ca bărbaților să li se aprindă călcâiele după ea.

– Fără îndoială că jumătate dintre bărbații din Londra se tem să nu te așezi pe ei. Stai acolo, răspunse Seleste și arătă spre Sophie și Seline.

– Nu. Sophie are nevoie de spațiu. Așteaptă un copil.

– Știam eu că aleg bine, se lăudă Seline de la locul ei.

– Nu-l așteaptă în următoarele trei ore! se împotrivi Seleste, chiar când se împinse înăuntru și o înghesui pe Sera mai aproape de portieră.

– N-avem de unde să știm asta!

Sera trase adânc aer în piept, încercă să se facă mai mică și, chiar când făcu întocmai, nu reuși să găsească nici un inconvenient în clipa aceea. Exista ceva pe lume care să o împiedice să se gândească la următoarele șase săptămâni din viața ei: zarva zăpăcită a surorilor ei ușor nebunatice, complet înnebunitoare și absolut minunate.

Cu un ultim ghiont, scoțând un oftat frustrat de la Seleste, Sisley îi strigă lacheului de afară:

– Închide portiera, William! Repede, repede, până nu explodăm pe aici și ne facem de râs!

– Oh, da, spuse sec Seline. Chiar nimeni nu s-ar aștepta la asta de la noi.

De îndată ce portiera fu închisă, toată lumea din trăsură oftă prelung, iar Seleste spuse:

– E posibil să mori din cauză că ești înghesuită trei ore?

– Oh, te rog. Ești lată cam ca o nuia, spuse Sesily. E imposibil să fii strivită. Dă-te mai încolo!

– Nu e loc! se împotrivi Seleste.

Sesily oftă.

– Să-ți reamintesc ce se întâmplă când nu stau bine într-o trăsură?

Se auzi un geamăt din partea celorlalte fete, și Sera izbucni în râs.

– Ăsta e al doilea motiv pentru care nu poate să stea pe jos.

– Dacă vomiți pe mine..., o puse Seleste în gardă.

– Spun doar c-ați face bine să nu uitați că bunătatea voastră ar putea să facă diferența de traiectorie. Și, cum Sophie așteaptă un copil..., nu se știe niciodată spre cine s-ar putea îndrepta ținta mea.

Seline strâmbă din nas și se uită la Sophie.

– Să nu îndrăznești!

Sophie ridică din umeri, cu o sclipire în ochi, iar evantaiul îi zbură în aer.

– Nu se știe niciodată.

Seleste gemu.

– Mai amintește-mi o dată de ce stăm toate în trăsura asta când fiecare are soțul și trăsura ei?

Când Sophie, Seline și Sesily vorbiră, o făcură la unison:

– Pentru Sera.

Seleste încuviință din cap și oftă.

– Ce nu face omul pentru o soră.

Sera se uită pe geam, incapabilă să vorbească din cauza nodului care i se puse în gât la auzul afirmației. Fusese plecată trei ani. Plecase fără să dea de veste, fără să se oprească să le spună alor ei – pe care îi iubise dintotdeauna peste măsură – ce se întâmplase. Scrijelise un bilețel printre lacrimi, pe docul din Bristol, spunându-le doar: „Ea n-a supraviețuit. Plec în America".

Și, odată ajunsă la Boston, nu le scrisese, prea înfricoșată de ce putea scoate la iveală dacă punea penița pe hârtie. Durere. Mâhnire. Regret. Se ținuse la depărtare, iar ele își trăiseră viața. Dar, când revenise, ele nu șovăiseră. Își recuperaseră devotamentul loial, de parcă nu ar fi fost niciodată plecată.

Chiar dacă ratase atât de multe. Două căsătorii. Patru copii. Aniversări, baluri, scandaluri și altele mai puțin importante și încă

multe altele. I se strânse inima în piept de emoție și inspiră profund în trăsura cufundată în tăcere, doar huruitul roților pe caldarâm acoperind sunetul.

Sophie se aplecă înainte și își așeză mâna pe fustele Seraphinei.

– Sera.

Sera clătină din cap, incapabilă să își găsească cuvintele.

– Nu trebuie să spui nimic, zise ea. Suntem alături de tine.

Sera se uită la sora ei, cea pe care își amintea că o ținuse în brațe când fusese bebeluș. Draga de Sophie, care fusese întotdeauna fata cea liniștită. Fata cuminte. La locul ei. Doar că nu fusese niciodată cuminte. Când era vorba să își arate loialitatea, Sophie era mereu cea dispusă să lupte.

Sophie îl împinsese pe Haven într-un lac cu peștișori când îl găsiseră la o petrecere în grădină cu altă femeie. Crezând că Sera îl trădase. Crezând că îl mințise, și nu doar prin omisiune.

Sophie o apărase, chiar și când Sera însăși refuzase să se apere.

Acțiunile sale distruseseră întru câtva reputația lui Sophie. Nu puteai să lovești un duce fără să existe și repercusiuni – nici măcar când era vorba despre un duce care făcea parte din familie. Și totuși, sora ei nu șovăise.

Și, într-adevăr, imaginea unui Haven pe jumătate băgat în lacul cu peștișori era bine-venită în cele mai întunecate nopți ale Seraphinei.

Dar Sophie se înșela. Sera trebuia să vorbească în clipa aceea. Chiar și numai pentru a spune:

– Mă simt foarte fericită că sunt...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, căci nu prea știa cum să încheie. I se păruse posibil să termine cu „acasă".

Sigur, o asemenea scenă, înghesuită într-o trăsură cu surorile ei – care, pe vremuri, o cunoscuseră cel mai bine pe lume –, însemnase să se simtă acasă. Dar lucrurile se schimbaseră. Și apoi, mai fusese o vreme – trecătoare și dezastruoasă – când acasă se simțise oriunde se găsea Haven. Iar după aceea, fusese din nou speranța unui „acasă", pierdută odată cu copilul atât de plin de promisiuni. Acum, adevărul – acasă era un lucru ciudat și efemer. Chiar se putea ca nimeni să nu îi cunoască niciodată sincer îmbrățișarea?

Nu. Nu să se simtă acasă o făcea fericită în clipa aceea.

Se sforță să schițeze un zâmbet. Se uită la fiecare dintre surorile ei.

– Sunt fericită că sunt cu voi.

Măcar era adevărat. Chiar dacă se îndreptau spre Highley, unde urma să găsească o pereche pentru soțul ei. De parcă era ceva absolut firesc pentru o soție că își găsească o înlocuitoare. De parcă nu ar fi durut că era clar că el plănuise de la bun început să o înlocuiască.

Nu că mai conta. Nu conta. Nu chiar. Era doar mândria.

Asta era.

Se uită din nou pe geam.

– Deci..., începu Sesily, și Sera se pregăti pentru întrebare – știa că dezlănțuise un adevărat potop de întrebări. Și era corect așa, nu? Se aflau acolo, înghesuite într-o trăsură, fără să știe practic nimic despre motive, doar pentru că ea le rugase. Sigur meritau câteva răspunsuri.

Se uită spre Sesily, care, desigur, fu prima care să dea tonul. Niciodată în viața ei, Sesily nu păstrase tăcerea când era ceva important de spus.

– Da?

– Caleb e foarte frumos?

Întrebarea răsună în trăsură o fracțiune de secundă și le luă pe toate prin surprindere. Seleste zâmbi larg.

– Deci ai terminat-o cu englezii? Ești gata pentru America?

– Nu exclud posibilitatea.

– Mama o să înnebunească dacă te măriți cu un american! spuse Sophie. Mai ții minte ce s-a înfuriat când Seline s-a măritat cu „crescătorul de cai"?

– În primul rând, se auzi răspunsul exasperat al lui Seline, Mark nu e orice crescător de cai. E mai bogat decât jumătate dintre aristocrați.

– Ceea ce înseamnă practic nimic, interveni Sesily, căci toată lumea știe că jumătate dintre aristocrați sunt săraci lipiți pământului.

– În al doilea rând..., insistă Seline, mama are destulă minte cât să nu se mai bage în altă căsnicie. Nu i-a mers teribil de bine în trecut. Pentru numele Domnului, mergem la țară ca să ne asigurăm că Sera își obține divorțul. Era greu să contrazici un asemenea argument. Ceea ce mă duce la al treilea punct: mama o să fie în al nouălea cer să o vadă pe Sesily măritată cu *oricine*. Chiar și cu un cârciumar. Din *America*.

Ultimul cuvânt fu pronunțat așa cum vorbeai despre o boală. *Ciumă*. Sau *lepră*.

– Nu e chiar cârciumar, spuse încet Sera.

Totuși, o auziră toate, iar zâmbetul larg al lui Sesily fu singurul indiciu că erau dornice să afle totul de la Sera.

– Și asta ne duce la cea mai fierbinte și importantă întrebare.

Seline vorbi în același timp.

– Proprietar de bodegă.

– Noi preferăm să-i spunem cârciumă, zise Sera.

Sophie se lăsă deodată în față.

– *Noi*. Se uită spre celelalte. A spus *noi*.

– Aiurea, zise Sesily, în timp ce apucă geamul abia întredeschis dintr-o parte a trăsurii și îl deschise cât se putu de mult – din păcate, nu atât de mult cât să intre vreo pală de vânt înăuntru. Bănuiesc că întrebarea cea mai importantă nu e dacă domnul Calhoun e frumos, ci dacă e cu cineva.

Sera clătină din cap.

– Nu e.

– Nu e frumos? o tachină Sesily. Păcat!

– Nu e cu cineva. Sera râse, bucurându-se de acea senzație rară și bine-venită. Este chiar foarte frumos.

Sesily își arcui buzele.

– Minunat!

– Ești sigură că nu e cu cineva? întrebă Seline gânditoare. N-ai...

Sera clătină din cap.

– Nu.

– Deloc? întrebă Seline, nevenindu-i să creadă.

– Deloc.

– Știi că nici una dintre noi n-o să te judece dacă ai făcut asta, sări să spună iute Seleste. Bineînțeles că nu. La cât de groaznic trebuie să fi fost Haven..., spuse Seleste, dar se opri înainte să își termine fraza, efect al privirilor tăioase, combinate, ale surorilor ei. Nu contează.

„Doar că nu a fost îngrozitor."

Nu își rosti cuvintele cu glas tare. Se detestă pentru că îi răsunară în minte. Dar, în toți anii în care fusese departe de el, nu își luase nici un iubit. Și gândul la el fusese motivul pentru care nu o făcuse.

– Ei bine, spuse Sesily. E mare și sălbatic? Mare cât Warnick? N-aș refuza pe cineva mare cât Warnick.

Icnetele și chicotelile scandalizate din trăsură o scoaseră pe Sera din ale ei.

– Ducele de Warnick? Dacă își amintea bine, scoțianul moștenise un ducat cu câțiva ani în urmă și nu venise niciodată la Londra. Iese în societate acum?

– Rareori. E cel mai bun prieten al lui King, spuse Sophie, referindu-se la soțul ei printr-o fluturare a mâinii. Și e însurat cu una dintre cele mai dragi prietene ale noastre. O s-o cunoști cât de curând pe Lily. Ne-a promis că se întorc în oraș la toamnă.

– Oh, răspunse Sera, incapabilă să își găsească cuvintele.

Urând ideea că o persoană cu totul nouă intrase în viețile lor, în vreme ce ea fusese plecată. Firește, era un gând prostesc. Fără îndoială, se întâmplase la fel cu zeci de alți oameni. Și, în plus, ea îl avea pe Caleb, nu?

– O s-o iubești, spuse Sesily. Toată lumea o iubește.

– Toată lumea crede că e absolut scandaloasă, zise Seline, cu privirea ațintită spre Sera. A pozat pentru un nud cât ai fost tu plecată. A pus-o groaznic în umbră pe Sesily.

– Ei bine, *noi* o iubim. Noi îi iubim pe toți cei care au un trecut scandalos. Zâmbi larg. De aia ne place așa de mult de *tine*, Sera. Acum, să trecem la ale noastre. E foarte mare?

Sera zâmbi.

– Foarte.

„Nu la fel de înalt ca Haven." Nu își luă în seamă gândul.

– Excelent!

– Și foarte neobrăzat. Urăște englezii.

Sesily zâmbi afectat.

– Atunci, o să-l deteste pe Haven.

– Îl detestă deja. Ea se opri, apoi adăugă: Este un prieten chiar foarte bun.

Sesily o privi vreme îndelungată.

– Meriți unul.

Sincer, nu era sigură că merita.

– Atunci, o să ne înțelegem de minune cu el, spuse Sesily. Vine cu noi?

– Nu, răspunse Sera, prea repede, aproape dezvăluind minciuna din adevăr. Caleb nu venea cu ele. Trebuia să rămână la Londra ca să aibă grijă de The Singing Sparrow. Dar nu însemna că Sera avea să neglijeze cu totul cârciuma. Nu vine cu noi.

– Sera, te credem că *n-ai făcut nimic*. Sesily făcu un semn extrem de clar din mână și provocă o serie de chicote. Dar se poate să... să-ți *dorești?*

Toată lumea era așa interesată de isprăvile ei sexuale. Și nimeni nu înțelegea că nu făcuse nici o ispravă. Că nu voia să mai facă nici una. Niciodată.

– Nu e posibil. Caleb nu vine cu mine. Voi veniți cu mine. Și cu asta, basta.

Din nou o pauză. Și apoi:

– Haven știe că *noi* venim cu tine?

Sera șovăi, și tăcerea se așternu în trăsură.

– Nu... chiar?

– Ca să vezi! Și cu asta, basta, atunci, vorbi prozaic Sophie. Chiar mă gândeam cum de-a fost așa binevoitor să mă primească pe mine. Dat fiind că...

Seline râse.

– Dat fiind că, ultima dată când v-ați văzut, l-ai împins și a căzut cu fundul într-un lac.

– Era un iaz, sublinie afectată Sophie. Un iaz *de interior*.

– Oh, da. Cu mult mai bine, spuse Seleste.

Sophie ignoră dintr-o fluturare a mâinii glumițele și se uită apoi la Sera.

– Deci este posibil să facem stânga împrejur de îndată ce ajungem acolo?

– N-o să petrec nici o secundă în plus în trăsura asta dacă nu e nevoie, se tângui Sesily. E cald și îngrozitor aici.

Seleste se apropie mai mult de Sera.

– Oh, nu!

– Începe să mi se facă rău, spuse Sesily.

– Deci nici nu trebuie să mă uit pe geam ca să știu c-am ieșit din oraș. E doar o chestiune de timp până când Sesily are să verse. Seleste se întoarse spre Sera. I-a spus cineva vizitiului că e foarte posibil să ne oprim și să o zvârlim afară?

– N-am fost chiar așa crudă, dar da.

– Crudă. E om mare acum, și tot nu poate să facă o călătorie cu trăsura fără să i se facă rău.

Sesily oftă, iar Seraphinei i se păru ușor palidă.

– Nu știu cum se descurcă contele tău cu tine.

Seleste zâmbi.

– Îi plac provocările.

– Nu te uita pe geam, Sesily, îi sugeră Sera.

– Hmm.

– Serios acum, Ses... Sophie schimbă subiectul. Se aplecă spre coșul adus de Sesily. Dacă nu sunt pateuri cu carne, atunci ce e în coș?

– Nu mâncare.

Sophie oftă.

– N-ai mâncat de dimineață? întrebă Seline.

– Ba da. Dar sigur acum e ora prânzului.

– E nouă și jumătate.

– Oh.

– Doamne sfinte! Starea ta te face să-ți fie mai foame ca de obicei, nu-i așa?

Sophie încuviință din cap și se întinse spre coș.

– Mănânci pentru doi și alte alea. Ești sigură că nu sunt tarte aici? Fructe? Pâine? *Ohhh... E brânză?*

– Vai! Nu spune brânză.

– Nu contează. Mă uit eu singură.

Fără să bage în seamă geamătul lui Sesily, Sophie dădu să deschidă coșul. Sesily se ridică.

– Așteaptă! Nu...

Un urlet sălbatic se ridică dinspre coș, urmat imediat de un țipăt încărcat de surpriză, scos de Sophie, în vreme ce se trase înapoi și un ghem de blană albă sări în poala lui Seleste. Seleste se cutremură, își acoperi fața cu mâinile, în timp ce animalul i se urcă pe piept ca să se așeze pe speteaza banchetei, cu spatele arcuit și ghearele înfipte adânc în porțiunea îngustă.

– Ce e asta? Ce e asta? Seleste se aruncă de cealaltă parte a trăsurii, cu mâna la ochi, și aterizâ între Seline și Sophie, atrăgând strigăte dezaprobatoare de la duetul așezat comod până atunci.

– Pentru numele Domnului, Seleste, spuse Seline. Nu mai urla!

Seleste se opri din urlat. Sophie își recăpătă glasul.

– Doamne! Asta nu e brânză.

Pisica scoase un mieunat scăzut.

– Acum, n-o să-l mai băgăm niciodată la loc în coș, se tângui Sesily.

Sera începu să râdă. Râsetele se auziră îndelung, printre răsuflări întretăiate și greoaie. Prima după aceea fu Seline, apoi Sophie. Și, cât de curând, cele trei nu mai reușiră să se oprească. Revărsarea de râsete fu repede înlocuită de o alta, apoi de o alta, până ce își pierdură cu totul controlul.

– Nu e amuzant! protestă Seleste. Chestia asta m-a atacat!

Chestia în cauză șuieră printre dinți.

Trăsura încetini, și se auzi o bătaie ușoară în plafon.

– Doamnelor? E totul în regulă?

– Și acum vizitiul crede c-am înnebunit toate!

Sera își recăpătă răsuflarea atât cât să strige la rândul ei:

– Totul e în regulă, mulțumim! înainte ca Seline și Sophie să izbucnească din nou în râs, atrăgând-o după ele și pe Sera.

De îndată ce se mai calmară, Sesily vorbi, cu mâna la ochi:

– Dacă nu simțeam că eram cât pe ce să-mi dau duhul, sigur toată scena mi s-ar fi părut teribil de amuzantă.

Sera își înăbuși un sughiț nepotrivit de râs. Răul de mișcare al lui Sesily nu era amuzant.

– Sesily, spuse ea și încercă să afișeze un calm liniștit, de ce-ai adus cu tine – zâmbi afectată, incapabilă să se oprească din râs – o pisică?

– De ce nu? Oamenii vin cu animale la țară, spuse ea, cu o fluturare ușoară din mână.

– Dintre toate ideile nebune..., interveni Seleste. Animale precum caii! Precum câinii! Nu precum pisicile!

– De ce nu pisicile? întrebă Sesily.

– Pentru că nu e ca și cum ai putea să pui șaua pe o pisică și să ieși la o plimbare de după-amiază sau să-i arunci un băț. Sunt groaznic de antisociale.

– Nu și Brummell. Toate clipiră nedumerite când pisica cenușie și enormă se apucă să miaune și să își frece capul de bărbia lui Sesily. Brummell îl are din plin pe vino-ncoace.

– Oh, da. E primul lucru pe care l-aș spune ca s-o descriu.

Brummell își miji ochii galbeni spre Seleste și scoase un mieunat care putea să fie descris doar ca un afront de felină.

– Brummell, spuse Sera.

– Chiar așa.

– Eu, de exemplu, cred că-și face numele mândru, spuse Sophie.

– Mulțumesc, zise Sesily. Cum am văzut că toate aveți câte un partener, mi s-a părut corect să mi se permită să vin cu propriul meu domn chipeș.

Făcu o pauză.

– Nici una dintre noi n-a venit însoțită, sublinie Seleste.

– Nu în clipa asta, dar, practic, în restul timpului, toate sunteți ca niște turturele. Ca niște porumbițe cloncănitoare.

– Porumbeii uguie, sublinie Sophie.

– Nu contează. Sesily își flutură o mână. Suntem perfect cuplate. Ca într-un blestemat de tablou în ulei.

– Îmi pare un tablou groaznic de plictisitor, spuse Seline.

– Gata. *Știi* ce vreau să spun.

Și Sera știa.

– Eu nu sunt cuplată ca o porumbiță, zise Sera și se uită la ea.

– Atunci, de ce ne îndreptăm spre soțul tău?

– Pentru că mă forțează să vin la el.

– Exact așa cum te-a forțat să te întorci la Londra? Cum te-a forțat să intri valvârtej în parlament și să ceri divorțul?

– Sesily!

Avertismentul blând al lui Sophie fu trecut cu vederea.

– Așa cum te-a forțat să pleci?

Cu o atitudine defensivă, Sera miji ochii spre sora ei.

– Ce vrei să spui?

Pentru o clipă, păru că Sesily avea să răspundă sincer la întrebare. Că avea să spună toate lucrurile pe care le gândise. Pe care le gândiseră toate. În schimb, ea oftă și se lăsă pe spate. Brummell se folosi de moment ca să coboare de pe spetează și să i se așeze în poală.

– Doar că te joci cu focul, Seraphina. De ce ți-ai luat întăriri, dacă nu de asta?

– Cum mi-am luat întăriri?

– Cum își ia întăriri o Fiică Periculoasă? Întrebarea veni de la Sophie. Cu noi.

Și, imediat, orice urmă de umor dispăru, iar Sera reveni la realitate. La faptul că nu ieșise pur și simplu la o plimbare de vară. La faptul că se ducea la țară, în locul pe care îl iubise pe vremuri la fel de mult pe cât îi iubise stăpânul.

Locul în care se pierduse pe sine. Unde se abandonase. Locul din care fugise ca să o ia de la capăt.

Nu de la capăt. Din nou.

– Și cu o pisică, se pare, adăugă Seleste.

Sera ignoră încercarea de a înveseli atmosfera din trăsură.

– Vă sunt tuturor datoare cu atâtea răspunsuri.

Sophie clătină din cap.

– Nu ne ești datoare cu nimic. Dar, dacă vrei să ne spui ce-ți dorești, suntem aici să te ajutăm să obții.

Doar că nu puteau să îi ofere ce își dorea. Nu puteau să îi dea trecutul înapoi sau să o arunce în viitor.

Nu puteau să îi redea ce pierduse sau să îi ofere singurul lucru care își închipuia că i-ar putea vindeca rănile. Sau să o facă să uite că fusese măritată.

În mod ironic, singurul om care putea să le facă pe toate era soțul ei. Așa că se îndrepta împleticit spre el. Ca să își găsească înlocuitoarea. Și să obțină divorțul.

Urma să-și obțină libertatea. Avea să fie proprietara de la The Singing Sparrow. Avea să cânte și să trăiască o viață nouă. Și avea să meargă înainte.

Cu surorile ei alături, părea mai ușor să nu nege tot ce simțea, grație loialității lor. Și acolo, în trăsura care se clătina și huruia, împovărată de o căldură înăbușitoare și cu o pisică țâfnoasă, decise să le spună adevărul.

– N-am fost cu Caleb. Dumnezeu știa de ce începu tocmai așa. Dar părea un punct important. N-am mai fost cu nimeni de când...

Surorile ei încuviințară din cap. Înțelegătoare.

Desigur, nu înțelegeau. Dar le aprecie efortul.

– Ei bine, spuse Seleste. De îndată ce obții divorțul, o să găsești pe altcineva și-o să-ți croiești un drum în viață. Soț, copii și tot ce trebuie.

Ele nu știau. Era secretul pe care îl ținea ascuns. Cel de care fugise și pe care nu avea să-l uite niciodată.

– Când am plecat, în ziua în care am plecat... Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Încercă din nou. Nu pot să fac copii.

Tăcerea din trăsură deveni apăsătoare, iar Sera o detestă. Detestă faptul că surorile ei, care nu rămâneau niciodată fără cuvinte, păreau să nu le mai găsească acum.

Ridică privirea, refuzând să se umilească. Ochii lui Sophie scânteiau. Gura lui Seleste era întredeschisă; șocul era evident. Până și Seline, cea mai puțin sentimentală dintre ele, părea îngrozită de mărturisirea ei. Sera încuviință din cap.

– Acum știți. Viitorul meu... nu e o familie. Totuși, tăcerea continuă să domnească. Sera se uită la Sesily, dornică de confruntarea pe care putea să o aibă doar cu o soră. Hai, Ses! Nici tu nu găsești ceva de zis?

Sesily îi întâlni privirea fără să șovăie.

– Nu meriți nimic din toate astea.

Șase cuvinte, și cumva nimeni nu i le spusese vreodată. Sera nici măcar nu se gândise vreodată la ele. Iar acum, iată-le, ca un pansament pe rană care îi tăie răsuflarea. Strânse din buze și își recăpătă stăpânirea de sine.

– Nimeni nu merită.

Sesily încuviință din cap.

– Dumnezeu știe c-ai dreptate. Dar tu nu știi. Și cred c-ar trebui să știi.

Fără să răspundă, Sera se uită pe geam, surprinsă, cumva, să vadă coșurile de la Highley care se conturau la orizont.

– Aproape am ajuns.

Inima începu să îi bată cu putere în piept.

Ultima dată când se aflase într-o trăsură care se apropia de Highley, abia dacă observase casa, felul în care se înălța în măreția ei uluitoare și impunătoare, vorbind despre onoarea ducatului căruia îi aparținea. Era masivă – o reședință mare, cu pământuri care se desfășurau pe sute de hectare luxuriante și verzi.

Era menită să impresioneze. Să intimideze. Să îi separe pe avuți de sărmani. O iubise și o detestase din prima clipă, căci era locul în care se născuse soțul ei, de parcă nu se născuse din om, ci din conac.

Când îl ademenise pe Malcolm să zâmbească acolo, se simțise mai puternică decât oricând în viața ei.

Atinse geamul trăsurii cu degetele, se aplecă spre el, închipuindu-și că putea să surprindă parfumul dulce al pământului de afară. Închipuindu-și că putea să cuprindă trecutul. Viitorul odată promis.

Scutură din cap.

Viitorul era imposibil. Dar asta nu însemna că un nou viitor nu era posibil.

Unul în care era liberă. În care îi păsa de sine însăși. În care reușea cu propriile-i forțe și nu după bunul plac al soțului ei. Indiferent de cât de schimbat părea el. Și chiar părea schimbat, deși nu putea să își dea seama exact cum.

Bănuia că și ea era schimbată.

Destul de schimbată încât să știe că trebuia să nu se lase.

Trăsura încetini ca să se îndepărteze de calea principală, legănându-se strașnic pe drumul mai puțin bătătorit. Sera se întoarse spre surorile ei, care o priveau scrutător, ca niște soldați în corsete și fuste. Așteptându-și ordinele.

Se uită de la una la alta, fiecare mândră și gata de acțiune. Nu putu să nu zâmbească.

– O să fie vânăt de furie când o să ne vadă pe toate la un loc.

– Foarte bine, spuse Sophie, și Sera fu impresionată de sora ei cea mică, puternică și mândră. De felul în care crescuse și se împlinise. Rareori i-am făcut viața ușoară ducelui de Haven, și n-am de gând să mă apuc acum. Are de plătit o datorie imensă.

Reședința se ivi, și ea îl zări deodată, stând singur în capul scărilor care duceau spre intrarea principală. Se crispă, iar Sophie aruncă o privire pe geam.

– Doamne sfinte! Așteaptă să te primească?

– Sigur i-a fost teamă că n-o să țin seama de invitația lui.

– E absolut îngrozitor.

– Mai avem timp să facem cale întoarsă, propuse Seleste.

Pentru o clipă, Sera lua în calcul cuvintele ei.

– Crezi c-a stat acolo toată dimineața? întrebă Sophie.

– Posibil, mormăi Sesily. Sigur a semnat vreo înțelegere cu necuratul ca să aibă rezistență nesfârșită.

Seraphina s-ar fi gândit poate să mulțumească cerurilor pentru surorile loiale pe care le avea, fiecare în parte dornică să îl răpună pe Haven. În schimb, ea era cu totul fascinată de el.

Părea de parcă era cumva firesc ca el să fi rămas pe trepte toată dimineața, nemișcat și puternic – absolut impecabil în haina și-n pantalonii lui, cu cizmele lustruite al căror luciu îți lua ochii – de parcă ar fi fost dispus să rămână bucuros acolo până la lăsarea nopții. Și mai mult de atât, dacă era nevoie. Sera detestă liniștea pe care o inspira, de parcă era perfect normal ca un duce să stea la intrarea reședinței lui și să își aștepte oaspeții.

Nu oaspeții.

Soția.

Stăpâna casei.

Fusese o vreme când el așteptase acolo din alt motiv. Pentru că nu era în stare să își petreacă nici măcar o clipă fără ea.

Nu reuși să își înăbușe pufnetul discret pe care îl provocă asupra ei gândul acela.

Trăsura ajunse pe drumul în semicerc. Privirile li se întâlniră prin geamul îngust și pătat. Sera își impuse să nu întoarcă privirea. Când trăsura se opri, el înaintă, și Sera se încruntă. Ce joc juca? Unde era indispensabilul lacheu în uniformă care să vină valvârtej și să deschidă portiera cu o înfloritură aristocratică? Haven pe care ea îl cunoștea nu ar fi visat nici în ruptul capului să facă treaba unui slujitor.

„Nu e adevărat. A mai făcut exact treaba asta și înainte."

Ridică întrebătoare din sprâncene, iar el ridică impertinent dintr-o sprânceană, parcă pentru a spune: „Îndrăznești să mă iei la întrebări?"

Sera se răzgândi. Bărbatul acela nu era atât de diferit de Haven pe care îl cunoscuse ea. Abia aștepta să vadă ce avea să spună după ce deschidea portiera și se vedea în fața celor cinci surori. El nu le spusese niciodată așa – Soioasele S. Le spusese întotdeauna după cealaltă poreclă. Cea mai rea. Fiicele Periculoase.

– Sera? întrebă Sesily.

– Hmm?

Nu își întoarse privirea de la el. Nu putea. La naiba, era mereu mai frumos la țară. Nu îi plăcea să fie tulburată. Nu îi plăcea senzația că totul avea să meargă anapoda.

– Lui Haven îi plac pisicile?

Ea se uită la Sesily, care se mută pe marginea banchetei, cu Brummell în brațe, de parcă era gata de luptă. Sesily era adesea prima care se lua la ceartă, chiar și atunci când era pământie la față.

– Nu știu. Dar mă îndoiesc.

– Minunat, spuse ea.

Haven deschise portiera, iar Sesily zbură din trăsură, aruncând pisica panicată în brațele lui.

– Ține asta!

În mod surprinzător, el făcu întocmai, se stăpâni perfect când nu reuși să controleze animalul, care se dezlănțui imediat și începu să sâsâie, să zgârie și să se zbată ca să scape.

În tot acel răstimp, Sesily vomă peste cizmele perfect lustruite ale ducelui.

Sera își duse mâna la gură, parcă pentru a-și înăbuși uimirea. De parcă putea să ascundă plăcerea nemaipomenită pe care i-o provocă întreaga scenă. Nu putea.

El își ridică deodată capul la auzul sunetului scos de ea și îi întâlni privirea, brusc furioasă și șocată peste măsură. Sera își coborî mâna, își dezvălui zâmbetul, accentuat de conștientizarea că, de fapt, totul mersese anapoda.

Pentru el.

Capitolul 10

Fiica Periculoasă îl nimicește pe duce!

Cu trei ani și patru luni în urmă
Conacul Highley
Aprilie 1833

Lui Malcolm nu îi venea să creadă cât noroc avea.

Ea venise. O rugase să vină și venise.

Sări treptele ca să ajungă la trăsură, fără să ia în seamă vântul rece de aprilie, ridicând privirea spre vizitiu chiar când deschise portiera și trase scărița.

– Nu v-a urmărit nimeni, nu?

Dacă o urmărise cineva, era distrusă. Și nu voia să o vadă distrusă. Își dorea doar să fie a lui. În privat. Nu exista intimitate în plin sezon la Londra.

– Nu, Excelență, spuse vizitiul, tonul lui ușor ascuțit a ofensă. V-am urmat instrucțiunile întocmai.

Haven se uita deja în trăsură, și i se tăie răsuflarea când se iviră fustele, de un roșu aprins, culoarea dorinței. Și a păcatului. Și a iubirii. Culoarea iubirii.

Dădu să o ia de mâini, înmănușate în aceeași culoare păcătoasă, dispărând într-o pelerină cenușie, de călătorie, perfect croită, încheiată până la gât, teribil de cuviincios. Ura pelerina aceea și își jură să o înlăture de îndată ce ea intra în casă. De îndată ce avea să se afle pe pământ tare – pământul care urma să le aparțină cât de curând.

De îndată ce o cerea de soție.

Ea îi zâmbi larg.

– Sper că înțelegi câtă încredere am în tine, Excelență. Unii ar spune că e o idee groaznică să accepți să faci o călătorie de ore întregi cu trăsura spre Dumnezeu-știe-unde singură.

El îi ridică mâna înmănușată la buze și își dori ca materialul să nu fi existat. Își dori să îi simtă pielea caldă pe a lui. „În curând."

– Încrederea ta este apreciată peste măsură, doamnă.

Privirea ei alunecă dincolo de el, spre conac.

– E o căsuță impresionantă.

El nu se întoarse să se uite la structura masivă, la pietrele reci, vechi de sute de ani, care văzuseră generații întregi de duci înaintea lui. Își coborî vocea, abia mai recunoscându-se când spuse:

– Mi-aș dori eu să fie o căsuță.

Ochii ei se aprinseră cu o plăcere plină de tachinare.

– Și atunci? Tu, un păstor modest? Eu, o lăptăreasă cu bujori în obrăjori?

Îi așeză mâna pe brațul lui și o conduse pe treptele de piatră, prin falnica intrare principală, fără țipenie de slujitor prin preajmă. Le dăduse ziua liberă și, astfel, își luase și el ziua liberă. Nu trebuia să o facă pe ducele. Niciodată cu Seraphina. Totuși, îi vorbi și mai încet la ureche:

– Asta ți-ar plăcea?

Ea ridică privirea spre el.

– Păstor, tăietor de lemne, măcelar, prinzător de șoareci. Orice vrei tu, asta mi-ar plăcea.

O crezu. Mai fusese vreodată cineva care să și-l dorească mai întâi pe el și abia apoi titlul? Nici măcar una dintre femeile care umblaseră după el pe la balurile din Londra... nici măcar unul dintre bărbații dornici să îi obțină prietenia și susținerea financiară... nici măcar mama lui.

Într-adevăr, mama lui își dorise mereu doar titlul. Copilul necesar ca să i-l asigure fusese o consecință neînsemnată.

Dar Seraphina îl dorea pe *el*. Nu titlul.

O conduse în biroul lui privat – singura încăpere din casă în care se simțea cu adevărat bine –, unde focul ardea în șemineu.

– Prinzător de șoareci? întrebă el și o întoarse cu fața spre el, chiar în clipa în care ușa se închise în urma lor.

Apropierea de ea îl relaxă, îl încălzi. Ea zâmbi.

– Pot fi extraordinar de utili.

– Și tu?

El o trase mai aproape. Ea își ridică mâinile, îl luă de gât, degetele îi alunecară prin părul lui, iar Mal rezistă dorinței de a închide ochii și de a savura atingerea ei.

– Ce ți-ar plăcea să fiu? întrebă ea, iar ochii frumoși și albaștri îi întâlniră pe ai lui, văzând prin el.

Nu își dorea vreo versiune fantezistă de-a ei. Nu avea nevoie de așa ceva. Ea era toată o fantezie. Cu inima bătându-i cu putere, el scuturâ din cap.

– Orice vrei tu să fii, îi șopti. Orice te face fericită.

– Cusătoreasă, atunci, șopti ea, și privirea îi poposi pe țesătura de pe haina lui, în vreme ce o mână alunecă peste material. Să cos haine la lumina lumânării, să cânt la fereastră, să te aștept să vii acasă.

Era dispus să accepte o asemenea viață. Să dea tot ce avea pentru ea. Pentru orice fel de viață pe care ea putea să i-o ofere. Dar nu trebuia să o facă.

– Ce-ai cânta?

Ea zâmbi. Apoi, Doamne, începu să cânte. Ca un înger.

– *Aici se află inima, zâmbetul și iubirea, aici se află lupul, îngerul, porumbelul. Ea lăsă deoparte visarea și lăsă deoparte jucăriile și renăscu în ziua aceea, în inima unui băiat.*

El o trase aproape, incapabil de altceva. Incapabil să se mai uite altundeva decât în ochii ei frumoși și albaștri, incapabil să se mai

gândească la altceva decât la vocea ei. La parfumul ei. La cum era să o simtă aproape.

– Nu știam că poți să cânți.

Ea se îmbujoră.

– Tuturor tinerelor lady educate li se cere s-o facă.

Nu așa. Brațele lui se strânseră în jurul ei.

– Dar tu nu ești o lady. Tu ești o cusătoreasă care stă la o fereastră. Și care are cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată.

Ea oftă la acea idee.

– Doar în visurile mele.

El scutură din cap.

– Încearcă alt vis.

Ea râse, iar sunetul îl învălui în lumină, ca de obicei.

– Se pare că nu mă pricep la jocul ăsta.

– Nu, spuse el, apoi îi cuprinse bărbia în mână și îi înălță chipul spre al lui. Ești bună la jocul ăsta. Dar eu am altă imagine în minte.

Ea ridică din sprâncene.

– Chiar așa?

– Ești ducesă.

Făcu ochii mari la auzul cuvintelor lui, iar el zări dorința din privire. Nu pentru titlu. Pentru el. Îl dorea. El continuă:

– Ești perfectă și atât de imposibil de atins, că nici nu îndrăznesc să mă uit la tine. Desigur, se uită la ea. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la tine. Îmbujorarea reveni, și degetul lui alunecă peste pielea rozalie a obrajilor ei. Sigur n-ar trebui să te ating. Ea întredeschise buzele, iar el nu reuși să nu se aplece, mai aproape, mulțumindu-i Domnului că erau singuri. Și, mai ales, n-ar trebui să te sărut.

– Aiurea, spuse ea și se ridică pe vârfuri. Ce rost are să fiu ducesă dacă nu pot să insist să fiu sărutată? Ea micșoră distanța dintre ei, iar el scoase un suspin de plăcere când ea i se oferi, moale, dulce și perfectă, cu gust de mentă. Mereu avea gust de mentă, de parcă era mereu pregătită pentru el.

El îi linse buzele, apoi îi cuprinse gura într-un sărut pasional, alunecând, dezmierdând și gustând până când ea i se oferi cu totul, se abandonă în acea clipă, ascunși de ochii lumii. Și, curând, ea începu să răspundă la fiecare mângâiere, iar el se apucă să îi descheie grăbit pelerina, lăsând-o să alunece de pe umeri și peste brațe. Ea îl ajută fără șovăială, și lui Malcolm i se păru că era martorul unei minuni când se retrase și rămaseră amândoi fără suflare.

Ea clipi nedumerită spre el.

– Malcolm?

El închise ochii la auzul numelui de botez, la plăcerea care se dezlănțui înăuntrul lui când ea îl rosti. Scutură din cap.

– N-am vrut ca una ca asta să se...

Ea zâmbi.

– Eu da.

Cuvintele îndrăznețe și nesăbuite erau prea mult. Cine era femeia aceea? Cum de era atât de curajoasă? Atât de sigură? Cum de îl controla atât de bine? Cum de el și-o dorea atât de mult?

Și atunci ea îi șopti:

– N-avem prea mult timp.

Avea dreptate. Trebuia să se întoarcă la Londra în câteva ore. O adusese acolo ca să aibă un moment de singurătate cu ea, fără priviri curioase și bârfe zgomotoase. Nu să facă dragoste cu ea, ci să o ceară de soție.

Ar fi trebuit să se ducă la tatăl ei. Să o ceară așa cum se cuvenea. La naiba, era un duce. Exista un adevărat ritual când venea vorba despre a cere o femeie de soție.

Dar nu își dorea ca alții să fie parte din asta. O voia pe ea, singură. Sinceră. A lui, nu din cauza titlurilor, a afacerilor, a finanțelor, a pământului sau pentru că tatăl ei hotăra așa. Nu conta ce își dorea un bătrân. Conta doar ce își dorea ea. Ce alegea ea.

Iar ea îl alegea pe el. Era singurul om care îl alesese vreodată cu adevărat pe el.

Avea destul timp ca să îi ceară mâna tatălui ei. Nu avea să îl refuze. Nimeni nu refuza un ducat.

„Dar dacă ea îl refuză?"

Inima începu să îi bată cu putere când ea zâmbi, curioasă, și se întinse spre el, iar mâna înmănușată în roșu alunecă ușor pe brațul lui, lăsând în urmă o dâră de foc.

– Malcolm?

El o apucă de mână.

– Ce i-ai spus mamei tale? Surorilor? Cum ai scăpat de ele?

Târziu după aceea, șovăiala ei avea să îl consume. Dar, în clipa aceea, abia dacă o observă.

– Le-am spus că merg în vizită la o prietenă bolnavă. Că lipsesc toată după-amiaza.

El încuviință din cap. Ea continuă cu lista de scuze, care nu erau perfecte, dar nici îngrozitoare. Le oferea o oră. Două, poate. Destul timp ca să o ceară de soție. Destul timp încât să o facă să spună da.

„Și dacă nu spune da?"

El își trecu o mână prin păr, deodată tulburat. Îndoiala nu era o senzație prea familiară.

– N-ai fost niciodată la mine acasă, spuse ea și îl scoase din reverie.

– Eu...

El se opri, neștiind ce să spună. Ea scutură din cap.

– Nu contează.

Mal avu fix impresia opusă. Nu își dorea să stea pe un divan incomod, să îndure zâmbetele afectate și privirile stăruitoare din partea mamei și a surorilor ei, genul de priviri ce dădeau de înțeles că era văzut doar ca un titlu. Genul de priviri pe care le îndura de fiecare dată când se afla în societate – un duce neînsurat, ca un taur în târg. Întâlni privirea Seraphinei și îi spuse adevărul:

– Sunt prea lacom. Te vreau doar pentru mine. Vreau să fiu doar al tău.

O pauză, tăcută și îngândurată, pe măsură ce privirea ei serioasă îl cercetă atent. Se simțea de parcă putea să vadă prin el. Atunci, ea trase adânc aer în piept și răsuflă de parcă luase o hotărâre.

Și chiar o luase.

– Ei bine, îi spuse încet și serios. Sunt aici. Fără însoțitoare. Așa cum mi-ai cerut.

El nu avea nici un drept să ceară așa ceva. Ea nu ar fi trebuit niciodată să accepte. Dar îl dorea, așa cum el o dorea pe ea. O știa de fiecare dată când se uita în ochii ei, de fiecare dată când îi surprindea privirea pe la baluri, cu sute de oameni care îi despărțeau unul de celălalt.

O știa acum, când ea îi cuprinse chipul în mână, pielea de ied a mănușii oprindu-i atingerea – făcându-l să își dorească să nu fi purtat mănuși.

– Sunt a ta, îi șopti ea. Păstor, duce, prinzător de șobolani... Scutură din cap, cu un zâmbet. Orice vrei tu.

El își coborî capul spre al ei.

– Sunt a ta și poți să faci ce vrei cu mine, îi șopti.

El răsuflă cu un oftat de plăcere.

„Va spune da."

Dar, dacă făcea dragoste cu ea, trebuia să spună da.

Și apoi buzele lui le atinseră pe ale ei, iar ea fu a lui. În brațele lui, degetele se apucară să îi descheie corsetul, ca să facă loc atingerilor,

fascinat de oftaturile și gemetele delicate pe care i le oferea – alt cadou, doar pentru el. Personal.

Dumnezeule, adora intimitatea momentului. Ideea că nimeni nu știa că ea era a lui. Că nimeni nu își închipuia acea clipă. Că, până și după acea zi, când toată lumea urma să știe că aveau să se unească în căsătorie, după-amiaza le aparținea doar lor. Nu o împărțeau cu nimeni.

Și apoi descheie corsetul, ea apăru dezgolită în fața lui, iar degetele ei – afurisitele de degete ascunse în mănuși – îl îndrumau, și el gusta din pielea caldă și fină, numele lui pe buzele ei, asemenea unei rugăciuni.

Așa avea să fie pentru totdeauna.

Fără titluri. Fără cereri. Nimic altceva decât ei, împreună.

Fericiți. Dorindu-se.

Iubindu-se.

Mâna lui alunecă spre tivul fustelor, se întinse și găsi pielea incredibil de fină a piciorului. Nu purta dresuri. Era minunată. Își trecu dinții peste pielea de pe sânul ei, știind cumva că astfel va trezi focul pasiunii înăuntrul ei. Geamătul ei îl făcu să se miște, să coboare, chiar când fustele fură ridicate, iar coapsele ei se deschiseră fără șovăială, de parcă ar fi știut ce plănuia.

De parcă își dorea momentul acela mai mult decât și-l dorea el.

Și i-l oferi. Malcolm știu – se lăsă cu totul fascinat când ea se arcui spre el, oferindu-i-se, supunându-i-se. Și el luă fără șovăială ce i se oferi. Fără vină sau rușine.

Ea era acolo, erau singuri, iar momentul acela era al lor și al nimănui altcuiva. Nu al părinților ei, care s-ar fi lăudat cu căsătoria lor în fața lumii întregi, nici al ziarelor de scandal, care le-ar urmări de îndată fiecare mișcare.

Nimeni nu știa ce îi permitea Sera să guste în acea după-amiază, în biroul lui, având ca unici martori pereții.

Nimeni nu știa ce îi permitea Sera să atingă.

Ce îi permitea să revendice.

Nimeni nu auzi geamătul ei delicat de durere, suspinele de plăcere care urmară după aceea, felul în care ea atinse culmile plăcerii cu o secundă înainte ca el să o urmeze, copleșit de plăcerea iubirii lor secrete și perfecte.

Așa cum nu auzi nici când se deschise ușa biroului.

Așa cum nu auzi bâiguielile șocate ale femeii aflate dincolo de prag.

Așa cum nu își dădu seama de ceea ce tocmai se întâmplase, până când Seraphina nu încremeni sub atingerea lui, îl împinse de pe ea, înapoi, și încercă fără prea mult succes să se acopere.

Până când contesa de Wight zbieră îngrozită:

– Seraphina! Urmat de: Bestie ce ești! Ia-ți mâinile *imediat* de pe ea!

Și le luă. Imediat. Fără să își dea încă seama că era ultima dată când o atingea cu deplină încredere. Fără să înțeleagă încă anvergura acelei situații.

– Doamnă, spuse el, apucându-și imediat haina ca să o acopere pe Seraphina – ca să o protejeze. Mai întâi pe Sera. Întotdeauna. Ați înțeles greșit.

– Înțeleg că ești un ticălos, Haven. Cel mai mare nemernic.

– Nu cel mai mare, spuse el. Vreau să mă însor cu fiica dumitale.

În ciuda întâmplărilor dezastruoase din acea după-amiază, cuvintele rostite îl liniștiră. Sigur nesăbuita contesă urma a se potoli de îndată ce le auzea. Nu era cea mai plăcută dintre situații, și probabil el și Sera nu aveau să se poată vedea între patru ochi până în ziua nunții, dar, peste ani, vor râde de toată povestea, noaptea târziu, cu o mulțime de copii adormiți în dormitoarele de la etaj. Se uită la Sera.

– O să ne căsătorim.

Totuși, nu văzu fericire în privirea ei.

Ci altceva. Ceva ce aducea a...

Vină.

Fu cuprins de confuzie și aruncă o privire prin încăpere, surprins să zărească încă o femeie în pragul ușii. Altă pereche de ochi, aceștia plini de părere de rău și de infinit dispreț.

Mama lui. Mama lui, care ar fi trebuit să fie la Londra.

– Ce cauți aici?

Ea nu răspunse, dar Haven nu avu nevoie să îi audă răspunsul. Știa. Când se uită la contesa de Wight, i se confirmă. În ochii femeii nu exista regret. Nici vină. Nici furie.

Doar putere.

Puse totul cap la cap într-o clipită – era cea mai veche dintre poveștile lumii. Contesa o luase pe mama lui și o urmărise pe fiica ei până acolo, la Highley. Nu din vreun impresionant instinct matern care adulmecase primejdia, ci pentru că știuse ce urma să se întâmple.

Pentru că uneltiseră ca să îl prindă în cursă.

– Nu.

Se uită la Seraphina. La femeia pe care o iubea. Își dori ca ea să nege. *Nu.*

Se împotrivi adevărului chiar dacă știu că așa era.

Apoi ea încuviință din cap, iar adevărul făcu țăndări totul în jurul lui.

El nu era cel care prindea șobolani. Era șobolanul.

Capitolul 11

Talbot preia controlul. Haven e îngrozit!

Trebuia să își închipuie că avea să vină cu întăriri.

Ar fi putut chiar să își închipuie că urma să-și aducă măcar câteva surori. Dar nu își imaginase că avea să le aducă pe *toate*.

Totuși, le adusese, și erau întăriri la cel mai înalt nivel, căci nu existau alți patru oameni pe lume care să îl deteste mai mult decât cumnatele lui.

Poate, de îndată ce își venea în fire, nu avea să fie în stare să o condamne. La urma urmei, acela era locul care i se promisese drept refugiu. Locul care ar fi trebuit să îi fie casă, în care familia ei nu doar că era bine-venită, dar se și înmulțea. Și totuși, era locul pe care îl părăsise cu durere și furie. Un loc din care fugise.

Întăririle trebuie să fi fost resimțite ca necesare.

Urma să înțeleagă totul într-o clipă. Dar, în momentul acela, Haven nu fu încântat. Și asta înainte ca ființa cea mai cumplită dintre ele să îi pună în brațe ceva ce părea să fie o pisică sălbatică și să vomite pe cizmele lui.

Îi plăcea să creadă că era un bărbat deștept, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să reacționeze în toată desfășurarea de evenimente; nu putu decât să se uite cu ochii mijiți spre femeile care rămăseseră în trăsură, fiecare încercând, în mod evident, să își înăbușe râsetele.

Corecție. *Trei* încercau să își înăbușe râsetele.

Soția lui *râdea*. Aparent, cu o plăcere nesfârșită, și să-l ia naiba dacă nu se încălzi la auzul acelui sunet – unul dintre preferatele lui. Chiar dacă nu îi păsa de situația care îl provocase.

Haven prinse strâns animalul sălbatic între mâini, puse hotărât o mână pe spatele care se tot zvârcolea și îl făcu să se oprească.

– Gata, bestie, spuse el de ochii lumii, în timp ce trimise spre vreo instanță superioară care se ocupa de feline un „Hai, pisicuțo, măcar fă-mi pe plac cu asta" în gând.

Din fericire și în mod uluitor, instanța în cauză îi ascultă ruga, ceea ce îi permise lui Haven să se întoarcă spre stăpâna pisicii și să spună:

– Pot să te ajut cumva, Lady Sesily?

Sesily își îndreptă spatele și îi aruncă o privire rece.

– Un gentleman cumsecade mi-ar fi oferit deja batista.

Ea nu îl plăcuse niciodată. Nici una dintre ele nu îl plăcuse niciodată.

Nu că merita să fie plăcut de ele.

– N-aș vrea să-ți dau motive să mă crezi mai prejos, dar...

Nu putea să facă prea multe cu o fiară sălbatică în brațe.

– Nu-ți face griji, Haven, spuse Sesily, revenind la starea ei obișnuită. Îmi pari infinit mai prejos, fără motive în plus.

El clipi.

– Mă bucur să văd că ți-ai revenit.

– Să știu că ți-am stricat cizmele mă ajută mult.

– Văd că ești la fel de fermecătoare ca întotdeauna, spuse el sec și ridică animalul din brațele lui. Și cu mult mai multe pisici.

Pisica se împotrivi cu un mieunat înfiorător.

Gata cu ajutorul de la zeii felinelor.

Sesily dădu să ia animalul.

– Doar un monstru ar pedepsi o pisică pentru abuzul imposibil de evitat al stăpânului.

– Oh, pentru numele Domnului, spuse el. Nu pedepsesc afurisita asta de pisică. Dacă o iei de la mine, aș putea să găsesc o batistă.

– Nu. Nimeni nu ia pisica. Pisica se întoarce înapoi în coș până când Sesily primește o cameră. Sera coborî din trăsură, cu coșul în mână, și veni direct spre ei. Și o baie.

Și așa, celelalte femei parcă se făcură nevăzute, micșorate și reduse de Seraphina, înaltă și frumoasă, cu ochii albaștri, limpezi și liniștiți, chiar dacă Mal știa că ea se gândea probabil la toate lucrurile pe care le gândea și el despre locul în care se aflau. Arăta absolut perfect, în ciuda broboanelor de sudoare care i se desenau pe podul nasului și pe mare parte din pielea de deasupra corsajului rochiei.

Nu că ar fi observat pielea de acolo. Linia ademenitoare a sânilor.

Observa pur și simplu că în trăsură trebuia să fi fost cald, după felul în care pielea ei îmbujorată se ridica și cobora. Lipită de stofa cenușie a rochiei. Era aproape prea strânsă pe ea. Poate trebuia să și-o dea jos.

Ca să se simtă mai în largul ei.

El își drese glasul.

– Excelență.

Haven înghiți apăsat în sec și își ațintì imediat privirea spre a ei. Părea să aștepte ca el să reacționeze. Îi spusese ceva? Întredeschise gura, vrând să vorbească. Scoase doar un „A..."

Care nu era deloc un cuvânt.

O sprânceană neagră și perfectă se arcui.

El își drese din nou glasul, dar refuză să vorbească și să se facă și mai tare de râs. Tăcerea nu putea să fie criticată.

Cea mai tânără dintre surorile Talbot, Sophie, se strecură de la locul ei, aflat la câțiva metri distanță. Fusese dintotdeauna considerată cea mai liniștită. Până în urmă cu trei ani, când îl împinsese și el căzuse cu fundul într-un iaz cu pești, și îi stricase cele mai bune cizme. După aceea, își găsise un afurisit de soț și propria voce, pe care nu șovăi să o folosească în clipa aceea.

– Poate i-a mâncat pisica limba.

Sera își arcui un colț al gurii.

– Femeia poate să viseze.

El ridică brusc din sprâncene.

– Ce vrei?

Buzele ei roșii se arcuiră într-un zâmbet.

– *Pisica*, Haven. Întinse spre el coșul deschis. Vreau pisica.

Firește că voia pisica. Așa îi spusese.

Ca prin minune, animalul își acceptă întemnițarea, după care Haven își scoase batista și i-o oferi lui Sesily, care o luă fără să șovăie. Abia atunci, când se așternu tăcerea pentru o clipă sau două, Haven își dădu seama că planul lui perfect gândit se dusese pe apa sâmbetei.

Și Sera păru să observe același lucru.

– Unde sunt?

El păru să nu știe la ce se referea.

– Cine?

Ea ridică din sprânceană.

– Fetele, Haven. Unde sunt cele care trebuie să mă înlocuiască?

De parcă putea să fie înlocuită de cineva.

El ignoră gândul.

– E bine că nu sunt aici, din moment ce trebuie să mai găsim patru dormitoare în plus pentru musafirii neașteptați de azi. Cât stau?

– Unde ți-e iubirea de frate, duce? întrebă cea măritată cu contele de Clare.

El ignoră întrebarea.

– Cât timp, Seraphina?

Ea zâmbi, perfect senină, și îl lovi ușor pe obraz.

– Sunt treizeci de dormitoare în monstruozitatea asta de casă, îl luă ea peste picior. Cred c-o să reușești să găsești loc pentru membrii familiei.

– Monstruozitate?

– Nimeni n-are nevoie de o casă așa mare. Cuvintele erau încărcate de amuzament câtă vreme privi spre copacul masiv și bătrân. O singură cioară stătea pe o creangă, și păru că Sera se uita la pasărea neagră.

– A fost o vreme când îți plăcea, spuse el.

Ea își întoarse atunci privirea spre el și îi spuse încet:

– Nu-mi mai place.

Sigur că nu. Era un nemernic că o făcuse să vină acolo. Că o făcea să își amintească tot ce pierduseră.

Ea continuă, fără să își dea seama de haosul din mintea lui:

– Vrei să spui că nu e loc?

– Bineînțeles că e loc.

El se întoarse și dădu să urce treptele, deodată teribil de conștient că, ultima dată când Sera fusese acolo, îl părăsise. Și o meritase. Se împotrivi dorinței de a se răsuci și de a o lua în brațe.

– Unde sunt, Haven? își repetă Sera întrebarea. Îl urmă prin ușa principală, însoțită de surorile ei – fiecare mai sălbatică și mai puternică decât cealaltă –, iar planurile lui pentru seară deveniră brusc scandaloase. Nechibzuite. Imposibile. De ce m-ai chemat aici cu atâta insistență?

Și dacă îi spunea adevărul?

– Sunt măcar aici?

Și dacă îi spunea că se așteptase să o vadă venind singură?

– Haven?

Și dacă îi spunea că plănuise să o recucerească?

– Și de ce nu se vede nici un slujitor?

El se întoarse cu fața spre ea, gata să îi spună adevărul, dar, când îi întâlni ochii mari, își dădu seama că știa deja adevărul.

– Unde e personalul, Haven?

– Le-am dat după-amiaza liberă, spuse el și insuflă cuvintelor destulă putere ducală încât să descurajeze întrebările ulterioare.

Uită însă că surorile Talbot nu fuseseră niciodată intimidate de puterea ducală. Cinci perechi de ochi știutori îl scrutară plictisiți, gata să îl demaște.

– De ce? spuse Lady Sesily, cu batista încă pe buze.

Malcolm ignoră întrebarea și întoarse privirea spre cioara din copac, care nu mai era singură. Mai erau acolo păsări negre nemișcate, care păreau să îl privească la rândul lor. Se îndreptă, luă o atitudine ducală și, concentrat, își întoarse atenția spre Seraphina.

„Greșeală."

Ochii soției lui se mijiră atotștiutori.

– Unde sunt fetele?

Totuși, tonul ei nu suporta nici un refuz, la urma urmei, ca o ironie teribil de ducală.

– Ajung în trei zile.

Casa era pregătită, fiecare pat făcut, fiecare masă plănuită.

Ea încuviință din cap, și el întrezări întrebarea din ochii ei, cea pe care o tăinuia: „De ce suntem singuri?"

Se întrebă pentru o clipă ce ar fi zis ea dacă i-ar fi răspuns sincer. Dacă îi spunea adevărul pe care toate păreau deja să îl bănuiască. Dacă îi spunea: „Pentru că te-am vrut doar pe tine. Pentru că am vrut să fac totul din nou".

Părea un plan ridicol acum.

Așa că, în schimb, își găsi răspunsul pe loc, o născocire care, spusă cu voce tare, păru, din fericire, un lucru pertinent.

– Înțelegerea noastră a fost că o să fii gazdă și pețitoare, nu? Având asta în minte, nu trebuia să ajungi tu înainte? Să faci tot ce face o gazdă și o pețitoare?

Malcolm se simți mândru de tonul nepăsător pe care îl adopta uneori, un ton care păru să le râcâie pe cumnatele lui, chiar dacă soția lui rămase nemișcată.

– Înțelegi că e o nebunie, Haven, nu-i așa? întrebă Sesily.

– Fetele o să fie scoase din sărite că ai adus-o aici, spuse marchiza de Eversley.

– Nimeni nu s-a simțit vreodată comod în prezența surorilor Talbot – și asta înainte ca vreuna dintre noi să fie *măritată* cu un potențial pretendent.

Vorbise soția lui Mark Landry. Sau poate contesa de Clare. Nu reuși niciodată să facă diferența între ele.

– Doamne sfinte! Și să rostești asta cu voce tare sună a nebunie, spuse cealaltă.

Uitase ce enervante puteau să fie cumnatele lui. Dar, indiferent cine vorbise ultima, avea perfectă dreptate. Întregul plan era nebunesc.

Nu se uită la grupul de femei, ci își aținti toată atenția spre soția lui, care îl privi vreme îndelungată înainte să spună:

– Foarte bine atunci. Îmi închipui că am o grămadă de lucruri de făcut.

Seraphina își ridică fustele cu o mână și, apucând coșul în care era pisica cu cealaltă, cu toată grația posibilă, de parcă ținea un sceptru, urcă treptele conacului a cărui stăpână era. El rămase în drum, o privi, transformată de mișcările ei line și fluide, apoi o văzu că încremeni în pragul ușii și se întoarse să se uite la el.

– De ce nu joacă mama ta rolul ăsta?

El nu șovăi.

– Ducesa a murit.

Seraphina nu afișă nici o emoție.

– Îmi pare rău.

– Chiar?

El nu se putu abține.

– Nu chiar, nu.

Surorile ei răsuflară ușor surprinse de sinceritatea răspunsului și, pentru prima dată de când văzu trăsura cotind pe drum, Malcolm înțelese că până și ele erau tulburate de acea nouă și puternică Seraphina.

Dar și el se schimbase. Nu îi mai era frică de adevăr. Încuviință o dată din cap.

– Nu, nici mie.

Nu știu ce se așteptase să audă de la ea. Nu știa, sub nici o formă, la ce să se aștepte de la ea – acțiuni, cuvinte, ambele, nici una. Ea nu spuse nimic. În schimb, inspiră adânc și prelung, apoi îi întoarse spatele și intră în casă.

Și Malcolm își dădu seama că era foarte posibil ca ea să nu mai facă niciodată lucrurile la care se aștepta el.

*

Trebuia să aleagă alt dormitor.

Pe moment, cu surorile ei sporovăind ca niște mori stricate, fusese cel mai firesc lucru din lume să urce impresionantele scări principale de la Highley și să se îndrepte spre masiva aripă cu apartamentele familiei, atribuindu-le cele mai luxoase dormitoare din conac, la fel de somptuos mobilate pe cât și le amintea.

Abia după ce își încheiase sarcina, își dăduse seama că singura cameră rămasă liberă, după ce își pusese la adăpost surorile, era încăperea care îi fusese atribuită cu ani în urmă, când era ducesă.

Când era ducesă. Sera se gândea mereu la titlu la timpul trecut, la fel cum făcea cu tot ce avea legătură cu Haven. La urma urmei, trecuseră doi ani și șapte luni de când se văzuseră ultima dată și mai bine de trei ani de când purtaseră o discuție civilizată, așa că trecutul părea cel mai potrivit loc pentru ei.

Chiar și acum, în vreme ce stătea la fereastra din camerele rezervate pentru ducesa de Haven, privind cum soarele se apropia pe furiș de partea estică a moșiei, proiectând cerul negru într-un cenușiu ce putea la fel de bine să fie violaceu.

Seraphina prefera siguranța cenușiului.

Și, la urma urmei, încăperea era încărcată de amintiri, taciturne și învechite, de parcă trecuseră decenii, nu ani, și, odată cu ele, promisiunea.

Fusese o greșeală să aleagă dormitorul acela pentru că fusese al ei. Și nu mai era acea femeie. De fapt, în câteva săptămâni, urma a se elibera de acea femeie, iar camera avea să-i aparțină altcuiva.

Camera. Casa. Soțul. Patul.

Dar trei nopți de somn sporadic în acel pat nu reușiseră să o convingă că trebuia să fi ales alt dormitor.

– Ești trează.

Sera tresări, apoi se întoarse spre locul de unde se auziră cuvintele, rostite din pragul ușii de legătură cu dormitorul ducal, acolo unde stătea Haven – de parcă gândurile ei l-ar fi chemat –, care arăta de parcă era spre mijlocul dimineții, nu spre zorii zilei. Arăta ca o pată de culoare într-o mare de cenușiu. Miji ochii spre el.

– Ușa aia era închisă, duce. N-ai fost invitat s-o folosești.

El ridică dintr-o sprânceană și se apucă meticulos să își îndrepte mâneca.

– Nu știam că-mi trebuie o invitație, din moment ce e ușa mea.

Ea continuă să îl privească cu ochii mijiți.

– Cum e ușa spre dormitorul *meu*, aș prefera să te gândești la ea ca aparținându-mi mie.

El își arcui o parte a gurii, iar ea îl detestă pentru cum arăta. Frumos, tânăr și absolut primejdios.

– Ce-ai zice s-o împărțim?

Ceva se declanșă pe neașteptate înăuntrul ei la auzul insinuărilor din cuvintele lui. Ceva ce semăna a amintiri. Ecoul a ceva ce părea apus de o veșnicie, când el era un bărbat, iar ea o femeie și singurul lucru care păruse să conteze.

Ce joc juca?

Ea își îndreptă spatele.

– Zic că ți-ai pierdut mințile dacă ai impresia că mă interesează să împart ceva cu tine. Cu atât mai puțin zone apropiate în casă.

– Tu ai ales camera, îngerul meu, spuse el cu voce joasă, încă încărcată de somn. Ai uitat că are ușa asta?

Buzele ei se strânseră într-o linie subțire, pe măsură ce cuvintele se strecurară înăuntrul ei, cu o emoție deloc bine-venită și de care uitase de mult.

– Nu-mi spune așa.

– A fost o vreme când îți plăcea.

În altă viață.

– Nu mi-a plăcut niciodată. E un alint prostesc.

– Serafimii sunt cea mai înaltă ceată a îngerilor, îi reaminti el. Le porți numele.

– Ți-ai petrecut destul timp cu mama ca să știi că n-a fost niciodată în viața ei prea credincioasă și totuși zici că m-a botezat după un înger.

El se sprijini de tocul ușii și își încrucișă brațele peste pieptul lat, de parcă era perfect normal pentru ei să își vorbească la prima oră a dimineții. Firesc. Ca un soț și o soție. Zâmbetul acela abia schițat apăru din nou.

– Da.

Ea râse ușor și își întoarse atenția spre fereastră.

– Te asigur că nu s-a gândit mama la partea angelică atunci când a ales numele ăsta. I s-a părut că sună aristocratic. Ăsta a fost scopul. Dintotdeauna. Se opri, apoi spuse: Cunoști personal scopul.

Tăcerea care se așternu între ei ar fi trebuit să fie stânjenitoare, încărcată de amintirile acelei zile de demult petrecute chiar în casa aceea, când ea și mama ei prinseseră un duce în capcană. Dar

nu fu stânjenitoare, nici chiar când trezi amintirea groazei de pe chipul lui atunci când își dăduse seama că îi întinseseră o cursă.

Și îl prinseseră. Îl prinsese. Pentru că nu își dorise niciodată ceva mai mult decât pe el și crezuse că, fără cursă, el nu ar fi acceptat-o. Că el era prea sus, ea prea jos, iar fericirea nu le era menită.

Și se părea că fericirea nu le era menită.

„M-aș fi însurat cu tine. Te-am iubit."

Cum se avântaseră peste ea cuvintele lui, pline de furie și de trădare. Și de timpul trecut. Tot ce era legat de ei, mereu la timpul trecut. Efemer.

– De ce ești trează?

Schimbarea de subiect nu o tulbură. Fusese realitatea caracteristică a scurtei lor relații: gânduri rapide, rareori urmate cu ușurință de celălalt.

– Mă trezesc devreme. Ori se trezea devreme, ori rămânea în pat și se lăsa pradă amintirilor. Iar viitoarea ta soție ajunge azi.

– În câteva ore bune.

Cerul se preschimbase din cenușiu spre trandafiriu, o culoare aprinsă și extraordinară care părea prea strălucitoare ca să fie naturală.

– O să plouă, spuse ea, apoi își regretă cuvintele când el se mișcă și se opri în spatele ei ca să îi urmărească privirea îndreptată spre cer.

– În câteva ore bune.

Mirosea la fel. A pământ proaspăt și a mirodenii tari. Încercă să nu inspire prea adânc, de frica amintirilor pe care putea să le trezească parfumul acela cunoscut.

– În curând.

Vremea. Vorbeau despre vreme.

– Hai la o plimbare călare cu mine! Nu călăriseră niciodată împreună. Discutaseră despre asta, cu sute de ani în urmă, își promiseseră să petreacă vara la Highley, călare, ca să descopere moșia. Apoi se căsătoriseră, și nu mai fuseseră în stare să se înghită unul pe celălalt.

Sau, mai curând, el nu mai fusese în stare să o înghită pe ea. Nu prea putea să îl condamne pentru asta. Doar că îl condamnase. Chiar înainte ca el să se fi dus la alta, pe care putuse să o înghită mai bine.

Se uită la el.

– De ce?

El ridică dintr-un umăr. Îl coborî.

– Pentru că-ți place să călărești și încă nu plouă.

Ea scutură din cap.

– Ce joc faci tu aici?

– Nici un joc, spuse el. Eu călăresc dimineața.

– Simte-te bine, îi spuse ea. Trebuie să iau micul dejun cu surorile mele și să mă pregătesc pentru pretendentele tale. Făcu o pauză. Pretendente? Peținoare? Există vreun cuvânt pentru tinerele care se întrec pentru a intra în grațiile unui duce?

– Glicine.

Cuvântul o făcu să ridice dintr-o sprânceană, căci fusese una dintre cele mai amabile porecle primite de ea și surorile ei. „Frumoasă, miroase bine și e foarte bună la cățărat."

– Nu așa repede, duce. Nu le-am văzut și mirosit încă.

El zâmbi la auzul cuvintelor ei, frumos și din toată inima, iar ea detestă urma de plăcere din arcuirea buzelor lui. Detestă că se furișă înăuntrul ei, dar dispăru într-o clipită, și n-ar fi observat-o dacă nu ar fi fost atât de conștientă de prezența lui. Și de ce? El nu era decât bariera care o despărțea de libertate.

– Surorile tale nu pot să te apere tot timpul, știi asta. O să fim nevoiți să interacționăm la un moment dat.

După sosirea lor, se înconjurase de ele și încercase să uite că el se afla în casă, pe măsură ce se pregătiseră pentru ce urma să fie.

– Nu trebuie să fim singuri ca să interacționăm.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Ți-e frică să rămâi singură cu mine?

– Să rămân singură cu tine n-a ieșit niciodată chiar cum mi-am închipuit, spuse ea, știind că vorbele aveau să fie o lovitură.

Lovitura nu ajunse unde se așteptase ea.

– Cred c-a ieșit destul de bine, o dată sau de două ori.

„Cine era bărbatul ăsta?"

Ea încercă din nou.

– Oh, da, Excelență, să fiu măritată cu tine a fost miracolul din viața mea.

El privi pe fereastră.

– Să-ți reamintesc că există patru femei care-și doresc atât de tare o viață alături de mine, încât vin aici ca să se ia la întrecere?

Ea râse ușor.

– Crezi că vor asta? Nu vor. Pur și simplu cred că n-au altă șansă decât să se întreacă pentru a-mi intra mie în grații.

Ea șovăi, apoi spuse:

– Cum le-ai ales pe sărmanele astea?

– Nu e așa greu să găsești femei nemăritate care să fie interesate să se mărite cu un duce.

– Nici măcar cu un duce care a avut de-a face cu scandalul vreme de ani întregi?

– În mod surprinzător, nici măcar cu unul de-ăsta.

Totuși, nu era surprinzător. Era frumos, tânăr, bogat, cu titlu, și orice femeie întreagă la minte și l-ar fi dorit.

Nu că ea și-l dorea.

– Și erau dispuse să aștepte până mă declarai moartă? Vânătoarea de bărbați necesită mai multă răbdare decât îmi amintesc eu.

– Tu ai fost un vânător de factură superioară.

Sera știa că el nu își dorise ca vorbele să sune așa. Dar totuși durură, o amintire a capcanei pe care ea i-o întinsese. Greșeala pe care o făcuse.

Întoarse privirea spre soare, care se vedea la orizont.

– Nici nu știu ele că în câteva săptămâni atenția ta o să se îndrepte în alte părți.

Se detestă pentru amărăciunea din cuvintele ei. După tot ce se întâmplase, cum se făcea că tot ce părea să conteze era că îl găsise cu altă femeie?

Îl detestă cu atât mai mult când îi spuse:

– M-ai părăsit...

– Tu m-ai gonit! îi spuse ea, incapabilă să nu ridice vocea. Te aflai în casa în care puteam să ne construim un cămin, petrecerea noastră de nuntă abia se încheiase, și mi-ai zis să plec. Când el dădu să deschidă gura ca să vorbească, Sera își dădu seama că nu terminase. Și știi care e marea ironie din toată povestea asta? Toată lumea crede că m-ai distrus înainte să te fi însurat cu mine, când adevărul e că am fost distrusă abia după. Mi-ai distrus speranțele. Visurile. Viitorul. „Mi-ai distrus viața." Și m-am săturat de toate astea. Sunt aici dintr-un singur motiv, Excelență. Îmi vreau viața înapoi. Cea pe care mi-ai furat-o.

Răsuflă din greu, copleșită de furia pe care rareori își permitea să o afișeze. Îi întâlni privirea și îi recunoscu frustrarea. Mânia. „Foarte bine." Îl prefera mânios. Prefera să își vadă dușmanul. Căci erau dușmani, nu?

– Dacă eu ți-am furat viața, tu ce ai făcut cu a mea? Ai dispărut, lăsându-i pe toți să se întrebe unde ai plecat. Închipuindu-și că eu te-am izgonit.

Ea se întoarse din nou.

– Tu m-ai izgonit.

Era o minciună, dar o rosti oricum, sperând să îl rănească.

Se așternu tăcerea, iar ea o ignoră, refuzând să se uite la el atunci când îi spuse:

– Mi-a fost teamă c-ai murit. Doctorii mi-au spus că puteai să mori. Ai idee cum m-am simțit la gândul că se putea să fi *murit*?

Ea nu șovăi.

– Pot doar să-mi imaginez c-ai întâmpinat eventualitatea asta cu speranță, din moment ce aveai deja un plan așa clar pentru a mă înlocui.

Se așteptă la multe reacții în fața replicii ei aspre – furie, sarcasm, respingere. Primi o sinceritate pură și nemijlocită.

– Nu ți-am dorit niciodată moartea.

Cuvintele treziră în ea un val de rușine înainte să îl poată opri. Chiar dacă se împotrivi gândului de a se lăsa rușinată de el.

– Nu, spuse ea. Doar plecarea. Așa că lasă-le să vină. Și o să-ți dau ce-ți dorești. Cu plăcere.

Doar atunci își dădu seama că un colțișor din ea își dorea ca el să recunoască faptul că se simțise ușurat în ziua în care dispăruse. Nu fusese așa.

– După ce ai plecat, eu... El se opri, apoi continuă: În ultima zi, atunci... Se opri în clipa în care Sera închise ochii la auzul cuvintelor și în calea amintirilor pe care le trezeau. Senzația aprigă a pierderii. Copilul imposibil de uitat. Viitorul pierdut. Iubirea. Ar fi trebuit să îi fie recunoscătoare pentru că se oprise, dar nu îi lăsă destul timp. În loc de asta, schimbă tactica. Repetă: Nu ți-am dorit niciodată moartea.

Firește, Sera o știa.

– M-ai făcut să-mi ies din fire.

Era cel mai apropiat lucru de o scuză pe care putu să îl spună ca să își ceară iertare că îi vorbise atât de urât.

Atunci, Malcolm râse, un sunet scăzut și plin de farmec, așa cum și-l amintea.

– Mereu m-am priceput de minune la asta.

Sera nu reuși să își înăbușe zâmbetul.

– Asta e foarte adevărat.

– Hai la o plimbare călare, repetă el. Înainte să vină restul lumii.

Rosti „restul lumii" de parcă era perfect normal ca un grup de tinere să vină să se întreacă pentru rolul de ducesă – rolul deținut de ea în clipa aceea. Ea scutură din cap încă o dată. El era mult prea

ispititor, chiar și acum. Chiar dacă știa cum aveau să se încheie lucrurile.

– Aș putea să insist, spuse el. Să fac din asta o condiție ca să-ți acord divorțul.

– Ai putea, răspunse ea. Dar nu o s-o faci.

– De unde știi asta?

– Pentru că nu vreau eu. Și n-o să mă obligi.

– Te-am obligat să vii aici și să-ți găsești o înlocuitoare.

– Ceea ce e în interesul amândurora. Dar e o nebunie să petrec timp cu tine. Dintotdeauna ne-am plăcut prea mult în anumite momente, Malcolm. Și n-au fost niciodată suficiente ca să ne luăm revanșa pentru cât rău ne-am făcut unul altuia.

El întoarse privirea, dincolo de fereastră, și ea îl imploră în gând să plece. Nu plecă. În schimb, spuse cu un calm desăvârșit:

– Oricum nu putem să ieșim călare.

Ea îi urmări privirea spre punctul din depărtare unde apăru o trăsură, mare și neagră ca un gândac de vară, trasă de patru cai pe măsură și cu o pereche de călăreți care o însoțeau. Inima Seraphinei începu să bată nebunește.

– Ajunge prima. Cuvintele nici nu fură rostite bine, că a doua trăsură coti dinspre drumul principal. Și a doua.

Încă șapte trăsuri se clătinau greoi pe drum, negre și serioase, ca rudele îndoliate dintr-un alai de înmormântare, iar Sera se întoarse spre soțul ei.

– Crezi că se cunosc între ele? Sau sunt exagerat de punctuale?

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Te asigur că n-am avut de gând să-mi încep ziua la șapte dimineața.

– Atunci, s-au sfătuit în privința orei la care să ajungă.

El își drese glasul la auzul cuvintelor ei. Când ea își ridică întrebătoare privirea, el adăugă:

– Cel mai probabil, mamele știau că cine se scoală de dimineață departe ajunge.

Ea nu reuși să își înăbușe zâmbetul.

– Ei bine, Excelență, trebuie să recunoști că ești o țintă de zile mari.

El nu o luă în seamă.

– Dar de ce opt trăsuri? N-am invitat decât patru. Confuzia lui se transformă brusc în groază. Doamne sfinte! Nu crezi c-au venit și ele cu surorile, nu-i așa?

– N-ar îndrăzni. Surorile mele sunt armele mele. Fetele astea trebuie să și le găsească pe ale lor.

– Asta e povestea asta? O luptă?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– E o căsnicie, duce. Bineînțeles că e o luptă.

El își arcui ușor o parte a gurii.

– La noi a fost mereu așa.

Ea se întoarse la auzul cuvintelor lui rostite încet.

– De la bun început. Se uită la înlănțuirea de trăsuri ce se apropiau. Trăsurile următoare vin cu cele de trebuință. Și lucrurile noastre ajung azi.

El se încruntă.

– E cea mai mare și mai bine dotată casă din Anglia. Le e teamă că n-o să le hrănesc?

– Nu. Le e teamă că n-ai slujitoare care să fie experte la coafat. Și că n-ai zeci de rochii de seară, perfect croite. Și pantofi. Și lenjerie de corp.

– Au dreptate cu asta.

– Bineînțeles c-au dreptate. Ești celibatar. Casa asta are nevoie de... feminizare. Exact unul dintre testele mele pentru... Pentru moment, hai să ne concentrăm asupra pretendentelor.

– Cu siguranță n-are nevoie de nici o feminizare. Nu îl văzuse niciodată simțindu-se atât de insultat. Și ai în minte câteva teste?

– Mi-ai cerut să-ți găsesc a doua soție, duce. Având în vedere ce dezastruos a ieșit cu prima soție, aș fi crezut c-o să fii recunoscător pentru teste.

– Poftim, ca la alergări? Și la dresaj?

– Chiar nu ești deloc departe.

El ridică din sprâncene, iar ea îi răsplăti curiozitatea.

– Ca la popice, sigur.

El aproape chicoti, iar Sera mai că se simți încântată. Aproape își aminti cât era el de frumos. Aproape își aminti cât de minunat era să fii ținta plăcerii lui.

Aproape.

Se auzi o bătaie hotărâtă în ușă, urmată imediat de urletul lui Sesily.

– Sera! Vine haremul lui Haven!

Buzele Seraphinei se arcuiră ușor, și se simți foarte mândră de privirea serioasă pe care o îndreptă spre soțul ei. Ducele. Toată povestea putea să fie mult mai simplă dacă înceta să se mai gândească

la el ca la soțul ei. La urma urmei, nu era. Nu chiar. Nu mai era de la nunta lor. Nu mai era de dinainte.

Nu că nu i-ar fi fost greu în ambele cazuri.

Se gândea pur și simplu la celelalte femei. La cea care urma să o înlocuiască.

Își drese glasul și spuse cu voce tare:

– Da! Văd!

– Ei bine, ar trebui să coborâm și să le aruncăm o privire, nu crezi?

– Ba da, răspunse Sera și se bucură de stânjeneala resimțită de Malcolm.

– Bine atunci! spuse veselă Sesily. O să-i spui lui Sophie să tragă pe ea orice rochie care să îi mai vină pe pântecul care se tot rotunjește.

– Hei! Sunt chiar aici! O rochie care să îmi mai vină, mersi mult! Și tu vorbești, acoperită cu blana ta de pisoi. Nu vii cu el, nu?

– Ba bineînțeles că vin cu el. O să fie primul test pentru zelul lor! În plus, Brummell are gusturi foarte bune.

– Cum fiara se bucură de compania ta, nu pot să spun c-aș crede asta. Seline apăru în coridorul de dincolo. Hai, Sera!

– Doamne sfinte, sunt o grămadă. Și crezi că toată casa nu e destul de feminină? întrebă Haven.

Ea zâmbi.

– Nici pe departe, nu.

El bombăni frustrat și se întoarse spre ușa care dădea în camera lui.

– Să nu le speriați.

– Surorile mele? întrebă ea cu inocență. Nu sunt așa de speriat.

– Știi exact la ce mă refer. Dacă poate cineva să sperie niște debutante, voi sunteți acelea.

– Nu ni se spune degeaba Fiicele Periculoase, Excelență.

El nu râse, iar ea își dădu seama că replica nu era amuzantă. Nu pentru el. Nici pentru ea. Nu când se întoarse spre ea, iar timpul păru să se dilate sub o greutate teribilă, și spuse:

– Tu n-ai venit niciodată cu alte lucruri.

Ea încremeni. Nu venise cu lucruri. Serios, nici cu trusou sau slujnică, sau orice altceva. Nici unul dintre lucrurile acelea nu contau când se măritase cu el. Dar el fusese prea furios să mai observe.

– Eu am fost diferită.

Speră ca el să nu răspundă replicii ei.

Răspunse:

– Pentru că tu ai venit pentru mine.

De fiecare dată. Ar fi putut să mintă, dar nu își dori s-o facă. Nu voia să fie cum nu avea să mai fie niciodată.

– Da.

El încuviință din cap și trecu pragul, apoi închise ușa în urma lui.

Doar atunci Sera spuse și restul:

– Am venit pentru tine. Așa cum am plecat pentru tine.

Își netezi fustele și coborî să le cunoască pe femeile care sperau să se mărite cu soțul ei.

Capitolul 12

Scandal nemaipomenit!
Seraphina își alege succesoarea!

Surorile Talbot le întâmpinară pe pretendentele lui Haven în drum, alături de o întreagă colecție de personaje secundare – patru mame, un tată și trei baseți cărora nu le păsă de Brummell, care sâsâi pătimaș de la adăpostul brațelor lui Sesily.

Dincolo de suita de oaspeți, în decorul aglomerat al curții din spatele conacului, slujitorii dinăuntru și din afară se mișcau grăbiți de colo-colo, descărcând cuferele, cutiile de pălării și șeile și... o cadă – De ce să aibă nevoie de o cadă? – pe măsură ce cvartetul de fete intra sub lupa examinării amănunțite a Seraphinei, fiecare dintre ele înțelegând cu atât mai puțin protocolul impus în asemenea situații.

Nu că scenariul acela ar fi fost atât de comun încât să primească atenție în *Cartea de bune maniere a doamnei Coswell*. Într-adevăr, Sera se gândi că doamna Coswell putea cu ușurință să își dea duhul dacă afla ce se petrecea la Highley.

Totuși, nu exista vreun motiv pentru care să nu profite la maximum de situația aceea stranie. Dacă cele patru fete erau singurele care stăteau între Seraphina și libertatea ei, sigur voia să își joace rolul în toată povestea. Cu un zâmbet larg și cu brațele și mai larg desfăcute, le spuse:

– Bună dimineața, doamnelor. Fetele încremeniră, cu ochii mari, uitându-se mai întâi una la alta, apoi la mamele lor, evident neștiind cum să răspundă. Sera își transmise zâmbetul de pe buze în ochi. Eu sunt Lady Seraphina. Folosi intenționat formula utilizată înainte de căsătoria ei.

Cea mai mică dintre cele patru, o brunetă minionă, făcu un pas în față, îmbrăcată în sidefiu și cu pene atât de mici și de delicate, că îi amintiră Seraphinei de un șoricel, deși nu pe de-a-ntregul neplăcută.

– Să vă spunem Excelență?

Era clar. O plăcea pe aceasta, care nu avea probleme să meargă direct la țintă.

– Mărturisesc sincer că aș prefera să nu. La urma urmei, ne aflăm toate aici ca să ne asigurăm că nu mai sunt Excelență pentru mai multă vreme decât ar fi necesar.

Mamele și fiicele chicotiră la unison.

– E ceva foarte atipic, bombăni una dintre ele. Unde e ducele? E extraordinar de nepotrivit să vă trimită pe voi să ne întâmpinați.

– Poftim? spuse Sera. Pe *voi*?

Femeia mai în vârstă își ridică bărbia și adulmecă.

– Înțelegi ce vreau să spun.

– Mă tem că nu.

Una dintre celelalte femei flutură o mână spre surorile Seraphinei.

– Tu și surorile tale nu sunteți chiar *la modă* zilele astea.

– Eu sunt contesă! protestă Seleste, înainte să arate spre Sophie. Iar *ea* e marchiza de Eversley și viitoare ducesă de Lyne!

– Da, încuviință femeia, de parcă vorbea unui copil. Dar nici una n-ați ajuns la titlurile astea...

Sesily se încruntă brusc.

– Spune „cinstit" și dispari imediat în trăsură, scorpie.

Cuvintele fură accentuate de un mieunat sălbatic, venit din partea lui Brummell, iar Sera simți un zâmbet pe buze ca reacție la dovada loialității nepieritoare a surorii ei, care era bine-venită, dar, în clipa aceea, deloc de ajutor. Se uită spre bătrână, care ridică iute din sprâncene și a cărei gură se țuguie într-un „O" perfect. Înainte ca mama înfuriată să mai apuce să vorbească, Sera interveni și se puse între cele două femei.

– Totuși, nu ne interesează absolut deloc titlurile lor, nu-i așa, milady? Al meu ne interesează. Ați face bine să nu uitați premiul pe care ați venit să-l câștigați.

Femeia șovăi, apoi consimți tacit. Sera se întoarse spre tinerele doamne.

– Bun. După cum știți, am lipsit din oraș mai multe sezoane. Să începem prin a face cunoștință?

Altă mamă bombăni în șoaptă:

– Așa ceva nu se face.

Sera coborî vocea și se apropie complice de fete.

– Veți afla că mă interesează foarte puțin ce se face, doamnelor. În schimb, prefer să fac.

Patru perechi de ochi îi întâlniră pe ai ei, cu o multitudine de expresii care șterseră uluirea din ei – șoc, confuzie, amuzament și, la urmă, admirație.

Sera își spuse în gând să nu uite să cerceteze mai în amănunt Admirația – la prima vedere, cea mai simplă din grup, dar cu siguranță deloc simplă.

„Malcolm ar putea să o placă."

Gândul nu îi aduse mulțumirea pe care și-ar fi dorit-o.

Amuzamentul – șoricelul minion – fu prima care vorbi, făcând hotărâtă un pas în față:

– Eu sunt Lady Lilith Ballard, fiica mai mică a contelui de Shropshire. Arătă spre femeia cu buzele țuguiate, care vorbise mai înainte. Doamna e mama mea, contesa. Fata vorbi mai încet. Apropo, bine i-ați făcut!

Seraphina zâmbi strengărește. Da. O plăcea foarte mult pe fata asta. Încuviință din cap.

– Mă bucur să te cunosc. Se uită la Admirație, care o privea cu ochi pătrunzători, dar nu se arătă deloc interesată să se prezinte.

Numai bine, căci ducele se ivi chiar în clipa aceea.

– Bine ați venit la Highley, doamnelor. Vocea lui era adâncă și minunată, răsunând aristocratic în orele dimineții.

Sera încremeni când toată lumea își îndreptă atenția spre el. Singurul tată din grup, profitând de moment ca să se miște, făcu un pas în față și își drese glasul cam prea apăsat.

– Haven. Sunt cam ciudate toate astea, nu crezi?

Malcolm dădu mâna cu bărbatul.

– Brunswick. Baronul Brunswick, sărac lipit pământului, își aminti Sera, dar cu un titlu bun și respectabil. A fost ceva în trecutul meu recent care să fie altfel decât ciudat? El făcu un semn spre Sera. Văd c-ai cunoscut-o pe cea care în curând n-o să-mi mai fie soție și probabil le știi pe surorile ei.

Baronul mormăi aprobator și arătă spre Confuzie, o roșcată cu ochi verzi enormi.

– Ea e fiica mea.

Seraphina nu scăpă din vedere că *fata* în cauză rămase nenumită. De parcă fiecare fată era la fel ca toate celelalte, și de ce să îți mai bați capul să le dai un nume propriu? Malcolm îndreptă situația.

– Lady Emily, e o plăcere să te cunosc.

Lady Emily nu păru la fel de încântată. Într-adevăr, arăta de parcă stătea să izbucnească în lacrimi.

Totuși, fu salvată din momentul stânjenitor de un „Mary", rostit cu voce tare și insistentă, de una dintre mame. Atunci, Șoc păru să prindă viață, făcu un pas în față și practic lovi cu coatele în stânga și în dreapta ca să stea înaintea lui Haven. Era blondă și minunată ca o păpușă de porțelan. Și se părea că o chema Mary.

Malcolm reacționă cu toată eleganța din lume.

– Trebuie să fiți domnișoara Mary Mayhew.

Sera ridică surprinsă capul. *Domnișoara*. Numai faptul că ducele de Haven lua în calcul o femeie care nu era de viță nobilă era un șoc, la cât fuseseră de disprețuitori el și mama lui în privința originii miniere a tatălui ei.

– Tatăl ei e unul dintre cei mai puternici bărbați din Camera Comunelor, îi șopti la ureche Sophie.

Un politician. Și mai rău.

– Excelență, îi spuse frumusețea și se aplecă într-o reverență, vorbind cu voce liniștită, cuceritoare și probabil cel mai feminin lucru pe care îl auzise vreodată Seraphina în viața ei.

Nu se putu abține. Privirea îi zbură spre chipul lui Haven, care se uita la Șoc cu un interes politicos. Nimic din privirea lui nu arăta altceva decât simplă politețe, dar Seraphinei nu îi păsa.

Nu. Nu îi păsa, punct.

Să le aprecieze el pe femei. Nu exista nici un motiv pentru care Sera să se supere dacă fata i se părea frumoasă. Nici un motiv ca măcar să observe.

De fapt, nu îl observă privind nicicum.

Își întoarse iute privirea; un huruit îndepărtat de roți îi distrase atenția în clipa când încă o trăsură neagră apăru pe drum. Aparent, una dintre fete nu fusese în stare să își îndese toate lucrurile în două trăsuri, așa că avusese nevoie de o a treia. Părea ușor inutil, dar Sera știa mai bine ca multă lume că era nevoie de dăruire ca să prinzi în mreje un duce.

Nu c-ar fi avut nevoie de ceva extravagant ca să o facă.

Își drese glasul și se uită spre Admirație, regretându-și imediat tonul tăios și felul în care lăsa de înțeles că nu era atentă la Haven.

– Iar tu ești?

Fata nici nu se clinti din loc.

– Felicity Faircloth.

Sera clipi nedumerită.

– Poftim?

Admirație zâmbi.

– Ridicol, nu-i așa?

– Oarecum.

Zâmbetul deveni superior.

– Ajută dacă spun că sunt Lady Felicity Faircloth?

Sera chicoti. Admirație era preferata ei.

– Nu ajută.

– Ce păcat, spuse Felicity, fără să trădeze vreo urmă de dezamăgire. Și dacă aș spune că tatăl meu a fost marchizul de Bumble?

Sera înălță capul.

– Există un marchiz de Bumble?

– Chiar da. Străvechi și respectabil.

– Ei bine, din moment ce Haven te-a adus aici, nu mă surprinde.

Felicity se uită la Sesily.

– Ce pisică adorabilă!

Brummell scoase un urlet, și Sesily străluci toată de bucurie.

– Mulțumesc.

– E sălbatică?

Sesily clipi.

– Nu.

– Ce păcat! Speram să se ocupe de câinii mamei. Cei trei baseți stăteau sub un gard viu din apropiere, săpând câte o groapă mare, în care se ușurară, apoi înghițiră câte o nuielușă. Felicity urmări privirea Seraphinei. Sunt groaznici.

– Deci să înțeleg că n-ai venit cu căței?

– Doamne sfinte! Nu. Doar mama.

– Dar tu ai venit cu ea.

Felicity îi făcu cu ochiul.

– E atât de disperată să devin ducesă, c-ar putea să fie un lucru de trecut cu vederea.

Sera râse. În mod cert, fata își asigurase primul loc, și nici măcar nu intrase în casă. Sera avea să-și obțină divorțul într-o clipită. Ignoră

felul în care gândul i se așternu în minte; în schimb, preferă să se gândească la The Singing Sparrow și la viitorul ei.

Divorțul însemna libertate.

Dacă Haven o plăcea pe Lady Felicity Faircloth sau, sincer, pe oricare dintre domnișoare, libertatea era a ei.

Gândul o făcu să se simtă oarecum mai bine. Se uită la Haven, care o privea cu atenție.

– Duce. Hai să o cunoști pe Lady Felicity Faircloth!

În clipa în care o făcu, ajunse și ultima trăsură, care se opri la doi pași de toată lumea, iar Sera se întoarse spre ei, cu brațele deschise, încercând să îi îndrume spre intrarea conacului, ca să îi îndepărteze din calea trăsurii.

– Domnilor și doamnelor, doamnă și domnișoară Mayhew, bine ați venit! Haideți să vă faceți comozi, apoi o să facem planuri la masa de prânz, când o să ne cunoaștem mai bine. O să avem jocuri și, firește, băuturi adecvate.

Atunci atrase atenția deplină a lui Lord Brunswick.

Invitația puse grupul în mișcare. Una dintre femei rosti într-o șoaptă mai apăsată:

– E cam exagerat să vii cu *trei* trăsuri, nu crezi?

Întrebarea, menită să le pună într-o lumină mai proastă pe celelalte, o enervă pe Sera, ca o amintire a faptului că detesta oamenii aceia și viața aceea, că abia aștepta să scape de tot și de bărbatul care o ținea legată de toate astea.

Nu avea să tolereze vorbitul pe la spate. Cârdul acela de căutătoare de titlu, care încercau să urce pe scara socială și care puneau la cale intrigi, puteau să muște la vedere sau să fie politicoase. Seraphina rămânea deocamdată stăpâna casei și deținătoarea titlului, așa că ea impunea regulile jocului.

– De fapt, cred că trăsura în plus arată o pregătire demnă de admirație la cineva care va fi stăpâna unui cămin la care se ajunge atât de greu. Se uită la Malcolm. Nu crezi, Excelență?

El nu șovăi să mintă, ceea ce era surprinzător, din moment ce, cu câteva minute înainte, exprimase sentimente contrare față de învălmășeala de trăsuri care huruiau pe drum.

– Într-adevăr. Obrajii domnișoarei Mayhew se înroșiră când ducele se uită spre tinerele domnișoare. Și care dintre dumneavoastră e atât de meticuloasă?

Fetele se uitară una la cealaltă cu un amestec de curiozitate și regret pe chipurile lor diferite. În cele din urmă, vorbi Lady Lilith.

– Se pare că nici una dintre noi nu trece proba asta, Excelență.

Și, parcă pentru a întări opinia femeii, portiera celei de-a noua trăsuri se deschise brusc, se lovi zgomotos de trăsură și făcu cale-ntoarsă. Aproape că se închise la loc înainte să fie oprită și controlată, iar un picior mare, lung și acoperit cu piele de ied se apăsă pe pământ.

– Oh, Doamne!

– Ce înseamnă asta?

Întrebarea lui Mal se auzi aspru și iute.

Sera nu avu timp să spună ceva, căci un cap cu păr negru ieși deodată din trăsură, urmat de umeri lați, acoperiți de o haină bleumarin perfect croită.

Cei adunați afară părură să își țină răsuflarea la apariția acelui intrus insolent.

Ce căuta el acolo?

– Ding-dong, spuse Sesily, moment în care Sera fu aproape sigură că auzi bombănitul lui Haven.

„Nu ăsta era planul."

– Ar fi bine să nu fie...

Haven își lăsă fraza neterminată când bărbatul se întoarse, dezvăluind un chip șifonat și plin de vânătăi, cu ceva ce Sera își imagina că era o iscusință abilă. Caleb Calhoun zâmbi, lăsând la vedere dantura, oarecum scăpată cu bine, apoi închise portiera dintr-o simplă mișcare foarte calmă. Se apropie de ei, de parcă totul era absolut firesc.

Ea se trezi deja îndreptându-se spre el.

– Ce cauți aici?

– Bună dimineața și ție. Își scoase pălăria, apoi continuă: Sunt tentat să spun că locul ăsta e mai aglomerat decât piața de pește de la Faneuil Hall la șase și jumătate dimineața.

Femeile adunate afară scoaseră un icnet ușor la auzul cuvintelor lui.

Ei bine, majoritatea femeilor adunate acolo.

Sesily scoase un țipăt de bucurie.

– A venit americanul!

Sera îi aruncă o privire furișă lui Haven și descoperi că se uita încruntat la ea, fără nici cea mai mică urmă de subtilitate.

– Mă tem că nu pentru mult timp, scumpo. Caleb își scoase grațios pălăria și se avântă într-o plecăciune adâncă, cu o înfloritură măreață. Ce grup minunat de doamne! Nu sunt sigur c-aș putea să o aleg pe cea mai frumoasă dintre voi. El ridică privirea spre Sera,

cu licăriri în ambii ochi, chiar dacă unul dintre ei strălucea vinețiu și stătea aproape închis de umflat ce era, apoi spuse:

– Bine, cu excepția ducesei, firește.

Ea își arcui o sprânceană.

Asta nu avea să facă lucrurile deloc mai simple.

Capitolul 13

Vrabia zboară peste coteț

– Iertați-ne o clipă, spuse Sera prea voioasă, înainte să deschidă cea mai apropiată ușă și să îl împingă pe Caleb într-unul dintre numeroasele saloane de primire de la Highley.

Bâiguieli precum „Ce se întâmplă e foarte atipic" și „Cine e bărbatul acela?" se amestecară cu încercările surorilor ei de a îndruma musafirii spre dormitoarele lor.

Vocea lui Sophie se auzi peste toate celelalte:

– Sigur v-ați dori un moment ca să vă înviorați după călătorie.

– Eu nu-mi doresc să mă înviorez! răspunse sfidător una dintre mame. Excelență! N-am să accept ca fiica mea să fie atât de rău influențată de... soția dumneavoastră!

– Uf, spuse Sesily de undeva de mai aproape decât s-ar fi așteptat Sera. Putem s-o eliminăm din competiție pe puștoaica Mayhem cât mai repede? Mama ei e insuportabilă.

Sera se întoarse spre sora ei.

– Sesily!

– Ce-i? întrebă Sesily cu toată inocența din lume. M-am gândit că poate ai nevoie de o doamnă de companie. Arboră cea mai cochetă atitudine și își îndreptă atenția spre Caleb. Nu se știe niciodată cu americanii.

Caleb o măsură din priviri.

– Dacă ai noroc.

Sera pufni nemulțumită.

– Amândoi sunteți de nesuportat. Se întoarse spre prietenul ei. Ce naiba cauți aici? Și ce naiba s-a întâmplat cu fața ta?

– Să îi vezi pe ceilalți. Caleb râse afectat, apoi se schimonosi când expresia îi făcu buza să zvâcnească. Au!

– Așa-ți trebuie dacă ai crezut că reușești să scapi din povestea asta cu farmecul tău, răspunse ea, fără urmă de ironie în cuvinte. Ce s-a întâmplat? repetă ea, ridicând o mână spre obrazul umflat al prietenului ei și atingându-l delicat sub ochi.

La atingere, el trase adânc aer în piept.

– Nu poți să te întorci. Nu chiar acum.

Lui Sesily i se tăie răsuflarea.

– Ai pus la cale să pleci pe furiș la Londra? Ce palpitant!

Sera se uită în tavan și se rugă să aibă răbdare. Plănuise să plece pe ascuns o noapte sau două, doar ca să se asigure că totul era în regulă la The Singing Sparrow.

– Nu e palpitant, Sesily. E vorba despre afaceri aici.

– O spui de parcă asta n-ar suna tot palpitant, răspunse Sesily. Pentru că așa sună. Nu dai în fiecare zi peste o femeie care are o...

– Oprește-te!

Atât Caleb, cât și Sera o întrerupseră pe Sesily înainte să apuce să spună „cârciumă", în vreme ce Sera aruncă o privire spre ușă ca să se asigure că nimeni nu era destul de aproape încât să îi audă. Malcolm era în foaierul de dincolo, iar el îi întâlni privirea, dar probabil mânia din ochii lui avea mai mult de-a face cu cârdul de mame zgomotoase care protestaseră toată dimineața și urma, fără îndoială, să continue. Ca Sera, în mare.

Nu îi auzise, și era singurul lucru care conta. Dacă ar afla ce deținea ea, ar avea mult prea multă putere asupra ei.

De parcă nu avea și așa prea multă, ca soț al ei.

– Ideea e următoarea, continuă Caleb. Trebuie să rămâi aici.

Ea clipi nedumerită.

– De ce?

Sesily știa când nu era dorită prin preajmă.

– Mă duc să aduc ceva pentru ochiul americanului.

– Să știi că am un nume.

Sesily îi făcu cu ochiul.

– Dar „Americanul" sună mult mai amenințător, nu crezi?

– Fugi de aici, îi spuse Sera.

Sesily plecă și Caleb îi spuse:

– Fata asta e o năpastă.

– O să fiu eu o năpastă și mai mare dacă nu-mi spui ce se întâmplă.

– Nu-ți face griji!

– Dacă ar înțelege bărbații groaza teribilă pe care o trezesc anumite cuvinte în inimile femeilor. Îl lovi cu putere în braț. Spune-mi!

– Of! gemu el și se prinse de umăr, făcându-se străveziu.

– Acum i-a dat una! se auzi o bâiguială sclifosită din coridor. Trebuie s-o trimiteți de aici, Excelență. Asta nu e un loc potrivit pentru o domnișoară cuviincioasă!

Sera nu luă în seamă cuvintele auzite, copleșită de îngrijorare pentru prietenul ei.

– Caleb. Ce ți s-a întâmplat?

– E în regulă. A fost un pic dislocat, dar am găsit un măcelar bun, care mi l-a pus la loc. Mai doare puțin acum.

Ea ridică brusc din sprâncene.

– *Cine* ți l-a dislocat?

– Bastarzii.

Bastarzii Bareknuckle, frații care stăpâneau viața subterană din Covent Garden. Până în clipa acea, îi lăsaseră în pace pe Caleb și pe Sera, dar The Singing Sparrow se deschisese de ceva vreme, iar Caleb și Sera se așteptaseră ca succesul lor să nu scape neobservat – și ca Bastarzilor să nu le placă.

– S-a întâmplat ceva cu The Singing Sparrow?

– Nimic care să nu se repare într-o zi sau două.

Seraphinei nu îi plăcea nimic din ce auzea.

– Au vrut să cădem la învoială. Bani ca să ne protejeze. Le-am spus că n-am nevoie de protecția unei adunături de tunici roșii.

– Și s-au chinuit să-ți demonstreze că te înșeli.

El încercă să mai schițeze un zâmbet.

– Am scăpat și eu vreo câțiva pumni frumușei.

Ea scutură din cap.

– Ești un copil.

– N-o să-i plătim de frică.

Ea mijii ochii.

– Bineînțeles că nu.

– Excelent! Atunci, consideră că vizita de lucru s-a încheiat. Tu rămâi aici ca să-ți obții divorțul, iar eu mă ocup de restul.

Se simți cuprinsă de frustrare. Dacă n-ar fi fost obligată să vină la țară, ar fi fost în stare să dea o mână de ajutor la Londra. Ar fi fost în stare să apere The Singing Sparrow. În mod ironic, nu fusese la club ca să îl apere de dușmani pentru că era prea ocupată să îl apere aici. De un cu totul alt fel de dușman.

Dacă își pierdea cârciuma, își pierdea singurul motiv pentru care revenise la Londra. Pierdea toate lucrurile pentru care lupta. Se afla acolo pentru promisiunea de libertate pe care o reprezenta The Singing Sparrow. Pentru viitorul cârciumii. Și al ei. Dar nu avea nici un rost să își apere cârciuma în teorie dacă nu putea să o apere în practică.

– Pe naiba! Vin cu tine.

– Nu.

Ea îl întrerupse cu o privire tăioasă.

– Ia spune-mi! Cam ce anume, mai exact, te face să crezi că poți să-mi spui ce să fac?

El oftă.

– Cu siguranță, nu experiențele pe care le avem împreună.

– Nu, încuviință ea. Cu siguranță nu.

– Și, dacă te întorci, ce faci?

– Ceva! insistă ea, copleșită de frustrare. The Sparrow nu e nimic fără cea care i-a dat numele.

– Aiurea, spuse Caleb. Tu rămâi aici. Eu mă ocup de Bastarzi. Angajez paznici ca să-i fac să priceapă că n-o să accept să ne strice planurile. Nu-ți bate capul frumos cu toate detaliile astea!

Ea mîji ochii.

– O să-ți dau eu una *în cap* dacă o să continui să mă tratezi ca pe o porumbiță prețioasă. Mă întorc cu tine.

– De ce?

– Pentru că e *a mea*, șopti ea. Și e în grija ta.

– Până-ți obții divorțul, motivul pentru care te afli aici.

– Care n-o să conteze nici cât o ceapă degerată dacă n-am de unde să-mi iau cârciuma după ce termin aici.

El ridică privirea spre tavan și răsuflă frustrat.

– Vrei să-ți bagi nasul în afaceri.

Ea încuviință din cap.

– Acum mai mult ca niciodată.

– Bine. Atunci am să rămân câteva zile aici.

Era o idee cu adevărat groaznică, încât Sera râse.

– Nu, n-ai să rămâi.

– Măcar o dată suntem și noi de acord, soție.

Haven intră în încăpere, ca un adevărat stăpân. Ceea ce și era. Enervant bărbat!

– Ți-aș mulțumi dacă n-ai trage cu urechea la discuțiile mele, îi spuse ea.

– Cum suntem căsătoriți încă, discuțiile pe care le ai cu bărbații neînsurați mă privesc, iubito.

Bărbații erau insuportabili.

– Mai spune-mi o dată „iubito" și ai să vezi tu.

El nici nu se clinti.

– Ce anume? O să-mi faci și ce și-a făcut haimanaua ta de american? El se uită la Caleb. Ghinion! Îmi doresc doar s-o fi făcut eu cu mâna mea.

– Dacă ai fi fost tu, duce, tu ai fi fost cel care ar fi arătat ca naiba, nu eu.

Haven rânji la auzul cuvintelor. De parcă era amuzant.

– Experiența ne spune altceva, yankeule.

Sera se opri. *Ce voia să însemne asta?*

Nu conta.

– Haven, trebuie să mă întorc la Londra.

– Nu.

Sera își închipui că nici unul din cei doi nu era prea încântat să fie de acord cu celălalt. Nu reuși să își înăbușe oftatul de frustrare.

– Nici unul din voi n-are vreun cuvânt de spus în decizia mea.

– Avem o înțelegere, Sera, spuse Haven. Și înțelegerea noastră nu include să te duci la Londra cu un american.

– O să mă duc unde și cu cine vreau eu, i-o întoarse ea, deodată incredibil de enervată de tot. Nu ești stăpânul meu.

– Dar este, spuse Caleb.

Ea clipi nedumerită.

– Poftim?

Și Haven bătu în retragere.

– Poftim?

Privirea lui Caleb o întâlni pe a ei, și Sera detestă insinuările din ochii lui.

– E stăpânul tău, ducesă. Ești soția lui. E stăpânul tău și al tuturor bunurilor tale. E stăpânul propriului tău viitor.

Mesajul era limpede. Ca să păstreze The Singing Sparrow în siguranță și spre binele ei, trebuia să rămână acolo. Trebuia să se asigure că obținea divorțul ca să își asigure viitorul.

Se uită încruntată la prietenul ei.

– Ești un afurisit de trădător.

– Facem și noi ce trebuie. Nu-ți face griji, duce. Nu se întoarce la Londra. Sera se abținu să nu șifoneze și mai tare fața lui Caleb, iar

el adăugă: Și se pare că eu o să petrec ceva vreme pe aici. Sunt sigur c-o să ne împrietenim cât ai zice pește.

Ce prostie! Ea și Caleb aveau un plan. El nu urma să rămână acolo. Dădu să deschidă gura ca să i-o și spună, dar Haven interveni, arătând de parcă stătea să îl nimicească pe Caleb.

– Te asigur că n-o să se întâmple așa ceva. Și nu ești bine-venit aici.

Până în clipa aceea, Sera fusese convinsă că prietenul ei nu avea să mai pună vreodată piciorul la Highley. Dar, după spusele lui Haven, totul deveni o chestiune de mândrie. Așa cum fusese dintotdeauna totul între ea și Malcolm.

– El rămâne dacă vreau eu asta.

– Ai vrut deja destule, Seraphina. N-am de gând să te răsfăț ca pe un copil. Nu avem loc pentru el.

– Ca pe un *copil?*

Cu cine anume, mai exact, credea că vorbea?

– Oh, acum chiar c-ai dat cu bâta-n baltă, duce, spuse Caleb.

Sera se întoarse spre el și ridică un deget.

– Să știi că te joci cu focul, Calhoun!

Caleb desfăcu larg brațele și ea își întoarse atenția spre Malcolm.

– Sunt vreo zece camere pentru el.

– Sunt în reamenajare, îi spuse el.

Ea zâmbi afectat.

– Atunci, poate să împartă camera *cu mine*.

Sera s-ar fi gândit că zvâcnirea din maxilarul lui Haven, semn al furiei lui, era o victorie de drept în războiul lor, dar nu se putu bucura de ea, pentru că momentul fu accentuat de un icnet colectiv care se auzi din coridor. Când se întoarse la auzul sunetului, descoperi o mulțime de ochi mari care o priveau de la câțiva metri depărtare.

– Ei bine, asta e deja cea mai bună petrecere de la țară la care am participat vreodată, spuse Sesily, cu o bucată mare de carne de vită în mână. După ce i-o întinse lui Caleb și îi spuse șoptit „Pentru ochiul tău", se întoarse spre celelalte femei. Nu sunteți de acord?

– În mod sigur, eu nu sunt, spuse doamna Mayhew. Se părea că doamna Mayhew era mereu împotrivă. E groaznic de necuviincios.

– Oh, vă rog, spuse Sera, exasperată de fandoseala complet nelalocul ei. Atunci, puteți să plecați, doamnă Mayhew. Dar n-o s-o faceți, nu-i așa? Pentru că vă doriți un ducat la fel de tare ca orice mamă de la Londra. Și ăsta e cel mai bun prilej ca să faceți rost de unul.

Doamna Mayhew tăcu.

– Bun. Cum rămân stăpână la Highley până când una dintre fiicele dumneavoastră își intră în rol, mă văd nevoit să insist să vă găsiți camerele și să vă faceți comozi. Abia aștept să vă revăd la prânz. Seline, draga mea?

Sora ei intră imediat în acțiune.

– Cu cea mai mare plăcere.

În vreme ce musafirii își ocupau dormitoarele în conac, Sera se întoarse și se uită lung la soțul ei.

– El rămâne.

– El nu e bine-venit.

– *El* e chiar aici, spuse Caleb.

– Acum preferi să ți se zică „Americanul"? întrebă Sesily.

Caleb rânji.

– Să știi că s-ar putea. Mă bucur să rămân, ducesă. Dar cine se ocupă de omul ăsta? Nu că eu n-aș putea, se grăbi el să adauge. Sunt într-o condiție de zile mari.

Totuși, Haven nu era atent decât la Sera. Se apropie destul de tare încât să o tulbure. Dar nu se simți tulburată. Simți cu totul altceva. Inima începu să îi bată cu putere, și îi întâlni privirea cu mândrie, înainte să-i răspundă prietenului ei:

– *Eu* o să mă ocup de el.

Haven o privi vreme îndelungată, făcând-o să simtă că parcă era singurul om de pe pământ. În cele din urmă, vorbi:

– O să te coste scump.

– Firește, spuse ea. Ăsta e jocul pe care îl jucăm.

Îl luă prin surprindere, dar el își reveni imediat. Nu își întoarse privirea când vorbi cu Caleb și cu Sesily.

– Lăsați-ne singuri.

Cuvintele dezlănțuiră o spaimă subită înăuntrul Seraphinei. Sau poate era o emoție puternică.

– Îhî!

Sesily păru a nu ști ce să facă.

– Ducesă?

Nici Caleb nu știa ce să facă. Sera nu avea de gând să bată în retragere. Vorbi fără să se uite la ei:

– Sesily, te rog să-l instalezi pe Caleb într-o cameră din aripa familiei.

– Nu! Haven negocie, puternic și hotărât, cu deplină putere ducală. Al patrulea etaj. Aripa vestică. În capăt.

Cât se putea de departe de apartamentele ei. Ea zâmbi cu superioritate.

– Sunt în stare și să urc scări, și să traversez coridoare, soțul meu.

El nu îi luă în seamă cuvintele; în schimb, repetă:

– Lăsați-ne singuri!

Sesily și Caleb se uitară la ea, iar enervarea lui Haven luă forma unui mârâit amenințător.

Ea încuviință din cap, iar ei se conformară. Sesily închise ușa în urma lor cu un pocnet ușor. Sera trase adânc aer în piept, impunându-și să se liniștească – să se întărească – pentru ce avea să vină.

– Și acum am rămas singuri. Ai grijă, soțul meu, altfel o să dai prilej lumii de bârfă. Mamei viitoarei tale soții n-o să-i mai pese de aparențe dacă o să rămânem în... relații bune.

– Nu-mi pasă de ce o să creadă.

Pentru o clipă, îl crezu. Dar știa ea mai bine. Era o minciună frumoasă, dar tot o minciună rămânea. O înfruntă cu toată puterea de care putea să dea dovadă.

– Aiurea! Mereu ți-a păsat de ce-a crezut lumea.

Atunci, el ridică o mână, iar ei i se tăie răsuflarea în așteptarea atingerii lui. Și, imediat după aceea, o atinse, degetele lui calde își croiră drum pe obrazul ei, de parcă acolo le era locul.

Ea răsuflă în căldura emanată de trupul lui. În puterea lui.

Și el răsuflă. Prelung și minunat de neregulat, de parcă și el era la fel de răvășit de acea senzație.

De parcă el era cu atât mai răvășit.

Sera închise ochii și se împotrivi dorinței de a se lăsa în leagănul cald al palmei lui. „Te rog", imploră ea în gând pe oricine i-ar fi ascultat ruga. „Te rog, fă să fie el și mai răvășit."

Pentru că și acum, după ani întregi, după întâmplările iremediabile din trecutul lor, nu putea să nu se lase atrasă de el, de bărbatul acela pe care îl iubise cu atâta patimă pe vremuri.

– Mi-a păsat, îi spuse el. Și vocea îi era răgușită, ca un huruit de roți pe pietriș. Pe vremuri, mi-a păsat prea mult de ce credeau. Iar acum, se pare că-mi pasă prea puțin. Se pare că-mi pasă doar de ce crezi tu.

Sera nu putu să nu se uite la el, și, ca de obicei, se simți imediat subjugată. Abia dacă scutură din cap. Atât cât să observe și el.

– Mal, șopti ea.

– Ce e, îngerul meu? În vreme ce se apleacă spre ea, șoaptele lui o ispitiră mai mult decât orice ar fi experimentat vreodată. O să-ți dau orice-mi ceri. N-am fost niciodată în stare să te refuz.

Nu era adevărat. Fusese o vreme când îl implorase să o ierte. Când tânjise ca el să o creadă. Și el refuzase.

Dar ea nu mai era fata de atunci, iar el nu mai era băiatul de atunci. Iar acum, îi promitea că nu avea să o refuze, și i se părea și ei că nu putea să îl refuze. Veni rândul ei să ridice mâna. Rândul ei să își așeze palma pe obrazul lui. Rândul ei să îl răvășească.

Și o făcu, simțindu-se mai puternică ca oricând atunci când expiră, iubind adierea răsuflării care alunecă peste buzele ei ca o amintire. De parcă l-ar fi ars. Și poate chiar o făcuse. Fuseseră dintotdeauna ca uleiul și focul. De ce să nu lase lucrurile să se întâmple? O singură dată? Doar pentru o clipă? Doar ca să vadă dacă se păstra arderea.

Se întinse spre el. Sau el se aplecă spre ea. Nu mai conta.

El șopti ceva pe buzele ei, și Sera nu știa dacă vorbea cu ea sau cu vreo ființă supraomenească.

– Iartă-mă, îi spuse.

Cui îi cerea iertare? Pentru ce? Sera își dădu seama că nu îi păsa.

Sărutul o descătușă, o deschise, permise luminii și aerului să pătrundă în colțurile întunecate și reci dinăuntrul ei. Nimici zidurile de apărare pe care le construise în luni și ani întregi, le îndepărtă și distruse tot ce putea să îl mai țină la distanță.

Și totuși, nu îi păsa.

Atâta vreme cât el nu se oprea. Nu era pregătită ca el să se oprească. Trecuseră ani de când nu o mai atinsese și chiar mai mulți de când nu o mai atinsese așa – cu dorință, cu pasiune și cu un avânt dominat doar de plăcere.

Ea oftă în sărut. Și el se descătușă, începu să se miște, mâna lui puternică și caldă alunecă la spate, degetele i se încolăciră în părul ei, o trase mai aproape, în vreme ce își apăsă gura pe a ei, cumva dând timpul înapoi, pe vremea când nimic nu se interpunea între ei.

El avea același gust, ca un fel de condiment misterios și ademenitor, iar ea nu putu să nu îl prindă de gât și să se apese mai aproape de el. Îi linse buzele, îndrăzneață și disperată să îl simtă din nou. Senzația îl făcu să geamă, cu un sunet scăzut și păcătos. Și apoi, o cuprinse în brațe și o ridică, o întoarse și o lipi de ușa închisă – slavă Cerului că era închisă –, și ea era a lui.

De parcă anii nu trecuseră, și erau aici, din nou, îndrăgostiți.

Doamne sfinte, cât iubise asta! Crezuse că fusese distrusă cu ani în urmă, distrusă de durere și de pierdere. Și poate că așa se și întâmplase. Dar nu mai era așa acum. Cumva, în brațele lui, regăsi totul.

Doar că nu era o surpriză. Mereu se regăsise alături de el.

Își îndepărtă gura de a lui, având nevoie să respire, iar el se trase înapoi și o privi lung o clipă, privirea lui alunecându-i pe chip, sorbind-o.

– Doamne, șopti el. Ești mai frumoasă acum decât ai fost vreodată.

Și, imediat după aceea, el îi ridică bărbia ca să îi dezvăluie gâtul și își apăsă buzele pe pielea ei, înainte ca ea să apuce să se înroșească sau să se retragă.

Ea răsuflă întretăiat sub greutatea senzației, atât de încântătoare și de cunoscută, și fu recompensată cu un alt geamăt adânc și senzual, de parcă el era incapabil să își țină dorința în frâu. Degetele ei se încolăciră în părul lui, se apăsară în buclele de la ceafă, mângâind în cercuri line și încurajatoare – exact așa cum îi plăcea lui. Alt geamăt.

Doamne, cât îi iubea gemetele!

Și apoi mâinile lui erau pe corsajul ei, descheind nasturii pelerinei, o deschise larg și găsi linia crestată a decolteului, mai jos decât se cuvenea și cu mult prea strâmt, în vreme ce ea se chinui să își găsească suflul. Îi spunea în ureche lucruri păcătoase și minunate. Lucrurile de care nu își permisese să își amintească în nopțile întunecate și solitare.

– Îmi amintesc cum te transformă plăcerea, îngerul meu... Degete lungi și iscusite își croiră drum spre corsaj, alunecând ca o promisiune încântătoare. Îmi amintesc cum atingeai culmile plăcerii. El se opri chiar deasupra sfârcului încordat – făcând-o să vrea să țipe. Îmi amintesc cum șoviai, făcând orice ca să nu-mi spui ce-ți doreai.

Cuvintele năvăliră înăuntrul ei, amintindu-i de femeia care fusese, chiar când el îi prinse între dinți lobul urechii și o mușcă delicat, amenințând să o distrugă de atâta plăcere.

Avea dreptate. Fusese dintotdeauna emoționată în preajma lui, îngrozită să îi spună prea multe de teamă să nu o creadă o destrăbălată. De teamă să nu îl piardă.

Dar îl pierduse. Și o credea deja o destrăbălată.

Făcuse deja o destrăbălată din ea.

Așa că, atunci când se retrase ca să îi întâlnească privirea, sălbatică sub gene împovărate de dorință, se uită direct la el și nu se îmbujoră. Nu șovăi. Trase de funda subțire care îi ținea rochia strânsă pe piele și slăbi materialul atât cât era nevoie. Apoi își apăsă mâna pe a lui, acolo unde rămase neclintită și plină de promisiuni, și o mișcă. O apăsă pe pielea ei. Îl îndemnă să ia ce avea ea să îi ofere.

Alt geamăt, care își trimise plăcerea de neînchipuit exact în centrul feminității ei.

– Sera, îi spuse el, neîncrederea și dorința înfruntându-se în cuvântul lui.

Își trecu buzele pe obrazul lui când el îi ridică un sân și îi încercă greutatea.

– Și eu îmi amintesc cum te transformă plăcerea, duce, îi repetă ea cuvintele. Îmi amintesc cum atingi culmile plăcerii. Să-ți spun ce-mi doresc de data asta?

El înjură, pe un ton scăzut și păcătos, când ea îi luă reacția drept încuviințare.

– Vreau să mă atingi.

El o atinse, o alunecare lungă și lină a degetului mare.

– Vreau să mă săruți.

El nu șovăi, se aplecă și prinse între buze un sfârc. Îl dezmierdă cu buzele și limba până când ea avu impresia că avea să moară de plăcere. Îl supse până când ea începu să răsufle întretăiat și să se arcuiască spre el, cu un picior înfășurat în jurul lui, când el o apăsă și mai tare de ușă.

Când mâna lui îi ajunse pe gleznă și el îngenunche, Sera știu că trebuia să îl oprească, dar trecuse atâta vreme... atâta timp de când nu mai fusese atinsă. Atâta timp de când nu o mai atinsese. Și atunci, fustele se ridicară, și piciorul îi alunecă peste umărul lui, cu degetele în părul lui, și gura lui se avântă spre ea cu o siguranță uluitoare.

Atingerea, forța și plăcerea o făcură să țipe în fața promisiunii, nu doar în clipa aceea, ci în toate clipele ce aveau să urmeze. Strigătul ei fu punctat de geamătul lui acolo, pe centrul delicat și umed al feminității ei, unde era atât de gingașă, de pregătită, de disperată. Limba lui – De câte ori nu rămăsese în întuneric și nu se gândise la limba lui? – o dezmierdă, sigură și fermă, găsind toate locurile care tânjeau după el, iar degetele ei se încolăciră în părul lui.

– Malcolm, șopti ea. Dumnezeule! Da. Acolo.

– Știu, îngerul meu, îi spuse el, fără să se îndepărteze.

Și știa. Întotdeauna știuse.

La capitolul acela, nimic nu se schimbase. El se întorsese, bărbatul acela pe care îl iubise cu atâta patimă, bărbatul acela care transformase plăcerea ei în cel mai important lucru atunci când făceau dragoste. Chiar și pentru ultima dată.

El se retrase, de parcă i-ar fi auzit gândurile, ridică privirea spre ea, ochii lui frumoși o găsiră, o prinseră în mreje, în vreme

ce un deget alunecă adânc înăuntrul ei, găsind-o umedă și dornică. Amândoi gemură sub povara senzației, iar când Malcolm începu să se miște, să scoată plăcerea din locurile ei cele mai secrete, Sera nu mai putu să țină ochii deschiși.

El se opri.

– Nu. Ea deschise ochii. Aproape îl imploră. Mal.

– Îți dau tot ce vrei, dragoste. Dar dă-mi și tu ce vreau.

El începu să se miște din nou, iar ea se arcui spre el.

– Da.

– Ține ochii deschiși, îi spuse. Vreau să te privesc. Vreau să am o amintire nouă.

Era destul de aproape încât să îi simtă cuvintele pe piele, acolo unde era expusă și înflăcărată de dorință. Nici măcar nu era sigură că exista vreun sunet potrivit cu senzația, dar îl înțelese oricum.

Îi oferea orice atâta vreme cât nu se oprea.

Și nu se opri. Suflă o adiere lungă de aer acolo unde Sera îl dorea cel mai mult, o tachină, o ispiti și îi făcu promisiuni pe care știa că nu putea să le respecte.

Splendid.

Voia să o spulbere cu tentația. Să o pedepsească cu plăcerea așteptării.

Dar ea așteptase de ajuns.

Degetele alunecară din nou în părul lui; și le apăsă pe ceafa lui până când Malcolm ridică din nou privirea și o întâlni pe a ei. Universul îi oferise atâta putere asupra ei, dincolo de încăperea aceea. În afara momentului aceluia.

Dar aici erau egali.

Aici, ea se desfăta cu puterea pe care o avea.

– Și eu vreau, îi spuse ea.

Iar apoi ea se bucură de plăcere.

El i-o oferi, fără să șovăie, știind cum să o facă să se zbată și să țipe de plăcere, încet, apoi repede; îndoi degetele și limba până ce ea își pierdu toată puterea, iar el o sprijini cu mâinile și umerii lui puternici, adunând fiecare firicel de plăcere din ea.

Sera își veni în fire parcă după o veșnicie. După o clipă.

El simți momentul, se întoarse și își apăsă buzele pe interiorul catifelat al coapsei, zăbovind acolo până când ea îl împinse, își retrase piciorul și își coborî fustele, le netezi cu precizie, de parcă își îndemna inima să nu mai bată gata să îi sară din piept.

Îl îndemnă să se ridice. Detesta să îl vadă acolo, în genunchi, de parcă își ispășea pedeapsa.

De parcă o dorea.

De parcă ea era de dorit.

De parcă el era de dorit.

– Sera...

– Nu. Îl întrerupse brusc. Incapabilă să îl lase să termine. Îngrozită de ce-ar fi putut să îi spună. Nu, repetă ea. Mai tare. Mai clar. Nu, Malcolm. Asta nu schimbă nimic.

Capitolul 14

Întâlnire modernă cu ducele!

După ce îl înnebuni de dorință, soția lui îl evită o săptămână întreagă. Oh, participa la micul dejun, la prânz, la cină, își bea vinul și juca popice pe iarbă. Își îndeplinea sarcinile fără vreun semn de șovăială sau dezgust.

Chiar îi livra dosare cu regularitatea unui ceas – calitățile și pasiunile domnișoarelor subliniate cu o meticulozitate impresionantă. Într-adevăr, de îndată ce își obținea divorțul, Sera putea cu ușurință să își găsească o funcție de peținoare profesionistă.

Firește, nu avea să primească nici un divorț.

El nu avusese niciodată de gând să i-l ofere, dar acum nu se mai putea sub nici o formă. Nu după ce o atinsese din nou. De câte ori nu încercase să își reamintească exact sunetele pe care le scotea când atingea culmile plăcerii... Exact gustul ei. Exact felul în care se simțea pe buzele lui, senzația degetelor ei în părul lui, a corpului ei în brațele lui.

Toate rămâseseră la fel și, cumva, nimic nu mai era la fel. Era cu totul diferită.

„Asta nu schimbă nimic", îi spusese ea.

Avea dreptate. Nu schimba nimic.

El tot o dorea. Tot avea să o recucerească. Singura diferență era insistența cu care și-o dorea. La naiba, fusese la fel de răbdător ca Iov. Îi lăsase o săptămână ca să îl găsească din nou. Să îl caute din nou. Participase la mese, ducele perfect în capul mesei imense.

Își saluta frumos pretendentele – trebuiau să găsească replici mai bune – atunci când trecea pe lângă ele pe coridor.

De fiecare dată când plecase să o vâneze pe ea, fusese oprit pe drum de o grămadă de mame dezgustătoare, iar o dată hotărâse să plece să vâneze o pradă mai ușoară, alături de Lord Brunswisk, un bărbat care se descurca bine cu pușca, dar era cam prea voios când venea vorba despre împușcat lucruri.

În ultimele șapte zile, Haven încercase cât putuse de bine să dea nas în nas, din pură întâmplare, cu soția lui. Sau, mai curând, să se asigure că ea dădea nas în nas cu el.

Dar nu o făcuse.

Era de parcă ea avea ochi și urechi prin toată casa – și poate chiar avea, dat fiind că surorile ei nebune păreau să fie peste tot. Marchiza de Eversley se instalase în biblioteca lui, soția lui Landry nu se putea abține să nu îi spună meșterului grăjdar cum să își facă treaba, iar în acea dimineață, când Mal se îmbrăcase, găsise o cantitate nefirească de blană albă pe pantalonii lui de la afurisita de pisică a lui Sesily. Fără să îl mai pună la socoteală pe nemernicul de Calhoun, care îi prăduia pământurile ca un pirat și făcea plecăciuni la fiecare fustă ce-i ieșea în cale.

„Calhoun."

Chiar și la mese, Sera și Haven erau despărțiți, de obicei așezați la capetele opuse ale sufrageriei – o încăpere în care nu își mai amintea când intrase ultima dată –, iar ea dispărea imediat după cină.

Lui Mal îi era rușine să admită că își petrecuse trei nopți ascultând tăcerea de cealaltă parte a ușii dintre dormitoarele lor, înainte să renunțe și să îi întrebe pe slujitori despre activitățile de seară ale soției lui – de fapt, disperat să știe dacă și le petrecea cu Calhoun, care se făcea la fel de nevăzut ca soția lui în fiecare seară. Doar atunci i se spusese că domnul Calhoun părăsea reședința după cină și revenea a doua zi dimineață, înainte ca majoritatea celor din casă să își ceară ceaiul și pâinea prăjită.

Ceea ce însemna că Sera era singură noaptea.

În camera de lângă el.

Tăcerea ei îl înnebunea.

La naiba, îi lăsase spațiu; sigur avea să se întoarcă la el. Sigur avea să-l caute pentru – dacă pentru nimic altceva – plăcere. Se topise în brațele lui, în mod evident și rapid, cu o intensitate care îl adusese alături de ea. Care îl lăsase îngenuncheat când ea își îndreptase spatele și dăduse bir cu fugiții.

Și chiar dăduse bir cu fugiții.

Ieșise iute din încăperea aceea de parcă Lucifer însuși era pe urmele ei. Lașa!

Desigur, el nu alergase după ea.

Împotrivindu-se gândului, Haven se ridică de la masa de scris din biroul lui și se duse să își caute soția. De data asta, avea să o găsească. Și, de data asta, ea nu avea să fie în stare să îl evite.

Ea se afla în bucătărie, înconjurată de toate posibilele lui viitoare soții și de mamele lor, de parcă femeile nu erau musafire, ci mai curând turiste în Bath.

– Acum, le spunea ea. În calitate de stăpână la Highley și ducesă de Haven, se va aștepta de la voi să vă ocupați de mesele ducelui și ale invitaților lui.

Cum Seraphina Bevingstoke nu făcuse niciodată pe ducesa, Malcolm nu putu să își înăbușe mormăitul surprins provocat de cuvintele ei; în mod evident, sunetul se auzi mai tare decât se așteptase, căci atrase atenția întregii adunări de femei.

Chipul Seraphinei era de un calm desăvârșit, chiar dacă Mal observă felul în care ochii ei licăriră furioși.

– Excelență? Ai nevoie de ceva?

„Da. De tine."

– Nu, spuse el. Vă rog, continuați!

Urmă o pauză, și își dădu seama că Sera voia să se certe. Își arcui o sprânceană a invitație. Să se certe. Dacă asta putea să aibă de la ea, așa să fie.

Își strânse buzele enervată, iar el își dori să o sărute din nou. Sincer, voia să o sărute mereu, dar mai ales când era enervată.

Ea începu din nou:

– Ducelui îi plac vânatul, carnea de miel și cea de rață.

El chiar râse la auzul cuvintelor ei. Ce piesă ridicolă în care juca toată lumea!

Enervarea Seraphinei se transformă în furie, și ea se întoarse din nou spre el. Trebuia să rectifice. Voia să o sărute *mai ales* atunci când era furioasă. Atunci era cea mai frumoasă.

– Excelență, spuse ea, fără să își ascundă revolta din cuvinte. Din nou, te putem ajuta cu ceva?

– Nu, răspunse el și își încrucișă brațele la piept, sprijinindu-se de cadrul ușii. De fapt, scena mi se pare teribil de edificatoare.

– Ești surprins să afli că-ți place carnea de rață?

– Sunt surprins să aflu că știi că-mi place carnea de rață.

Ea își arcui sprâncenele.

– Greșesc?

– Nu, spuse el. Dar nu mi-ai pregătit niciodată în viața ta masa.

Știa că o întărâta. Dar, dacă așa putea să o aibă, avea să se conformeze.

Ea zâmbi.

– Cum suntem în proces de divorț, m-aș gândi că ai fi fericit că n-am încercat să te otrăvesc.

El clipi nedumerit. Fetele adunate în jurul ei chicotiră. Amuzament? Surpriză? Lui Mal nu îi păsa. Tot ce îi păsa era că Sera era mișcată. Destul de mișcată încât să îl provoace. Era o senzație cunoscută. Și bine-venită. Doamne, era bine-venită ca soarele primăvara în Anglia.

Când ea se apropie, inima lui Mal începu să bată cu putere; palmele îl mâncau să o ridice în brațe și să plece cu ea. Să găsească un pat și să o țină acolo până când accepta să o ia de la început. În schimb, își impuse să rămână neclintit, chiar atunci când ea se opri, la câțiva centimetri de el, și îi vorbi, suficient de tare ca să audă toată lumea:

– Să-ți spun peste ce feluri de mâncare aș presăra niște arsenic?

El ridică din sprâncene.

– Îți dai seama că, dacă mor acum, avem o cameră plină de martori.

– Ce păcat, căci îmi dau seama că trebuia să mă gândesc înainte la planul ăsta de acțiune. O văduvă primește o treime din avere, nu?

Doamne, adora felul în care se certau.

Ea continuă:

– Rață cu vișine. Legume gratinate în stil portughez. Cartofi noi cu sos de smântână. Aspic de miel făcut cu propria specie de mentă de la Highley.

Până în clipa aceea, nu se gândise niciodată că felurile lui preferate de mâncare puteau să fie folosite împotriva lui în bătălie.

– Varză de Bruxelles la grătar cu pere, smochine și falcă de porc. Anghinare în oțet. Nici vita, nici păsările de curte nu îi plac în mod deosebit. Excelenței Sale nu îi plac dulciurile, dar, dacă ar fi să aleagă un desert, ar fi zmeură cu frișcă. Ea își arcui o sprânceană. Mai ai ceva de adăugat, duce?

I se oferise o lecție de artă culinară. El își drese glasul.

– Îmi place sparanghelul foarte mult.

Ea își dădu seamă de minciună. Ura sparanghelul. Dar ea încuviință din cap și spuse:

– Cât de edificator! Îi *place* sparanghelul *foarte mult*. Să țineți minte *asta*, doamnelor. Haven observă că mai multe dintre mame își luau notițe, de parcă le dădea o lecție de anatomie, nu de planificare a mesei. Dacă ai terminat, Excelență, ne cam grăbim aici și ne distragi atenția.

Ea îi întoarse spatele, și, astfel, fu concediat.

La naiba! *Ele* îi distrăgeau atenția. Nu avea de gând să se însoare cu nici una dintre fetele astea, așa că Sera nu doar că le făcea să își piardă din timpul *lor* cu discuții despre mâncare, despre cum se aranja masa, cum se spălau fețele de masă și cum se făcea supa Highley, dar îl făcea și pe el să piardă din timpul *lui*. Timp pe care putea să și-l petreacă făcându-i curte. Acela era planul.

Chiar dacă părea să se aleagă praful de plan și trecuse doar o săptămână.

Evident, era un plan idiot.

Cu o plecăciune și o grațioasă urare de „zi bună" adresată femeilor prezente, se întoarse în biroul lui, simțindu-se insultător de înfrânt și pe deplin responsabil pentru asta.

Ignorând motanul cumnatei lui, care se apucase să doarmă pe biroul său, Malcolm încercă să se concentreze la moșia lui și reuși cât de cât, până când se auzi un ciocănit în ușă și cumnatele lui intrară, promițând să îi facă ziua și mai rea.

– Uite-l pe Brummell!

Sesily se năpusti înainte și ridică în brațe animalul nemulțumit de la locul lui și începu să îl mângâie cu stânjenitor de multă afecțiune. De îndată ce termină, puse pisica la loc pe birou, unde aceasta se apucă să se spele peste un teanc de documente ale moșiei.

În zadar se uită Mal încruntat la animal.

– Oh, pari să fii tare bosumflat. Nimeni nu o acuzase vreodată pe Sesily Talbot că se ascundea după deget.

El se lăsă pe spate în scaun.

– Ba chiar deloc.

– Hmm, spuse ea. Și totuși, cam așa pare, nu-i așa, Sophie?

Sophie, suprema lui pedeapsă, zâmbi larg și spuse:

– N-am de unde să știu, din moment ce e mereu tare bosumflat în preajma mea.

Haven căută o replică, dar tot ce reuși să spună fu:

– Nu sunt de acord cu cuvântul „bosumflat" pentru că mă face să par un copil capricios.

Sophie îi aruncă o privire care lăsă cu ușurință de înțeles că, pentru ea, el era doar un copil capricios. Haven se încruntă.

– Nu sunt bosumflat.

Ea își desfăcu larg brațele și flutură o hârtie de culoarea mătăsii.

– Departe de mine gândul de a spune altceva.

Încruntarea de pe chipul lui se adânci. Făcu un semn spre hârtie.

– Ce e asta?

Ea își privi mâna, iar trăsăturile i se îmblânziră deodată.

– O scrisoare de la soțul meu. I-o întinse. Pentru tine.

– De ce?

Ea se prefăcu a nu ști.

– Cine știe?

Haven oftă și primi scrisoarea, apoi se întinse după cuțitul de deschis de scrisori și înăuntru găsi următorul mesaj:

Haven,

La cum stau lucrurile, nu sunt deloc încântat că soția mea a decis să-și petreacă vara cu tine și cu surorile ei, nu cu mine, dar detest să mă cert cu ea având în vedere starea în care e, așa că primește ce își dorește.

Haven ridică privirea și o văzu pe Sophie, cu mâinile peste pântecul ei rotund și cu un zâmbet senin pe chip. Reveni asupra scrisorii.

Deci, îți zic așa, știind că noi doi nu prea ne înghițim. Dacă o superi, ai să răspunzi în fața mea. Și o să-mi facă o deosebită plăcere.

Și apoi, mai jos, în paranteză:

(Dacă îți superi propria soție, ai să răspunzi în fața surorilor ei, care sunt – în grup – cu mult mai fioroase decât aș putea să fiu eu vreodată.)

– Are un punct de vedere excelent.

Malcolm ridică privirea dinspre bilețel și o găsi pe Sesily lângă el, citind peste umărul lui. El trase hârtia înapoi.

– Ești foarte nepoliticoasă.

Ea zâmbi afectat.

– Oh, iar tu ai fost mereu așa o întruchipare a bunelor maniere? Ea se întoarse spre Sophie. King te iubește la nebunie.

Marchiza de Eversley ridică un umăr, parcă pentru a spune „Știu asta." Sesily dădu ochii peste cap și reveni spre Malcolm.

– Am fost trimise să-ți spunem că astăzi cina începe la opt.

El se uită la ceas. Avea destul timp să se bărbierească și să se îmbrace. Încuviință din cap.

– Mulțumesc.

Dădu să iasă din spatele biroului, conștient, tulburător de conștient, că era teribil de dornic să scape de acele femei. Nu pentru că îl speriau. Nicidecum.

Erau femei, pentru numele Domnului! Abia dacă ajunse în colțul biroului masiv din stejar, când Sophie scutură din cap.

– Totuși, nu pleci încă.

– Mai întâi, avem ceva să-ți spunem.

El își corectă părerea. Erau înfiorătoare.

– E clar c-ai pus la cale vreun plan imbecil.

Mal scutură din cap.

– Nu știu ce vrei să...

Sophie își flutură tăios o mână în aer.

– Nu ne irosi timpul, Haven!

El își arcui brusc sprâncenele.

– Și când te gândești că toată lumea spunea că ești cea mai liniștită.

Ea zâmbi larg.

– Ei bine, ai o pereche de cizme stricate care dovedesc contrariul, nu-i așa?

Avea, într-adevăr. De fapt, dacă stătea să se gândească bine, încă putea să își mai amintească rușinea pe care o resimțise când fusese trântit în fund de femeia aceea. Nu că ar fi avut de gând să i-o și spună.

– Oricum, continuă ea, ne întrebăm toate care e planul.

Nu avea de gând să le spună, dar părea că nici nu era necesar.

– Ne-am apucat să facem pariuri, îl anunță Sesily de parcă vorbea despre vreme. Ți-ar plăcea să auzi ce și cum?

El se sprijini de o latură a biroului și păru nepăsător.

– Neapărat.

– Seline crede că umbli din nou după banii tatei.

– N-am umblat după banii lui nici prima dată.

– Nu, spuse Sophie. Ai vrut să-l distrugi.

Nu era mândru de asta. Fusese orbit de furie, frustrare și trădare, crezând că ei nu îi păsase niciodată de el. Disperat ca ei să îi pese de el. Și îl țintise pe tatăl ei. L-ar fi sărăcit dacă nu ar fi fost Eversley, care se băgase și îl liniștise.

– De data asta, nu urmăresc nici una, nici alta.

Sophie nu păru convinsă, dar Sesily continuă:

– Seleste crede că ești spion.

Ce perspectivă neașteptată!

– Cu ce scop?

Sesily lăsă deoparte hârtia și își flutură mâna în aer.

– Ceva care are de-a face cu domnul Calhoun și cârciuma lor. N-are nici un sens.

Mai târziu, Mal avea să se gândească la remarca despre cârciumă. Avea să se gândească la acel „lor". Dar Sesily continuă să vorbească:

– Acum eu... Ea se opri. Poți să-mi zici că sunt o romantică, dar cred că încerci s-o câștigi înapoi.

Inima lui aproape se opri în loc la auzul cuvintelor ei. Își împietri trăsăturile, pe măsură ce cumnata lui sporovăi în continuare, din fericire, fără să își dea seama de efectul pe care îl avusese asupra lui.

– Ceea ce este o idee groaznică, știu. Adică, nu e nevoie să ai o minte strălucită ca să-ți dai seama că ea n-o să te primească niciodată înapoi.

Își rosti cuvintele atât de firesc, că Mal nu avu cum să nu simtă o durere ascuțită. Apoi spuse:

– Nici dacă m-am schimbat?

– Nu te-ai schimbat, sublinie Sophie.

– Se poate să mă fi schimbat, se trezi apărându-se ca un imbecil. Au trecut ani întregi.

– Timpul nu e relevant, insistă Sophie. Lupul își schimbă părul, dar năravul, ba.

El deschise gura ca să continue discuția, cumva incapabil să se oprească, când Sesily îl întrerupse:

– Merită să menționăm că Sophie crede că încerci să-ți duci mai departe răzbunarea.

Sophie încuviință din cap și făcu semn spre scrisoarea deschisă de pe birou.

– De aici și biletul lui King.

Malcolm se abținu să îi spună că soții amenințători erau cu atât mai puțin amenințători când își trimiteau amenințările prin poștă.

– Nu vreau să-mi duc mai departe răzbunarea.

– Totuși, fix asta ai spune dac-ai vrea să-ți duci mai departe răzbunarea, sublinie Sesily.

Nu era deloc de mirare că rămânea nemăritată. Era direct scoasă de la casa de nebuni. Haven o ignoră și se uită hotărât la Sophie.

– Nu fac asta.

Ea mijii ochii.

– Uiți c-am fost martoră la mânia ta, Haven. Am văzut ce-ai făcut. Am auzit ce-ai spus.

Toate, lucruri pentru care ar fi dat orice ca să le retragă.

– Am fost...

– Ai fost un măgar de zile mari.

El clipi. Sesily râse pe înfundate. Și apoi se văzu nevoit să-i acorde punctul.

– Da.

Sophie îl privi vreme îndelungată, apoi spuse:

– Simt c-ar trebui să-ți spun că te detest. Mai mult decât celelalte dintre noi.

El încuviință din cap. Toate surorile Seraphinei erau directe, dar Sophie era cea mai onestă dintre ele. Întotdeauna fusese. Și pe ea trebuia să o recucerească.

– Știi cum mi se spune acum, Sophie? După ultima noastră întâlnire?

Ea zâmbi afectat.

– Ducele Înmuiat. Sunt chiar mândru de asta.

Atunci, el își înclină capul, incapabil să uite cum îl azvârlise în fund în iazul cu pești. Incapabil să uite faptul că o meritase cu vârf și îndesat.

– Așa și trebuie. Este o poreclă de-a dreptul stânjenitoare. Iarăși lunga judecată. Și apoi: Știu ce faci. N-o să meargă.

Poate că nu. Dar merita să încerce.

– N-ar trebui să-ți faci griji în privința mea. Eu nu te detest mai mult decât o face Sera. Așa că, dacă Sesily are dreptate și încerci să-i faci din nou curte, o să cam ai nevoie de un car de noroc.

În după-amiaza aceea, la opt fără un sfert, ciocăni apăsat în ușa ce dădea spre dormitorul soției lui. Ea o deschise imediat, de parcă îl aștepta de partea cealaltă; o deschise larg și făcu un pas înapoi ca să îl lase să intre. Păstra distanța chiar și atunci când îi permitea cu ușurință să se uite la ea.

Pentru o clipă, lui i se tăie răsuflarea.

Era mai frumoasă decât fusese vreodată, îmbrăcată într-o rochie uluitoare, de culoarea ametistului, lipsită de mâneci bufante, volănașe și zorzoane care împodobeau fiecare rochie la modă în zilele acelea; în simplitatea ei, rochia era răvășitoare, căci îi urmărea formele de la decolteu până la talie, unde se revărsa în linii mărețe, fără urmă de cută.

Fusese dintotdeauna în stare să îți taie răsuflarea. Și acum situația nu era cu nimic diferită.

Ea alungă tăcerea pe care o adusese cu el.

– Văd că surorile mele ți-au transmis mesajul despre cină.

De ce nu i-l transmisese chiar ea?

Cuvintele surorii ei îi răsunară în minte: „Eu nu te detest mai mult decât o face Sera".

Lăsă deoparte gândul acela.

– Pe al tău și pe al lor.

Ea traversase deja încăperea, spre măsuța de toaletă, și ridică un dispozitiv pentru închiderea nasturilor. Atunci își dădu el seama că una dintre mănușile lungi, de culoarea ametistului, nu avea nasturii încheiați.

Sera își întinse brațul în lumină, dezvăluind o linie lungă de nasturi, pe care se apucă să îi încheie.

– Am auzit c-ai primit un mesaj de la King, spuse ea, aproape absentă. King era marchizul de Eversley, un bărbat a cărui superioritate exasperantă fusese insuflată în numele lui încă de la naștere.

Îl enerva la culme când o auzea că i se adresa, fără șovăială, cu numele de botez.

– Da. M-a amenințat că-mi vine de hac dacă îi fac vreun rău surorii tale.

Ea zâmbi la spusele lui, fără să ridice privirea dinspre mănușă.

– O iubește cu patimă.

Cuvintele răsunară încet, încărcate de o mulțumire caldă. Și își detestă cumnatul în clipa aceea. Îl detestă pentru că *el* voia mulțumirea aceea. El voia să i-o ofere.

Făcu un pas spre ea. Ea se încordă, iar el încremeni.

– N-ar trebui să ai o slujnică pentru asta?

– O am pe a lui Sesily. Nu mi-am adus una personală.

Era o ducesă. Toată casa era la cheremul ei.

– Nu trebuie să împarți slujnica; să știi că mai sunt jos vreo zece fete care...

– N-am nevoie, spuse ea și continuă să își încheie nasturii cu iscusință. Am devenit foarte abilă când vine vorba să mă îmbrac singură.

– Pentru scenă.

Ea încuviință din cap.

– Printre altele.

Nu îi plăcu referința la trecutul ei fără el. Nu îi plăcu faptul că își dori să pună zeci de întrebări, la care ea nu i-ar fi răspuns. Încercă ceva mai relaxat:

– Știi că surorile tale fac pariuri despre motivul pentru care te-am adus aici?

Ea își îndepărtă privirea de la îndeletnicirea ei.

– Credeam c-am venit aici ca să te însor, nu?

– Seleste crede că sunt spion.

Ea chicoti ușor, iar el se simți deodată mai înflăcărat decât se simțise în ani întregi.

– Seleste citește o grămadă de romane de aventuri.

– E cea mai bună teorie pusă la bătaie.

– Care sunt celelalte?

Deodată, subiectul păru o alegere neinspirată. Ea îi auzi șovăiala.

– Să ghicesc?

Poate că le înțelesese greșit.

– Neapărat.

– Lui Seline îi pasă foarte tare de tata, deci mă aștept să creadă că umbli după banii lui. Ceea ce, firește, nu faci.

– De unde știi?

– Pentru că n-ai umblat niciodată după banii lui; mereu ai fost bogat ca un rege. Umblai după mine, spuse ea grațios, de parcă vorbeau despre cu totul altceva, nu despre distrugerea familiei, pusă la cale de el. Sophie crede că ești josnic, așa că, probabil, crede că vrei să te răzbuni.

Haven detestă felul în care obrajii îi luară foc de stânjeneală. Și de rușine pentru felul în care ea o spusese, de parcă era un lucru perfect firesc la care să se gândească Sophie.

El își drese glasul, dar, înainte să poată vorbi, ea spuse:

– Bineînțeles, și ea se înșală.

– Chiar? întrebă el, cu vocea mai stridentă decât i-ar fi plăcut.

– Nu încerci să mă pedepsești. Știi că e imposibil. Atunci ea ridică privirea; ochii albaștri îi întâlniră pe ai lui. Nu poți să pedepsești pe cineva care n-are nimic de pierdut.

Cuvintele dureră. Duruseră când i le spusese în biroul lui de la parlament și dureau și acum. Doar că aici, el era mai aproape. Și mai atent. Și atunci își dădu seama. De adevăr. De minciună.

Avea ceva de pierdut.

Dar ce anume?

– Ai dreptate. Nu caut răzbunare.

Ea își întoarse privirea, de parcă știa că el putea să vadă înăuntrul ei și voia să se apere. El insistă:

– Ai vrea să știi ce crede Sesily?

Ea nu reuși să încheie nasturele.

– Nu.

O privi cum apucă mai ferm dispozitivul pentru încheiat nasturi. Încercă din nou. Rată din nou. El se apropie mai tare și o ajută. O întoarse cu fața spre el. Ea își retrase brusc brațul.

– N-am nevoie de ajutorul tău.

– Bineînțeles că nu, spuse el. N-ai avut niciodată nevoie de mine.

„Eu am avut întotdeauna nevoie de tine."

Lăsă deoparte ultimul gând. În schimb, îi întinse mâna.

– Suntem așteptați la cină. Nu că i-ar fi păsat. Ar fi rămas acolo, lângă ea, să îi respire aerul, pentru tot restul timpului dacă îl lăsa.

Ea răsuflă prea aspru și își așeză zgomotos brațul în mâna întinsă.

– Bine.

El mânui dispozitivul și ignoră enervarea din vocea ei.

– Sesily habar n-are ce înseamnă o căsnicie.

El credea că știa ceva. Termină de încheiat nasturii și își trecu un deget peste mătasea fină.

– Gata!

Nu îi dădu drumul, dar nici nu o ținu în strânsoarea lui. În schimb, se bucură de senzația pe care i-o provoca, de acea femeie pe care o căutase ani întregi. După care tânjise ani întregi.

„Te vreau înapoi."

Și dacă i-o spunea? Ce ar fi făcut ea?

Ea ridică ochii spre el, cu genele negre imposibil de lungi. Pentru o clipă, crezu că avea să spună ceva. Ceva important. Ceva care putea să schimbe totul. Dar nu spuse nimic. În schimb, își retrase mâna din

strânsoarea lui și spuse cel mai neinteresant lucru din câte putea să spună. Lucrul pe care tocmai îl zisese și el:

– Suntem așteptați la cină.

Nu spuneau niciodată lucrurile cu adevărat importante.

Coborau scara monumentală din centrul conacului când Sera vorbi din nou:

– E timpul să participi la procesul ăsta, Mal. Ai de făcut o alegere.

„Pe tine", îi spuse în gând. „Te aleg pe tine."

– Deci competiția începe cu adevărat astă-seară?

Ea încuviință din cap.

– Da.

– Cu ce? Scrimă? Lupte? Șarade pe viață și pe moarte?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet discret, iar el se simți foarte mândru de sine.

– Nimic atât de... exact.

– Fără focuri de armă? Ce păcat!

Ea chicoti.

– Începem cu mâncarea. Ea trebuie să fie în stare să se ocupe de casă.

Nu îi păsa de mâncare nici cât de o ceapă degerată, dar putea să se prefacă.

– Ah. De aici și rața.

Ajunseră în sala de mese.

– Știu că-ți place rața.

El îi aruncă o privire la auzul cuvintelor ei stăruitoare.

– Nu trebuia să spun ce-am spus.

– Mi-am petrecut luni întregi învățând ce-ți place. Înainte să ne fi căsătorit și după, chiar și atunci când nu eram bine-venită în casa ta.

El nu putu să își ia ochii de la ea, chiar dacă ea privea înainte și refuza să îi întâlnească privirea. Aveam intenția să-ți planific mesele. Să mă ocup de casa ta. Să-ți fiu...

Nu își termină fraza, dar Haven auzi cuvântul. „Soție."

Și auzi și verbul la trecut.

– De asemenea, știu că urăști sparanghelul, spuse ea, iar cuvintele fură încărcate de ceva care semăna foarte tare cu o victorie încrezută.

– Așa e, spuse el.

– Ai vrut pur și simplu să-mi subminezi autoritatea.

– M-ai tot evitat.

Nu că ar fi fost o scuză, dar era adevărul.

– N-ai spus niciodată că trebuia să interacționăm. El oftă, iar ea îi înțelese greșit enervarea. Știi, tu ți-ai făcut-o cu mâna ta, Haven. *Tu* ai decis că vrei o nevastă nouă. *Tu* ai decis că vrei s-o aleg eu. Procesul e în deplină desfășurare. Închipuie-ți! S-ar putea chiar s-o placi pe vreuna dintre ele.

Dar nu avea să o iubească pe vreuna dintre ele.

– Nu trebuie să-mi placă pentru a mă însura, spuse el, știind că părea o bestie.

– Ajută, nu crezi?

– N-am de unde să știu, răspunse el. Noi nu ne-am plăcut niciodată unul pe celălalt.

– Aiurea, spuse ea când se apropiară de sufragerie. Dacă nu ne-am fi plăcut atât de mult, poate că nu s-ar fi ales praful de tot. Înainte ca el să îi răspundă, ea continuă: Te-am pus lângă domnișoara Mary. Să fii amabil!

Apoi încuviință din cap spre lacheul care stătea de veghe la intrarea în sufragerie. Băiatul deschise ușa și dezvălui grupul pestriț al musafirilor, care se întoarseră cu toții ca să îi vadă venind pe duce și pe ducesă.

– Stai, îi spuse el, iar ea fu nevoită să se întoarcă, altfel risca să fie dur criticată pentru că îl ignora. Aveai și avantaje când erai duce. El își coborî vocea și spuse: De ce crezi că te-am adus aici?

Vorbiseră despre teoriile surorilor ei. Dar nu îi păsa decât de teoria ei.

Se uită la el vreme îndelungată, înainte să îi spună, cu o voce suficient de scăzută încât să audă doar el:

– Cred că sunt aici ca să fiu jucăria ta.

– Ce Dumnezeu vrea să însemne asta?

– Nu mă vrei, dar nici nu vrei ca altcineva să mă aibă. Niciodată n-ai vrut. Nu erau adevărate, dar cuvintele îl străpunseră cu sinceritatea lor brutală pentru că ea credea în ce spunea. Apoi adăugă: Nu vrei nimic, nici o frântură de viață alături de mine.

Cuvintele îl înfiorară, căci evocară amintiri uitate. O amintire pe care își dori să o înlăture imediat. La naiba cu cina și cu toată lumea!

– Sera...

Ea scutură din cap.

– Excelență... Am mai fost în poziția asta și înainte.

Se întorcea deja spre încăperea în care o grămadă de femei cu chipuri proaspete așteptau.

La o masă plină de sparanghel. El o privi pe soția lui, cu un zâmbet compătimitor pe buze.

Se înșela. El chiar o voia. Voia o viață cu ea.

Și, de data asta, nu se oprea până nu o obținea.

Capitolul 15

Tic-Tac Talbot triumfă!

Aprilie 1833
Reședința Haven, Mayfair

O auzi în clipa în care intră în casă.

Dacă era să fie sincer, o auzi în clipa în care trăsura se oprise pe stradă. Din clipa în care ieși din trăsură, ca o blestemată de regină. Nu putea să o vadă din biroul lui, dar putea să simtă cum schimba aerul în piațetă. Cum îl lua pe tot.

O auzi în bătaia ascuțită a inelului din metal de la ușă și, pentru o fracțiune de secundă, se gândi să îi spună lacheului să nu răspundă.

Dar în asta consta problema care existase dintotdeauna între el și Seraphina Talbot – mereu îi răspundea la chemare. Ca un blestemat de marinar unei sirene. Trecuseră trei zile de când fuseseră prinși și urma să mai treacă o săptămână înainte să fie uniți pentru totdeauna. Și lucrurile aveau doar să se înrăutățească după ce se căsătoreau.

– Unde e?

Întrebarea fu rostită cu un glas tunător. Frustrarea și mânia din cuvinte năvăliră asupra lui pe un val de emoții similare. Și nerăbdare. Și dorință.

Fu cuprins de rușine pentru ultima. N-ar fi trebuit să o dorească. Trebuia să își dorească să scape de ea. Trebuia să nu își dorească să o mai vadă vreodată. Trebuia să vrea să o pedepsească pentru ce făcuse – îl prinsese în cursa unui mariaj de fațadă, care nu era deloc

de fațadă, pentru că toată nobilimea și fiecare ziar de scandal din Anglia părea să știe care era adevărul.

– O să stau aici toată ziua până când *chiar* mă primește, așa că mai bine mă duc la el.

Haven se ridică atunci, spunându-și că se îndreaptă spre ușa de la biroul lui pentru că vrea să își apere slujitorul de mânia ei și nu pentru că era legat de ea ca un câine în lesă.

– D... doamnă, se bâlbâia lacheul dincolo. O să văd dacă ducele e acasă.

– Nu e nevoie, spuse ea.

– Doamnă! Nu puteți pur și simplu să...

Dar nimeni nu îi spusese vreodată, cu prea mulți sorți de izbândă, Seraphinei Talbot ce putea și ce nu putea să facă și sigur nu urma să accepte să primească ea instrucțiuni de la un lacheu, când nu le primea de la stăpânul lacheului.

– Oh, ba pot! Nu citești ziarele? Urmează să ne căsătorim!

Mânia se dezlănțui la auzul cuvintelor ei, și Mal își puse mâna pe mânerul ușii de la biroul lui, pregătindu-se să o gonească iute din reședința lui.

Deschise ușa când ea ajunse.

– Nu ne-am căsătorit încă, Lady Seraphina. Mai am o săptămână până să-mi folosesc aprobarea specială.

O sprânceană maronie se ridică într-o arcuire perfectă.

– Te asigur, sunt pe deplin conștientă de lațul care se strânge pe zi ce trece, Excelență.

Era rândul lui să fie surprins.

– Deci *eu* îți limitez libertatea *ție*?

– Așa fac bărbații cu femeile, nu? Îl izbi în piept cu ziarul. N-ai decât să mă pedepsești pe mine cât vrei. Asta e poziția în care mă aflu. Dar să le lași în pace pe surorile mele, ticălosule!

El luă ziarul.

– Cred că pe amândoi ne cam întristează faptul că, de fapt, nu sunt deloc ticălos. Dacă eram, nu ne mai regăseam într-o asemenea situație. Când ea nu răspunse, el se uită la ziar și știu imediat la ce se referea. Totuși, nu reuși să reziste la enervarea ei. Regele își petrece vacanța în Bath.

– Mi-ar plăcea mie să te arunc într-o baie, spuse ea și puse un deget pe ziar. Aici.

El citise povestea cu o zi în urmă. *Haven prins de femeia ieșită la vânătoare!* Enervarea se ațâță când reveni asupra articolului. Enervare și stânjeneală aprigă.

Ea nu aștepta ca el să își revină.

– Să-ți recit din memorie? „Bărbați!", ne avertizează editorii de la *News*, vădit îngrijorați. „Aveți grijă! Doamne de joasă speță stau la pândă prin toată Londra și tânjesc după generozitate!"

Mal se strâmbă la auzul cuvintelor. Ea își dădu seama de asta.

– Oh, nu-ți pasă de limbajul elaborat? Permite-mi să continui, pentru că devine din ce în ce mai rău! „Țineți seama de groaznica poveste a ducelui de Haven! Să nu cădeți pradă Glicinei nărăvașe și destrăbălate... oricât de mult v-ați dori! Acestea sunt genul de Fiice Periculoase, toate!"

El se uită la Sera.

– Ai vrea să nu fiu de acord?

Ea îl privi de parcă l-ar fi vrut mort.

– Nici măcar nu-mi cunoști surorile. Ridică vocea. Nici măcar n-ai venit vreodată la mine acasă pentru a încerca să le cunoști.

– Nu le cunosc, spuse el. Dar, cum numele meu e cel târât prin mocirlă și tu ești cea care îl târăște, nu sunt tentat să stau liniștit știindu-le în preajma bărbaților neînsurați.

– Oh, da. Sărmanii bărbați neînsurați, lipsiți de voință, flăcăi slabi de înger care n-au nici stăpânire de sine, nici minte. Atât de ușor marcați și ruinați de femei – cu atât mai puternice. Nu m-ar mira să aflu că suntem toate descendente ale vrăjitoarelor.

El își arcui o sprânceană. Ea continuă:

– Sărmanii, triștii bărbați atât de buni și de neprihăniți, care rătăcesc pur și simplu pe străzi, atât de ușor de impresionat și cu totul neputincioși. Cât de bine trebuie să fie apărați de înșelătoriile femeilor care nu vor decât să-i distrugă. Se opri. Asta e povestea noastră, nu? Tu, tragicul și eroicul Samson, iar eu, ispititoarea Dalila, care-ți fură puterea?

Malcolm mijii ochii.

– Tu să-mi spui. Dalila a luat bani și pământ.

– Eu n-am luat nimic de la tine.

– Nu, spuse el. Ai făcut ceva și mai rău. N-a existat nici urmă de hoție onorabilă în acțiunile tale. Ai ajuns la o înțelegere pentru prada de război.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Mă faci târfă?

– Cuvintele tale, Sera. Nu ale mele.

N-ar fi trebuit niciodată să spună așa ceva. Pentru o clipă, crezu că avea să-l plesnească. Ar fi acceptat asta. Poate chiar ar fi meritat-o. Dar ea nu o făcu. Își îndreptă spatele, umerii îi deveniră nemișcați și rigizi, iar pumnii i se încleștară. El rămase în așteptare, gata de lovitură. Știind că o merita și, cumva, incapabil să își ceară iertare pentru purtarea lui. Era prea mândru și prea supărat.

La fel ca ea.

– Într-o bună zi, o să trebuiască să mă asculți când vorbesc, Malcolm.

– Dar nu azi.

– Mi-am cerut iertare.

– Iartă-mă dacă trei zile nu sunt de ajuns ca să mă împac cu gândul că viitoarea mea soție mi-a întins o cursă pentru a se mărita cu mine.

Ea nu își feri privirea.

– Și tu ai fost acolo, Excelență.

– Da. Dar cu intenții diferite. El se întoarse, căci nu își mai dorea să aibă acea discuție. Nu voia să își reamintească. Făcu un semn spre ușă. Ești bine-venită să pleci.

– Nu trebuie să ne căsătorim. I-o spusese de zeci de ori în orele de după ce fuseseră descoperiți. Bineînțeles că trebuiau să se căsătorească. Eu am greșit, adăugă ea încet. N-ar fi trebuit niciodată să accept să...

– Oprește-te! Nu își dorea să mai audă confirmarea că îl prinsese într-o cursă. Nu voia să retrăiască momentul în care își dăduse seama de totul.

Ea nu se opri.

– Și dacă ți-aș spune că n-a fost o cursă? Nu la început? În nici una dintre zilele care au dus la deznodământul ăsta? Pentru că n-a fost o cursă, Malcolm.

Doamne, își dorea să o creadă.

– Totul a fost adevărat. Eu am fost eu, tu ai fost tu, și toată lumea a zis că nu se poate...

– *Oprește-te!* Nu mai putea să își țină mânia în frâu. Îți tot compui povestea frumoasă. *Nu-mi pasă.* El trase aer în piept și își impuse să se calmeze. Ai pus mâna pe ducele tău, așa cum mama a pus mâna pe tata, înaintea mea. Am crezut că erai interesată de mine, dar tu erai aici pentru titlu. Eu trebuia să-mi dau seama, și cu asta, basta!

Se așternu tăcerea, greoaie și neplăcută, pe măsură ce ea se gândi la următoarele cuvintele, iar el își dori să audă orice, numai nu o minciună. Nu credea că mai putea îndura încă o minciună. Nu de la acea femeie, care păruse atât de sinceră pentru atâta vreme.

În cele din urmă, ea vorbi, și în cuvintele ei se auzi ceva ce semăna cu groaza:

– M-am gândit la toate astea; dacă plec – dacă dispar, le ofer șansa surorilor mele să aibă un viitor scăpând de scandalul meu.

– Nu poți să le scutești de scandal, îi spuse el. E al lor așa cum al lor e și numele pe care-l porți. Sunt – pentru totdeauna – Fiicele Periculoase. Așa cum eu o să rămân pentru totdeauna Haven cel Prins în Plasă.

Ea înghiți în sec și își feri privirea.

– N-am vrut niciodată să iasă așa. M-am gândit pur și simplu c-o să ne găsească și o să ne căsătorim. Și că o să fim fericiți.

El nu putu să își înăbușe râsul sec la auzul vorbelor ei.

– Asta e ironic, nu? C-am fi fost fericiți.

Ea făcu ochii mari.

– Și de ce nu putem fi fericiți? Am făcut o greșeală! Te iube...

– Nu. Cuvântul, rece și plin de mânie, îi întrerupse cuvintele. „Slavă Cerului!" De câte ori nu își spusese că iubirea era ceva ce nu urma să aibă niciodată? Câtă vreme crezuse că nu exista cu adevărat? Și apoi o întâlnise pe Sera, și totul se schimbase. Totul și nimic. Traversă încăperea și își turnă ceva de băut la bufet. Să n-o mai spui niciodată. Nu mie. Nu încape loc de asta aici. Nu *mai* încape.

– Malcolm, spuse ea, încet și dureros de frumos, iar el refuză să se întoarcă spre ea, de teamă de ce avea să descopere.

Nu trebuia să se întoarcă. Putea să audă suferința, în ciuda tăcerii. Doamne, voia să creadă. Voia să o creadă.

Ea trase aer în piept și, scoase un pufnet discret, singurul semn că se putea să o fi supărat.

– Dacă mă lași să plec, o să ai... Ea se opri și se gândi la următoarele cuvinte. Când se apucă să vorbească din nou, el auzi adevărul: Eu aș vrea să-ți ofer și ție un viitor. Unul în care să existe fericire. Sigur nu-ți dorești o căsnicie care să ne pedepsească pe amândoi pentru totdeauna.

– Nu-ți dai seama? întrebă el. Eu sunt rezultatul unei asemenea căsnicii. Mi-am privit părinții pedepsindu-se unul pe celălalt ani în șir. Mama fiind vânătorul, iar tata, cel vânat. Și eu, premiul din joc, adăugă el, ignorând durerea care se înclește înăuntrul lui, în vreme

ce vorbea. Asta înseamnă căsnicia pentru mine. Și se pare că așa o să fie și căsnicia mea.

– Atunci, de ce alegi asta? întrebă ea, iar frustrarea și confuzia răsunară în cuvintele ei. De ce să nu-ți găsești alta?

Nu exista alta. Ea nu își dădea seama? Așa se încheia povestea: păcatele tatălui, proiectate asupra fiului.

– Toate căsniciile sunt nefericite, spuse el. Tu m-ai învățat asta.

Ea făcu ochii mari.

– Cum?

Nu avea nici un motiv să o mintă.

– Când te-am cunoscut pe tine, Sera, am sperat la ceva nou și diferit. Am sperat c-o să ne croim propriul drum prin căsnicie și că o să distrugem ce făcuseră ai mei. Am avut încredere c-o să mă ajuți să o fac – Dumnezeu știa că habar n-am cum să fac ca o căsnicie să fie fericită. Părinții mei nu suportau să fie în aceeași încăpere unul cu altul.

– Mal, spuse ea încet, iar el urî compasiunea din cuvintele ei. Mila din ele. Nu voia bunătatea ei. Voia să își amintească trădarea ei. Era mai ușor așa. Apoi ea spuse: Nu-mi doresc asta pentru copiii mei.

Și, deodată, nu mai păru deloc ușor.

– N-o să fie copii.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Poftim?

Copiii nu mai intrau în calcul. Încă din după-amiaza aceea de la Highley, când ea îl prinsese în cursă. Nu era interesat să aducă pe lume un copil care să cunoască viața pe care o trăise el.

– Am veri. Pot să ia ei titlul.

– Nu-ți dorești un moștenitor?

Atunci, el se uită la ea, îi întâlni ochii albaștri mari și sinceri. De câte ori se pierduse în ochii aceia, în ultimele luni? De câte ori crezuse ce văzuse în ei?

– Nu. Nu mă interesează un copil care e doar un pion pe tabla de șah a părinților lui.

Ea rămase mult timp tăcută și își drese glasul, câtă vreme își căută cuvintele.

– Ăsta e felul tău de-a mă pedepsi?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Vrei copii?

– Firește. Fac parte din viață.

Haven își imagină copiii ei – o grămadă de copii cu bucle castanii și ochi albaștri strălucitori, siluete lungi și zâmbete largi. Ar face copii frumoși. *Împreună ar face copii frumoși.*

Doar că nu aveau să îi facă.

El se întoarse și se îndreptă spre fereastra care dădea spre dealurile moșiei.

– Nu-mi doresc nimic dintr-o asemenea viață.

În urmă cu trei luni, ar fi fost adevărat. În urmă cu trei zile, ar fi fost o minciună.

Nu știa ce era azi.

– Cu mine, precizează ea. Nu vrei nici un fel de viață *cu mine*.

– Nu.

Cuvântul păru o minciună. Și-o dorea. Avusese de gând să se însoare cu ea – cu acea femeie plină de viață, nostimă și frumoasă, care părea să știe mai multe despre bucurie, iubire și familie decât știuse el vreodată. Și apoi își dădu seama că ea nu era reală, cum nu era real nici ce fusese între ei.

– Atunci, de ce nu mă lași să plec?

„Pentru că tot te vreau."

– Pentru că asta e situația în care ne regăsim.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată – suficient pentru ca el să se gândească să întoarcă privirea spre ea, chiar dacă își refuza o asemenea plăcere. O asemenea durere. Iată lupta în care se înfruntau.

– Ce vrei? Vrei să cad în genunchi? Să te implor să mă eliberezi?

El chiar se întoarse la cuvintele ei.

– Ai face asta?

Uluirea din ochii ei, azurii și uluitori, îl distruse. O spusese ca pe o exagerare. Iar acum, ideea rămase suspendată între ei.

– De asta ar fi nevoie ca să-mi câștig libertatea? Ca să câștig libertatea surorilor mele?

– Dacă ar fi? Ai implora?

Haven se detestă pentru întrebarea pusă. Și apoi o detestă pe ea când spuse:

– Da.

Ar fi făcut orice ca să scape de el. Și nu putea să o condamne.

– Ieși, îi spuse el și se întoarse din nou spre fereastră.

– Aș putea să plec. Aș putea să fug.

Ea aproape își scuipă cuvintele.

El flutură o dată mâna spre ușă.

– Neapărat.

Totuși, ea nu putea să fugă, nu fără să își distrugă surorile, și o știa prea bine. Și el o știa. Sera fusese dintotdeauna cea mărinimoasă. Chiar și în minciună.

Fustele ei foșniră pe covor, și, pentru o clipă, Haven își imagină că ea chiar îngenunche. Că îl ruga, ca o slugă pe un rege. În schimb, ea vorbi de lângă ușă:

– Să nu-ți închipui vreodată că nu-mi dau seama de ceea ce faci, spuse ea. O faci pe câinele grădinarului. Nu mă vrei. Dar nici nu vrei să mă aibă altcineva.

El nu răspunse, detestând vina care creștea în el la auzul cuvintelor.

– Mă pedepsești. Și o faci exemplar.

Avea dreptate. Era ori una, ori alta. Poate ambele. Dra era atât de orbit de trădare și de furie, că nu putea să spună exact despre care era vorba. Tot ce știa era că nu o lăsa să plece.

Chiar dacă astfel devenea un om de cea mai joasă speță.

Totuși, ea păru să își dea seama, căci trase adânc aer în piept și își îndreptă spatele. În cele din urmă, își apăsă un deget în pieptul lui, puternic precum oțelul. Așa cum era ea întotdeauna.

– Foarte bine. Mie fă-mi ce trebuie, Malcolm. Învinovățește-mă pentru trădarea mea și pentru rămășițele frânte ale promisiunilor pe care ni le-am făcut.

– Te învinovățesc, spuse el și se îndepărtă de ea. Fii sigură!

Ea veni după el. Nu voia să îl lase să se ascundă.

– Însă învinovățește-mă *pe mine*. *Ele* n-au nimic de-a face cu asta. Și mă aștept să îndrepți lucrurile.

Era o cerere imposibilă. De îndată ce ziarele de scandal își băgau nasul într-o poveste, rămâneau acolo până epuizau subiectul. Ea știa asta. Ea și surorile ei fuseseră numite Soioasele Surori sau Soioasele S de când tatăl lor, baronul cărbunelui, venise de la Newcastle însoțit de cinci frumuseți.

– Poate trebuia să te gândești la asta înainte, Sera.

Cuvintele fură o greșeală.

Ea se întoarse spre el, iar Haven observă furia de pe chipul ei.

– *Înainte?* Înainte de ce? Înainte să ajungi tu pe balcon în noaptea aia? Înainte să insiști să dansez? Înainte să mă săruți? Înainte să trimiți o trăsură după mine, care să mă aducă la casa ta de la țară? Pentru că, din câte-mi amintesc, eram doi pe podeaua din biroul tău, duce. Nu doar Dalila, cu sabia ei păcătoasă.

Și furia lui se aprinse, împreună cu vina, frustrarea și – la naiba – dorința. Și se apropie de ea, trăgând-o aproape.

– Tu ai fost Dalila, mârâi el. Dalila, Salomeea și Diana... blestemata de zeiță a vânătorii. El se opri. Și eu am fost boul orb și gras.

– Ce prostie, i-o întoarse ea și îi întâlni neînfricată privirea. Crezi că nu-mi amintesc? Cum mi-ai desfăcut rochia? Cum mi-ai ridicat fustele? Cine a implorat atunci, duce? Ea râse, iar sunetul trezi înăuntrul lui un fior de durere. Îmi doresc să pot să șterg ce-a fost. Ce greșeală am făcut!

El o trase mai aproape, iar ea se lăsă pe spate, peste brațul lui. Buzele lui zăboviră pe pielea ei, iubind căldura, parfumul și senzația atingerii ei, chiar dacă se detesta fiindcă era atât de atras de ea. Pentru că o dorea cu atâta disperare. Pentru că nu era în stare să renunțe la ea. Așa cum o detesta pe ea pentru că voia să plece.

– Spui c-ai făcut o greșeală.

Sera abia își rosti cuvintele, iar el își închipui că vedea pulsul vibrând sub ele.

– Cea mai mare dintre ele.

– Spune-mi exact care a fost greșeala. Cursa pe care mi-ai întins-o a fost greșeala ta? Sau faptul c-ai fost prinsă când mi-ai întins-o? Ai face-o din nou dacă ai fi sigură că n-aș afla niciodată de planul tău? Dacă n-aș afla cum l-ai pus la cale? Și cum m-ai ademenit în mrejele tale?

Privirea ei se ațintì iute asupra lui, iar el zări durerea din ochii ei înainte de mărturisire.

– Bineînțeles c-aș face-o.

Pentru tot restul vieții lui, avea să se întrebe de ce o sărutase atunci, de ce îi strivise gura sub a lui până ce rămăseseră amândoi fără suflare. Până când ea își înfășurase brațele în jurul gâtului lui și începuse să îi răspundă la fiecare atingere, la fiecare geamăt, la fiecare mângâiere. Și avea să se întrebe de ce răspunsese la sărutul lui în loc să îl respingă și să plece pentru totdeauna. Poate că în pasiune ajungeau să vadă adevărul – că se potriveau perfect în putere și dorință. Poate pentru că, în momentele acelea, exista o fărâmă de speranță că puteau să se mai regăsească o dată, după ce le trecea furia și găseau ceva care să o înlocuiască.

Sau poate pentru că o iubea, și ea îl iubea pe el.

Capitolul 16

Popice? Sau ținte de curtare?

– Hai, Emily, azvârle!

– Hei! N-o grăbi! Ia-o încetișor, Lady E! Azvârle cum trebuie!

– Oh, pentru numele Domnului, jucăm popice, nu facem operații, Em!

– Bine! Lady Emily își regăsi cuvintele, iar Sera nu putu să nu zâmbească. Arunc.

– O azvârli, o corectă Seline, apoi adăugă iute, când toată lumea se uită la ea: Ce? Așa se spune. Adăugă pe șoptite: Nu e vina mea că sunt măritată cu un sportiv.

Sera se abținu să îi spună că popicele pe iarbă nu erau chiar un *sport*, și cu atât mai puțin când jucau opt femei în grădinile unui conac din Essex.

Urale izbucniră când Emily azvârli bila albă la vreo zece metri, necesari ca să se înceapă următoarea rundă de popice, moment marcat de o hărmălaie lătrată de la baseții marchizei de Bumble și de afirmația lui Sesily:

– Bravo! Ce aruncare bună ai reușit, Emily!

Lady Emily se îmbujoră și își înclină capul, stingherită de lauda primită.

– Mulțumesc, spuse ea încet. Chiar e o aruncare bună, nu-i așa?

– Nimănui nu-i place o doamnă care are prea multă încredere în ea, Emily, strigă mama ei din locul în care erau adunate femeile în vârstă, sub niște copaci falnici din apropiere, unde își făceau vânt cu evantaiele, urmărind jocul cu o concentrare frustrată. N-o să-i atragi niciodată atenția ducelui dacă o să creadă că ești plină de tine.

Emily rămase cu gura căscată.

– Da, mamă.

– Dacă o să-l mai *vedem* vreodată pe duce, vrei să spui, zise doamna Mayhew înainte să strige: Umerii în spate, Mary. Ar putea să apară în orice moment.

Sera nu credea că Malcolm avea să se apropie de locul în care jucau popice, dar evită să o spună. Apoi se întoarse dinspre mame, cu un zâmbet luminos pentru Lady Emily.

– Cred c-a fost o aruncare grozavă.

– Azvârlire, spuse din nou Seline și continuă, după bombănelile ce urmară: Sunt de acord. De asemenea, să nu-i dai niciodată ascultare mamei tale, Emily. Bărbaților cumsecade le place o femeie care-și cunoaște propria valoare. Ea se opri, apoi spuse: Deși îți garantez că n-am văzut vreun semn că Haven ar fi un bărbat cumsecade.

Sera oftă.

– E un bărbat cumsecade.

– Eu aș cere o dovadă înainte să mă mărit cu el, fetelor, spuse Sophie de la locul ei, aflat lângă un morman de bile albastre.

Chiar că surorile ei erau periculoase. Dacă nu încetau cu comentariile lor meschine, se prea putea ca Sera să rămână fără divorț, lucru care zădărnicea totul.

Și nu avea de gând, nici în ruptul capului, să își petreacă săptămâni întregi la Highley, cu amintirile lui în fiecare colțișor, pentru o încercare zadarnică.

– E un bărbat cumsecade, spuse ea și le aruncă surorilor ei o privire încruntată. Trebuie să mă credeți pe cuvânt.

– Nu c-aș vrea să mă opun, dar nu l-ai părăsit? interveni Lady Lilith.

– Lilith! urlă contesa de Shropshire. Gata!

– Tu ai spus că trebuie să-mi dau silința să înțeleg omul, sublinie Lilith.

– Nu așa! protestă mama ei. Fii mai subtilă!

Lilith zâmbi larg spre Sera.

– Subtilitatea n-a fost niciodată punctul meu forte.

– Nu-ți face griji, Lady Lilith, nici ducesa nu e foarte subtilă, zise Caleb, părând odihnit și proaspăt îmbăiat. Ridică dintr-o sprânceană spre Sera. La urma urmei, aproape c-a distrus parlamentul acum câteva săptămâni.

Sera îi aruncă o privire tăioasă și încercă din răsputeri să schimbe subiectul.

– Domnule Calhoun! Ce frumos din partea ta să ni te alături! Știu că-ți plac jocurile în aer liber.

– Îmi plac lucrurile puțin mai primejdioase de atât.

– N-ai jucat popice pe iarbă cu Soioasele Surori, spuse voioasă Sophie.

– Corect. El se uită la câmpul aflat dinaintea lor. Excelentă aruncare. Îi făcu cu ochiul lui Lady Emily, care se înroși imediat.

– Emily! strigă din nou contesa de Brunswick, iar fiica ei cu fața roșie ca racul se alătură echipei din care făcea parte.

– Încetează, spuse Sera, apropiindu-se de prietenul ei. O să le gonești pe toate.

Mândria de bărbat a lui Caleb era evidentă.

– Dacă ai impresia că fata aia vrea să fugă de mine, începi să nu le mai înțelegi pe tinerele domnișoare, la vârsta ta înaintată.

– Ba pardon, spuse ea. Tocmai am împlinit douăzeci și nouă de ani.

– Ești practic cu un picior în groapă, îi răspunse el.

Ea pufni enervată.

– Ce se mai întâmplă pe la cârciuma mea?

El își arcui o sprânceană.

– Cârciuma *mea* e bine. A fost reparată. Spectacolele sunt acceptabile. El fusese la Londra în fiecare noapte ca să se ocupe de treburile cârciumii, ca să se asigure că artiștii erau în siguranță și băuturile din plin.

Ea încuviință din cap.

– Dar?

El lăsă capul într-o parte.

– Dar, fără Vrabie[1], e doar o crâșmă.

Ea fu cuprinsă de un fior de regret. Îi era dor de locul acela, de mirosul de lemn proaspăt lucrat și de lichior, de fumul lumânărilor și al tutunului, de sunetul muzicii – cea mai bună din Londra, era convinsă.

Dar, mai ales, îi era dor de cum era ea acolo. De felul în care se pierdea în muzică și devenea ea însăși. Vrabia. Liberă.

– Cum merge divorțul tău?

– Ar fi util dacă și-ar petrece timpul cu fetele.

– Poate că nu le vrea pe fete.

– El le-a ales.

– Poate că le-a ales doar pentru că nu credea că o să te întorci.

Ea se încruntă.

– O să mă întorc de îndată ce-și alege o nevastă.

Caleb mormăi ceva, iar ei nu îi plăcu insinuarea impregnată în acel sunet.

[1] Aluzie la faptul că Sera cânta în cârciuma ce purta numele de Vrabia Cântătoare (n.red.)

– Poftim?

El se răsuci pe călcâie, cu degetele prinse la cingătoarea pantalonilor.

– Nimic. Doar că nu sunt deloc convins că te întorci dacă nu poți să-ți înfrunți ducele.

Ea mîji ochii și șopti furioasă:

– Ce vrea să însemne asta?

– Crezi că nu știu ce se întâmplă de fiecare dată când rămâneți singuri? întrebă prietenul ei, cu o nepăsare desăvârșită, de parcă vorbeau despre vreme.

– De fapt, cred că habar n-ai.

– Vrăbiuțo, ducele te-a cucerit din prima clipă în care v-ați cunoscut. Și tu l-ai cucerit pe el. Și nici anii de despărțire, nici divorțul n-o să schimbe felul în care se uită la tine. Sau felul în care tu te uiți la el.

– Nu știi ce vorbești, spuse ea, apoi se întoarse și bătu din palme, îndreptându-se spre locul în care bilele albe stăteau liniștite în iarba verde și luxuriantă. Care echipă începe?

„Felul în care se uită la tine."

Nu se uita la ea. Nu o voia. Nu o voise niciodată. Iar dacă ea nu se uita la el era pentru că abia dacă îl zărise de când ajunsese acolo. Nu pentru că nu își dorea să îl vadă privind-o.

Cum se uita la ea?

Nu. Prostii! Caleb habar n-avea de povestea asta.

Din fericire, puteai întotdeauna să te bazezi pe Sesily ca să distragă atenția.

– Cum noi *am câștigat ultima rundă*... Ea se opri triumfătoare – cuvintele fură însoțite de un cor de urale dinspre surorile Seraphinei, glume răutăcioase de la cele patru candidate la poziția de ducesă și lătratul baseților aflați pe margine. Noi începem! Pregătiți-vă să fiți *nimicite!*

Mai multe dintre mame protestară vehement la replica obraznică a lui Sesily, dar, cum înțeleseseră că să se plângă de prezența surorilor Talbot nu făcea decât să provoace enervarea Seraphinei și să accentueze necuviința surorilor, nu mai scoaseră o vorbă.

Sera își închipui că nu ajuta nici faptul că fiicele lor păreau să le placă pe Surorile Soioase. Lady Lilith și Lady Felicity Faircloth – nimeni nu părea în stare să se refere la ea altfel decât folosind tot numele – păreau nu doar să le placă. Păreau să fie influențate de ele. Sesily se aplecă să ridice un popic albastru și greu, iar Lady Lilith strigă:

– În ceea ce mă privește, eu sunt deja nimicită de rochia ta, Lady Sesily.

Sesily se ridică și își undui un șold în rochia despre care unii ar fi zis că era prea strâmtă și pe care doamnele mai în vârstă chiar o considerau așa.

– Cu bucurie o să te prezint croitoresei mele, Lady Lilith!

– Poate pentru trusoul de nuntă! o tachină Sophie.

– Hei, hei, spuse Sesily, după ce se potoliră râsetele. Toată lumea știe că Haven are o slăbiciune pentru femeile care știu să-și folosească bine corpul... la popice.

– E adevărat? întrebă domnișoara Mary, cu îngrijorare.

– Foarte, spuse Sesily. Întreab-o pe Sera! Știe totul despre interesul lui pentru... corpurile cerești.

Cele șapte femei râseră cu o varietate care mergea de la râs pe înfundate la hohote zgomotoase. Caleb înrăutăți situația când își atinse pălăria înspre Sesily și îi spuse:

– Am dreptate. Chiar că ești o pacoste.

Sesily îi făcu cu ochiul.

– De cea mai bună factură, Americanule.

El râse din inimă, iar Sera nu putu să nu i se alăture, uitând, pentru o clipă, de adevăratul motiv al reuniunii lor acolo.

Până când doamna Mayhew îl reaminti tuturor, când își închise brusc evantaiul și își lovi coapsa cu el.

– Serios acum! E mai mult decât inacceptabil!

Sesily privi cu ochii mari și nevinovați spre doamna mai în vârstă.

– Nu știu la ce credeți că mă refer, doamnă Mayhew. Lui Haven îi plac popicele. Se uită la Sera. Nu-i așa?

– Chiar foarte mult, spuse ea, mai degrabă mândră de capacitatea de a-și controla expresia. Sesily Talbot nu doar că se ridica la așteptările pe care le avea lumea de la surorile Talbot, ci chiar le întrecea. Și Sera o adorase mereu pentru asta.

Poate că reușeau să îmbătrânească împreună, partenere în frăția lor funestă.

– Și cum rămâne treaba cu faptul că e o cochetă necuviincioasă? insistă doamna Mayhew cu o indignare stridentă.

– Nu văd de ce ar împiedica lucrul ăsta un joc de popice, spuse Sera și ridică din umeri.

– Excelent! zise Sesily. S-a decis! Dacă o să câștig eu, îl iau pe American.

– Și dacă o să câștige altcineva? întrebă Caleb amuzat. Nu că nu mă aștept să nu le faci praf, Lady Sesily.

Sesily zâmbi cu toată gura.

– Bineînțeles că nu, viitorul meu soț. Nu știu... dacă o să câștige altcineva, poate să-l ia pe Haven. Nu de asta au venit toate aici?

Surorile Seraphinei izbucniră în râs, la fel și Lady Lilith și Lady Felicity Faircloth, în vreme ce doamna Mayhew și sărmana ei fiică arătau de parcă li se făcuse brusc rău. Lady Emily nu răspunse în nici un fel. Sera tocmai decise să intervină și să oprească sceneta surorii ei când Sesily își aținti privirea undeva peste umărul Seraphinei și zâmbi larg.

– Nu crezi că e o idee nemaipomenită, Excelență?

– Cu siguranță ar ușura teribil lucrurile. Se opri în spatele ei, și Sera nu mai simți decât căldura lui. Bună ziua, doamnelor.

Toate pretendentele se adânciră în reverențe, iar Haven adăugă:

– Simt că trebuie să-mi prezint scuzele pentru că m-am cam ținut departe de când ați venit. O moșie ca aceasta are nevoie de un pic mai multă atenție când mă întorc de la oraș.

Era o minciună frumoasă. Cel mai bun administrator din Anglia lucra pentru Haven – un domn în vârstă, cu o pricepere extraordinară și, practic, stăpân peste pământurile lui. Lui Haven nu îi păsa decât de arhitectură. Sera nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de mândru ca el atunci când vorbea despre încăperile remarcabile din conac, despre casa ducesei văduve, despre construcția stranie care se înalță pe pajiștea dinspre est.

– În orice caz, mi-ar plăcea să petrec puține clipe bucolice alături de voi. Popice pe iarbă sună minunat. Era aproape de ea – mult prea aproape, dat fiind că vorbea cu un grup de vreo douăsprezece femei. Și apoi se întoarse spre ea, iar întrebarea pe care o puse îi alunecă pe piele ca o mângâiere. Ducesa joacă?

Buzele lui Sesily se arcuiră.

– Ți-ar plăcea să joace?

„Sesily crede că te vreau înapoi."

Nici vorbă. Ea se îndepărtă de Haven, își ocupă locul în spatele bilei pe care o aruncase Lady Emily, făcând ce îi stătea în putință să pretindă că el nu era acolo, arătând netulburat și perfect.

– Nu joc, spuse ea. Eu sunt arbitru.

El încuviință din cap și se prefăcu a se uita spre pajiște.

– Și echipele? întrebă el, tare ca să îl audă toată lumea, iar Sera nu putu să nu se întoarcă spre el.

Părea... foarte mulțumit. De parcă încercase să găsească ceva ca să își ocupe timpul, iar popicele pe iarbă păreau o opțiune perfect firească.

Se simți cuprinsă de suspiciune și de panică.

Ce se întâmpla?

Seline interveni ca să răspundă.

– Nemăritatele contra măritatelor. Și Sesily.

Sesily oftă afectată.

– Eterna domnișoară de onoare. Se uită la Caleb. Mireasă de american?

Caleb râse tare și apăsat, iar doamna Mayhew începu să protesteze din nou de pe margine. Haven îi ignoră intervenția; în schimb, își aranjă mâneca și se uită la echipele în cauză, care ar fi părut oricărui trecător extraordinar de incorect alcătuite.

Pe partea stângă a terenului de joc se aflau patru domnișoare proaspete și frumoase, îmbrăcate în culori pastelate, fiecare cu un fel de amestec de speranță, încântare și groază în ochi, fiecare mai dornică decât cealaltă să îl impresioneze pe ducele de Haven și să pună mâna pe o partidă aristocratică așa cum se cuvenea.

Pe dreapta, se afla exact opusul lor. În fiecare mod posibil. Surorile Talbot nu purtaseră niciodată în viața lor culori pastelate – nu urmăreau moda, ci mai curând o inventau după gustul lor. Purtau culori deschise și frumoase, care păreau surprinse din grădinile de vară din apropiere, părul le era aranjat în coafuri elaborate – credeau mai degrabă într-o sinceritate nesăbuită decât într-o politețe liniștită – și, împreună, aveau grația și diplomația unei trăsuri trase de cai nărăvași, lucru subliniat când Sesily strigă:

– Hei! Haven! Eu m-aș da la o parte dacă aș fi în locul tău – înainte ca ținta mea jalnică să îți trimită o bilă fix în fluierul piciorului.

– Să fie în cinstea accidentelor fericite! strigă Sophie de la masa din apropiere, unde fuseseră aduse mâncarea și limonada.

– Chiar mă detestă, spuse încet Haven.

– Da, chiar că da, răspunse Sera și fu surprinsă de ghiontul de durere pe care i-l trezi acel gând.

– Mai moare cineva de foame? întrebă Sophie.

– Nu mâncăm, Sophie, mormăi Sesily. Ne jucăm.

– Să nu credeți că obsesia asta cu mâncatul e de la sarcină, le spuse Seline pretendentelor. Lui Sophie i-a fost foame în fiecare moment din viața ei.

– E adevărat! adăugă Sophie și mușcă dintr-o tartă. Nu se supără nimeni dacă încep, nu?

Mamele de pe margine părură incapabile să decidă dacă erau mai ofensate de referirea lui Seleste la starea în care era Sophie sau de dorința lui Sophie de a începe să mănânce fără să primească încuviințarea ducelui și a ducesei, lucru care doar îi aminti Seraphinei cât de mult își iubea surorile.

– O să încerc să fiu un gentleman și o să te însoțesc, interveni Caleb. La urma urmei, sunt un flăcău în plină dezvoltare.

– Excelent! răspunse Sophie. Cum se prea poate să aștept *un* flăcău, ne potrivim de minune.

Mamele șușotiră în spatele evantaielor, pe măsură ce marchiza de Eversley mai făcu o dată dovada reputației ei de femeie care avea o înclinație pentru neobrăzare.

Haven se uită la Sophie vreme îndelungată.

– Poți s-o câștigi de partea ta?

– Pe Sophie? Sera se uită la el șocată. Ce-ți pasă?

Ceva licări în ochii lui, ceva care semăna izbitor cu adevărul.

– Pe tine poate să te câștige cineva de partea lui?

Începu să îi bată inima cu putere.

O făcea din nou, încerca să o cucerească, deși chiar nu o își propusese asta. Încerca să o păstreze, când, de fapt, nu voia să o aibă. Când ea nu își dorea să fie păstrată. Mai fusese și înainte proprietatea lui. Și atunci povestea nu se terminase bine pentru nici unul din ei.

Îi întâlni privirea.

– Nu. Cuvântul zdrobi deschiderea din ochii lui, iar ea ignoră dezamăgirea care o cuprinse și spuse cu voce tare, pentru ca toată lumea să o audă: Eu nu mi-aș face cine știe ce griji, duce. Sesily stă cam prost la jocul ăsta. Puțin probabil să te lovească.

– Nu intenționat, cel puțin! sublinie Seleste de la locul ei de pe pajiște.

Haven ridică dintr-o sprânceană.

– Acum nu mai știu unde să mă duc.

Sesily răspunse fără șovăială:

– Aș putea oricând să *încerc* să te lovesc, Haven. Dacă te face să te simți mai bine.

Sera zâmbi compătimitor și se uită la el.

– Desigur, tu decizi cărei echipe i te alături, din moment ce ești stăpânul câmpului de joc.

Flutură o mână spre grămada de bile.

– Aruncă bila, Sesily, spuse el.

Sesily încuviință o dată din cap și făcu întocmai. Bila se rostogoli pe pajiște și se opri, foarte frumos, lângă bila albă. Câteva aplauze veniră dinspre pretendentele lui Haven, dar surorile Talbot nu fură nicidecum atât de politicoase.

– Oh! rosti Seleste pe nerăsuflate.

Seline adaugă iute:

– Doamne sfinte! Aproape a lovit-o!

– Ai mai exersat?

Sophie îi aruncă lui Sesily o privire neîncrezătoare.

– Nu! jubilă Sesily. Dar afurisită să fiu dacă nu sunt un talent înnăscut la jocul ăsta!

Mamele se agitară din nou indignate, reacție care se accentuă când Sesily adaugă:

– V-am spus c-am făcut bine să pariem pe noi. Clar mă pricep.

– Oh, clar, spuse Sophie sec, iar Sera izbucni în râs.

Și atunci doamna Mayhew spuse:

– Scuzați-mă, ați spus cumva *pariat*? Sigur nu faceți pariuri pe rezultatele unor fete inocente la popice pe iarbă, nu?

– Sigur nu v-ați închipuit că n-o să facem tot ce se poate ca să fie mai interesant jocul de popice al unor fete inocente, nu, doamnă Mayhew? În plus, o să fiți tare bucuroasă de rezultate, în cazul în care fiica dumneavoastră o să se apropie de bila albă.

Haven deveni imediat bănuitor.

– Ce câștigă?

Sera ridică un umăr, apoi îl coborî.

– Nu, spuse el, și, deodată, se simți de parcă se aflau singuri în grădină. Fără ridicat din umeri. Ce câștigă?

– Ei bine, dacă o să câștige surorile, cea care se apropie cel mai tare de bila albă se întoarce la Londra, spuse Sera.

– N-o să se simtă singură? Mai bine le trimiți pe toate cu ea. Când ea se încruntă, el adăugă: Și dacă o să câștige pretendentele?

– O excursie privată.

– Cu cine?

– Cu tine, firește.

– Oh.

Doamna Mayhew vorbi în numele tuturor mamelor și, după expresia de pe chipul lui, și pentru el. Sera se gândi că putea să se bucure și mai mult de șocul lui. Coborî vocea.

– Vrei o nevastă, Excelență. Așa faci rost de una.

El o privi multă vreme, apoi îi spuse:

– Ești îmbrăcată în culoarea lavandei.

Schimbarea de subiect o tulbură.

– Da. Își rosti cuvânt mai curând ca o întrebare, de parcă nu avea ochi și nu știa culorile.

– Ieri a fost culoarea ametistului. Cu o zi înainte, un cenușiu ca iarba-neagră iarna.

Ea încremeni.

– Îmi place violetul.

El scutură din cap, cu ochii întunecați de secrete. Sera o știa, pentru că și ai ei erau la fel.

– Nu, nu cred.

Sera nu voia să vorbească despre asta. Nu atunci. Nu câtă vreme stăteau acolo și adunătura aia de femei venite de la Londra se uitau la ei.

Nu voia să vorbească despre asta. Niciodată. Și îl detestă pentru că îi observase hainele. Nuanțe de violet și cenușiu. Culorile doliului.

Malcolm nu mai spuse nimic. Se întoarse spre fetele din celălalt capăt al terenului de joc, iar Sera avu impresia că exact așa arătau bărbații când pășeau pe câmpul de luptă.

– Atunci, cred c-ar trebui să rămân aici ca să mă asigur că ești neutră.

Ea se sili să zâmbească.

– Ți-e teamă că măsluiesc concursul ca să-mi păstrez surorile?

El coborî vocea.

– Mi-e teamă că măsluiești concursul ca să scapi de mine.

Ea încremeni. Nu acela era și scopul?

Fusese prea îngăduitoare cu el și cu fetele. Trebuia să își găsească o nevastă. Una dintre femeile acelea avea să o înlocuiască. Și Sera urma să-și obțină libertatea. Urma să dețină cârciuma și viitorul ei, apoi avea să plece departe de locul acela, de bărbatul acela și de toate amintirile pe care le aveau. Se uită la el.

– Haven, spuse ea. Trebuie să...

El o întrerupse când se întoarse dinspre ea.

– Doamnă Mayhew. Văd că v-a supărat ceva de ați ieșit la lumina soarelui.

– De fapt, chiar da, spuse enervată femeia. Excelență! Trebuie să mă împotrivesc! Aceste – făcu un semn spre surorile Seraphinei – *femei*... bănuiesc că poți să le zici așa... sunt o influență groaznică.

Ați fost practic de nevăzut pentru aproape două săptămâni și – sincer – toată povestea asta pare o pierdere teribilă de timp.

– Mamă.

Mary își făcu intrarea în scenă, strigând de la locul ei, de lângă celelalte femei nemăritate.

– Cred c-ar trebui să arunc, spuse Lady Lilith.

Își ridică bila, în vreme ce doamna Mayhew insistă:

– Soțul meu e foarte influent, și Mary e foarte curtată. Am refuzat nenumărate invitații la alte petreceri cu alți bărbați buni de însurătoare, care – trebuie să recunoașteți – sunt cu mult mai buni de însurătoare, având în vedere situația *dumneavoastră*.

Sera fu nevoită să admită că doamna Mayhew era o mamă extraordinară. Știa prea bine ce taur voia pentru fiica ei și nu era dispusă să stea pe margine când putea să îl prindă de coarne.

Îi era greu să nu vadă asemănările femeii acesteia cu propria ei mamă.

Și, între acele asemănări, urme a ceea ce putea să fie ori un mare succes, ori un eșec răsunător.

– Doamnă Mayhew, spuse Haven. Cred că poate...

– Mamă, te rog!

Mary traversa deja câmpul de joc.

Doamna Mayhew nici nu voia să audă.

– Sunt tentată să cred că nu v-ar fi greu să vă faceți ceva timp ca să vă plimbați cu fiica mea, ca să o cunoașteți dincolo de zestrea ei imensă!

Femeia era impresionantă. Iar Sera ar fi mințit dacă ar fi spus că nu îi plăcea la nebunie să îl vadă pe Haven vânat în acest fel.

– Ai înnebunit?

Mary cea tăcută nu mai era deloc tăcută. Într-adevăr, părea că așchia nu sărea departe de impresionantul trunchi.

Haven era prins la cotitură. Și, din instinct, încercă să contracareze orice stânjeneală pe care doamna Mayhew putea să i-o provoace fiicei ei.

– Te asigur, domnișoară Mayhew, că zestrea ta n-are nici o însemnătate.

Mary nu îi acordă prea multă atenție lui Haven.

– Mamă! Nu poți să te dezlănțui așa asupra ducelui și să speri c-o să se încheie căsnicia pe care o vrei pentru mine!

– Nu e doar o căsnicie pe care o vreau *eu* pentru tine, draga mea, ci o căsnicie pe care o vrei *și tu* pentru tine!

Celelalte mame se opriră; nu mai pretindeau că își fac vânt cu evantaiul sau că nu se uită. Cele trei doamne din rândurile nobilimii priveau cu ochii mari și cu gura întredeschisă. Cât despre Caleb, el îl hrănea pe unul dintre câini cu o bucată de friptură de gâscă.

– Hei! La o parte! strigă Sesily. Aruncă Lilith!

– Azvârle! interveni Seline.

– Doamnelor, pot să vă sugerez să discutăm despre asta în casă? întrebă Sera, încercând să liniștească apele. Sau măcar departe de publicul adunat aici?

Sera auzi exclamația lui Sophie, „Oh, nu", în paralel cu „Atenție!", rostită de Seline, și se întoarse chiar la timp ca să vadă bila care se îndrepta spre ei. Ea se dădu iute la o parte, dar doamna Mayhew nu avu același noroc. Bila o lovi în picior și ricoșă spre bila albă, chiar când doamna începu să urle de durere, și mai că ateriză în capul lui Haven.

– Îmi pare *atât* de rău! strică Lady Lilith din capătul câmpului de joc.

– Aiurea! A fost o lovitură extraordinară! Uite cât de aproape ai ajuns!

– A lovit o femeie, Seline, sublinie Sophie.

– Oh, nu e ca și cum n-ar fi meritat-o. Mi-aș dori să putem să lovim fiecare femeie care se poartă așa groaznic. Lady Lilith, se poate ca serviciile tale să fie de închiriat?

Haven se înecă... Sera se uită la el.

– *Râzi*?

El scutură din cap și tuși. Prea evident. Râdea.

Sera se îndreptă spre femeia care șontâcăia, evident afectată de durere și de stânjeneală.

– Oh, Doamne, spuse ea, incapabilă să își înăbușe râsul surprins când dădu să o ajute. Doamnă Mayhew, sunteți...

Femeia se ridică brusc.

– Oh, taci din gură, o întrerupse ea tăios. Tu ești aia scandaloasă aici. Trebuia să ne dăm seama că o să ne bagi în aceeași oală și pe noi. Trebuia să rămâi în America și să-ți lași amărâtul de bărbat cu viitorul lui. Alături de o femeie decentă. Una cu grație, onoare și *fidelitate*.

Tăcerea se așternu după ultimul cuvânt – un atac tăios și înfuriat –, iar Sera nu reuși să își înăbușe dorința de a se uita la Malcolm, întrebându-se dacă și el simțea aceeași rușine ca ea. Detestând

ce dezlănțuise asupra tuturor. Asupra surorilor ei, asupra fetelor, asupra lui – mai ales asupra lui, dintre toți.

Doar că nu zări rușine în ochii lui, nici măcar o urmă din râsul de mai devreme. Era furie. Protecție. Loialitate.

Pentru ea.

Și, înainte să apuce să se întărească în fața *ei*, înainte să se abțină să o simtă, plăcere, mândrie și ceva mult mai terifiant se dezlănțuiră înăuntrul Seraphinei.

Amintirea lui Malcolm, bărbatul pe care îl iubise.

Dar, înainte ca el să își exprime furia, vorbi domnișoara Mary, propria ei mânie cu totul descătușată:

– Mi-ar plăcea să-ți dai seama c-ai distrus totul, mamă, spuse ea, ridicând vocea și îndreptând un deget spre mama ei. Eram dispusă să joc jocul tău prostesc, să vin aici și să mă bat pentru titlul bărbatului ăstuia pentru c-am făcut mereu ce-ați crezut tu și tata că trebuie să fac. Dar femeile astea sunt diferite, interesante și curajoase, așa că și eu cred c-ar trebui să fiu la fel. Nu mă mărit cu ducele – deși nu cred că eram în atenția lui, din moment ce n-aș înțelege nici în ruptul capului de ce un bărbat ca el s-ar lega la cap cu o soacră ca tine. Eu plec acasă. Să mă mărit cu Gerald.

Sera făcu ochii mari.

– Cine e Gerald? întrebă Felicity Faircloth.

– Felicity! Nu ne băgăm în problemele personale ale altora! zise marchiza de Bumble, găsindu-și glasul matern.

– Să știi că n-am înțeles niciodată regula asta, îi spuse Lady Lilith prietenei ei. Adică, problemele astea personale sunt teribil de publice, nu-i așa?

Mary le ignoră pe celelalte fete și se întoarse spre Sera.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin. Am un iubit acasă. Gerald. E minunat.

Sera nu putu să își rețină zâmbetul. Fata avea așa o *voce*... Era remarcabilă.

– Îmi închipui că e dacă ți-a câștigat inima.

– E *avocat*! urlă doamna Mayhew.

– Așa era și tata înainte să ajungă în parlament! sublinie Mary.

Doamna Mayhew începu să se facă neagră de supărare.

– Dar acum... ai putea să ai un duce!

– Dar nu vreau un duce! Apoi îi zâmbi lui Malcolm. Iertare, Excelență!

Mal scutură din cap.

– Nici o problemă.

– Sunt sigură că n-o să înțelegi, dar nu-mi pasă că ești duce. Și nu-mi pasă că el e avocat. L-aș alege orice ar fi.

Privirea lui Malcolm se ațintì dincolo de Mary, spre Sera.

– Prinzător de șobolani.

Seraphinei i se tăie răsuflarea.

Mary zâmbi.

– Înțelegi.

– Da, chiar da, spuse el și continuă să se uite la Sera, părând să înțeleagă cât de mult se lupta cu ecourile trecutului lor. Când, în cele din urmă, reveni cu privirea spre Mary, îi spuse: Îmi pare rău că n-am apucat să vorbim mai mult.

Tânăra zâmbi.

– Oricum, cred că nu m-ai fi plăcut.

– Aici te înșeli, domnișoară Mayhew. O să urmăresc ziarele ca să găsesc anunțul de nuntă. Și, pentru că o iei pe mama ta de pe moșia mea, o să-i trimit lui Gerald un cadou foarte generos ca să vă sărbătoriți nunta.

Mary își plecă adânc capul ca să își ascundă zâmbetul și făcu o reverență scurtă.

– Pare o înțelegere extraordinară. Cu scuzele de rigoare, Excelență.

Seraphinei nu îi scăpă faptul că „Excelență" nu fusese rostit către Haven, ci către ea.

– N-ai de ce să-ți ceri iertare, spuse Sera, dornică să uite adevărul din cuvintele doamnei Mayhew. Să dea uitării întreaga întâmplare.

– Ba există toate motivele din lume, spuse Haven, iar furia rece îi adânci vocea de tenor pe care Sera o cunoștea prea bine. Zări teama care se desenă pe chipul doamnei Mayhew. Nimeni nu vorbește cu soția mea cum ați vorbit dumneavoastră, doamnă Mayhew. O să părăsiți imediat conacul și n-o să vă mai întoarceți niciodată. Luați aminte, n-o să mai fiți niciodată bine-venită sub acoperișul familiei Haven. Femeia se făcu străvezie, în vreme ce el încheie: A fost o vreme când mi-aș fi propus să vă distrug. M-aș fi luptat pentru răzbunare. Ar trebui să urcați în trăsură și să îi mulțumiți Domnului c-a trecut timpul și că mi se pare foarte plăcută compania fiicei dumneavoastră.

Femeia dădu să deschidă gura ca să vorbească – poate ca să se apere, dar Malcolm ridică o mână și spuse:

– Nu. N-ați respectat-o pe ducesa mea. Afară din casa mea!

Și apoi le întoarse spatele femeilor și le concedie scurt. Pentru că știa cum era să fii concediat cu răceală, Sera înțelegea cât de tare durea, mai bine ca oricare dintre ele.

Mai ales când ducele se întoarse spre celălalt grup și spuse:

– Lady Lilith, trebuie să recunosc că tehnica aruncării tale a fost absolut remarcabilă.

Lilith zâmbi și răspunse:

– Mi-aș dori să-mi asum meritul, Excelență. A fost doar un mare noroc.

Era o minciună; toată lumea își dăduse seama că Lilith se luptase pentru prietena ei. Lilith era o partidă bună. Urma să fie norocoasă să îl aibă pe Haven.

Adică, Haven urma să fie norocos să o aibă pe ea.

Și totuși, ecoul cuvintele lui o copleși pe Sera. „Ducesa mea."

Firește, se referise la soția lui cu cel mai vag și vast termen. Nu se referea la Sera. De câte ori nu spusese clar că nu o voia? De câte ori nu spusese ea că nu îl voia?

Și nu îl voise. Nu de îndată ce încetase să îl vrea.

Nu de îndată ce plecase.

Își petrecuse aproape trei ani fără să îl vrea. Cu mândrie, fără să îl vrea. Cu mândrie, plănuind un viitor din care el nu făcea parte. Iar acum... cu câteva cuvinte – cuvinte precum „ducesa mea" și „prinzător de șobolani" –, îi amintea de visurile avute demult. De așteptări, extraordinar de exagerate.

Femeile nu câștigau iubirea și fericirea.

Cel puțin, nu Sera. Premiile acelea nu erau la îndemâna ei. Atât de inaccesibile, încât se concentrase asupra altora, scopuri mult mai ușor de atins. Precum libertatea. Și banii. Și un viitor.

Lăsa iubirea în seama celorlalți.

De parcă ar fi vorbit cu voce tare, Malcolm acționă în consecință.

– Lady Lilith, s-ar spune că aproape meriți să câștigi premiul pentru că ai reușit într-o asemenea misiune valoroasă. Nu c-aș fi vreun fel de premiu, după cum sunt convins că marchiza poate confirma.

Sophie zâmbi afectat.

– Cu plăcere, duce.

Lilith se adânci într-o reverență.

– Sunt sigură că nu e adevărat, Excelență.

În clipa aceea, Sera o detestă pe frumoasa tânără. O detestă pentru încrederea ei, pentru hotărâre și pentru afurisitul de talent pe care îl avea la popicele pe iarbă. Și îl detestă pe Haven pentru cum

se concentră asupra ei, pentru felul în care îi zâmbi cu amabilitate aristocratică, de parcă nu i-ar fi plăcut nimic mai mult pe lume decât să o laude pe Lady Lilith Ballard fiindcă aproape îi rupsese glezna unei bătrâne îngrozitoare care o meritase cu vârf și îndesat. Nu conta că însăși Sera își dorise să o ridice triumfătoare pe Lilith pe umeri când se întâmplase asta.

Dar, mai presus de toate, Sera se detestă pe sine pentru că îi păsa dacă Malcolm o plăcea pe Lilith în vreun fel.

Caleb își drese glasul și atrase atenția Seraphinei. O privi prelung, înainte să le mai dea o bucată de gâscă câinilor care așteptau, și ridică trufaș dintr-o sprânceană într-un moment de fanfaronadă masculină, parcă pentru a-i spune „Văd ce se întâmplă".

La naiba, se înșela. Nu se întâmpla nimic. Sera venise acolo pentru divorț și avea să îl obțină. Era pe cale să își șteargă trecutul. Și să își scrie viitorul.

O viață pe care Malcolm nu i-o putea oferi.

O viață pe care trebuia să și-o construiască singură.

Capitolul 17

Șiretlicurile femeilor continuă! Bărbați, aveți grijă!

– O iubești pe sora mea?

Caleb Calhoun se întoarse dinspre locul în care verifica ultimul troliu care cupla trăsura de cei patru cai, care, în câteva minute, aveau să îl ducă spre Covent Garden. Sesily Talbot se sprijini de trăsură, cu brațele încrucișate la piept – un piept încadrat minunat de rochia aurie uluitoare care strălucea ca focul în lumina apusului.

Probabil rochia era gândită intenționat mai joasă și mai strâmtă, dar Sesily Talbot nu părea genul de femeie căreia să îi pese de ce se credea. Și, sincer, chiar nu conta, căci nu focul din materialul rochiei o făcea periculoasă pe fată, ci mai degrabă focul din ochii ei.

Nu, *periculoasă* nu era cuvântul potrivit pentru Sesily. *Periculoasă* părea un cuvânt prea blând. Era cu desăvârșire nimicitoare. Și asta era problema, căci lui Caleb îi plăcuse dintotdeauna ideea de a fi nimicit. Și să fie nimicit de sora celei mai dragi prietene nu era o opțiune viabilă.

Ignorând fiorul de plăcere care îl cuprinse la vederea ei, își întoarse atenția spre cal, care făcea nazuri cu hamul perfect fixat.

– Lady Sesily, pot să-ți fiu de ajutor?

– Nu-mi răspunzi pentru că ai impresia c-o să te judec? N-o s-o fac. Oamenii au iubit-o dintotdeauna pe Sera. Este atât de ușor de iubit. Negreșit cea mai frumoasă dintre Fiicele Periculoase.

La drept vorbind, Caleb nu era deloc sigur.

– Te întreb doar pentru că, dacă o iubești, ai o problemă.

Avea perfectă dreptate. În mod evident, Haven o dorea pe Sera cu o intensitate nemaivăzută de Caleb. Când erau aproape unul de celălalt, ducele era incapabil să își îndrepte atenția spre altcineva decât soția lui. Iar Sera – ei bine, nu încetase niciodată să-și iubească ducele, oricât era de groaznic trecutul lor și de imposibil viitorul lor.

Iar Caleb se pricepea de minune la tot ce însemna un trecut groaznic și un viitor imposibil.

Avea unul și vorbea de un altul.

– Bineînțeles că o iubesc, spuse el. Dar nu în felul în care crezi tu. N-am nici un interes să o seduc.

– Atunci, iubești pe altcineva?

Aparent, nimeni nu o învățase pe Sesily Talbot diplomația.

– Nu văd de ce ar fi asta treaba ta.

– Ah, deci ăsta e un „da".

– Dragostea e o treabă zadarnică. Nu e nevoie decât să arunci o privire la Sera și la ducele ei ca să-ți dai seama.

Ea păru să nu îl audă.

– E neîmpărtășită?

Enervarea se dezlănțui înăuntrul lui. Caleb se întoarse să îi întâlnească privirea, calmă, directă și... Dumnezeule, avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse în viața lui, albaștri cu un inel negru splendid în jurul lor. Atât de frumoși, încât să se simtă nevoit să își reamintească sieși de ce parte stătea loialitatea lui și să spună cu voce tare:

– Sora ta e cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. El se opri. Ceea ce înseamnă că nu mă interesează nici să te seduc pe tine.

Își dori ca spusele lui să doară, atât cât să o îndepărteze de el, dar nu păru să aibă efectul dorit. Păru să treacă pe lângă ea. Ba chiar zâmbi.

– Nu cred că ți-am cerut să mă seduci, domnule Calhoun.

El era un taur, iar ea era un steag roșu uluitor. Nu reuși nicidecum să nu se apropie de ea.

– Ba bineînțeles că da, spuse el. Mi-o ceri de fiecare dată când te uiți la mine.

– Confunzi flirtul cu dorința, domnule.

– Nu-ți confund flirtul îndrăzneț cu nimic din ce nu e, Sesily Talbot.

Ea își înălță bărbia, dezvăluind încă un centimetru de piele. Ispitindu-l cu el.

– Și ce e? O diversiune?

El așteptă o secundă câtă vreme o privi pe fata aceea, care nu se confruntase niciodată în viață cu un bărbat adevărat.

– O aparență înșelătoare.

O șocă. Ea încrucișă brațele la piept și coborî din trăsură, tulburată de el. Tulburată de abilitatea lui de a vedea adevărul.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Vreau să spun că flirtezi, Sesily, și o faci și foarte bine. Cei mai mulți oameni nu-și dau seama de cine ești atunci când n-o faci pe grozava.

– Și tu da?

– Eu da, spuse el. Eu îmi dau seama.

Ea clipi. Râse, destul de îndrăzneț pentru ca un bărbat mai slab de înger să nu îi audă agitația.

– Ce recunoști, Caleb Calhoun? Că nu vreau să fac un compromis?

– Că nu vrei să riști.

Ea mîji ochii.

– Nu știi prea multe despre mine dacă ai impresia că nu risc. N-am făcut decât să risc de la prima mea ieșire în societate. De secole, sunt un scandal ambulant.

– Nici gând! Ești un scandal doar pentru că ei nu-și dau seama că ești cea mai puțin scandaloasă din grup.

Ea ridică din sprâncene.

– Să nu-i spui niciodată unei surori Talbot că nu e scandaloasă, domnule. Riști să o jignești.

El zâmbi.

– Mi-am petrecut trei ani cu Seraphina, scumpo. Știu adevărul. Îți porți hainele frumoase și ești iute la vorbă, dar, când tragi linie, vrei un singur lucru. Și nu e vorba despre ceea ce vrei să mă faci să cred că e.

Buzele ei se strânseră într-o linie subțire.

– Fac asta când un bărbat îmi vorbește despre mine. E peste măsură de antrenant.

– Sunt american, milady. Nu mă-nnebuni cu vorbele tale mari.

Ochii ei scânteiară cu amuzament.

– Atunci, să-ți spun ce cred despre tine, Calhoun? Nu-ți fie teamă. O să folosesc vorbe simple, ca să înțelegi.

„Nu."

Nu voia să îi spună nimic. Deja merseseră prea departe cu toată povestea. Sera l-ar omorî dacă ar atinge-o vreodată. Ar arde The Singing Sparrow din temelii numai ca să îl împiedice. Și, după aceea, și-ar închiria o corabie care să o ducă la Boston și ar face la fel cu fiecare dintre proprietățile lui.

Problema era că părea să merite efortul.

Se lăsă atât de tare atras de ideea că merita riscul de a pierde totul pentru o clipă cu Sesily Talbot, că uită să o oprească din vorbit.

– Cred că ești aici cu sora mea – aș adăuga, la țară, unde e al naibii de plictisitor, ceea ce știi deja, pentru că fugi la Londra în fiecare noapte ca să inspiri aerul ăla extraordinar al aventurii – pentru că Sera te face să te simți în siguranță.

Inima lui începu să bată cu putere.

– Să fiu cu sora ta presupune să stau mereu sub amenințarea că o să capăt un pumn în nas de la cumnatul tău.

– Poate o fi adevărat, spuse Sesily. Dar mai bine să iei nenumărați pumni în față decât să simți ceva cu adevărat periculos.

Gata, se săturase de ea.

– Și tu ești expertă în asta?

– În evitarea emoțiilor? Cam sunt.

El nu știu ce să spună.

– Și știu și cum e să te trezești și să descoperi că viitorul a fost stabilit.

– Te rog, o luă el în râs. Ești o copilă.

– Am douăzeci și șapte de ani. Sunt de nemăritat din mai multe motive, cel mai nesemnificativ dintre ele fiind scandalul și cel mai rău fiind tragica mea înaintare în vârstă.

Dacă asta nu era o aiureală englezească, el nu știa ce era. Sesily Talbot nu ar fi putut să facă un pas pe o stradă din Boston fără ca vreo șase bărbați să nu îi facă ochi dulci. Simplul gând îl făcu să ia foc.

Gata, era sătul de povestea asta!

– Foarte bine. A fost amuzant, Sesily, dar...

– Tu și Sera faceți o pereche pe cinste. Amândoi sunteți îngroziți de ce-ar ieși dacă chiar v-ați da silința să faceți ceva.

El se încruntă.

– Nu știi nimic despre mine.

Ea își arcui o sprânceană.

– Știu că ești un laș, Americanule!

Îl ispitea, o știa. O știa, și totuși voia să își arate valoarea. Voia să facă mai mult de atât. Voia să o vâre în trăsură și să îi arate cam cât de puțin laș era.

În schimb, deschise portiera și își aruncă valiza în trăsură. Doar ca să se vadă atacat de un proiectil alb.

– Ce Dumne... Sări înapoi, aparent fără ca bestia îmblănită să își dea seama că îi cedase trăsura, căci se agăță de haina lui cu un mieunat fioros.

Clipă în care își dădu seama că Sesily râdea. Iar râsul ei răsuna ca însuși păcatul. Până în clipa aceea, Caleb nu își imaginase vreodată că era posibil să fii atacat de o pisică și, în același timp, să te faci tare ca piatra.

Dar, în mod evident, Sesily Talbot era genul de femeie care dădea lecții unui bărbat. Inclusiv despre cât de mult putea să se înfurie.

Apucă pisica chiar când aceasta începu să se cațăre pe el ca pe un trunchi de copac, iar Sesily rosti deodată pe nerăsuflate:

– Nu! Nu-i face rău!

Și atunci, se apropie atât cât să îl atingă. Și apoi îl *atinse*. Dacă puteai să zici că îndepărtarea ghearelor era o atingere. Ceea ce se văzu nevoit Caleb să creadă, din moment ce mișcările delicate și exclamațiile blânde pe care i le oferea micii bestii îl făcură să își dorească să se agațe cu ghearele de ceva.

Trebuia să scape de ea.

Lucru greu de făcut, căci avea o pisică prinsă de el.

În cele din urmă, ea luă animalul în brațe și, peste gelozia resimțită pe afurisita creatură, Caleb auzi zâmbetul din vocea ei.

– Te place.

El îi întâlni privirea.

„Mie îmi place de tine."

Ei bine, sigur nu avea să îi spună *așa ceva*. Așa că se mulțumi cu un:

– Hmm. Și ce căuta în trăsura mea?

Ea ridică un umăr, apoi îl coborî și își arcui amuzată buzele.

– La vârsta mea înaintată, mai uit uneori pe unde-mi pun lucrurile.

Femeia era o pacoste. Genul de pacoste pentru care nu avea nici timp, nici înclinație.

– Deci ăsta a fost planul tău? Să-ți asmuți pisica asupra mea și să speri să iasă ce-i mai bun din asta?

Ea clipi, cu ochii mari și albaștri care îl făcură să își dorească să o sărute fără să se mai gândească la consecințe. Totuși, tocmai aceea era problema. Că sigur existau consecințe.

– Merge?

– Nu. „Prea multe consecințe." Își puse valiza în trăsură și închise portiera. Fată bătrână sau nu, Lady Sesily, tu vrei iubire. Și am destulă experiență cât să nu mă apropii de așa ceva. Cu sau fără pisica ta de atac.

Se așteptă ca ea să nege, dar se părea că Sesily Talbot nu făcea nimic din cele așteptate, cu atât mai puțin când venea vorba despre nimicit bărbați.

– Știi, Caleb, îi spuse ea încet, și numele lui răsună ca o armă deosebită pe buzele ei. Dacă te-ai hotărî să mă seduci...

El se întoarse cu spatele, incapabil să rămână nemișcat câtă vreme îi vorbi, de parcă vorbele gravară imagini pe trupul lui – imagini la care știa că nu trebuia să se gândească și cărora nu putea să le reziste. Ea își termină fraza cu un râs atotcunoscător.

– Ei bine, îți dai seama la fel de bine ca mine.

Se întoarse de parcă se afla sub influența unei vrăji, doar ca să descopere că ea se sprijini din nou insolent de trăsura lui. Distrugând-o pentru totdeauna, după câte se părea. Pentru că nu avea să mai fie niciodată în stare să se uite la acea ușă fără să se gândească la clipa în care Sesily Talbot, învăluită în lumina asfințitului, îl ademeni cu atâta desăvârșire, chiar dacă rămase perfect relaxată, sprijinită de o parte a trăsurii, de parcă era interesată în clipa aceea doar să se joace cu el.

– De ce anume să-mi dau seama?

Și apoi, zâmbi, și nu era zâmbetul pe care îl schița atunci când flirta. Nu era felul în care zâmbea la cină sau când juca popice. Era intim. Personal. De parcă nu zâmbea decât pentru el. De parcă era ca un afurisit de soare care îi aparținea. Și, când îi vorbi, o făcu cu o simplitate desăvârșită.

– Îți dai seama de cât de bine ar fi.

Rămase cu gura căscată și nu se putu opri, nici chiar atunci când, fără să șovăie în privința pisicii pe care o ținea în brațe, se aplecă într-o reverență perfectă și cuviincioasă care îl făcu să se gândească

la lucruri imperfecte și necuviincioase. Când se îndreptă la loc cu totul, îi spuse:

– Călătorie plăcută, domnule Calhoun! Apoi o luă spre casă, cu pași prelungi și alene, fără să îi pese, de parcă nu nimicise un bărbat între timp.

Doamne! Avea să își petreacă restul nopții închipuindu-și cât de bine putea să fie. Și urma să simtă o dorință ce nu avea să se domolească până când nu urma să se întoarcă la ea și să o scoată naibii din mintea lui.

Ceea ce nu avea să se întâmple niciodată.

În seara aceea, după ce restul femeilor merseră la culcare, Haven o găsi pe Sera pe terasa de la bibliotecă. Stătea în capul scărilor din piatră care duceau în grădină, unde popicele și revelațiile dramatice dominaseră ziua întreagă, cu un pahar într-o mână, un felinar și o sticlă de whisky într-o parte.

Femeia pe care o întâlnise cu ani în urmă băuse șampanie și scandalizase bucuroasă lumea bună cu poveștile ei despre sânul Mariei Antoaneta modelat într-un pahar. Băuse vin și la fel de des vin de Xeres, deși putea să își amintească nu doar o dată când strâmbase din nas când înghițise băutura mult prea dulce.

Totuși, nu fusese niciodată whisky.

Whisky-ul apăruse după ce se despărțiseră. Și cumva acum, în vreme ce ea bea în întuneric, totul avea sens. Și ea devenise mai bună odată cu trecerea anilor. Mai bogată, mai întunecată, mai deplină. Mai îmbătătoare.

Minutele deveniră ore, și Malcolm o privi, evitând tentația apropierii, alegând, în schimb, să se lase fermecat de ea, de soția lui frumoasă – cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată – în vreme ce înfrunta întunericul peisajului de țară, îmbrăcată în mătasea de un violet-închis care strălucise în lumina lumânărilor mai devreme, la cină, și acum devenise negru la lumina lunii.

I se strânse inima în piept la vederea ei, uluitoare și neclintită, pierdură în gânduri.

Fusese o vreme când s-ar fi dus la ea, și ea l-ar fi întâmpinat cu inima deschisă. O vreme când n-ar fi șovăit să îi întrerupă reveria. Să și-o însușească. Dar acum, șovăi.

Ea îi vorbi fără să se întoarcă:

– Ai un pahar?

Întrebarea îl făcu să se miște. Se apropie și se așeză lângă ea, pe treptele de piatră, de parcă nu își purta haina de seară. De parcă ea nu purta mătase.

– N-am. Îi privi chipul luminat de lună. Trebuie să-l împarți pe al tău.

Ea coborî privirea spre paharul care se legăna între degetele ei lungi și grațioase, apoi i-l întinse.

– Păstrează-l!

El bău, incapabil să își înăbușe tresărirea de plăcere pe care i-o provocă familiaritatea acelei clipe.

– Nu credeam să te găsesc singură.

Ea îl privi pentru o clipă, apoi își întoarse privirea, și atenția îi reveni spre pământurile cufundate în întuneric.

– Nu credeam că o să mă cauți.

– Că altfel ți-ai fi chemat americanul să te apere?

Ea scoase un chicot sec.

– Americanul meu e în drum spre Londra.

Fără îndoială, ca să se ocupe de cârciuma lui. Caleb Calhoun era în multe feluri, dar nu era un om de afaceri rău.

– Trebuia să rămână aici.

Ea rămase tăcută multă vreme, astfel că Mal se gândi că nu avea să îi mai răspundă. Dar îi răspunse:

– Crede că nu sunt în stare să mă descurc aici.

El își arcui sprâncenele.

– Să te descurci cu ce?

– Cu tine, îmi închipui.

– E nevoie să te descurci cu mine?

Ea pufni, ușor amuzată de spusele lui.

– Sincer, nici prin vis n-aș îndrăzni să încerc.

– Cred c-ai reușit, fără mari probleme.

Ea se uită multă vreme în întuneric, apoi spuse:

– Caleb e dispus să se dea drept iubitul meu pentru cererea de divorț, adăugă ea.

Mai târziu, Mal urma să se urască pentru că îi răspunse:

– E un prieten bun.

În loc să spună: „N-o să fie nici un divorț".

– Este, răspunse ea. E dispus să facă o mulțime de lucruri ca să fiu fericită.

– Nu e singurul. Atunci, ea se uită la el, îi întâlni privirea, căutând ceva. În cele din urmă, își întoarse privirea.

– Ce vrei, Excelență?

Voia atât de multe și atât de tare, că propriul răspuns îl șocă și pe el:

– Vreau să nu-mi mai spui Excelență.

Ea se întoarse la auzul cuvintelor lui, cu ochii ei albaștri deveniți cenușii în întuneric.

– Tot duce rămâi, nu?

– Nu m-ai tratat niciodată ca pe un duce.

Ea își arcui colțul gurii într-un zâmbet.

– Prostutul de Haven! Nu m-ai părăsit pentru că-ți cunoșteam mult prea bine titlul?

El detestă cuvintele auzite. Detestă ideea că, în întunericul acela liniștit și intim, rămâneau învăluiți în trecut. Dar, mai ales, le detestă adevărul. O părăsise pentru că atunci crezuse că ei îi păsase mai mult de ducatul lui decât de el.

În clipa în care el descoperise că nu conta nici cât negru sub unghie motivul pentru care pusese mâna pe el – doar că pusese cu totul mâna pe el –, ea se făcuse nevăzută.

Și, odată cu ea, viitorul lui.

Într-un final, ea îi vorbi, de parcă i-ar fi auzit gândurile:

– Să știi că n-aveam de gând să-ți întind o cursă. Nu de la început. Trase adânc aer în piept și ridică privirea spre cer. Ăsta e adevărul, dacă mai contează.

El își lăsă paharul jos și apucă felinarul, apoi se ridică și îi întinse o mână.

– Vino!

Răspunsul ei fu la fel de prudent ca privirea care alunecă spre mâna lui.

– Unde?

– La o plimbare.

– E miezul nopții.

– E zece.

– Suntem la țară, i-o întoarse ea. Dacă e noapte, e miezul nopții.

El izbucni în râs.

– Credeam că-ți place la țară.

– Orașul are avantajele lui. Îmi place să văd lucrurile care ar putea să mă omoare în întuneric, spuse ea cu o siguranță seacă.

Mal își amintea cum era să se tachineze unul pe celălalt. De parcă nu mai existaseră niciodată un bărbat și o femeie care să se potrivească atât de bine.

– Ți-e teamă că o să ne atace ceva pe furiș în întunericul ăsta?

– Ar putea să fie orice.

– Ca de exemplu?

– Urși.

El se încruntă.

– Ai petrecut prea mult timp în America dacă ai impresia că vin urșii după tine.

– E posibil să se întâmple.

El oftă.

– Nu. Nu e posibil să se întâmple. Nu în Essex. Spune-mi un lucru care ar putea să te ucidă în întunericul din Essex.

– O vulpe furioasă.

Răspunsul veni atât de repede, că Mal nu putu să nu râdă.

– Cred că ești în siguranță. N-am mai organizat o vânătoare de vulpi de câțiva ani.

– Asta nu înseamnă că vulpile nu caută să-și răzbune strămoșii.

– Vulpile sunt prea îmbuibate cu potârnichi ca să mai fie furioase. Și, dacă vin după tine, Sera, jur să te apăr!

– Jurămintele tale nu s-au prea susținut în trecut, îi răspunse, iar el o auzi cum încercă să evite sfârșitul frazei, de parcă nu dorea să o spună mai mult decât își dorea el să o audă.

Desigur, merita să o audă. Nu luă în seamă împunsătura din cuvintele ei și îi înfruntă vorbele cu capul sus.

– Astă-seară, o rup cu trecutul.

Îi întinse din nou mâna, și ea se gândi o clipă înainte să ofteze, să își ia sticla și să se ridice în toată splendoarea ei. El coborî mâna pe care ea nu o luă.

– N-am pantofii potriviți.

– N-am de gând să-ți propun o plimbare prin mlaștini, spuse el și coborî treptele. Nu-ți face griji. Te apăr eu de creaturi păcătoase.

– Cine o să mă apere de tine? întrebă ea repede, înainte să adauge: Și unde mă duci?

– Vezi? Nu trebuia să vorbești de rău vulpile. Ar putea să fie singura ta salvare.

– Deci despre asta e vorba? întrebă ea, în vreme ce o luară la pas spre destinația lor. Tu o să mă răpui în inima nopții?

El îi ignoră comentariul și încetini pasul ca să o lase să îl ajungă din urmă.

– Mergem la lac.

– Pe întuneric?

El se întinse să ia sticla pe care Sera o ținea în mână. Ea îi dădu drumul, și el bău cu nesaț, apoi se șterse la gură și spuse:

– Iau taurul de coarne.

Ea luă sticla înapoi.

– Unul din noi trebuie să fie taurul în povestea asta?

– Știai că Lady Emily nu mănâncă supă?

Sera îi aruncă o privire.

– Poftim?

El zâmbi superior. Acum, chiar că îi atrăsese atenția. Sera nu fusese interesată de altcineva.

– Ai așezat-o lângă mine la cină. Am fost serviți cu supă. A fost un prilej de discuție interesantă.

Sera clipi nedumerită.

– Nu pot să-mi dau seama de...

– Crede-mă, și eu am fost surprins. Credeam că o să pier de pe urma unei eschivări ciudate odată cu dispariția domnișoarei Mayhew. De fapt, n-am discutat despre cele întâmplate după-amiază. Mulțumită supei.

– Malcolm, iartă-mă! Dar ești bine?

– Chiar sunt. Doamna pare ușor... ciudată.

– Pentru că n-a mâncat supa?

– Nu *supa*. Orice fel de supă.

Ea se opri. *Chiar că îi atrăsese atenția.*

– Nu mănâncă supă?

– Asta încercam să-ți explic. Femeia nu mănâncă supă.

– Nu mănâncă supă? Sau nu-i place? Sau ambele?

– Asta e ce nu înțeleg. Nu știe dacă îi place, Seraphina. N-a încercat niciodată.

Ea clipi nedumerită.

– Asta e un soi de glumă? Îmi iei whisky-ul, mă târăști prin întuneric și-mi spui povești ridicole despre oameni care n-au mâncat niciodată supă?

El ridică o mână.

– Pe onoarea mea, Sera – din dramul care credeți tu și surorile tale că mi-a mai rămas –, Lady Emily n-a mâncat niciodată supă.

Urmă o pauză, apoi Sera spuse:

– Cum se poate așa ceva?

– Fix asta mă-ntreb și eu.

O fracțiune de secundă. Și apoi, ca prin minune, ea izbucni în râs. Ca raiul pe pământ, sunetul răsună între ei, înainte

să se răspândească în întuneric, Malcolm aproape așteptându-se ca soarele să răsară.

Pentru că se simțea ca și cum soarele stătea să apară.

Și nu își mai dori decât să se încălzească în lumina ei, chiar când râsul se stinse, disipat în chicoteli scurte și întretăiate. Ea o luă din nou din loc, și el i se alătură, amândoi fiind cufundați într-o tăcere prietenoasă pentru prima dată în... poate pentru prima oară și atât. Și era grozav.

Poate că, la urma urmei, mai exista o speranță.

Urcară un delușor. Malcolm se întoarse ca să o ajute să se strecoare pe o alee pietruită. Sera îl luă de mână, de parcă era cel mai firesc lucru din lume, și el se simți cuprins de o înflăcărare dublată de dorință. Și speranță, o promisiune primejdioasă.

Ea își retrase mâna chiar când ajunseră în vârf, iar dezamăgirea care urmă gestului ei fu cruntă. După un moment îndelungat, ea se întoarse spre el, și el își ținu răsuflarea, întrebându-se ce avea să îi spună.

– Crezi că se teme de mâncarea lichidă?

Revenirea la trăsătura ciudată a lui Lady Emily îl făcu să râdă, la rându-i, tare și nefamiliar.

– Nu știu.

– N-ai întrebat?

Ea clătină din cap cu o dezamăgire prefăcută.

– Nu.

– Bănuiesc c-ai crezut că e nepoliticos să-ți bagi nasul.

– *Știu* că e nepoliticos să-mi bag nasul.

Ea încuviință din cap.

– Firește, ai dreptate. Dar ar trebui să existe o excepție specială în cazul ăsta.

Mal nu se mai simțise atât de liber de ani întregi. De la ultima ocazie când râseseră împreună. De dinainte de logodnă. Se simți cuprins de vină. Luase atât de multe de la ea – atâta viață. Nu era de mirare că îl părăsise. Nu era de mirare că nu îl mai voia înapoi. Ar fi trebuit să o lase în pace.

Firește, nu putea să o facă.

Inconștientă de gândurile lui, Sera adăugă:

– Între supă și popice, a fost o zi cam proastă pentru celibatarele tale, duce.

– Ai dreptate, îi spuse el, incapabil să își ascundă frustrarea. Hai să le trimitem acasă!

– De ce faci să pară c-aș fi responsabilă pentru fetele astea? Tu ai plănuit o petrecere la țară ca să-mi găsești o înlocuitoare. Le-ai chemat fără să mă-ntrebi. Oricum ai fi fost aici, în căutarea viitoarei tale neveste. Eu sunt pur și simplu prinsă aici cu ele.

Nu putea să îi spună că fetele fuseseră chemate în douăzeci și patru de ore absolut nebunești, imediat după ce se hotărâse să o recucerească. Nu avea să reacționeze bine la mărturisirea lui – măcar atâta lucru știa.

– Se poate să fi judecat greșit.

Ea chicoti.

– Sunt niște femei minunate, Malcolm. Partide bune.

El o privi.

– Una dintre ele n-a mâncat niciodată supă.

Ea zâmbi.

– Gândește-te numai cum ai putea să îi schimbi viziunea despre lume! Nu ți-ai dorit dintotdeauna ca eu să fiu mai puțin trecută prin viață?

„Niciodată. Nici măcar o dată."

– Ah, da, spuse el, fără să dea atenție gândului. Ce temelie extraordinară ar fi asta pentru o căsnicie bazată pe supă.

Ea râse la auzul cuvintelor lui, apoi spuse:

– Oricum, nu e ea alegerea ta. N-ar avea niciodată cum să fie.

Bineînțeles că nu era. Nici una dintre ele nu era.

– Sunt foarte convins că Felicity Faircloth l-ar prefera pe americanul tău în locul meu.

Sera nu șovăi.

– Nu e americanul meu, și știi asta.

O știa. Sera nu i-ar fi permis în veci să o atingă dacă ar fi fost cu Calhoun. Dar asta nu însemna că...

Înainte să se poată opri, Malcolm întrebă:

– A fost vreodată?

– Contează? întrebă ea, privind cum picioarele lor se mișcau prin iarbă. Contează dacă au mai fost zece? Nu îi lăsă timp să răspundă. Sigur c-ar conta. Asta e lumea în care trăim, în care eu trebuie să rămân neprihănită ca o măicuță, iar tu... tu ești bine-venit să încerci lumea întreagă. Ea se opri și își recăpătă calmul. Apoi, încet: N-a fost niciodată al meu. Chiar dacă aș fi putut să-l iubesc, merită să aibă copii.

Mal nu șovăi.

– Iubirea ta ar fi de ajuns.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată, cât timp el căută în zadar cuvintele potrivite. Și atunci, ea ridică sticla și bău.

– Nu contează.

Ba conta. Conta mai mult decât orice altceva, și, cumva, ca în cazul tuturor lucrurilor care contau peste măsură, nu putea să găsească cuvintele potrivite care să o exprime.

– Și tu? întrebă ea. Câte americance ai avut?

El îi spuse adevărul:

– Una. Cea pe care ai văzut-o.

Ea izbucni în râs, atât de sec și de diferit de fericirea de mai devreme, că el resimți sunetul ca pe o lovitură.

– Și se presupune că trebuie să cred asta?

– Nu mă aștept să crezi, spuse el. Dar este adevărul.

– Asta e problema cu adevărul; de atâtea ori trebuie să te bizui pe încredere ca să-l accepți.

– Iar tu n-ai încredere în mine.

Își regretă cuvintele de îndată ce le rosti, dorindu-și pe moment să fi fost în stare să le retragă. Nu voia ca ea să îi răspundă. Tăcerea care se așternu între ei, ca urmare a cuvintelor rostite, fu mai mult decât limpede, fără un răspuns din partea ei. Și deloc surprinzătoare.

Și atunci ea spuse, atât de încet, că ai fi zis că vorbea cu altcineva:

– Numai Dumnezeu știe cât aș vrea să n-am.

– A fost o dată, Sera. O singură dată.

– Scopul a fost să mă pedepsești, îi răspunse ea, cu cuvinte simple și golite de emoție, în vreme ce coborî privirea spre lacul care se întindea ca o cerneală neagră.

Mal se simți cuprins de regrete și de rușine. De câte ori se simțise așa? De câte ori cele două senzații nu îl nimiciseră în întuneric, în vreme ce o căuta? Dar nu le simțise niciodată așa. Fără ea, fuseseră o emoție vagă și constantă, prezentă, dar parcă niciodată cu adevărat acolo. Iar acum, confruntate cu ea, cu acceptarea ei tacită a trecutului lor, a acțiunilor lui, a greșelilor lui, deveneau o lovitură grea și furioasă.

Ce nemernic fusese!

– Nu pot să șterg ce am făcut. Dacă ar fi ceva ce aș putea să șterg...

Ea oftă frustrată.

– Spune-mi, ți-e rușine pentru actul în sine? Sau pentru consecințele lui?

El se întoarse spre ea, incapabil să găsească vreun cuvânt cu care să îi răspundă.

– Consecințele?

– Sora mea te-a trântit în fund în fața întregului oraș, Malcolm. Nu ți-a păsat de asta. După aia, ne-ai pedepsit pe toți.

Din nou jenă, fierbinte și furioasă, însoțită de un instinct aprig de a se apăra. De a-și apăra acțiunile. Dar nu exista apărare. Nici una care să fie demnă de lovitura cu care se confruntase. Nici una care să fi șters vreodată regretele.

„Îmi pare rău." Cuvintele erau o scăpare ieftină.

– Aș mai trece prin atacul lui Sophie de o sută de ori. De o mie de ori. Dacă aș putea să șterg restul după-amiezii ăleia.

Ea deveni tăcută, iar Mal ar fi dat orice ca să știe ce gânduri îi treceau prin minte. Și, în cele din urmă, ea îi spuse:

– Așa cum aș face și eu, în mod ironic.

El închise ochii în întuneric. O rănise îngrozitor de tare. Rămaseră tăcuți mult timp, câtă vreme el se gândi la ce avea să îi spună în continuare. Dar, înainte să își găsească cuvintele, ea îi spuse:

– Și anii care s-au scurs de atunci?

El o privi, întunericul eliberându-l cumva. Făcându-l sincer.

– Și pe ei i-aș șterge.

Ea se întoarse cu fața spre el, încet și simplu, de parcă vorbeau despre vreme.

– Eu nu. Durerea provocată de mărturisirea ei era copleșitoare, întunecată ca apa care se întindea înaintea lor, încărcată pentru totdeauna asemenea tăcerii care o dubla. În cele din urmă, Sera se uită spre cerul înstelat și continuă: Deci ăsta a fost planul tău? Să mă aduci aici în toiul nopții ca să revedem declinul căsniciei noastre?

El răsuflă, privind spre apa neagră și strălucitoare în lumina lunii.

– De fapt, nu ăsta era planul. Începu să coboare spre lac și îi spuse: Plănuisem să-ți arăt ceva.

Curiozitatea ieși învingătoare – așa cum se întâmpla mereu.

– Ce?

Putea oare să îi distragă atenția de la trecut? Spre ceva mai promițător? Merita să își încerce norocul.

– Vino să vezi!

Vreme îndelungată, nu o auzi în spatele lui și se pregăti pentru ce era cel mai rău. Pentru ideea că nu mai exista nici o speranță pentru ei.

Și apoi fustele ei începură să foșnească prin iarbă.

Capitolul 18

Minune arhitecturală scufundată: refugiul ascuns de la Highley

– E minunat.

Sera se afla într-o structură micuță și uluitoare din piatră, având șase ferestre cu vitralii înfățișând o serie de femei în stadii diferite de celebrare, cu stele incrustate în jurul lor, de parcă dansau pe cerul nopții.

Malcolm rămase într-o parte, cu felinarul ridicat în mână, dezvăluind impresionanta sculptură în piatră a stelelor și a cerului, care urcau pe pereți, printre ferestre, și se împrăștiau pe tavanul sub formă de dom. Sera lăsă capul pe spate ca să cuprindă luna și soarele scoase în evidență deasupra, când el spuse:

– Evident, ferestrele sunt mai frumoase la lumina zilei.

Ea se uită la el.

– Cred.

Sera nu știuse la ce să se aștepte când îl urmase, cu felinarul în mână, pe măsură ce el coborâse povârnișul spre marginea lacului. Nici nu ar fi trebuit să meargă după el, căci ce rost avea? Să își petreacă timp cu el doar ca să reînvie trecutul în feluri în care nu își dorea să o mai facă vreodată.

Timpul petrecut cu el îi reamintea doar că fusese o vreme când își dorise să își petreacă viața alături de el.

Și totuși, îl urmase în noapte, atrasă ca o molie de focul lui. Și, tot ca o molie, focul lui amenința să o nimicească. La fel ca întotdeauna.

Nu își petrecuse niciodată timpul pe moșia Highley; el îi vorbise despre lac de zeci de ori – ocupa un loc important în poveștile lui din copilărie –, dar nu avusese niciodată ocazia să îl vadă.

Și acum, când se uita de la o femeie la alta – fiecare atât de frumos modelată, că păreau toate parcă prinse în sticlă –, Sera se întrebă de ce nu o mai dusese în locul acela, în încăperea aceea frumoasă, care dădea spre lac. Se uită la el.

– Ele cine sunt?

El șovăi, aproape imperceptibil – nimeni altcineva n-ar fi observat.

– Pleiadele.

Cele șapte surori, fiicele lui Atlas. Ea întoarse privirea spre fereastre și începu să numere.

– Sunt doar șase.

El încuviință și se întoarse spre cercul din fier forjat, aflat în centrul încăperii. Deschise o poartă inserată în grilaj și flutură felinarul spre cercul întunecat de dedesubt.

– A șaptea e sub lac.

Sera se îndreptă spre el, convinsă că nu auzise bine, privirea fiindu-i atrasă de scara în spirală cufundată în întuneric.

– Nu cobor acolo.

– De ce nu?

– Păi, în primul rând, pentru că „sub lac" sună foarte amenințător și, în al doilea, pentru că acolo e mai întuneric decât în toiul nopții, iar eu nu sunt o netoată.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet ușor.

– Aveam de gând să o iau eu înainte.

Ea scutură din cap.

– Nu, mulțumesc. Eu o să fiu bine aici.

Fără a o lua în seamă, el se întoarse spre perete și apucă o torță neaprinsă, apoi deschise felinarul pe care îl ținea în mână și o aprinse cu o iscusință impresionantă. Sera făcu un pas înapoi când el o ridică deasupra capului, iar chipul lui fu învăluit într-o lumină strălucitoare amestecată cu umbre ascuțite.

– Dacă ai impresia că un incendiu o să mă facă să mă răzgândesc în privința ideii de a coborî acolo, te înșeli.

El chicoti.

– N-ai încredere în mine.

– Nu, chiar n-am.

El deveni deodată serios. Sau poate era o farsă a luminii care pâlpâia pe chipul lui, făcându-l să pară de parcă nu mai fusese niciodată mai sincer ca în clipa aceea.

– O să am grijă de tine, Sera.

Înainte ca ea să apuce să răspundă – înainte să potolească bătăile panicate ale inimii –, el se făcu nevăzut, luând-o pe scări spre întuneric. Ea ajunse la marginea grilajului și privi cum lumina lui cobora în cercuri pe treptele înguste.

– Cât de adânc se ajunge?

– Nu-ți face griji, îngerul meu, nu te duc în iad.

– Chiar și așa, prefer să nu te urmez, strigă ea.

– Gândește-te că ești Persefona.

– E vară, i-o întoarse ea când se mai aprinse o lumină, care dezvălui capătul scărilor. Persefona e sub pământ în septembrie.

El ridică privirea – ochii lui frumoși deveniră negri în întuneric –, cu un zâmbet mare pe chip.

– O să mă urmezi.

Ea pufni.

– Nu pot să înțeleg de ce-ai crede una ca asta.

– Pentru că asta facem noi, spuse el. Ne urmăm unul pe celălalt în întuneric.

Și apoi trecu de o ușă întunecată și nu se mai văzu.

Și la naiba dacă nu avea dreptate.

Ea îl urmă: își ridică fustele și înaintă pas cu pas pe scara în spirală, bombănind pe tot drumul despre decizii proaste și duci enervanți. În capul scărilor, ridică privirea, deschiderea în formă de cerc de deasupra, la mare distanță, piatra și vitraliile părând, deodată, de parcă erau o friză pictată pe tavan, nu întreaga cameră de mai sus.

Era absolut splendid – o perspectivă desăvârșită, așa cum nu mai văzuse vreodată.

Aerul îi flutură fustele, un răgaz rece și bine-venit de la căldura siropoasă de deasupra. O alină pentru o clipă, înainte ca ea să își dea seama de motivul pentru temperatura plăcută. Era sub pământ.

Gândul o făcu să se uite la ușa în formă de lacrimă pe care dispăruse Haven și unde el se afla acum, la nici un metru depărtare, cu torța în mână și cu un zâmbet larg pe chipul frumos.

– Ți-am spus c-o să vii.

Sera se încruntă.

– Pot să plec la fel de ușor.

El scutură din cap.

– Nu și dacă vrei să vezi. El își flutură lumina după ușă, dezvăluind ceea ce părea să fie un tunel îngust, în formă de lacrimă, pictat cu aceleași motive ca ferestrele de deasupra: un cer negru și înstelat care se întrecea cu văzduhul nopții.

Ea făcu ochii mari.

– Cât înaintează?

– Nu mult, spuse el. Ia-mă de mână!

N-ar fi trebuit.

– Nu.

El păru gata să se certe cu ea, dar nu făcu decât să încuviințeze din cap și o luă înainte, aprinzând încă o torță, apoi o alta, fiecare dezvăluind încă vreo câțiva metri din tunel.

– Suntem sub lac?

Altă torță.

– Practic, suntem în lac, dar da.

Și o alta.

– Știi povestea Pleiadelor?

Erau momente când putea să uite că Haven era un duce și momente în care trecutul lui, al omului crescut într-un stil aristocratic, ieșea cu perseverență la iveală. Fără îndoială, la fel se întâmpla și acum, când el ignora uneleîntrebări și schimba subiectul, fără vreo scuză.

Sera nu își ascunse enervarea.

– Știu că erau surori. Știu că erau fiicele lui Atlas.

Altă flacără prinse viață.

– Și, de îndată ce Atlas a fost pedepsit, obligat să susțină pe umerii lui cerul, au rămas singure, fără cineva care să le apere de zei și de bărbați. Șapte surori. Care se aveau doar una pe cealaltă.

Nu îi plăcu fiorul pe care-l resimți înăuntrul ei. Aerul familiar al poveștii – tatăl ei, devenit aristocrat peste noapte, ea și surorile ei aruncate în lumea aristocrației londoneze, fără vreun ajutor. Niciodată acceptate pentru originile lor modeste, niciodată admirate pentru cum se ridicaseră.

Bravă cu falsitate.

– Fiicele Periculoase trebuie să rămână unite.

– Una mai mult decât celelalte. O flăcăruie portocalie care îi desenă chipul serios în unghiuri și umbre. El continuă, cu voce scăzută și întunecată, precum coridorul nesfârșit, în formă de tunel: Cele șase Pleiade mai mari erau frumoase, și fiecare în parte a ispitit câte un zeu. Merope – cea mai frumoasă dintre ele, cea mai grațioasă, cea mai apreciată – a pus ochii pe un pețitor periculos: un pământean.

– Nu așa se întâmplă mereu? Surorile tale își văd dorințele inimii împlinite, și tu primești un simplu muritor. Altă făclie. Tunelul era nesfârșit. Traversăm tot lacul pe sub pământ?

Era ca și cum nici nu ar fi vorbit.

– Nu era un simplu muritor. Orion era cel mai iscusit vânător cunoscut vreodată lumii și a curtat-o fără încetare pe Merope. Iar ea a fost ademenită.

– Bineînțeles c-a fost. Sunt sigură că era peste măsură de frumos.

– Chiar era.

Ah! Deci o asculta.

– Ea a făcut tot ce i-a stat în putință ca să se ascundă de el, știind că nu exista speranță pentru ei.

Și ea asculta, iar cuvintele „nu exista speranță" se așternură ca o durere în pieptul ei.

– S-a dus la surorile ei, care s-au aliat și au luptat, așa cum numai surorile pot, ca să își apere sora mai mică de vânătorul pământean, care nu avea să se ridice niciodată la înălțimea ei. Au început prin a-l orbi...

– Și tu credeai că surorile *mele* au fost rele. Aprinse o ultimă făclie, care dezvălui încă un portal întunecat, ce dădea de înțeles că dincolo se mai afla o încăpere.

El își arcui un colț al gurii, chiar dacă rămase încadrat în întuneric, privind-o. Arăta ca un fel de zeu – unul modern. Înalt și frumos, cu un chip parcă sculptat în marmură, aducând și mai mult a zeu în lumina pâlpâitoare a torței pe care o ținea în mână, de parcă putea să aprindă focul după bunul-plac.

– Orbirea lui n-a fost un impediment. Era un maestru vânător, făcut întocmai de zeii înșiși. Așa că a continuat să o urmărească pe Merope, cu atât mai disperat după ceea ce puteau să aibă împreună. După posibilitatea viitorului lor.

– Și ai fi zis că avea să renunțe, ea fiind clar neinteresată.

Cuvintele lui răsunară mai degrabă a mormăit:

– Ah, dar nu era dezinteres. Era frică. Frică de ce-ar fi putut să fie. Și, cum el era un muritor, frică pentru ce sigur ar fi pierdut dacă ceda.

„Inima ei. Pe el."

Sera rămase tăcută, iar el continuă, cuvintele lui dulci și lichide în locul acela intim și nebătătorit. Erau atât de ascunși ca locul în sine.

– Lui Orion nu îi era frică de orbire. Se temea doar că nu avea s-o mai găsească vreodată. Că nu urma să mai aibă niciodată șansa de-a o convinge că erau făcuți unul pentru altul. Că, muritor sau nu, putea să îi ofere ceva. Soarele, luna, stelele.

– Doar că nu putea, șopti ea.

El șovăi la cuvintele ei, iar ea înțelese că pumnul lui se încleștă pe mânerul torței, după felul în care lumina tremură acolo, pe coridorul difuz, de parcă vorbele puteau să o manevreze.

– Surorile s-au dus la Artemis, zeița vânătorii, gândindu-se că, dacă ea îi interzicea lui Orion să o mai caute, el avea să o asculte. Ele i-au jurat loialitate. Iar ea s-a dus la el.

– El a refuzat, spuse ea, știind deodată povestea, fără să o fi auzit vreodată.

Se apropie mai mult de el, disperată să afle finalul. Conștientă de faptul că era unul tragic.

Dorindu-și să fie unul fericit.

– Bineînțeles c-a refuzat, spuse Malcolm, și o privi de la distanță. Și asta a fost greșeala lui.

– Să nu superi niciodată o zeiță, șopti ea.

El izbucni în râs atunci, și anii dispărură odată cu liniile verticale din colțul ochilor lui. Zâmbetul lui o atrase, făcând-o să se minuneze de felul în care ochii aceia vedeau, știau și dezvăluiau.

– De parcă n-am învățat lecția pe propria piele.

Ea îi urmări cuvintele pe buze. Amintirea dulceții și a puterii lor o luă cu asalt. Dacă îl sărută? Nu așa cum o făcuse ultima dată, cu furie și frustrare, ci cu plăcere? Dacă săruta zâmbetul acela? Putea să îl prindă? Să îl păstreze la ea, pentru toate momentele în care era singură și își dorea să și-l amintească?

„Nu."

– Spune-mi continuarea poveștii!

El ridică mâna, iar nerăbdarea o copleși, în vreme ce privirea lui se întoarse spre locul în care degetele lui zăboveau peste pielea ei, ca o promisiune neîndeplinită.

– Artemis s-a dus la Zeus.

Nu putea să aibă un final fericit.

Malcolm trase adânc aer în piept și răsuflă. Sera simți adierea caldă la tâmple. Atingerea o înfioră.

– S-a dus la Zeus și i-a cerut s-o ascundă pe Merope. Ca să-l pedepsească pe bărbat.

„Ca să îi pedepsească pe amândoi."

– Cum?

Privirea îi rămase ațintită spre degetele lui, aflate mai sus de obrazul ei.

– Mai întâi, i-a transformat în porumbei.

Ei i se tăie răsuflarea, iar el își întoarse privirea spre ea, de parcă știa ce gândea. Și ea se transformase într-un porumbel. Și nu fusese de ajuns ca să se ascundă de el. Dar el nu știa că ea fusese un porumbel la un moment dat.

– Însă pentru Orion nu era o provocare să găsească un porumbel, chiar așa orb cum era. Și deznădăjduit. Îi cunoștea cântecul.

Nu însemna nimic. Era o poveste.

– Ba, mai mult, ca porumbel, Merope suferea teribil. Vezi tu, porumbeii au o singură pereche în viață. Și astfel, când a cerut ca fata să fie scutită de o viață alături de un muritor, Artemis și-a supus protejata la cea mai groaznică durere – durerea de a tânji după perechea ei. Orion știa asta și nu a încetat să o caute. A colindat până la capătul pământului ca să o găsească. Ca să o iubească. El o privi în tăcere, și trecu ceva vreme până când spuse: Și a găsit-o.

Răsuflarea ei era întretăiată și stânjenitoare. Malcolm nu o găsise niciodată. Nu o căutase niciodată. Ea îl găsise pe el. Ea se dusese în parlament, nu ca o porumbiță care își căuta perechea, ci ca o vrabie în căutarea libertății.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Aproape c-a avut-o. Aproape s-au regăsit.

Sera fu copleșită de tristețe.

– N-a fost de ajuns.

Într-un final, degetele lui se așezară ca un sărut pe obrazul ei. Ușor, perfect, apoi se îndepărtară.

– Să nu superi niciodată o zeiță. Artemis s-a întors la Zeus.

Sera răsuflă, urând felul în care simți lipsa acelei atingeri ca o adiere.

– La naiba cu Zeus!

– Zeus a îndeplinit dorința lui Artemis.

– Dar nu așa cum și-a dorit toată lumea.

El se întoarse.

– Sigur nu așa cum și-au dorit ei.

El intră în camera întunecată de alături, iar Sera îl urmă, de parcă era atrasă de un fir nevăzut, disperată să audă finalul poveștii. El traversă încăperea, cu torța în mână, lumina ce se revărsa apărându-l de întunericul de dincolo. Întunericul care o consuma pe ea.

– Merope n-a fost menită să se mărite cu un zeu, dar Zeus a dus-o totuși în văzduh, împreună cu surorile ei. Cuvintele răsunară în încăpere, și Sera se simți brusc tulburată de ecoul lor măreț care se izbi

de pereți. Se răsuci și ridică privirea, tulburată de neputința de a se plasa în spațiu.

– A țintuit-o pe bolta cerească.

Ea se uită spre el și văzu două siluete – el stând cu spatele la ea și reflexia lui pe peretele aflat de partea cealaltă. Era o oglindă impresionantă. Un dom de oglinzi. Se uită în sus. Îl privi în oglindă, îi văzu ochii întunecați în clipa când ridică flacăra ca să aprindă altă torță, în cealaltă parte a încăperii.

– Iar Orion, disperat să fie aproape de ea, a implorat să i se alăture.

El aprinse altă torță. Nu oglinzi. Sticlă. Alta. Și o alta, până când, în cele din urmă, își așeză torța la locul ei, aproape de ușă, reflexii de lumină fiind reflectate înainte și înapoi prin toată încăperea, învăluindu-i în strălucirea aurie a fiecărei piese grele și bine plasate de sticlă, întretăiate de modele metalice cum Sera nu mai văzuse niciodată. Pe podea, sora care lipsea din foișorul de deasupra – Merope, măreață și splendidă, reprezentată în lespezi uimitoare de mozaic.

Și, deasupra sticlei, apa, aprinsă de focul soțului ei.

Cuvintele lui Haven o smulseră din uluială.

– Așa se face că Orion aleargă după ea. Pentru totdeauna.

Sera era consumată în clipa aceea de toate lucrurile pe care nu ar trebui să le facă. Nu ar fi trebuit să rămână, dar cum să poată altfel? În centrul unei săli de bal subacvatice, care semăna cu ceva scos din mitul pe care el tocmai i-l șoptise?

Totuși, una era să rămână. Să se îndrepte spre el era ceva cu totul diferit. Nici asta nu ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să se țină tare pe poziție, într-un capăt al spațiului măreț, să se adune și să îi spună, foarte hotărâtă, că trebuia să le invite acolo pe candidatele dornice să o înlocuiască, să le cucerească inimile și mințile. Dar, sigur, locul acela era destul de magic ca să aibă același efect asupra oricui.

Motiv pentru care Sera se îndreptă spre el, ademenită de locul acela pe care nu și-l închipuise niciodată. Pe care abia dacă putea să și-l închipuie acum, când se afla înăuntru, copleșită de măreția lui.

Se împotrivi dorinței de a le arăta celorlalte locul acela, urând ideea că ele ar putea să îl împartă cu el, urând gândul ca ele să vadă acea versiune a lui, manevrând aerul și apa cu puterea și hotărârea de care dădea dovadă. Putere și hotărâre care o copleșiseră cândva. Care o copleșeau și acum.

Se opri la câțiva centimetri de el. Atât de aproape, că, dacă el își dorea, putea să o atingă și să o cuprindă în brațe. Dacă ea își dorea, putea să îl atingă. Să îl ia. Nu că și-o dorea.

„Mincinoaso!"

Ea scutură din cap.

– Locul ăsta...

Nu găsi cuvintele care să descrie efectul pe care locul acela îl avea asupra ei. Să descrie ce îi făcuseră cuvintele lui. Încăperea era mitul transformat în realitate, țintuind-o pe bolta cerească, de parcă el era Zeus însuși. Desigur, nu era.

– L-am făcut pentru tine. Mărturisirea fu rostită atât de încet, că abia de se auzi, urmată de un iureș de cuvinte ce păru să iasă înainte ca el să se poată împotrivi. L-am construit ca să fie ceva pentru tine când te întorceai. Ceva... nou.

Ceva ce nu purta povara trecutului. Povara lucrurilor pierdute. A copilului lor. A viitorului lor. Suferința se dezlănțui ca o lovitură, și Sera închise ochii, lăsându-se cuprinsă de ea, înainte să tragă adânc aer în piept și să ridice privirea spre mărețul dom, unde sute de pătrate întunecate de sticlă îi reflectau silueta. O transformau în stea.

Și pe el, creștetul lui reflectat de zeci de ori, buclele lui castanii fiind singurul lucru vizibil din el atunci când vorbi, cuvintele șoptite răsunând în jurul lor într-o acustică perfectă:

– În ziua în care a fost terminat, am stat aici, singur, și m-am gândit la tine. Atunci, el ridică privirea, spre oglinda neagră perfectă a domului, și o găsi imediat pe a ei. Te-am visat pe tine aici. Cântând.

Ea își întoarse brusc privirea spre a lui, lipsită acum de protecția oglinzii.

– Mi-ai făcut o scenă.

El ridică un umăr, apoi îl coborî.

– Îți plăcea la nebunie să cânți, spuse el simplu, de parcă era de ajuns. Și mie îmi plăcea la nebunie să te ascult.

Știa ce își dorea. Putea să audă în gând ecoul cântecului pe care i-l cântase cu secole în urmă. Înainte ca mamele lor să ajungă și el să descopere planul ei stupid – unul care nu fusese atât infam, cât nechibzuit.

Și la naiba dacă nu voia și ea să cânte.

– Mi-e dor de asta.

– De cântat.

„De cântat pentru tine."

Gândul o luă prin surprindere, și încercă să găsească alt răspuns.

– Cântatul dă dependență. Te trezești că râvnești după aplauze ca după afecțiune. Cântecul e ca aerul.

Inima ei începu să bată nebunește, și își regretă imediat cuvintele. Cunoștea prea bine ce însemna să tânjești după afecțiune. Cât de mult visase să o primească de la acel bărbat?

– Și așa s-a născut Vrabia.

Ea încuviință din cap.

– Cântecul e libertate.

– Te simți atât de încătușată. Ești aici doar de trei săptămâni.

„Sunt aici de trei ani."

Nu își rosti cuvintele, dar spuse:

– Fără consimțământ, trei săptămâni sunt o veșnicie, Excelență.

Pentru o clipă, crezu că avea să o contrazică – să insiste să fie serioasă. În schimb, el făcu un pas înapoi dinspre ea.

– Atunci, trebuie să cânți.

– Și o să îmi oferi aprobarea?

– Vedem.

Era nemaipomenit în aroganța lui – dintotdeauna fusese în stare să o câștige cu ea. Ea zâmbi strengărește și își ridică fustele, dezvăluindu-și gleznele în vreme ce mimă o reverență.

– *Să trăiască doamnele, cu picioare frumoase pe podea. Să trăiască ducesa, Vrabia...*

El închise ochii înainte ca ea să își încheie cântecelul, iar ea se opri, cu ultimul cuvânt suspendat în aer, la început o glumă, apoi o lovitură bruscă, regretând că invocase acel cuvânt, care rămăsese și înainte suspendat de mai multe ori între ei.

Își lăsă fustele jos. Malcolm deschise ochii când ecoul nu se mai auzi în jurul lor.

– Și? Locul e potrivit?

Susținea că făcuse locul acela pentru ea. Pentru viitor, nu pentru trecut. Și, chiar dacă Sera știa că era imposibil să dea uitării trecutul care stătea între ei, își dădu seama că era incapabilă să încerce.

Ea încuviință.

– E perfect.

– Ai cânta pentru mine?

Știa ce își dorea el.

– Nu cred că e o idee prea bună.

– Sigur nu, spuse el. Dar asta nu-mi schimbă dorința.

Și așa își dădu seama că și ea și-o dorea, de parcă, dacă îi cânta cântecul pe care i-l cântase cu ani în urmă, reușea cumva să se elibereze. Să îi elibereze. Pentru ceva nou și proaspăt. Nu îl mai cântase de trei ani. De când i-l cântase lui.

Dar își amintea fiecare notă, fiecare cuvânt; sunetele răsunau în domul perfect.

–Aici se află inima, zâmbetul și iubirea, aici se află lupul, îngerul, porumbelul. Ea a lăsat deoparte visarea și a lăsat deoparte jucăriile și a renăscut în ziua aceea, în inima unui băiat.

Când deschise ochii, el o privea cu o plăcere scânteietoare, cu obrajii aprinși și cu răsuflarea întretăiată. Se apropie de ea, ultimele note vibrând în jurul lor. Ajunse la ea și îi dădu o bucă în spatele urechii. Ea ar fi trebuit să facă un pas înapoi, dar se trezi atrasă spre el, aflat atât de aproape. Atât de prezent.

– Spune-mi, Seraphina! Dacă n-ar mai exista nimeni – nici surorile, nici vreun zeu sau vreo zeiță care să te apere, nici vreun american, nici aristocrația care să te examineze și să te judece? Ce-ai face dacă te-aș curta?

Ochii lui se întunecară, și ea nu putu să își întoarcă privirea. De câte ori îi vorbise așa? De parcă ar fi rostit o poezie senzuală și delicată? De câte ori visase la asta?

El insistă.

– Dacă ți-aș promite soarele, luna, stelele? Dacă ți-aș jura să te vânez mereu, ai zbura? Sau ai alege să fii prinsă?

Era destul de aproape încât să se poată lăsa prinsă. Să se ridice și să își apese buzele pe ale lui. Să uite de prudență și să accepte ce îi oferea el. Destul de aproape încât el să o poată prinde.

Dar el nu avea să o facă, nu fără consimțământul ei.

– Dacă am putea să recuperăm totul, Sera? Șoapta o distruse, durerea din cuvintele rostite fiind pe măsura durerii din pieptul ei. Dacă am putea să o luăm de la capăt?

Ea scutură din cap.

– N-ar fi trebuit să mă aduci niciodată aici.

El făcu un pas spre ea. Fără să îi ia în seamă cuvintele.

– Ai accepta?

Ea înghiți în sec, știind că nu trebuia să accepte.

El îi sesiză șovăiala. Se aplecă, și doar puterea voinței îl împiedică să o sărute. Cum de se opri când tot ce își dorea ea era să se dezlănțuie?

El se opri de dragul ei.

– Acceptă, îngerul meu.

O dată. Doar de data asta, apoi avea să încheie totul. Să renunțe la el. Să îl lase să își găsească altă soție. Să se lase să își urmeze libertatea.

Dar, de data asta, doar de data asta, voia să accepte ce îi oferea el. Ce își dorea ea.

Urma să îl scoată pentru totdeauna din mintea ei.

O dată.

Se ridică pe vârfuri și elimină distanța dintre ei, când el șopti – mai curând răsuflare decât sunet – două cuvinte devastatoare ce răsunară în inima ei:

– Te rog.

Capitolul 19

Haven prins de femeia vânător

Nu era nimic delicat în felul în care se întâlniră, nimic liniștit sau nesigur. Se ciocniră unul de altul, de parcă domul din jurul lor stătea să se prăbușească și să îi ucidă, iar dacă acela era să fie ultimul lor moment împreună, de ce să nu fie unul dominat de forță și de pasiune și lipsit de păreri de rău?

De ce să nu aibă un singur moment când nimic nu se interpunea între ei – nici intrigi, nici furie sau frustrare, nici alte revendicări –, nimic altceva decât dorința care îi stăpânise întotdeauna? Plăcerea pe care o creaseră întotdeauna între ei?

Mâinile Seraphinei ajunseră deodată în părul lui Mal, se împletiră în buclele lui. Ea îl trase spre ea, cu buzele deja întredeschise pentru el. În timp ce el îi scoase agrafele, părul îi alunecă în valuri peste umeri, înainte să o cuprindă în brațe, ridicând-o spre el, când îi fură răsuflarea.

Când ea i-o fură pe a lui și îi revendică întreaga făptură.

Fusese o vreme, demult, când l-ar fi urmat oriunde ar fi condus-o. Dar nu acum, după ce visase la el atât de mult și se schimbase atât de tare. Acum, era egala lui. Fiecare conducea, fiecare se supunea.

Și era extraordinar.

Mâinile lui ajunseră la panglicile corsajului, dezvăluind-o, în vreme ce ea se apucă să îi descheie haina și să i-o tragă peste umeri. El abandonă rochia și își aruncă haina deoparte, chiar dacă refuză să întrerupă sărutul. Mâinile ei alunecară peste pieptul acoperit de cămașă, ea se desfătă cu mușchii tari și calzi ascunși dedesubt, iar el trase de panglicile de mătase care o mai despărțeau de el.

După un moment îndelungat, Malcolm își ridică buzele de pe ale ei. Ea deschise ochii, amețită de sărutul lor și disperată să fie atinsă din nou. Era rândul ei să implore. Să simtă cum dorința îl înfioră când o atinse.

Cu o înjurătură nesăbuită, el apucă marginile materialului, acolo unde legăturile păreau să îl înnebunească, și trase, tare și iute, făcând panglicile de mătase să pară inutile, când materialul se rupse în două, dezgolind-o în fața lui.

Altă înjurătură. A lui. Poate a ei, pierdută printre gemetele lor, în timp ce căldura intensă se apăsă pe ea, și se sărutară din nou, prelung, aspru și plin de tot ce își refuzaseră ani în șir.

Și apoi își îndepărtă buzele de ale ei și le apăsă pe obraz. Coborî pe linia gâtului și îi spuse toate cuvintele păcătoase și minunate la care Sera visase.

– Tânjesc după tine de atâta vreme, mărturisi el pe pielea ei, buzele lui jucând pe locuri secrete la care poate mai ajunsese vreodată. Mereu ai fost tu, în fiecare noapte, îngerul meu.

Scoase limba și desenă un cerc micuț pe locul în care gâtul și umărul se întâlneau, iar, când ei i se tăie răsuflarea, el spuse:

– Am stat de veghe în fiecare noapte, bântuit de imaginea ta, până când n-am mai avut de ales...

El nu își încheie fraza. Buzele acelea alunecară pe linia pieptului, spre locul în care sânii se încordau sub corset.

– Imagini cu pielea ta – o adevărată perfecțiune –, cu buzele tale frumoase. Cu ochii tăi, ca un păcat. Cu sânii tăi. Și, imediat după aceea, el ajunse acolo, îi scoase din corset, iar buzele lui alunecară peste pielea lor delicată și disperată, desenând cercuri micuțe și chinuitoare în jurul sfârcurilor. Îți plăcea când îți sugeam locul de aici, șopti el, cuvintele necuviincioase învolburând înăuntrul ei înflăcărare și dorință aprigă.

– Fă-o, îi șopti ea.

– Tot ce vrei tu, șopti el, și limba lui găsi vârful întărit al unui sân. Orice vrei tu, dragoste.

„Dragoste."

Mângâierea se învolbură înăuntrul ei, dar ea o ignoră. În schimb, își afundă mâinile în buclele lui incredibil de fine și îi arătă exact ce își dorea.

– Vreau asta, îi spuse, și buzele lui îi prinseră sfârcul în gura lui caldă și minunată. El fremătă sub atingerea ei – sau poate ea tremura. El se opri până când ea însăși îi zise cuvântul: Suge.

Și o făcu, oferindu-i ce își dorise cu patimă în nopțile petrecute singură. În propriul întuneric. Plăcerea o copleși la atingerea lui, la început un sân, apoi celălalt, până când i se tăiară genunchii, iar el o prinse și o coborî pe lespezile podelei.

El desfăcu iute legăturile corsetului, ea îi săltă cămașa de pe mijloc și găsi pielea caldă de dedesubt, lacrimile amenințând să izbucnească la senzația pe care o simțea sub degete.

Uitase. Trecuse o veșnicie și îi fusese atât de dor de el, atât de aprig, și totuși uitase cum era să îl simtă. Iar acum, amintirile reveneau, și ea nu putea să țină în frâu splendoarea, dorul, încântarea.

Nu voia să o facă.

Nici el.

– De câte ori n-am visat la asta, șopti el, trăgându-și cămașa peste cap și azvârlind-o pe podea, acolo unde se afla deja haina, înainte să îi deschidă larg corsetul și să își apese săruturile pe sânii ei, coborând pe pielea fină de dedesubt, vorbind cu trupul ei în feluri în care poate nu îi vorbise niciodată în față. De câte ori nu m-am satisfăcut singur, cu gândul la asta, continuă el, iar cuvintele răsunară în jurul lor, în domul înstelat, șocul adevărului lui înflăcărând-o peste măsură. Câte nopți n-am fost singur, rușinat, disperat după tine?

– Nu mai multe ca mine, șopti ea și își regretă imediat mărturisirea.

El înălță brusc capul. Ochii lui îi găsiră pe ai ei, în întuneric. Refuzară să o lase să plece.

– M-ai visat?

Era o noapte. O noapte a adevărului. O noapte în care să alunge trecutul și să croiască drumul unui viitor în care amândoi să fie eliberați de demonii lor. Mâna ei alunecă peste chipul lui, spre umbra bărbii de pe maxilarul puternic și ferm.

– În fiecare zi.

El închise ochii la auzul mărturisirii, de parcă l-ar fi destabilizat ca o lovitură.

– Sera, șopti el.

– Mă bântui, spuse ea, în cuvinte dezlănțuite. M-ai bântuit în fiecare zi de când am plecat.

– Aș fi vrut eu, replică el. Cu bucurie m-aș fi transformat în stafie ca să am grijă de tine. Doamne, ce dor mi-a fost de tine! Ce dor mi-a fost de asta!

Îi împinse rochia peste șolduri, apoi i-o luă pe urme cu săruturi, iar ea își aminti semnele de acolo, din locul în care fusese odată tare, neted și ideal. Își acoperi cu mâinile rotunjimea moale a pântecului.

Tăcut, el îi sărută buricele degetelor, limba lui rătăci peste tivul sub care se ascundea, gâdilând-o, destul pentru ca ea să se miște, destul pentru ca el să ajungă în acel loc intim și secret. Și apoi îi spuse:

– Ești atât de frumoasă aici, mai mult ca niciodată.

Lacrimile amenințară din nou să izbucnească în clipa când își aminti că, într-un fel, îi aparținea lui acolo, că nu avea să se elibereze niciodată de el, acolo unde era însemnată cu liniile alburii și încrețite ale trecutului lor.

El se opri, iar ea se uită la el, îi găsi privirea, plină de aceleași emoții care o copleșeau și pe ea – prea multe ca să le numească și mult prea marcate de o conștientizare intensă pe care nu se gândise niciodată că avea să o găsească la altcineva. Dar, firește, o găsise la el. Mereu trebuia să fie el.

El se ridică deasupra ei, sprijinit în brațele puternice. Mușchii încordați ai umerilor îi amintiră de forța lui extraordinară. Și o sărută din nou, prelung, delicat și încântător, până când i se tăie răsuflarea și se trezi zdruncinată de agonie și extaz.

Ea își ridică mâna spre chipul lui. Atingerea ei delicată îi opri sărutul, îl făcu să se retragă ca să se uite la ea, cu ochii întunecați și plini de păcat.

– Ești perfectă.

Ea închise ochii la durerea provocată de cuvintele lui.

– Sunt profund imperfectă.

El rămase nemișcat și tăcut până când ea deschise din nou ochii.

– Imperfecțiunile tale sunt perfecte. O hartă a locurilor prin care am fost noi doi.

Ea rămase fără suflu când auzi „noi". Cât de mult își dorea să fie adevărat! El continuă:

– Am visat să fii aici. Uită-te la noi! Uită-te la cât ești de frumoasă! Uită-te la cum te venerez!

Privirea ei se ațintă dincolo de umărul lui, spre tavanul domnului, întunecat și luminat de imaginea lor, când el începu să venereze din nou – să o venereze din nou. Zgârieturile dinților lui, mătasea limbii

lui pe pielea aceea imperfectă trimiseră un iureș de înflăcărare, agonie și plăcere, regrete și promisiune, emoții ce se ciocniră în ea, în timp ce îl privi în tavanul domului, copleșită de reflexia lor – părul împrăștiat sălbatic sub ea, sânii și trupul ei dezgolit, o mână apăsată pe coastele ei, care o ținu pe loc, câtă vreme el coborî, iar spatele lui lat și musculos îi ascunse pântecul, apoi coapsele.

– Vezi, Sera? întrebă el, cuvintele răsunând înfundat și întunecat. Vezi cum suntem împreună?

Ea trase adânc aer în piept; aerul se cutremură înăuntrul ei. Își mușcă buza. Cuvintele lui promiteau atâtea – o ispiteau cu veșnicia. Dar nu avea să dureze o veșnicie. Ci o noapte.

El o mușcă ușor de pielea fină de pe pântec și își îmblânzi mușcătura cu limba când ea gemu.

– Vezi? repetă el.

– Da, șopti ea.

El coborî mai mult, vorbind cu părul negru care acoperea locul acela văzut doar de el.

– Ce vezi?

– Mal.

Cuvântul se auzi de parcă îl implora. Și poate că îl implora. Pur și simplu, nu știa ce implora. Totuși, el îi despărți coapsele și se așeză între ele.

– Ce vezi, îngerul meu?

– Văd...

Degetele lui se opriră pe centrul feminității ei, calde și ferme, iar ea gemu din nou.

– Mal.

El se opri.

– Spune-mi!

Ea ridică privirea spre tavan.

– Văd... te văd pe tine.

Atunci, el despărți faldurile fine ale feminității, ca o recompensă pentru sinceritate.

– Da, spuse el, cuvântul răsunând ca o flacără pe pielea ei. Nu putu să nu se arcuiască spre el. Și ce altceva?

Se dezlănțui dorința grea și disperată.

– Și pe mine.

El își puse două degete pe centrul ei, le mișcă în sus și în jos pe feminitatea ei, sus și jos, la nesfârșit, până când ea simți că avea să moară de plăcere. De la atingerile lui chinuitoare. Se zvârcoli sub

atingerea lui, disperată ca el să își găsească un punct de sprijin – să rămână într-un singur loc –, să îi ofere ce își dorea.

Ce avea nevoie.

– Mal...

El își retrase mâna.

– Spune-mi ce vezi!

– La naiba, ți-am spus deja.

Afurisitul râse când o auzi. Sunetul aproape o nimici.

– Spune-mi mai multe!

– Te văd pe tine, zise ea tăios, cu enervare și dorință în cuvinte. Văd că mă atingi.

Și, ca prin minune, o atinse. Un deget, încercuind locul acela magnific, care era disperat după el. Ea gemu de plăcere.

– Doamne sfinte!

Degetul își încetini ritmul, și ea vorbi deodată, disperată ca el să continue.

– Văd că mă atingi, repetă ea. Mă explorezi. Găsești toate locurile în care te doresc.

Și el o făcu, lăsându-și degetul să alunece spre centrul ei fierbinte și umed; senzația o făcu să se arcuiască spre el, chiar când deschise larg ochii, fascinată de imaginea deșănțată și necuviincioasă de deasupra lor.

Atunci, deveni conștientă de ceea ce făcea el.

– Merope, oftă ea.

Geamătul lui fu punctat de încă o alunecare prelungă și senzuală, de data asta cu două degete, cu un sunet adânc și întunecat, care îi cerea să spună mai multe.

– O văd și pe ea, spuse Sera pe nerăsuflate. Asta ai pus la cale.

– Da, zise el, șoptind cuvinte în locul în care ea avea cea mai mare nevoie de el. Te-am vrut aici. La fel de frumoasă ca ea.

– Și m-ai vrut dezgolită cu ea.

– Te vreau mereu dezgolită, dragoste.

Cuvintele declanșară un val de căldură înăuntrul ei și o cutremurară.

– Văd asta, spuse ea, și privirea îi alunecă peste nimfa din mozaic, cu sânii goi ca ai ei, răsucindu-se și întorcându-se pe lespezi, de parcă Malcolm le atinsese pe amândouă. De parcă, atunci când o ducea pe Sera pe culmile plăcerii, o satisfăcea și pe Merope.

Pe măsură ce degetele lui își continuară magia, Sera chiar crezu că era în stare să satisfacă o zeiță.

– Mal, șopti ea, incapabilă să nu se arcuiască sub atingerea lui atunci când el o mai dezmierdă adânc o dată, de două ori, de trei ori. Incapabilă să nu spună mai mult. Să nu ia tot ce îi oferea el. Văd că te uiți la mine, zise ea, iar el încremeni, se retrase și ridică privirea spre ea, găsind-o într-o clipită pe a ei, așteptând ca ea să spună mai multe.

Încântarea mișcării era de netăgăduit. Puterea ei, negreșită. Putea să îi ceară orice și i-ar fi dat.

– Văd că mă dorești, șopti ea.

Fără să își ia ochii de la ea, el apăsă un sărut pe buclele negre.

– Mai mult decât mi-am dorit ceva vreodată.

Sera înțelegea ce simțea – simțea aceeași dorință dezlănțuită înăuntrul ei, tânjind după el. Își arcui șoldurile spre el. Mal continuă să aștepte, de parcă ar fi așteptat o veșnicie ca ea să îi ceară să o atingă. Ca ea să îi permită să o posede. Ea își șopti numele, dar el rămase tot încremenit, paralizat într-o atenție devastatoare, așteptându-i porunca.

– Văd că mă săruți, spuse ea, cuvintele fiind rostite mai ferm decât și-ar fi închipuit.

Din nou, geamătul lui adânc, de parcă i-ar fi dat singurul lucru pe care și-l dorise vreodată. Și apoi își mișcă mâna, o desfăcu pe Sera, dezvăluind centrul rozaliu al feminității ei. Ei i se tăie răsuflarea, copleșită de o nerăbdare insuportabilă.

– Mai spune-mi asta, zise el. Vreau să fiu sigur.

Tot corpul ei se încordă ca un arc la auzul cuvintelor lui. La promisiunea pe care o făceau. La semnificația lor – că el nu urma să ia niciodată ceva ce ea să nu îi ofere. Că avea să o urmărească, la fel cum o urmărise Orion pe Merope, dar doar dacă ea își dorea să fie urmărită.

Gândul nu se asemăna cu nici o libertate pe care să o fi cunoscut vreodată.

Ea nu șovăi.

– Sărută-mă!

El o recompensă cu gura lui minunată, desfăcându-i șoldurile și ridicând-o spre el. Buzele și limba lui o posedară cu o siguranță desăvârșită și fără șovăială. Ea țipă când îi simți dezmierdările, felul în care îi descoperea fiecare linie, limba lui explorând, pe măsură ce degetele lui o mângâiau și ea se deschidea mai tare, oferindu-i-se fără tăgadă.

El primi ce îi oferea, își strânse buzele peste cel mai sensibil loc al ei și supse, trăgând-o spre el cu o iscusință extraordinară, până când numele lui răsună prin încăpere, în timp ce ea se abandonă în brațele plăcerii, zvârcolindu-se sub el, arcuindu-se spre el. Degetele ei se încolăciră în părul lui ca să îl țină aproape de ea, să îi arate unde avea cea mai mare nevoie de el.

Limba lui se răsuci peste ea, oferindu-i tot ce îi cerea, iar ea închise ochii, abia conștientă de lacrimile provocate de plăcerea pură și sălbatică pe care el o crea înăuntrul ei. Întregul ei corp se arcui și se zvârcoli sub el, în vreme ce el continuă să o venereze neîncetat, iar ea rămase fără suflare, la nesfârșit, emoțiile învolburându-se înăuntrul ei până când se liniști sub el și se lăsă purtată de senzație, fără să vrea să îi dea drumul.

Acelui bărbat, pe care îl iubise atât de mult pe vremuri, care știuse întotdeauna să o trimită pe culmile plăcerii.

Și, nici printre lacrimi, el nu se opri; cercurile lente deveniră mai rapide, dezmierdând-o, lingând și sugând în mișcări senzuale, când mâinile lui alunecară sub ea și o ridică spre el, de parcă era un deliciu.

Ea gemu la acea senzație care se cuibări înăuntrul ei, aproape speriată de ce avea să urmeze – de cum putea să o posede dacă i-o permitea. Totuși, el insistă, nu îi lăsă de ales, îi veneră centrul feminității, magnificul loc în care îl dorea cel mai mult, până când ea îi strigă extaziată numele – singurul cuvânt pe care mai putea să îl rostească.

El o ținu strâns câtă vreme reveni în prezent, în locul acela măreț, cu domul subacvatic înălțându-se deasupra lor asemenea cerului. Și, când înălță capul, cu chipul înflăcărat, cu ochii frumoși și sălbatici, dorința aprigă și insuportabilă pe care o ținuse la distanță amenință să o nimicească.

„Nu." Nu avea să-l dorească.

Nu putea să fie al ei.

Știa ea mai bine.

Se adună sub el și îl împinse într-o parte, iar el se îndepărtă într-o clipită, dându-i drumul, de parcă singurul scop în viața lui era să îi facă pe plac. Conștientizarea o amenință cu nimicirea, la fel precum atingerea lui.

Așa că Seraphina făcu ce îi stătea în putință: se întinse după rochie și se trase îndărăt, cu rochia lipită de corp.

– Nu putem să continuăm.

El rămase nemișcat la locul lui, dezgolit de la talie în sus, cu un braț sprijinit pe piciorul întins, învăluit în întuneric cu piele moale de căprioară.

– N-am cerut să continuăm.

– Dar îți dorești să continuăm.

– Sunt bărbat, Sera, și-am așteptat asta – te-am așteptat – ani în șir. Bineînțeles că-mi doresc să continuăm. Privirea lui era înflăcărată și sinceră. Dar o să te aștept. Până când vei fi gata.

Sera detestă cuvintele auzite. Detestă felul în care o ispiteau. Felul în care îi șopteau o promisiune pe care el o înțelegea. Desigur, nu putea.

– N-o să fiu niciodată pregătită.

– Poate că nu. Sau poate că o să fii. Și, când o să fii, o să te aștept aici. O spuse de parcă nu avea nimic altceva de făcut decât să stea să sufere acolo, în refugiul lui subacvatic, așteptând ca ea să intre și să îi ceară să facă dragoste cu ea.

Și ceva din atitudinea lui, din siguranța resimțită în cuvintele lui, de parcă avea să o aștepte pentru totdeauna, o tulbură mai mult decât orice altceva.

– Chestia asta, în mod special, nu ne-a fost niciodată prea benefică, spuse ea încet. Sau nu-ți mai amintești? Își detestă cuvintele, detestă faptul că vorbi – chiar dacă vag și succint – despre trecutul lor. Despre copilul pe care nu îl plănuiseră. Pe care el nu îl voise. Și despre toți ceilalți pe care nu urma să îi aibă niciodată.

Ea se ridică, prea dezgolită și expusă ca să stea nemișcată, se întoarse cu spatele la el, își îmbrăcă rochia și strânse cele două margini ale corsajului într-o încercare zadarnică de a șterge ultima oră din viața ei.

– Ia asta!

Aproape îi sări inima din piept. El era în spatele ei, destul de aproape încât să o atingă, întinzându-i haina, de parcă era perfect firesc.

Ea luă haina și încercă să se liniștească, în vreme ce o trase pe ea, umerii lui lați micșorându-i și mai mult pe ai ei. Își acoperi pieptul și își încrucișă brațele, ca o armură. El se retrase, cu brațele larg desfăcute, de parcă îi arăta că nu era înarmat. Firește, nu era adevărat.

Mereu fuseseră înarmați în prezența celuilalt.

– Îmi amintesc, Sera, spuse el, iar cuvintele părură a ieși cu forța și răsunară ucigător. Sera încă îl putea auzi cum jura că nu urma să aibă niciodată un copil. Putea și acum să simtă lovitura, după ani

întregi, și durerea cuvintelor lui după ce descoperise că totuși urma să aibă unul.

Așa cum putea să simtă fericirea mută care o copleșise când aflase că nu avea să mai fie niciodată singură, chiar dacă nu urma să îl aibă niciodată pe el.

Apoi devastarea când își dăduse seama că urma să fie singură pentru totdeauna.

– Dă-mi drumul, șopti ea, în cuvinte răgușite, rostite brusc cu teama că el avea a se împotrivi.

Că avea să încerce să o țină acolo. Că ea putea să aleagă să rămână.

El mai făcu un pas înapoi. Apoi un altul, până când ieșirea se deschise înaintea ei.

– Ești liberă, spuse el.

– Nici unul din noi nu e liber, replică ea. Dar putem să fim.

„Minciună."

El o privi, nemișcat, cu pieptul lui lat și frumos învăluit în auriul flăcărilor, cu chipul numai lumini și umbre. Și apoi își lansă lovitura.

– Eu n-am cerut niciodată să fiu liber.

Din fericire, ținta lui era clară, alungând tristețea de la ea și umplând-o cu furie, reamintindu-i de planurile ei. De The Singing Sparrow. De viitorul ei. Fără el. Fără trecut. Fără amintirile de care nu putea să scape aici.

– Ce minciună sfruntată! Ea îl privi cu ochii mijiți și își lăsă mânia să se dezlănțuie asupra lui. Tu ai pus punct poveștii noastre, duce. Nu eu.

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea o luă la fugă.

Capitolul 20

Surpriza șocantă a îmbroboditului Haven

Cu trei ani în urmă
Londra

O simți înainte să o vadă.

Ar fi trebuit să se aștepte ca Lady Liverpool să îi invite pe amândoi la serata ei celebră. Trebuia să își fi imaginat că Soioasele S aveau

să fie bine-venite la petrecerea nebunească a femeii, cu decorul cu tematică de China și amfitrioana îmbrăcată ca unul dintre peștii din faimosul ei iaz. Lady Liverpool nu fugise niciodată de lucrurile teatrale, iar Soioasele S erau cu precădere teatrale.

„Nu Sera."

Malcolm nu se întoarse cu fața spre Sera, știind că toată lumea se uita și șoptea pe sub mustăți și în spatele evantaielor. În schimb, se împotrivi dorinței să își mai slăbească lavaliera, prea strânsă în jurul gâtului, în adierile fierbinți și umede ale verii, știind că și așa era deja în vizorul tuturor.

Îmbroboditul Haven prins de una dintre Fiicele Periculoase, batjocura ziarelor de scandal, dat exemplu pentru ceilalți domni buni de însurătoare din lumea bună. Să nu te lași niciodată orbit de frumusețe.

Dumnezeu știa că fusese orbit. Ca un Orion blestemat.

Condamnat.

Trecuseră mai bine de două luni de când nu o mai văzuse – o părăsise, practic, după nunta lor, care durase câteva secunde, și se concentrase cu totul asupra muncii lui, făcând tot ce era cu putință ca să uite că avea o soție.

O soție a cărei apropiere îi distrugea calmul și pe care știa că avea să o găsească mai frumoasă ca niciodată dacă se întorcea cu fața la ea.

„Lașule!"

Gândul îl îndemnă să treacă la acțiune și, întărindu-se, se întoarse; privirea lui o găsi imediat pe a ei, ca de obicei. Era la câțiva metri depărtare, într-o grămadă de rochii în culori aprinse – surorile ei erau adunate împrejur, ca un paravan de protecție. Iar Sera în roșu cu fire de aur. Bineînțeles că purta roșu. Nimic nu era mai ademenitor pe lume decât Seraphina Talbot – nu, Seraphina Bevingstoke, ducesă de Haven, soția lui, ducesa lui – în roșu.

Nu conta că era în stare să renunțe la totul ca să nu o mai dorească.

Era în stare să își vândă și sufletul ca să o uite.

Și atunci, găinușele care se agitau în jurul ei se îndepărtară, iar el văzu rochia cu totul, urmărind liniile sânilor și ale șoldurilor ei, alunecând în valuri senzuale spre verdele ierbii. O scrută, o sorbi din priviri, în vântul răcoros al zilei de vară. Și atunci simți lovitura grea și neașteptată.

Aștepta un copil.

Aștepta un copil și nu îi spusese.

Mii de emoții se dezlănțuiră înăuntrul lui. Neîncredere. Plăcere. Speranță. Și furie. O mânie pură și tulburătoare pentru că îi ascunsese din nou adevărul.

Urma să fie tată. Urma să aibă un copil.

Și ea îi ascunsese asta, ca o pedeapsă pentru păcatele trecute.

Își recăpătă sângele-rece, refuzând să îi arate cum îl copleșise adevărul. Cum îl lovise din plin. O pedeapsă devastatoare. Și atunci se întoarse pe loc și se duse să găsească o cale prin care să o pedepsească și el.

Septembrie 1836

A doua zi dimineață, Malcolm primi veste de la soția lui petitoare că urma să facă o plimbare călare cu Lady Lilith și Lady Felicity Faircloth. Fără îndoială, Seraphina se gândea că era vremea ca el să le cunoască pe ultimele două candidate la titlul de ducesă de Haven – cum domnișoara Mary îl părăsise pentru îmbrățișarea caldă a lui Gerald, iar aversiunea lui Lady Emily față de supă era o trăsătură mult prea copleșitoare.

Nu că avea vreo intenție să se însoare cu vreuna din ele. În schimb, bilețelul soției lui – indiferent și fără nici cea mai mică referire la noaptea de dinainte – îl făcu imediat să se gândească să dea năvală în încăpere și să își expedieze scurt toți musafirii, să renunțe la planul stupid pe care îl pusese la cale ca să o aibă pe Seraphina în apropiere, în vreme ce îi făcea din nou curte.

Se săturase de intrigi. Era pregătit să își ia soția înapoi. Era gata să o recâștige cu totul. Și asta însemna să fie singur cu ea, la naiba! Avea nevoie de timp, spațiu și sinceritate ca să o facă să îl creadă. Să o facă să creadă *în* el. În *ei*.

Femeile acelea îi stăteau pur și simplu în cale. Fără îndoială, din cvartetul inițial de patru femei nemăritate pe care le chemase ca să o convingă pe Sera că era interesat de o nouă soție, Lady Lilith și Lady Felicity i se potriveau cel mai bine. Lilith era deșteaptă și amuzantă, pasionată de călătorii, iar Felicity avea minte și putea să își facă din orice aristocrat inteligent un partener decent. Dar Haven nu voia o parteneră decentă. O voia pe soția lui. Femeia pe care și-o dorise din prima clipă în care o întâlnise pe balconul acela, cu ani în urmă. Și pur și simplu așa stăteau treburile.

Și totuși, nu putea să scape de ele – nu fără să fie clar că întregul plan fusese doar un șiretlic insipid care urma să înfurie jumătate din aristocrația Londrei și să se lovească de furia soției lui când ea avea să își dea seama de intențiile lui ascunse, sau de lipsa lor, căci nu intenționa nici în ruptul capului să îi ofere divorțul pe care și-l dorea atât de limpede.

Un divorț despre care urma să își dea cât de curând seama că nu și-l dorea – asta dacă reușea să îi demonstreze că trecutul lor nu avea nimic de-a face cu viitorul lor.

Și așa, singurul lucru pe care putu să îl facă atunci când primi bilețelul Seraphinei despre însoțitoarele lui la plimbarea de dimineață fu să răspundă, insistând ca ea să le fie doamnă de companie.

Nici pentru o clipă Sera nu se gândise că el avea să răspundă. Într-adevăr, se așteptase să se ducă după ea – o posibilitate care îi făcuse inima să bată nebunește, cu o plăcere nerăbdătoare –, motiv pentru care probabil Sera nu se împotrivi insistenței lui.

Când ea ieși din conac, la unsprezece fără cinci minute, învești mântată în haine de călărie violacee, cu o pălărie așezată nepăsător pe cap și – Doamne sfinte – un bici în mână, lui Mal i se tăie răsuflarea la imaginea ei, puternică și impresionantă, de parcă noaptea de dinainte nu avusese loc sau, mai curând, de parcă noaptea îi accentuase scopul.

Putea să vadă hotărârea în ochii ei frumoși și albaștri, iar el conștientiză ce urmărea ea; voia să îl însoare. Cât mai repede.

Se abținu să nu râdă de planul ei inutil.

Și apoi râsul dispăru, căci trioul ei de însoțitoare își făcu apariția, chiar dacă nu fuseseră invitate. Desigur. Seraphina veni înarmată până-n dinți, cu propriul ei batalion de războinice. Minus una, căci Sophie, marchiza de Eversley, aștepta un copil și, astfel, nu putea să călărească.

Slavă Cerului pentru micile îngăduințe.

Refuză să își arate frustrarea. În schimb, întoarse spatele grupului de surori și se duse să le ajute pe Lady Lilith și pe Lady Felicity să încalece. Nici una nu părea să aibă nevoie de ajutorul lui, ambele părând să călărească excelent, și se gândi că poate într-o bună zi putea să iasă la o plimbare cu ele.

În schimb, se îngrozea de ce avea să urmeze.

După ce își ajută musafirele, se întoarse să își ajute soția, care – desigur – se așezase deja în șa. Nu îi scăpă faptul că Sera călărea

una dintre cele mai apreciate iepe – pe care el o înșeuase special pentru ea.

Ridică privirea spre ea, degetele îl furnicau să o atingă, să se strecoare pe sub tivul rochiei și să găsească pielea delicată de deasupra cizmelor.

– Câinele tău de pază american nu ni se alătură azi?

Ea ridică dintr-o sprânceană și îi aruncă o privire tăioasă.

– Domnul Calhoun s-a întors la Londra de tot, spuse ea. Pot doar să-mi închipui că a făcut asta la insistențele tale.

Fu surprins, apoi imediat cuprins de o ușurare pentru că protectorul soției lui dispăruse.

– La drept vorbind, eu n-am avut nimic de-a face cu asta, deși bunul Dumnezeu știe cât sunt de recunoscător.

– Al naibii laș, îi întrerupse Sesily, și toată lumea se întoarse cu fața spre ea. Ce vreți? Chiar este.

Haven își ignoră cumnata nebună și se îndreptă spre calul lui.

– Mergem spre ciudățenia aia din est.

– Nu așa îi spune lumea și mariajului tău, Sera? spuse sec una dintre surorile ei, chicoteli însoțind întrebarea.

Sera răspunse sec:

– Nici o grijă, doamnelor, Haven aproape sigur o să prefere căsnicia cu una din voi decât cu mine și îmi închipui că o să fie un soț pe cinste.

Malcolm scrâșni din dinți la auzul cuvintelor pe care ea le rostise cu atâta ușurință, deși cu o noapte în urmă el își deschisese inima în fața ei și ea atinsese culmile plăcerii în brațele lui. De frustrare, își mână calul înainte. Grupul îl urmă, dar destul de departe pentru ca el să nu le audă. Le ducea pe fete la o plimbare, le aducea acasă, apoi avea să găsească o cale să le facă pe fete să plece.

După o jumătate de oră de plimbare călare, încetini lângă construcția ciudată din piatră, de la granița estică a moșiei – un turn medieval construit cu generații în urmă. Descălecă și se duse să le ajute pe doamne să descalece. Totuși, nu pe Sera. Sera descălecă singură. Îndepărtându-se repede de doamne, le trase pe surorile ei deoparte, de parcă erau marionetele ei.

Îl lăsă singur cu Lady Lilith și Lady Felicity, ambele cu îmbujorări frumoase în obraji, de la călărie. Te-ai fi gândit că ar fi putut să i se pară frumoase dacă s-ar fi chinuit să le observe, ceea ce nu făcea. Era prea ocupat să se uite la soția lui.

Totuși, nu era un monstru, nici nu era interesat să își croiască drumul prin linia de apărare formată din cumnatele lui, așa că își conduse pețitoarele spre intrarea în construcția ciudată, apoi le făcu semn să intre. Apoi arătă spre scara din piatră, în spirală, care ducea sus, spre turn.

– Se vede o priveliște superbă de sus, dacă vreți să urcați.

Lady Lilith era deja pe scări, iar Lady Felicity o urmă îndeaproape. Haven porni în urma lor. Când ajunseră în vârful turnului, ieșind în lumina soarelui, ambele se îndreptară imediat și se aplecară peste balustrada din piatră, urmărind pământul care se întindea pe kilometri întregi în cele patru zări.

Haven se îndreptă spre cel mai îndepărtat colț al turnului și se uită de sus ca să le găsească pe Sera și pe surorile ei de dedesubt, prinse într-o conversație aprinsă. Rămase acolo, cu privirea ațintită spre ele, dorind să le poată auzi cuvintele, în vreme ce partenerele lui își descriau una alteia priveliștea, cu lux de amănunte.

– Doamne, ce frumos este, spuse Lady Felicity după un oftat prelung.

– E cea mai frumoasă parte din toată petrecerea, nu crezi? răspunse Lilith, cu încântare în glas.

– A fost construit prin 1750, interveni el, spunându-și că, dacă intervenea în discuția fetelor, măcar nu mai stătea cu ochii pe soția lui ca un nătâng. Un cadou de la stră-străbunicul meu pentru femeia iubită.

Lilith se întoarse.

– Bănuiesc că nu pentru stră-străbunica ta?

El zâmbi sec la replica ei.

– Nu.

Ducii de Haven nu se însurau din dragoste.

„Până la el."

Și, chiar și așa, stricase totul.

Doamnele se întoarseră să se uite spre moșie.

– Uite și casa văduvei! Știai că există o casă a văduvei?

– Nu știam! Și uită-te la lac! Ce frumos! Urmă o pauză. Doamne, aia din centru e o statuie? Cu ciudat! Se înalță pur și simplu din apă. E Orion, Excelență?

Felicity Faircloth se uită la el pentru un răspuns.

Malcolm nu luă în seamă valul de dezamăgire la gândul că femeile acelea descopereau statuia care marca salonul de bal de sub apă

înaintea Seraphinei. Privirea lui se îndreptă spre soția lui, apoi răspunse la întrebare.

– Așa este.

„Dacă jur că o să umblu mereu după tine, o să-ți iei zborul?"

Își luase zborul cu o noapte în urmă și o făcea și acum, în depărtare, legată de cele lumești, de parcă putea să o facă la modul cel mai serios în orice clipă – să se transforme în porumbel și să îl părăsească pentru totdeauna.

Dacă ea nu îl voia? Dacă nu avea să fie niciodată a lui?

Ura întrebările pe care le iscau amintirile dure din noaptea de dinainte, când zăbovise asupra trecutului, invocând fără cuvinte copilul pe care îl pierduseră. Povestea pe care nu fuseseră niciodată în stare să o construiască.

Totuși, puteau să își facă un viitor. Credea cu tărie asta.

Mai aveau o șansă, nu?

Să dea Domnul să aibă o șansă.

Atunci, ea ridică privirea, de parcă ar fi auzit gândul nerostit la trei etaje deasupra. El îi întâlni privirea și o ținu; nu își dorea să îi dea drumul. Ea întoarse privirea.

Lady Felicity arătă spre conacul din depărtare.

– Și acolo ce e?

Mal își întoarse privirea de la soția lui și urmări linia privirii ei.

– Este reședința ducelui de Montcliff.

Felicity încuviință din cap.

– Nu mi-a plăcut niciodată omul acesta.

El ridică din sprâncene la auzul afirmației sincere despre vecinul lui solitar.

– Nu, nu multă lume îl place.

– Nici pe tine nu te place multă lume, spuse Lilith.

Sinceritatea cuvintelor îl făcură să tresară, apoi se întoarse spre fete – Lilith, cu un zâmbet atotcunoscător pe buze, iar Felicity cu ochii mari în semn de uluială voioasă. Lăsă să se aștearnă tăcerea înainte să încuviințeze din cap.

– Și asta e adevărat.

– De ce? întrebă Felicity.

– Voi două v-ați unit? Ele se uitară una la alta și își zâmbiră larg, iar Haven hotărî că le plăcea. Ăsta este momentul în care sunt judecat?

– Bună întrebare, nu? sublinie Lilith. Ar trebui să știm exact ce marfă cumpărăm.

– Dacă vrem să cumpărăm.

Ignorând metafora ciudată, Haven desfăcu larg brațele.

– Neapărat. Puneți-vă întrebările.

Nu mai văzuse niciodată asemenea voioșie. Lady Lilith chiar începu să își frece mâinile.

Felicity se ridică și se așeză pe zidul jos de piatră, în spațiile goale din parapet, apoi se aplecă în față, cu coatele pe coapse, cu părul în vânt, de parcă erau prieteni de o viață.

– Se spune că ești un soț groaznic.

El ridică bărbia la auzul șocantei afirmații.

– Doamne sfinte, Felicity, spuse Lilith, pe un ton scăzut și uluit. Mama ta își dădea duhul pe loc dacă te auzea.

– Nu mama trebuie să se mărite cu el, spuse Felicity, fără să își întoarcă privirea de la Malcolm.

– Se pare că trecem imediat la asta, spuse sec Lilith.

Nimeni nu putea să spună că Felicity Faircloth nu era o adversară pe măsură. El se sprijini de parapet și mărturisi, cu o ușurință uluitoare:

– N-am fost cel mai bun dintre soți.

– Se spune c-ai fost infidel. Buzele lui desenară o linie lungă și subțire, dar nu voia să o sperie pe tânăra curajoasă. În schimb, Felicity Faircloth continuă:

– Și de aia te-a trântit Lady Eversley într-un iaz.

– Corect.

Lilith strâmbă din nas, iar el nu putu să o condamne.

– S-a întâmplat o dată. Abia descoperisem că Sera... El nu își încheie fraza. Nu era treaba lor. Eram supărat. N-am mai făcut asta niciodată.

Rămaseră tăcuți vreme îndelungată, apoi Lilith spuse:

– Știi, eu îl cred.

Felicity încuviință.

– Ciudat, dar și eu.

Mare minune. Acum, dacă și reușeau să o convingă pe Seraphina de același lucru...

Felicity continuă:

– Să-ți spun ce-mi place la soția ta?

Nu avea nevoie să audă o listă cu calitățile Seraphinei. Le cunoștea prea bine. Le trecuse în revistă de nenumărate ori. De mai bine

de o mie de ori. Și totuși, voia să le audă. Voia să vorbească despre ea cu altcineva, de parcă, dacă o invoca, putea să o aducă aproape de el.

– Nu-mi închipui că te-aș putea opri, milady.

Ea zâmbi strengărește.

– Asta e foarte adevărat. Sunt groaznică atunci când vine vorba să-mi țin gura. De aia a fost mama atât de încântată când am primit invitația dumitale.

– Nu mă interesează să fiu menajat, spuse el. Și așa ducii sunt prea cocoloșiți.

Felicity încuviință.

– Foarte bine, o să spun direct. Îmi place că Seraphina știe ce vrea. Și-mi place că nu îi e frică să lupte pentru asta. Chiar și atunci când clar nu se face așa ceva.

Adică divorțul. El încuviință din cap.

– Mereu a fost așa.

– Femeile nu reușesc întotdeauna să obțină ce vor, spuse ea, cu o notă de melancolie în glas. Suntem adesea condamnate pentru că ne căutăm fericirea.

Cuvintele se răspândiră înăuntrul lui cu un fior. El făcuse asta. O pedepsise exact pentru acest lucru. Și apoi, în cele din urmă, o pedepsise pentru că refuzase să îl caute pe el.

– Ea pusese ochii pe dumneata? întrebă Lilith.

– Chiar da, spuse el, urând lovitura pe care o simți în plex la auzul cuvintelor.

Felul în care se răsuciră înăuntrul lui.

– Se spune că te-a luat cam pe nepusă masă. Îmbroboditul Haven și toate alea.

Celor două nu le era frică de nimeni, iar Haven nu putu să nu le admire pentru asta.

– Așa se spune.

– Dar sigur n-a fost pentru titlu, sublinie Felicity. Altfel, de ce să fugă? De ce să nu rămână și să se fălească?

De câte ori nu se întrebase același lucru?

– După toată povestea asta, nu pare să te mai placă foarte mult acum, Excelență, adăugă Lilith.

– Nu, nu mă mai place, spuse el. Lucru foarte clar pentru toată lumea.

– Îmi place asta la ea, spuse Felicity încet. Îmi place că, atunci când i-a fost clar că nu o voiai, ea n-a rămas.

Doar că o voise.

Încă o voia.

Nu că i-ar fi spus asta. În schimb, o pângărise pentru pasiunea ei. Pentru că se ținea tare pe poziții. Pentru că obținea ce voia. O împiedica să obțină ce voia. Ce voiau amândoi.

– Îmi place că se cunoaște. Că are încredere în ea. Că nu a permis să fie mai puțin decât merită, adăugă Felicity. Mi-ar plăcea să fiu mai degrabă ca ea.

– Atunci, poate n-ar trebui să te măriți cu ducele de Haven, spuse Lilith, pe cel mai sec ton din lume. Istoria ne spune că nu este cel mai grijuliu dintre bărbați când vine vorba să-și ajute soția să-și atingă scopurile.

Cuvintele nu îi erau deloc adresate lui. Și totuși, răsunară dureros ca niște ghimpi.

– Mmm, spuse Felicity gânditoare. Cred că ar fi cazul.

Doamne! De ce era nevoie de două femei nemăritate ca să îl învețe ce ar fi trebuit să vadă cu ani în urmă?

– Și asta a fost înainte de *cealaltă* problemă, continuă Lilith și îl readuse pe Malcolm în prezent.

– Care e cealaltă problemă? întrebă el, cu mai multă vigoare decât și-ar fi dorit.

Femeile continuară, de parcă Mal nici nu era acolo. De parcă vorbeau despre moșie. Sau despre vreme. Și nu despre propriile lui slăbiciuni.

– Oh, sigur, asta e limpede ca bună ziua.

– Care *asta?* întrebă el.

Lilith se întoarse spre el și îl privi lung.

– Cum scenariul ăsta este cât se poate de neobișnuit, Excelență, mă întreb dacă ai vrea să răspunzi la o întrebare... mai degrabă... necuviincioasă.

Nu reuși să înăbușe șocul care îi marcă trăsăturile.

– Mai necuviincioasă decât întreaga discuție?

Ambele doamne izbucniră în râs, iar Lilith zâmbi.

– Probabil nu, la drept vorbind. El așteptă ca tânăra să își găsească vorbele potrivite. Îți dorești altă soție?

Iată ieșirea lui din încurcătură.

– La drept vorbind, nu.

Ea încuviință din cap și se uită la Felicity.

– Ei, acum-i acum.

– Într-adevăr. Felicity sări de la locul ei de pe parapet. Mulțumesc, Excelență. Asta este o construcție splendidă. Cea mai bună din ce am văzut.

– Și moșia, se grăbi Lilith să completeze politicos. Statuia lui Orion, de pe lac, e deosebit de frumoasă.

Se simți cuprins de confuzie și cam lipsit de speranță. Toate femeile din lumea întreagă erau atât de tulburătoare? Sau era ceva tipic pentru femeile pe care le cunoștea el?

– Plecați? întrebă el nerăbdător.

– Plecăm, spuse Felicity și se aplecă într-o reverență scurtă. Sunt convinsă că înțelegi.

– De fapt, nu prea, sublinie el. N-am mai întâlnit niciodată femei atât de dornice să spună asemenea adevăruri.

Lilith zâmbi afectată.

– Poate ar trebui să cunoști mai multe femei. Nu suntem chiar atât de neobișnuite.

– Sigur nu aici. Mai sunt cinci femei pe moșia mea care par să nu aibă nici ele vreo problemă să-ți spună adevărul, Excelență, zise Felicity. Și asta, fără să o punem la socoteală pe domnișoara Mary Mayhew, care a spus așa un adevăr care a făcut-o să-l caute pe Gerald al ei.

Lilith zâmbi.

– Mă întreb ce fel de bărbat o fi Gerald.

Și așa, Malcolm fu concediat; cele două plecară, cufundate într-o discuție voioasă, fustele lor alunecând ușor pe podeaua de piatră, în timp ce ele își croiră drum spre scări.

– Așteptați, strigă el, întreaga după-amiază părând să îi scape printre degete.

Ele se întoarseră.

– Nu e nevoie să-ți faci griji, Excelență, spuse Lilith. Ne descurcăm singure. Tu rămâi aici și fă ce fac bărbații atunci când nu li se cere s-o facă pe pretendentul interesat.

– Nu mi-ați spus care e cealaltă problemă.

Ele se întoarseră din nou, cu zâmbete curioase asemănătoare pe chipurile lor foarte diferite. El preciză:

– Cea care e limpede ca bună ziua.

– Ah, spuse Lilith.

– Hmm, adăugă Felicity.

– Doamnelor. Cuvintele răsunară mai amenințător decât și-ar fi dorit. Îmi închipui că e ceva legat de faptul că sunt un soț groaznic?

– Știi, nu sunt deloc sigură c-ai fi un soț groaznic, spuse Lilith gânditoare.

– Oh, nu. N-o să fie, se grăbi Felicity să răspundă. Adică, nu imediat după ce descoperă cât de mult o iubește.

Mal ar fi putut să se simtă stânjenit. Ar fi putut să intre în defensivă. În schimb, cuvintele lui Felicity, pline de adevăr, îl făcură să se simtă ușurat. „În sfârșit", își spuse în gând. În sfârșit cineva își dădea seama. Cineva care credea. Doi oameni. Doi oameni care îl auziră când spuse:

– *Știu* cât de mult o iubesc. Știu de ani întregi.

Fetele se priviră, apoi se uitară la el. Era limpede ce le trecea prin minte. Îl considerau un imbecil.

– Atunci, ar trebui să îi spui.

Mal se simți cuprins de frustrare. Chiar credeau că nu își dorea să facă întocmai? Credeau că era atât de simplu?

O pată de culoare, de un violaceu aprins, se ivi în spatele lor.

„Sera."

La naiba, ar fi făcut-o chiar atunci dacă ar fi crezut că asta ar fi schimbat lucrurile.

El încremeni.

„Ar schimba lucrurile?"

Inima începu să îi bată cu putere când ea apăru în pragul ușii, cu interes în ochi și curiozitate pe chip.

– Ce construcție splendidă, spuse ea.

Mal avea să o facă acum. Aici, în locul acela pe care strămoșul lui îl construise pentru femeia pe care o iubise fără măsură. Avea să o facă în fața acelor femei și avea să pună punct planului său idiot. Nu își spusese de dimineață că se săturase de intrigi?

Conștiința, plăcerea, încântarea și dorința îl făcură să rostească, de parcă era un școlar mult prea înflăcărat:

– Ar trebui s-o fac acum.

Nu observă surpriza bruscă și îndoiala evidentă din ochii lui Lilith și ai lui Felicity. Era prea ocupat să se uite la soția lui, care trecu pragul și interveni în discuție, vădit interesată.

Nu o văzu pe Lilith cum scutură din cap.

Nu o văzu pe Felicity cum dă să deschidă gura ca să vorbească și nu văzu felul în care fruntea Seraphinei se încruntă când întrebă:

– Ce să faci?

Dacă ar fi văzut vreunul dintre detaliile acelea, poate nu ar fi spus asta în fața a ceea ce părea, dintr-odată, lumea întreagă.

Poate nu s-ar fi uitat în ochii ei și nu i-ar fi spus, fără să se gândească la consecințe, de parcă era cel mai obișnuit lucru din lume:

– Să-ți spun că te iubesc.

Capitolul 21

Schimbați-vă practicile de curtat:
lecții de iubire de la doamne îndreptățite să le ofere

Sincer, își dădu imediat seama că făcuse o greșeală.

Și, în mod surprinzător, nu atunci când soția lui dădu bir cu fugiții și coborî iute scările pe care venise.

Nici când Lady Lilith scoase un ușor:

– Oh, nu!

Nici nu băgă în seamă reacția foarte sinceră a lui Felicity Faircloth:

– Ei bine... Foarte prost făcut.

Își dădu seama că făcuse o greșeală în clipa în care se auzi rostind acele cuvinte – atât de necunoscute – și înțelese că nu le mai spusese niciodată. Desigur, le spusese de mii de ori în gând. În întuneric, când tânjea după ea.

Dar niciodată direct.

Și acum, în vreme ce o urma pe pajiștile de la Highley, regreta teribil că le rostise de față cu Lilith și Felicity, la câțiva metri de Sesily, pe care Sera aproape o răsturnase pe scări când trecuse pe lângă ea, și cu Seleste, care se lipise de peretele turnului când Haven ieșise valvârtej după soția lui. Și cu Seline, a cărei exclamație rostită cu voce tare – „Hei! Haven, cu ce-ai mai greșit acum?" – fusese subliniată de Sera, care sărise în șa, înainte să îi spună calului un „Dii!" puternic și să lase animalul să o ia la goană.

– *La naiba, Sera,* strigă Mal în urma ei. Așteaptă!

Firește, ea nu așteptă, iar el se îndreptă spre calul lui, și aproape că ajunse la el, când un obiect greu îi ateriză chiar între umeri. Se întoarse cu fața spre cumnata lui, care își îndrepta spatele, verificând greutatea altui proiectil.

– Ce Dumnezeu? Ai aruncat cu un bolovan în mine?

Seline păru să calculeze distanța dintre ei.

– Nu știu dacă aș folosi cuvântul *bolovan*.

– O piatră, mai curând! strigă Sesily Talbot din vârful turnului, de unde trei capete cu bonete se aplecau peste parapet.

– Abia dacă a fost o pietricică, zise Seleste și apăru la intrarea construcției ciudate, cu mâinile în șold, gata de luptă ca o afurisită de amazoană.

El scutură din cap spre cumnata lui.

– Îți dai seama că e periculos să arunci cu pietre.

Seline aruncă în sus piatra pe care o ținea în mână și o prinse.

– Nu pentru mine, spuse ea. Am țintă bună.

El scutură din cap.

– Ești nebună.

– Nu, sunt loială. Ceea ce tu n-ai fost niciodată.

O împotrivire instinctivă i se oprise pe buze, în vreme ce contesa Clare strigă de la locul ei:

– Și slavă Cerului pentru asta! Dă-i în cap de data asta!

Pentru o clipă, Mal se întrebă dacă Seline ar fi făcut-o. Își desfăcu larg brațele.

– Toate sunteți nebune. Iar eu plec după sora voastră.

– Ba nu, nu încă. Seleste apăru lângă brațul surorii ei. Mie mi se pare c-ai făcut-o foarte nefericită. Suficient cât să nu vrea să te vadă.

– I-a spus c-o iubește! anunță Sesily de la locul ei de deasupra, pe același ton pe care puteai să îl folosești ca să vorbești despre faptul că ai găsit un șobolan într-un canal de scurgere, pe undeva pe moșie.

Toate celelalte femei schițară câte o grimasă.

– Meriți încă o piatră pentru asta, sublinie Seline. Și încă patru pentru fetele cu care te-ai tot jucat, în vreme ce o curtai pe sora noastră.

– Nu e nici o problemă, duce! strigă Lady Lilith spre ei.

– Ba sigur că e o problemă! Sunteți pe piață de atâta vreme! spuse Sesily. Și acum Haven vă trece cu vederea.

– Ceea ce nu e chiar cel mai groaznic lucru de pe lume, sublinie Seleste. Din moment ce el e groaznic.

Malcolm scrâșni din dinți.

– O iubesc pe sora voastră, spuse el. Poate nu trebuia să o spun, deși numai Dumnezeu știe de ce, pentru că e adevărat. Și să fiu al naibii dacă o să vă las pe voi, scorpiilor, să mă împiedicați să i-o spun cum trebuie.

– Ha! Vă dați seama că asta înseamnă că eu câștig, nu? Sesily țipă de bucurie din locul în care rămăsese atârnată peste zidul turnului. Mal chiar se gândi că poate se apleca prea mult peste margine, dar nu găsi destulă energie ca să îi spună să aibă grijă.

– Știm, Sesily.

– Zece lire de căciulă! strigă ea. Sophie o să *moară* de ciudă.

– S-a pus un pariu? întrebă Felicity.

– Firește! Mereu se pun pariuri. Să ne vezi în sezon! Sesily se opri, apoi se întoarse spre Lilith și spre Felicity. *Trebuie* să ne vedeți în sezon, cât de curând! Registrul nostru de pariuri rivalizează cu cel de la White! Și e *mult* mai interesant.

– Mă bucur că vă împrieteniți și vă îmbogățiți, în vreme ce mă împiedicați să mă duc după soția mea, dar am terminat-o cu povestea asta. El se uită la Seline. Trag nădejde că n-o să îmi dai una de să mă lași inconștient când mă duc s-o prind pe sora ta.

– N-am s-o fac, răspunse Seline, pentru că, dacă folosești cuvântul „a prinde", duce, o să te facă ea să leșini. Nu te vrea, indiferent de pariurile lui Sesily. Cuvintele lui Seleste răsunară reci, lipsite de sentimente și tulburătoare prin felul în care adevărul răsună deodată. Ai stricat totul cu ani în urmă, când ai refuzat să recunoști că ea exista și dincolo de tine.

El încremeni.

– N-am refuzat niciodată asta.

– Oh? urlă Sesily de deasupra. Trebuie să fi ratat toate zilele în care ai venit la masă și la ceai.

– Și ziua în care i-ai cerut mâna de la tata, spuse Seleste.

– Și zilele în care ai curtat-o în public, adăugă Sesily. Și, iată-ne aici, crezând că ți-era rușine de jucărioara ta.

Sângele îi năvăli spre urechi.

– N-a fost niciodată jucărioara mea.

Dar cuvintele Seraphinei îi răsunară în minte: „Nu mă vrei, dar nici nu vrei să mă aibă altcineva. Niciodată n-ai vrut asta".

Doamne! Ce făcuse? El se uită spre surorile soției lui.

– Pur și simplu, am iubit-o întotdeauna.

– Dar nu tot ce era, spuse Seleste.

– Nu destul, adăugă Seline.

Într-o altă viață, Malcolm s-ar fi împotrivit ideii. Putea să își lase mânia și frustrarea să acapareze ce era mai bun în el. În schimb, în clipa aceea, privirea lui se îndreptă de la o soră la alta, apoi spuse hotărât:

– O iubesc. Cu totul. Ducesă sau Porumbiță. Cu sau fără scorpii după ea.

Seline se uită la el vreme îndelungată, înainte să arunce piatra pe jos.

– Atunci, te rog chiar. Du-te și convinge-o!

Malcolm înțelese ce voia să spună, își exprima neîncrederea că avea să poată să își convingă soția de așa ceva.

Și totuși, urcă în așa și i-o luă pe urme, cu viteza vântului, inima bătându-i nebunește când își dădu seama de direcția în care ea se îndrepta, disperat să ajungă la ea înainte să descopere că...

Ea coborâse deja de pe cal și se îndrepta spre pâlcul de copaci din centrul frontierei nordice a moșiei, iar el îi strigă numele în bătaia vântului și își îndemnă calul înainte, în clipa în care ea se întoarse spre el, cu umerii încremeniți și spatele drept. Ea se opri, îl aștepta, adierea vântului de vară ademenindu-i fustele într-o mișcare prelungă și senzuală, chiar dacă Sera rămase încremenită în iarba verde și luxuriantă.

Calul lui se îndreptă la galop spre ea, iar ea nu se mișcă din loc, rămând neclintită, de parcă nu se îndrepta spre ea un animal de cinci sute de kilograme. El se simți cuprins de frică în clipa în care trase de frâie, calul oprindu-se la câțiva metri de ea, de parcă ea l-ar fi oprit doar prin forța voinței.

Descălecă înainte măcar ca animalul să se oprească, fără să îi pese că pălăria îi căzuse de pe cap, și parcurse în câteva clipe distanța dintre ei, dorindu-și să ajungă la ea, să o atingă și – la naiba – să o iubească.

Era ca un câine de vânătoare pe urmele unei vulpi și se aștepta ca ea să se prăbușească la pământ.

Numai că nu fu așa. În schimb, ea îi permise să se apropie. Iar Mal se gândi că poate el era, de fapt, vulpea.

Pentru că, atunci când ajunse la ea, când degetele lui o atinseră, învăluindu-i ceafa, ea înălță chipul spre el, așezându-și mâna peste a lui. Degetele ei se strânseră. Și, Doamne sfinte, buzele lui se apăsară peste ale ei, și ea era a lui – numai răsuflare, atingere și un sărut prelung și minunat.

El nu se putu opri, chiar dacă știa că așa ar trebui. Pentru că trebuia. Pentru că nu erau nici timpul, nici locul pentru acel sărut – nu când ea fugise de el și el i-o luase pe urme și aveau nevoie doar să vorbească.

Era timpul să pună totul la punct.

Ea se retrase, suficient cât să îi șoptească numele, iar cuvântul, „Mal", scurt și dulce, fu de ajuns ca să îl copleșească, să îl ademenească și să îl apropie din nou de ea. Doar pentru o clipă. Doar până când o gustă și o atinse. Doar până când prezența ei îl făcu din nou puternic.

Trecuse prea mult timp de când nu mai fusese puternic.

Și apoi ea se retrase, cu roșu în obraji, cu buzele colorate de sărutul lui, și puse distanță între ei. Ea clătină din cap, iar el întredeschise gura ca să îi spună cuvintele – o dată, o singură dată, singur cu ea. *Acolo.*

Sera nu îl lăsă să vorbească primul. Nici nu avea de gând să îl lase să aibă ultimul cuvânt. Înălță capul.

– Și ce, trebuia să cad în genunchi și să-ți mulțumesc că binevoiești să-mi oferi iubirea ta?

El încremeni, cu gura întredeschisă, fără cuvinte. Părea că niciodată nu reușea să îi spună lucrurile potrivite. Cel mai adesea, erau minciuni, iar când reprezentau adevărul... nu erau niciodată de ajuns.

– Sau ce? continuă ea. Să-mi destăinui propriile sentimente?

– N-ar fi fost rău. Și aș putea să-ți reamintesc că în urmă cu câteva secunde, sărutul tău și-a făcut singur destăinuirea.

– Săruturile n-au fost niciodată punctul nostru slab.

– Atunci ce? El o împinse, știind însă că nu trebuia să o facă. Știind că trebuia. Care a fost punctul nostru slab?

– Care n-a fost? Ea își desfăcu larg brațele. Sinceritatea? Încrederea? Cuvintele răsunară ca o arsură rece și i se implântară în inimă cu o înțepătură pe măsură. Și totuși, ea se îndreptă spre el. Când le-ai invitat aici? Șovăiala lui fu de ajuns pentru ca ea să știe adevărul, și totuși insistă. Când, Malcolm?

– În ziua în care ai venit la parlament.

Ea întoarse privirea spre conac, care se înălța ca o minciună în depărtare.

– N-ai avut niciodată de gând să-mi acorzi divorțul, nu?

Bineînțeles că nu. O urmărise prin lumea întreagă. Nu mai fusese niciodată mai încântat decât atunci când ea dăduse buzna în parlament și locul izbucnise în flăcări. Era a lui.

– Nu.

– De ce să minți? Să mă minți pe mine? Pe femeile astea? Pe familiile lor? Înainte ca el să apuce să răspundă, ea continuă: A fost o pedeapsă?

– Nu.

– Ba bineînțeles c-a fost, spuse ea. Tu rămâi pisica, iar eu șoarecele. Și tot ce poți să faci e să te joci cu mine.

– Nu, spuse el, venind spre ea, cu un braț întins, de parcă voia să o prindă.

Ea făcu un pas înapoi, ferindu-se de atingerea lui, și își înfășură mâinile în jurul mijlocului, de parcă putea să se apere astfel de el – de parcă trebuia să se apere de el –, iar Mal coborî mâna, ca și cum s-ar fi ars, fără să își dorească să îi ofere vreodată ceva ce ea nu își dorea. Căută cuvintele potrivite – cele care puteau să schimbe totul. Simplu. Perfect.

Desigur, nimic între ei nu era vreodată simplu.

– Să-ți spun cum mă simt, Malcolm? El așteptă, iar ea continuă: Mă simt furioasă. Mă simt trădată. Mă simt mințită și păcălită. Îți amintești foarte bine de sentimentele astea, nu-i așa? În mod cert, mi le-ai aruncat în față cu vârf și îndesat.

El făcu un pas spre ea.

– Nu mai e așa acum.

Ea ridică o mână și îi opri defensiva.

– Bag seama că e ironic, nu? Iată-ne aici, în exact aceeași situație de la început – unul din noi e prins într-o căsnicie pe care nu și-o dorește. Nu era adevărat. Nu chiar. Nu se putea să fie. Doar că ea continuă, iar trecutul se revărsă asemenea unor săgeți. Numai că, de data asta, nu tu-mi pui la îndoială sinceritatea, ci eu ție.

– Cât de sincer să mai fiu? întrebă el, cu glasul încărcat de frustrare. Te iubesc.

Ea închise ochii și întoarse privirea.

– Îmi închipui că m-ai iubit și atunci.

– Da, mărturisi el. Te-am iubit de la bun început și nu m-ai crezut niciodată.

– Când a fost asta? Când mi-ai furat sărutul și mi-ai amenințat reputația departe de Londra?

Un pumn îl izbi în măruntaie.

– Da, spuse el.

– Și când ai făcut dragoste cu mine acolo? La Highley?

– Da... Sera...

– Și când ți-am forțat mâna?

El fusese atât de mânios atunci. Dar nu schimbase cu nimic situația. Nu chiar.

– Da.

– Nu m-ai crezut atunci. Că te iubeam. Că mi-era frică pentru mine și surorile mele. Tot ce am făcut vreodată noi doi a fost pe ascuns. Și mi-a plăcut la nebunie. Dar ce s-ar întâmpla la lumina zilei? Ea scutură din cap. Am regretat-o în fiecare secundă în care am făcut-o. Ți-am spus o dată că aș face-o din nou dacă s-ar ivi ocazia. N-aș face-o. Dacă aș putea să șterg o zi din viață, ziua aceea ar fi. Cea de la Highley. Ea întoarse privirea, spre cai, pajiște și conac, în perfecțiunea verii târzii. O regret.

El încuviință din cap.

– Știu.

Ea întoarse privirea spre a lui, limpede și sinceră.

– Atunci, mi-am spus că o făceam pentru surorile mele. Așa mi-am păstrat mințile. Dar am făcut-o și pentru mine. Am făcut-o pentru mine, punct. Pentru că te iubeam, și mi-a fost teamă că nu puteam să te am în alt fel.

– Puteai, spuse el și se apropie din nou de ea. Mâinile îi alunecară peste brațele ei, îi cuprinse mâinile într-ale ei. Erai mai mult decât aș fi putut să visez vreodată. Îmi petrecusem atâta vreme din viață crezând că iubirea era imposibilă, încât, atunci când am avut-o la îndemână, mi-am dorit fiecare părticică din ea doar pentru mine. Și lăcomia aia a însemnat căderea mea. El scutură din cap. Te iubeam. N-am încetat niciodată să te iubesc.

Ea întoarse privirea, spre pajiștea ce foșnea în adierea verii.

– Atunci, se pare că iubirea nu e de ajuns.

El detestă cuvintele rostite, pentru că își dădea seama spre ce înclina ea. O fugă cu trăsura, imposibil de oprit.

– Este.

Sera scoase un râset lipsit de umor și se uită la conacul din depărtare, care se înălța la orizont ca o minciună.

– Totuși, nu este. Tot nu mă cunoști destul de bine încât să vezi adevărul. O să vezi aceeași fată și peste o mie de ani. Cea care a crezut că te iubește destul cât să te câștige înapoi. A crezut că putea să te convingă să o ierți.

– Te-am iertat, spuse el.

– Nu, m-ai pedepsit, replică ea. M-ai pedepsit pentru că te-am prins în capcană – și nu m-ai crezut nici măcar o dată că te-am prins pentru *tine*, la naiba, și niciodată pentru titlu, idiotul ăsta de titlu care a plutit între noi ca un jug afurisit la gâtul meu. Cuvântul dur îl frânse în bucăți, căci era dovada vieții pe care ea o avusese fără el. A anilor în care fusese liberă. Ai refuzat să mă eliberezi, chiar și atunci

când am venit la tine și ți-am oferit propria libertate. Ți-am oferit un viitor. Chiar și atunci când m-am oferit să cad în genunchi și *să implor pentru asta.*

Dintre toate lucrurile pe care i le făcuse, acela era cel mai rușinos.

– Și toate astea înainte să pui la cale cea mai cruntă dintre pedepsele tale.

Nu avea să se poată ierta niciodată pentru clipa aceea – pentru că apelase la altă femeie ca să se răzbune pe soția lui.

– Nu pot să iau înapoi asta. Pot doar să-ți spun că...

– Știu, îl întrerupse ea. Erai furios.

– Eram mai mult decât furios.

El se apropie de ea. Ea făcu un pas înapoi, spre copaci, iar el încremeni. Dacă nu își dorea atingerea lui, nu avea să i-o ofere.

– Eram distrus. Nu mi-ai spus... Doamne, Sera. Urma să fiu tată.

Ea scutură din cap.

– Nu o voiai.

Cuvintele îi tăiară răsuflarea.

– N-am spus asta niciodată.

– Ba da! Acuzația se dezlănțui ca un iureș de suferință. Ai spus că nu vrei o viață cu mine. Nu voiai o familie. Nu voiai copii.

– M-am înșelat. Eram mânios, și m-am înșelat. El se grăbi să îndrepte lucrurile. Mi-am dorit viața aia. Mi-am dorit copilul.

Doamne, cum se distruseseră unul pe celălalt.

El insistă:

– Am vrut copilul, te-am vrut pe tine. Dar eram prea furios, prea laș, prea nesăbuit ca să văd asta. N-am vrut niciodată să rănesc pe cineva atât de mult cât mi-am dorit în ziua aia. Credeam că totul între noi era... o minciună.

Ea încuviință din cap.

– Nu era.

– Nu. Nu era.

– Nici ea nu era o minciună.

– Nu. Nu era. El își trecu o mână prin păr, singurul gest care îl mai ținea ca să nu o atingă pe ea. Sera, dacă aș putea să iau totul înapoi...

Ea scutură din cap.

– Nu face asta. Nu poți să iei nimic înapoi, și, chiar dacă ai putea... Dacă am fi rămas împreună, altceva ne-ar fi despărțit. Nu-ți dai seama?

Nu. La naiba, el chiar nu își dădea seama.

– Asta e ideea, continuă ea. Mi-am dorit dintotdeauna să te sărut, Mal. Mi-am dorit dintotdeauna să implor pentru atingerile tale. Și n-a fost niciodată de ajuns.

Mal nu avea să înțeleagă niciodată de ce alesese tocmai clipa aceea ca să îi spună totul.

– Am fost la Boston.

Cuvintele răsunară atât de neașteptat, că o făcuseră să se dea înapoi, spre copaci.

– Ce?

– Am venit după tine, spuse el.

Ea scutură din cap.

– Când?

– Imediat, zise el, iute și ascuțit, de parcă îi era rușine. În ziua în care ai plecat. Dar ai plecat fără să lași vreun semn.

Ea nu îl contrazise, dar Mal știa că era totuși adevărul. Ea nu se întorsese la Londra. Nici măcar nu își luase rămas-bun de la surorile ei.

– Am fost la Bristol.

El încuviință.

– Și apoi în America.

Neîncredere și nesiguranță răsunară în răspunsul ei:

– Dacă știai – dacă ai venit la Bristol –, de ce nu m-ai găsit?

– La naiba, te-am găsit. El întoarse privirea, cu răsuflarea întretăiată de frustrare, furie și ani de regrete. Te-am găsit. Mi-a luat un an să ajung acolo. Am început în Europa. Mi-am petrecut mai multe luni verificând sugestii nebunești – multe dintre ele venite din partea scorpiilor de surori ale tale – că erai în vreo șase locuri diferite. Am ajuns până la Constantinopol înainte să fac cale întoarsă. Și apoi, după ce am ajuns la Londra, copleșit de mizerie și extenuare, am auzit povestea unei englezoaice frumoase din Boston. O cântăreață. *Porumbița.*

Buzele ei se întredeschiseră, iar el îi zări surprinderea – ultima confirmare că americanul nu îi povestise despre sosirea lui.

– Am știut înainte să fac rezervarea pe nenorocita aia de corabie că erai tu. Și am dat de tine chiar când am acostat – m-am dus în cârciuma aia a lui Calhoun și m-am făcut de râs tot căutându-te. La naiba, *te-am auzit*. Te-am auzit cântând și *am știut* că erai tu. Și totuși, eram prea dezamăgit că ai fugit de mine și de viața noastră, așa că i-am crezut când mi-au spus că nu ești tu, i-am crezut. El întoarse

din nou privirea. N-a fost dezamăgire. A fost frică. Frică de ideea că puteai să nu te întorci. Frică de gândul că poate nu-ți doreai asta. Frică de momentul în care suntem noi acum.

Se așternu tăcerea, apoi se întrebă:

– Caleb știa cine ești?

– Știa că eram pe urmele tale. Te-a ascuns de mine... Nu înainte să-i rup nasul, adăugă el, evocând singura clipă de lumină în întunericul poveștii.

Ea făcu ochii mari.

– Tu erai filfizonul.

– El nu ți-a povestit niciodată.

– Nu. Ea scutură din cap, iar Mal îi zări șocul din privire când adăugă ușor: Nu m-am gândit niciodată că ai putea fi tu. Aveam... admiratori. Veneau tot felul de semnale din partea lor. Ea se opri, căzută pe gânduri. Plecam de pe scenă când bărbații deveneau mult prea... mult prea interesați.

Mal își dori să omoare pe cineva la auzul cuvintelor acelora, dar își înăbuși mânia.

– Nu ai știut că eu am fost.

Ea scutură din cap.

– Nu mi-a spus niciodată. Dacă aș fi știut, aș fi...

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar cuvintele se pierdură în aer.

– Ce-ai fi făcut?

Adierea verii se simțea în jurul lor, făcându-i fustele să i se încolăcească în jurul picioarelor și să se agațe de ele. Și de ale lui, de parcă hainele ei știau adevărul pe care ea îl nega. El acceptă atingerea, o parte din ea pe care putea să o fure.

– Nu știu ce aș fi făcut, spuse ea, iar el se agăță de nesiguranța ei sinceră. Nu îi spuse că l-ar fi ignorat. Nu îi spuse că l-ar fi trimis la plimbare. Erai trecutul, și nu voiam să am nimic de-a face cu trecutul.

– M-ai părăsit, spuse el și își desfăcu larg brațele. M-ai părăsit acolo, ca să trăiesc în trecut, încremenit în timp, copleșit de păreri de rău, și te-ai îndreptat spre viitor.

– Copleșit de păreri de rău pentru că n-ai putut să mă câștigi înapoi, spuse ea încet. Am fost mereu un premiu, Mal. Chiar și atunci când am fost o pedeapsă.

Era adevărat. Era în stare să accepte o viață plină de suferință pentru o singură clipă de plăcere alături de ea. El insistă:

– Dar nu ți-ai găsit viitorul, nu?

Poate că amintirea îl făcu să o spună. Poate amintirea felului în care suferise după ea. Disperarea pe care o simțise. Dorința să o găsească. Să o recucerească. Nu conta.

– Pentru fiecare clipă în care nu te eliberez, Sera, există câte o clipă în care nici tu nu te eliberezi. Crezi că nu te văd? Te-am văzut *dintotdeauna*. Ai fost mereu pictată în culori aprinse pentru mine. Safir strălucitor în prima seară în care m-ai găsit. Smaralde, aur, nuanțe de argintiu și de roșu... Doamne, roșul. Sunt obsedat de roșul acela. Roșul din după-amiaza în care ai venit la mine. Roșul de la petrecerea din Liverpool, când erai ca o regină și mă priveai cum ne distrugeam ca un prost de zile mari.

El se opri, înjurând când își coborî capul la amintirea aceea.

– Nu eram distruși atunci, spuse ea.

– Nu, nu eram. Am fost distruși cu mult timp înainte.

– Înainte să ne cunoaștem.

Un mușchi se încordă în maxilarul lui, în vreme ce o privi, de parcă se gândea la cele spuse.

– Să nu crezi pentru o secundă că nu te-am văzut de când te-ai întors... că nu te-am văzut în culori la fel de vii. În cenușiu, ametist, lavandă și, azi, în violaceu.

Seraphinei i se tăie răsuflarea.

– Nu.

– Azi-noapte, mi-ai spus că te copleșesc. Crezi că nu sunt și eu copleșit? De trecutul nostru? Crezi că nu văd că tânjești după el? După ce ne-am promis mai demult? El se opri și privi spre copaci, apoi încet, ca adierea mătăsii, zise: Crezi că mie nu-mi pare rău?

Atunci el se îndreptă spre ea, o apucă hotărât de mână, stăpân pe sine, și o trase spre copaci. În poienița aflată dimprejurul lor, unde în lumina aurie se ascundea o grădină mică și frumoasă.

Îi dădu drumul când ea se mișcă spre centrul poieniței. Spre îngerul de piatră de acolo, așezat pe un postament pe care erau scrijelite două cuvinte simple. „Fiică iubită."

Tăcerea păru să se aștearnă o veșnicie, până când el nu o mai suportă. Ea se aplecă și atinse literele cu degetele.

– Tu ai făcut asta.

– Am venit la tine după ce-am făcut-o, spuse el. Mâinile îmi erau încă înghețate. Cizmele acoperite de zăpadă și de noroi. Am venit să-ți spun că voiam s-o luăm de la capăt. Tu dormeai, căci nu mai erai în pericol. Mi-am spus că aveam timp să te recuceresc. Să te iubesc.

Ea se uită peste umăr, îndemnându-l să continue.

– Ai dormit aproape toată ziua următoare. Și, a doua zi, ai dispărut.

Ea încuviință din cap, lacrimile înăbușindu-i cuvintele, oprindu-i-le înainte să le rostească.

– Trebuia să plec.

– Știu, spuse el. Cred că, pe jumătate, mă și așteptam să fii plecată la revenirea mea. Dar când am descoperit asta – că mama îți dăduse bani să pleci –, am înnebunit. Am gonit-o din casă; nu m-am mai văzut niciodată cu ea. El se apropie și îngenunche lângă ea. Poate c-a fost mai bine că nu te-am găsit în zilele alea. Nu știu dacă puteam să te recuceresc. Surorile tale și-au dat seama. M-au trimis în est, când trebuia să fi plecat spre vest. Și Calhoun, care te-a ascuns de mine cum ascunzi osul de un câine. Și poate au avut cu toții dreptate. El se întoarse spre ea. O mână mare și caldă își croi drum spre obrazul ei. Te voiam. Cu disperare. Mi-am dorit asta.

Lacrimile ei curgeau cu toată seriozitatea acum. Închise ochii, durerea amintirilor și a momentului gravându-se în ea ca în piatră.

– Sunt bântuită de lunile de ianuarie.

– Știu, spuse Mal.

Și el era.

– Trebuia să plec.

Femeia aceea frumoasă suferea. Iar el își dorea doar să îi aline suferința. O trase mai aproape de el.

– Știu.

– N-o să o am niciodată. Și nici vreun alt copil.

Cuvintele îl distruseră.

– Știu.

Sera încremeni în îmbrățișarea lui o veșnicie, cu obrazul lipit de umărul lui, cu mâinile de-o parte și de alta, singurele mișcări fiind răsuflările scurte care păreau să se smulgă din ea. Să se smulgă și din el.

Și atunci i se oferi lui, prăbușindu-se spre el, dându-i greutatea, durerea, puterea și suferința ei. Iar el o prinse și o strânse tare, o lăsă să jelească trecutul – trecutul pentru care și el suferea.

Lacrimile lui curseră precum ale ei, dintr-un loc adânc și tăcut, plin de regrete, frustrare și înțelegerea faptului că trecutul nu se putea șterge. Că singura șansă pentru viitorul lor era iertarea.

Dacă ea putea vreodată să îl ierte.

Dacă el putea vreodată să se ierte pe sine.

Așa că făcu ce putu: o ținu în brațe vreme îndelungată, minute pline de durere, până când ea se liniști, lacrimile li se potoliră, iar între ei mai rămaseră doar soarele, vântul și trecutul. El se retrase atât cât să se uite la ea, atât cât să îi cuprindă fața între mâini – mai frumoasă decât o văzuse vreodată, cu urmele lacrimilor și chinuită de durere –, și se uită adânc în ochii ei.

– Am ajuns târziu, îngerul meu, îi spuse el, cuvintele rostite aproape ca o rugăciune. Am ajuns mereu prea târziu. Mi-a fost mereu dor de tine. N-aveam planuri să vin la Highley peste vară, Sera. Urma să te caut din nou. O să-mi fie mereu dor de tine.

El îi cuprinse buzele într-un sărut ușor și ademenitor, ca un leac. Ea fusese mereu leacul lui.

Mal întrerupse sărutul și își apăsă fruntea pe a ei, iubind răsuflarea prelungă pe care o scoase, de parcă așteptase ani în șir clipa aceea. Și nu o așteptase și el?

– Nu mă face să-mi fie dor și azi de tine, șopti el.

Ea închise ochii la auzul cuvintelor lui, și, pentru o clipă, Mal se gândi că ea nu simțea la fel. Nevoia pură și de nesuportat, de parcă existau doar aer, mâncare și ei, acolo. Acum.

Și apoi Sera deschise ochii, iar el zări nevoia din privirea ei. Și ea avea nevoie de el.

Aveau nevoie unul de celălalt.

El o ridică în brațe și o duse în casă.

Capitolul 22

Căsnicie în curs de însănătoșire? Posibil!

Nu vorbiră pe drumul de întoarcere, iar Sera fu recunoscătoare pentru asta, pentru ocazia de a sta în poala lui Malcolm, copleșită de parfumul lui, cuibărită în brațele lui puternice, ca o promisiune. Știa că nu era posibil ca el să se țină de promisiune.

La ei, promisiunile nu fuseseră niciodată respectate.

Nici măcar acum, unul în brațele celuilalt, cu mișcările calului reprezentând singurul element care să le aducă aminte de lumea dimprejur.

Își întoarse fața spre pieptul lui, spre puterea caldă de acolo, iubind felul în care el o trase mai aproape, cum își apăsă buzele pe tâmplele ei, șoptind ceva care se pierdu în bătaia vântului. Și poate l-ar fi iubit. Dar nu era loc pentru asta. Tot ce iubise vreodată pierise. Așa că știa că nu trebuia să se lase cuprinsă de emoție. Se iubiseră la început, și tot fusese o luptă continuă. Între ei avea să fie mereu o luptă. Mereu un joc. Și niciodată îndeajuns.

Dar, în după-amiaza aceea, cum își descătușaseră trecutul și își mărturisiseră păcatele și regretele, nu părea să conteze că iubirea nu era viitorul lor. În schimb, tot ce conta era că fiecare în parte îl înțelegea oarecum pe celălalt.

Înțelegerea aceea îi însoți până la Highley. Malcolm alese intrarea din spate a conacului, ajutând-o să coboare de pe cal și luându-i-o pe urme în tăcere și fără șovăială, prinzând-o de mână și îndrumând-o prin bucătărie, fără să ia în seamă slujitorii care se prefăceau că nu îi observau cum urcau scările din spate și își croiau drum pe coridorul lung, lat și întunecat, spre apartamentele lui. Apartamentele lor.

Fără să își spună vreun cuvânt, de parcă, dacă rosteau ceva, aveau să divulge totul – incertitudinea, frica, lupta, lumea înconjurătoare. Dar acolo, în tăcere, după ce ea intră în dormitorul lui, și el închise ușa în urma ei, rămaseră doar ei doi. Singuri, în sfârșit. Împreună, în sfârșit.

O singură dată.

Ea se îndreptă spre centrul încăperii, cu inima bătându-i nebunește, știind că avea să vorbească. Știind că trebuia să reamintească pentru amândoi cine și unde se aflau și ce viitor îi aștepta.

Doar că, atunci când se întoarse cu fața spre el și-l văzu sprijinit cu spatele de ușa închisă, cu privirea neclintită, nu voi să spună nimic. Își dori doar să atingă. Își dori doar să iubească.

O singură dată.

Așa că se îndreptă spre el.

El era deja în drum spre ea, dar nu făcu ce se așteptase Sera să facă. Nu luă inițiativa, nu o înflăcără cu săruturile lui și nu îi tăie răsuflarea cu pasiunea care îi copleșea pe amândoi mult prea adesea. În schimb, îngenunche și lăsă capul în mâinile împreunate – un cavaler care jura credință reginei lui.

Și acolo, în genunchi, își apăsă săruturile pe degetele lor împreunate și îi șopti numele până când Sera nu îl mai auzi, ci doar îi cuprinse chipul în mâini, i-l ridică spre ea și se uită fix în ochii lui, înainte să i se alăture, să îngenuncheze în fața lui.

Atunci, el o sărută, degetele încolăcindu-i-se în părul ei, împrăștiindu-i agrafele, în timp ce îi sărută obrazul, maxilarul, buzele, ușor și înnebunit după ea, apăsând un sărut după altul, până când ea îi răspunse la fiecare atingere cu o atingere, atrasă spre el, înnebunită după el.

Sărutul fu frumos și sincer – nimic nebunesc sau mânios. O întâlnire a buzelor, o alunecare de mătase a răsuflării. Numele ei. Al lui. Oftatul ei. Al lui. El își ridică buzele de pe buzele ei, atât cât să îi șoptească:

– Te iubesc.

Și, pentru prima dată de când erau împreună, ea se lăsă în voia acelei declarații, îi permise lui Mal să o învăluie în declarația lui. Împărtășiră durerile îngemănate ale suferinței și ale plăcerii lor, ale trecutului și ale prezentului, iar ea se bucură de tot ce visase vreodată. Și el îi oferi totul, de parcă nu mai împărtășiseră niciodată altă viață.

Și era extraordinar.

Degetele lui se strânseră pe talia ei, trăgând-o spre el. Sau poate ea îl trăgea pe el. După toate zilele și săptămânile de fugă, de luptă, în care pretinsese că nu îl dorea, în care el pretinsese că nu o dorea, era un dar să se întâlnească la mijloc, acolo, în genunchi, în apartamentele lor.

„O singură dată."

El îi ridică bărbia și își apăsă buzele pe obrazul ei, spre ureche, urmărind linia maxilarului, spre conturul gâtului, își continuă coborârea, spre locul în care îi întâlnea umărul, lăsând în urmă sărutări dulci. Gura lui îi cutreieră pielea până când ea oftă, își așeză mâna pe capul lui, îi găsi părul fin și îl trase mai aproape de ea.

El își înălță capul și îi răvăși din nou buzele, prelung, încet și păcătos, de parcă își petrecuseră o viață sărutându-se și mai aveau o viață la dispoziție să continue. Ea îi răspunse la fiecare sărut, la fiecare răsuflare, până când el îi prinse buza de jos între dinți, mușcând ușor, înainte să însoțească mica înțepătură a durerii cu o atingere devastatoare de plăcere.

Senzația îi tăie respirația, și el îi dădu drumul, sărutând-o de pe obraz spre ureche, unde îi apucă lobul între dinți și trimise fiori de plăcere înăuntrul ei.

– Mal, șopti ea, primul cuvânt rostit de când o ridicase pe cal și o adusese acolo, acasă.

El încremeni, apoi – Doamne sfinte – începu să tremure, de parcă numele lui în clipa aceea, pe buzele ei, îi oferi o plăcere nemăsurată.

Ceea ce, desigur, era foarte posibil, pentru că și ei îi provoca exact aceeași plăcere.

– Mai spune-o o dată, zise el.

Ea făcu întocmai, îi rosti numele aproape de buzele lui, înainte să se piardă în alt sărut nebunesc. Acum mâinile lui se chinuiau cu legăturile din față ale hainelor ei de călărie, pe care le aruncă pe podea, în vreme ce o copleșea cu atingerile lui. O ridică odată cu el, o întoarse dintr-o singură mișcare dibace, eliberându-i buzele doar ca să le așeze pe ale lui pe ceafa ei, trimițând fiori de plăcere înăuntrul ei, în vreme ce degetele lui găsiră linia lungă a nasturilor, la spatele rochiei.

Se apucă să o dezbrace. Numele ei era o litanie pe buzele lui, în vreme ce îi desfăcu rochia cu mișcări rapide și eficiente, până când aceasta se revărsă într-o eliberare splendidă – o mare de pânză și batist. Începu să îi desfacă apoi corsetul, trăgând de panglici cu mișcări prelungi și abile, în vreme ce limba lui desena forme pe pielea ei, și apoi și corsetul dispăru, urmat de lenjerie, până când rămase doar în dresuri și nimic altceva.

Ar fi trebuit să se simtă stingherită când se întoarse cu fața spre el, dar plăcerea supremă de pe chipul lui nu se compara cu nimic din ce mai experimentase, și nu își dori decât să se delecteze cu reacția lui. Să se delecteze cu prezența lui.

El se îndreptă spre ea, mâna pluti peste pielea ei, privirea lui rămase ațintită spre corpul ei parcă pentru o veșnicie. În cele din urmă, ea îi șopti numele, incapabilă să nu își rostească plăcerea, mândria, mulțumirea.

Ochii lui se ațintiră iute spre ai ei.

Ea zâmbi.

– Ai de gând să mă atingi?

El înjură, aspru și deșănțat, în încăperea cufundată în tăcere, apoi se mișcă într-un ritm impresionant, ducând-o în pat și așezând-o acolo, intuindu-i intențiile păcătoase și destrăbălate, în vreme ce se eliberă într-o clipită de haină și lavalieră și își scoase cămașa, aruncând-o pe undeva prin cameră.

După aceea, i se alătură, apăsând-o pe salteaua moale, pieptul lui cald și minunat pe al ei, părul încâlcit și aspru de acolo tachinând-o în toate locurile care fuseseră încorsetate peste zi. Pentru o veșnicie.

Ea își deschise larg picioarele, dornică să îl simtă din nou între coapsele ei. Trecuse atâta vreme. El își făcu loc acolo, tare și perfect

în adâncitura dintre coapsele ei, apoi senzația îl făcu să geamă, iar ochii lui se închiseră la plăcerea resimțită. Și Sera închise ochii și își ridică șoldurile ca să îl întâlnească, trupul ei tânjind după al lui. Revendicându-l. De parcă știa unde era locul lui.

El o întâlni la fiecare mișcare. Își potrivi ritmul cu al ei. O dată. De două ori. Începură să vibreze împreună. Se împerecheau. Cuvântul, murdar și erotic, răsună când mișcarea o făcu să resimtă aprig nevoia, iar ea se văzu incapabilă să nu își desfacă și mai mult picioarele.

– Mal, îi șopti.

El îi prinse cuvintele cu buzele.

– Orice îți dorește. Cere-mi!

Ea își arcui șoldurile spre el.

El înțelese. Se împinse în ea. O pătrunse, mădularul lui tare făcându-i promisiuni minunate.

Sera nu putu să nu se ridice și să îi prindă buza de jos între dinți; o supse până când el gemu de plăcere. Îi dădu drumul și se retrase, atât cât îi permitea apropierea lor, apoi îi ceru singurul lucru pe care și-l dorise din clipa în care se întâlniseră:

– Îmi vreau noaptea nunții.

Își rosti cuvintele înainte să conștientizeze efectul pe care aveau să îl aibă asupra amândurora. El încremeni deasupra ei, adevărul afirmației, promisiunea momentului, amintirea trecutului, totul era acolo, între ei, plutind.

Nu putu să nu continue.

– Ne-am căsătorit, dar n-am fost niciodată mireasa ta, Mal.

Desigur, era prea târziu acum. Nu mai era o fecioară neprihănită și nici în noaptea aceea nu fusese. Totuși, îl dorea. Își dorea noaptea aceea, cu speranța, promisiunile și tot ce se putea să primească.

Își dorea iluzia.

El întredeschise gura ca să vorbească, iar ea se simți brusc îngrozită de ce putea să îi spună. Așa că, pentru a-l împiedica, mâna îi alunecă în părul lui, se jucă la ceafa lui, în vreme ce își arcui șoldurile spre ale lui, se legănă în același ritm cu el o dată, de două ori, de trei ori până când el gemu de dorință.

– Dă-mi noaptea aia, îi șopti ea.

Poate că, dacă primea noaptea aceea, găsea apoi curajul să plece.

Goni gândul din minte, în vreme ce ea îi apucă din nou buza, oglindind săruturile lui prelungi și domoale, cele care o făceau să își dorească să facă orice pentru el. Era un sentiment minunat și năvalnic, știind că și el ar fi făcut același lucru pentru ea... până când

el se îndepărtă brusc, se puse pe marginea patului și se așeză, cu spatele la ea. Coastele se ridicau și coborau de la efort.

„Nu."

Nu avea să plece. Nu în după-amiaza aceea. Nu după mărturisirile lui. Nu după ce o dezbrăcase și o așezase pe cuvertură, făcând-o să îl dorească peste măsură. Își strânse genunchii în spatele lui.

– Mal?

El coborî capul și îl sprijini între mâini, străduindu-se să își recapete suflul.

– Mal...

– O să conteze asta?

Nu se uita la ea când o întrebă, iar, pentru o clipă, Sera nu înțelese ce voia să spună.

– Nu...

El se întoarse cu fața spre el, cu ochii lui frumoși aproape negri de emoție.

– Nu vreau doar să facem sex. Vreau să te iubesc.

Ea întredeschise buzele la auzul cuvântului, a felului în care răsună în jurul lor. A felului în care răspândi o plăcere nărăvașă înăuntrul ei. Trebuia să o șocheze, nu să o întărâte.

Dar nu făcu decât să îl dorească mai mult.

– Nu pot să le am pe ambele? întrebă ea.

– Doamne ferește! Nu cred că sunt în stare să mă opresc, spuse el, iar Sera auzi disprețul de sine din cuvintele lui. Cred c-ai putea să-mi spui că nu merită. Cred c-ai putea să-mi spui că n-a contat absolut deloc, dar oricum aș face-o. N-am fost niciodată în stare să îți rezist.

Ea scutură din cap.

– Nu trebuie.

Nu mai continuă restul. „Tu contezi. Asta contează."

Nimic din toate astea nu fuseseră discutate.

Pentru un moment îndelungat, ea se gândi că Mal avea să se oprească până la urmă. Și apoi el se mișcă, se aplecă să își scoată cizmele, înainte să se ridice, își coborî mâinile spre pantaloni, descheie nasturii, iar pantalonii alunecară pe picioare. Se întoarse spre ea, tare și perfect.

Când îl văzu, plăcerea se dezlănțui înăuntrul ei.

– Ești frumos, spuse ea. Întotdeauna ai fost. Din prima clipă în care te-am văzut.

La auzul cuvintelor, obrajii lui luară foc, de parcă nimeni nu mai spusese vreodată că ducele de Haven era frumos. El întinse mâna spre ea. Sera scutură din cap, dorindu-și să îl privească mai mult, voind să exploreze.

Voind să ofere părți din ea.

– Așteaptă, șopti ea, iar mărețul bărbat făcu întocmai, un mușchi zvâcnind nebunește în obrazul lui. Liniile brațelor și ale coapselor lui se încordară când ea se lăsă pe spate, își desfăcu coapsele, punându-i la încercare hotărârea, iubind felul în care privirea lui se opri pe locul acela pe care ea îl dezvăluia cu atâta neobrăzare.

Își întoarse privirea pentru o clipă, de parcă era rușinat că fusese prins uitându-se prelung, dar Sera văzu cum se încordă. Știa ce își dorea el.

Aproape își ieși din minți când ea îl atinse, degetele ei alunecând peste mușchii de pe pieptul lui, explorând adâncițurile și proeminențele de pe trupul lui cald, desfătându-se cu felul în care el se chinuia să respire sub atingerea ei.

Își lăsă degetele să danseze peste linia pieptului, iar el îi prinse mâna înainte ca ea să apuce să îl atingă acolo unde era încordat, mândru și uluitor.

– Nu, spuse el.

Ea ridică privirea spre el și își scoase mâna din prinsoarea lui.

– Ba da.

El scutură din cap, un gest care reprezenta durerea provocată de căutarea ei. Ea se ridică pe genunchi și îl sărută, prelung, încet și excitant.

– Mi-ai spus că pot să cer orice.

El mormăi.

– Ești prea bună pentru jocul nostru.

Veni rândul ei să scuture din cap.

– Nu e jocul nostru, Mal. E datoria noastră. Mâna ei alunecă mai jos, îl găsi fierbinte ca focul și tare ca piatra, amândoi tresărind la atingere. Arată-mi, șopti ea.

Și îi arătă, fără rușine, îi luă mâna într-a lui, arătându-i exact cum îi plăcea să fie atins. Ea se aplecă în față, iar buzele îi alunecară peste pieptul lui, mâinile învățându-i plăcerea. Lăsându-se învăluită în plăcerea lui, până când el îi dădu drumul cu un geamăt.

– Gata!

Ea nu se opri, ci ridică privirea și o întâlni pe a lui.

– Nu vrei asta?

El râse, scoțând un sunet de neîncredere.

– Am vrut asta timp de trei ani, dragoste. Mai mult de atât.

Ea îl atinse, prelung și senzual, iubind felul în care el reacționa, felul în care îl controla.

– La fel ca mine. Își privi mâna mișcându-se deasupra lui, fascinată de puterea lui frumoasă, de catifelare, de felul în care putea să îi controleze răsuflarea. Mi-am dorit mai mult de atât.

Se aplecă în față și apăsă un sărut pe vârful mădularului lui, fără să se fi simțit vreodată mai puternică decât în clipa când el înjură, aspru, înfuriat și plin de dorință, mâinile lui coborând să o atingă, alunecând în părul ei.

– N-ar trebui...

Dar nu o opri, și, dacă ar fi încercat, ea nu i-ar fi permis . Firește că trebuia. Dacă era singura dată când se bucura de o asemenea plăcere cu el – de o asemenea putere –, bineînțeles că voia.

Nu putu să se oprească. Îl linse, îl adulmecă, iar el era tare ca piatra, mâinile lui tremurând, în vreme ce pluteau în aer, aproape atingând-o, de parcă îi era teamă să se manifeste în voie.

Sera adora stăpânirea lui de sine abia ținută în frâu, se desfătă cu ea, o jucă între degete, între buze, alunecând peste mădularul lui cu atingeri delicate, revendicându-i mărimea, puterea, dorința. Făcându-l al ei.

Atât de mult, că șopti acolo:

– Al meu.

– Întotdeauna, îi răspunse el fără șovăială. Pentru totdeauna.

Ea nu luă în seamă ultima parte, știind că nu era adevărată, dar își dori să creadă totul în clipa aceea. Îl linse, gustând sarea și dulceața lui, deodată înnebunită după mădularul lui, după el, iar el gemu și o cuprinse între mâini ca să o țină mai ferm, chiar dacă refuză să o miște, să ia ce își dorea.

Ea zâmbi.

– Arată-mi ce-ți place, soțule.

Și cuvântul îl descătușă cu totul, la fel cum o descătușă și pe ea, trimițând un iureș fierbinte și greu de plăcere spre centrul feminității ei, în vreme ce își întredeschise buzele și îl cuprinse lung, încet și adânc, tare și fierbinte, în vreme ce el pierdu controlul asupra cuvintelor lui, înjurând și rugând în egală măsură, în vreme ce ea linse, supse și îl cuprinse mai adânc, dorindu-și doar să îi ofere și să primească plăcere.

Fuseseră situații când se închipuise așa cu el, când își închipuise cum ar fi fost să îl înnebunească, să îl trimită pe culmile extazului. Își închipuise cum ar fi găsit toate felurile prin care să se frângă unul pe celălalt și apoi să se recompună împreună. Noapte de noapte. Așa cum îi spusese el. Pentru totdeauna.

Dar nu avea la dispoziție veșnicia. Avea doar prezentul.

Mâinile lui se prinseră strâns în părul ei, în vreme ce mai scoase un geamăt, mai tare și mai sălbatic decât înainte, iar un iureș de plăcere explodă înăuntrul ei.

– Sera, îngerul meu... nu pot... El se opri și trase adânc aer în piept când ea îl îmblânzi, îl linse, îl gustă. Vibrând de pasiune. Dragoste, am așteptat prea mult. Vreau să fiu cu tine când se întâmplă.

Cuvintele, sincere și frumoase, o încremeniră, și îi dădu drumul, ațintindu-și privirea spre frumusețea lui puternică și netedă – îl sorbi din priviri, vrând să își amintească fiecare centimetru al lui.

– Și eu vreau să fiu cu tine, șopti ea, apoi se ridică în genunchi și îl sărută lung și adânc. Vreau fiecare bucățică din tine pe fiecare bucățică din mine. Fără șovăială. Fără teamă. Fără suferință.

– Da. El o prinse în brațe și îi cuprinse sânii, jucându-se cu sfârcurile tari până când ea oftă și începu să tremure de plăcere, făcându-l să geamă.

– Doamne, da. Orice vrei.

Din nou cuvintele acelea. Atât de diferite de ce îi oferise cu atâta vreme în urmă. Atât de diferite de ce îi ceruse.

– Te vreau.

Mâinile lui se ridicară, îi cuprinseră fața, iar el o ținu pe loc pentru a se uita la ea.

– Mă ai. Atât de simplu. Atât de sincer. Atât de târziu.

Lacrimile îi înțepară ochii cu amintirea trecutului. Cu șoapta dulce și tulburătoare a unei întrebări – dacă i s-ar fi oferit cu ani în urmă? Dacă ar fi avut încă o șansă?

– Te iubesc, îi șopti el.

Dacă aveau încă o șansă acum?

Dar nu aveau. Nu aveau cum să depășească tot ce fusese în trecut. Să lase deoparte felul în care se avântaseră cu armele înainte, unul asupra celuilalt. Și nu aveau cum să șteargă cele mai elementare dintre adevăruri – viața pe care nu putea să o aibă niciodată pentru că singura lor șansă dispăruse în zăpada rece de ianuarie, cu trei ani în urmă.

Ea îl sărută, pentru că nu reuși să găsească alt răspuns.

Pentru că nu voia să se gândească la un răspuns.

El se retrase aproape imediat, buzele lui se lipiră de ale ei, chiar când o împinse departe, de parcă știa la ce se gândea și voia să discute despre asta.

– Sera, spuse el, iar ea auzi intenția care răsună în numele ei.

Ea scutură din cap.

– Nu acum, Mal. Nu aici. Nu după ce am așteptat atâta timp. Și tu la fel.

Și atunci, ea se lăsă pe spate, întinzându-se pe pat, cu un genunchi ridicat și cu brațele larg deschise și primitoare. Plină de dorință.

Ochii lui se înflăcărară de dorință și buzele se desenară într-o linie dreaptă.

– După.

Ea încuviință.

– După.

I-ar fi promis orice în clipa aceea. Orice ca să se asigure că el avea să se țină de promisiune.

În mod minunat, el se așeză peste ea, exact așa cum îi ceruse. Fiecare bucățică din el pe fiecare bucățică din ea, mădularul lui splendid și vibrant găzduit în căldura ei umedă, apăsându-se perfect pe ea, tachinând-o. Ridică brațele ca să o prindă în strânsoarea lor, mâinile ei mângâindu-i umerii frumoși și lați, când se apăsă pe ea, în locul acela în care îl dorea mai mult ca orice pe lume. Plăcerea o cuprinse, și i se tăie răsuflarea la dorința bruscă și disperată pe care i-o provocă.

Îl voia. Acum.

El repetă mișcarea, tachinând-o, vârful lui tare și ferm pe locul în care atingerile lui o înnebuniseră întotdeauna.

– Îți place, nu, îngerul meu?

– Da.

Rosti cuvintele cu un geamăt de care refuză să se rușineze.

El o sărută adânc și o făcu din nou. O recompensă pentru sinceritatea ei.

– Spune-mi cum, șopti el. Spune-mi ce vrei.

Și ea îi spuse.

– Mai tare, insistă ea. Din nou.

El făcu întocmai, și era perfect.

– Mal...

Se apăsă ferm în ea, până când atinse marginile feminității ei, se jucă acolo, zăbovi, o împinse aproape dincolo de culmile plăcerii,

apoi o aduse înapoi, până când ea își mușcă buza și se zvârcoli în pat, implorând să o ducă spre punctul culminant.

– Mal, în mine.

El nu se supuse.

– Nu. Vreau să mă uit.

Ea deschise ochii și îi întâlni privirea.

– La naiba, poți să te uiți când ești în mine!

Nemernicul izbucni în râs, o pătrunse, aspru și perfect, de parcă ea nu murea de dorință să îl simtă acolo unde avea nevoie de el. Acum.

– Acum... Ea începu să răsufle întretăiat. Mal, nu vrei să mă simți în jurul tău?

El închise ochii și încremeni deasupra ei.

– Doamne, da.

Ea își desfăcu mai mult coapsele și spuse:

– Și eu vreau asta. Mi-o *doresc*.

ȘI minunatul și extraordinarul bărbat făcu întocmai, apăsându-se înăuntrul ei, încet și perfect, o alunecare strâmtă de plăcere care îi făcu pe amândoi să ofteze înainte ca el să se oprească.

– Sera?

Îngrijorarea din cuvântul lui o distrugea. Își întoarse buzele spre ale lui, limba ei se avântă adânc, îi zgârie spatele cu unghiile, își ridică șoldurile spre el, făcându-l să o pătrundă mai adânc. Mișcarea îl făcu să geamă, iar el o revendică în toate felurile posibile, cufundându-se tot mai adânc, până când se simți plină de plăcerea lui.

Își dezlipi buzele de ale lui.

– Tot timpul cât am fost despărțiți...

El încuviință din cap.

– Știu.

Totuși, nu știa.

– Tot ce mi-am închipuit vreodată c-ar putea să fie asta...

– Știu.

El o sărută din nou, întinse mâna între ei, găsi punctul de deasupra locului în care erau împreunați.

Ea se arcui pe pat, iar el o prinse în brațe, trăgând-o spre el, în poziție verticală, ca să aibă mai mult acces la corpul ei, apoi se aplecă în față, îi cuprinse sfârcul în gură, îl supse prelung și încet, în vreme ce degetele lui făceau minuni, în perfectă armonie cu ritmul care se dovedea a fi nimicirea ei înceată și perfectă.

Și atunci ea se zvârcoli, spre el, se apucă de mijlocul lui și îi arătă toate felurile în care putea să o atingă, toate căile plăcerii ei.

– Mai repede, șopti ea. Mai tare.

Deși nu știa dacă îi vorbea lui sau dacă vorbea cu ea, pentru că și ea se mișca mai repede. Și ea venea spre el mai tare și cu mai multă putere, de parcă putea să își întipărească acea clipă în memorie.

Pentru totdeauna.

Și apoi se uită în ochii lui, disperată să atingă plăcerea, și recunoscu negreșit culmea plăcerii la el, văzu felul în care se avântară împreună într-acolo.

– Uită-te la mine, îi șopti. Arată-mi!

Și el o făcu, iar ea privi cum el își găsește descătușarea înainte să o atingă și ea pe a ei, aruncându-se cu brațele larg deschise spre ea, fără să îi pese dacă mai revenea vreodată, pentru că, pentru nimic în lume, nu avea să își mai dorească ceva atât de mult precum acea eliberare extraordinară și copleșitoare.

Și, pentru prima dată de când îl părăsise, Sera își găsi liniștea.

Se prăbușiră unul în brațele celuilalt, cu răsuflarea întretăiată de gemete care nu lăsau să se înțeleagă unde se sfârșea ea și unde începea el, și poate că nici nu conta. Nu conta. Sera nu putea să nu se desfete de plăcere în clipa aceea, când nu mai erau doar suferința trecutului și promisiunea imperfectă a prezentului, ci toate momentele extraordinare dintre cele două.

Trecură minute bune până când răsuflarea lor își reluă ritmul normal, și Sera reveni în încăpere, în prezent și în viața pe care și-o construiseră. Și la promisiunea pe care și-o făcuse – că, după aceea, avea să plece.

Pentru că nu se schimbase nimic.

Continua să fie prea copleșită de el, de senzația pe care i-o transmitea, de promisiunile lui nespuse. Chiar și acum, în vreme ce se țineau unul pe celălalt ca parteneri, iubiți, de parcă viitorul era al lor și îi aștepta, se chinui să se regăsească pe sine.

„Te iubesc."

El se îndepărtă de ea, o trase apoi spre pat, o sărută, prelung și senzual pe păr.

– Vreau să fii a mea. Te vreau pentru totdeauna. Și, la naiba, te am. Te-am avut dintotdeauna. N-ar fi trebuit să ezit niciodată. Ar fi trebuit să-ți ofer totul. Titlul, căsnicia, totul. Am vrut să fac asta. Încă vreau. Vreau să o luăm de la capăt.

Sera nu își închipuise niciodată că putea să iubească și să urască vreodată ceva așa cum iubi și urî cuvintele lui. Deodată, își dori tot ce îi oferea el, fără șovăială. Își dori promisiunea unui început nou, proaspăt și neîntinat de trecut. Și totuși, nu putea să aibă încredere. Nimic frumos nu rezistase în viața ei.

Nu exista nici un nou început. Nu putea să șteargă trecutul și nu puteau să schimbe viitorul. Nu puteau să se țină de promisiunea care îi amăgise. Dar putea să închidă ușa. Și să le ofere amândurora o șansă la un nou început.

Nu putea să aibă The Singing Sparrow și libertatea pe care o presupunea aceasta. Iar el nu putea să aibă o familie – una care să îl iubească atât cât merita. Lacrimile i se iviră în ochi, și nu avu de ales decât să își îngroape fața în pieptul lui și să se ascundă de el.

Ca de obicei, se ascunse de el.

Pentru că el fusese întotdeauna în stare să o vadă.

El oftă, prelung în lumina înserării care pătrundea în încăpere, și Sera își dădu seama că săriseră peste cină. Că mamele și fiicele ce erau parte din planul lui elaborat fuseseră din nou neglijate.

Își apăsă urechea pe pieptul lui și ascultă cum i se potoleau bătăile inimii. Cum deveneau regulate. Până când el adormi.

Și totuși, rămase întinsă acolo, zguduită de dragostea pentru el. De felul în care o revendicase, așa cum se întâmplase cu ani în urmă. De amintirea întâmplărilor de atunci. De frica a ce putea să se întâmple dacă își permitea să îl iubească.

De ispita sentimentului.

Abia atunci îi răspunse, șoptind spre pielea lui caldă și primitoare, spre brațul lui, strâns tare în jurul ei. Spre patul acela care ar fi trebuit să fie al lor în casa aceea care ar fi trebuit să fie căminul lor – o familie ce nu avea să existe niciodată.

– Nu mă iubi, Mal. Nu există un viitor pentru noi.

Faptul că înțelesese acel adevăr o făcuse să traverseze oceanul și să se înfățișeze în parlament. Pierduse tot ce iubise vreodată – copilul, familia, viața. Pe el.

Mai întâi, pentru că alergase după el, apoi când fugise de el. Și poate că exista o urmă de lașitate în faptul că aștepta până ce el adormi ca să spună adevărul cu voce tare. Nu „poate". Era lașitate. Furioasă și insuportabilă. Dar cine era dacă nu suma tuturor slăbiciunilor ei?

Măcar, dacă fugea, aveau amândoi o șansă să fie liberi.

Capitolul 23

Déjà-vu? Ducesa dispare (partea a doua)

Mal fu trezit de o bătaie ascuțită în ușa dormitorului.

Se ridică, nedumerit de întuneric – fără a fi conștient de oră, dată sau de orice altceva, în afara acelui somn profund și liniștitor care îl copleșise. Trecuse o veșnicie de când nu mai dormise atât de adânc. Trei ani. Mai mult.

Era posibil să nu mai fi dormit niciodată atât de bine.

Se întinse din instinct spre Sera, nemulțumit să descopere că era din nou singur în pat, iar așternuturile se simțeau reci sub atingerea lui.

Cu un mormăit scurt, se uită spre ferestre, întunericul greu de afară dându-i de înțeles că dormise câteva ore bune. Își trecu picioarele peste marginea patului, vrând să se ridice pentru un singur lucru – să o caute și să o târască înapoi în pat. Să facă din nou dragoste cu ea și să adoarmă din nou cu ea în brațe până la răsărit. La răsăritul de peste o săptămână, dacă reușea.

Bătaia se auzi din nou, iute și urgentă.

Mal își trase halatul pe el, apoi se îndreptă spre ușă. O încuiase când intraseră, vrând să evite riscul de a fi întrerupți, și, cel mai probabil, Sera scăpase prin ușa comună a dormitoarelor lor. Era la jumătatea încăperii, când sunetul se auzi din nou.

– Da. În regulă! spuse aproape zbierat, un strigăt pe care încercă să îl înfrâneze, știind că enervarea că se trezise singur și tulburat nu era vina celui care se afla de cealaltă parte a ușii.

Și, la naiba, chiar părea să fie urgent.

Deschise iute ușa, iar întrebarea „Ce e?" i se opri în gât când observă realitatea oarecum ciudată de pe coridor. Ultimele trei candidate pentru mâna lui ocupată erau împrăștiate în lumina difuză de pe coridor, fiecare arătând mai îngrozită decât cealaltă, spre deosebire de mamele lor, care păreau concentrate asupra planului pus la cale, care aparent îi includea pe Lord Brunswick, pe cei doi câini ai lui Lady Bumble și – cumva – pisica lui Sesily.

Când se ivi un Mal parțial îmbrăcat, grămada adunată acolo oferi răspunsuri variate: două mame se mișcară imediat ca să protejeze

privirile fiicelor de gradul de nuditate al lui Mal; fiicele în cauză încercau din răsputeri să pară inocente și să se uite în altă parte; iar ultima fată – Lady Felicity Faircloth, desigur – privi cu un amuzament arogant, în ciuda afirmației clare a mamei ei: „Doamne sfinte, Felicity, întoarce privirea!"

Felicity nu întoarse privirea, iar Mal observă că ea ținea motanul, care clipi la el și îi oferi un mieunat scăzut.

El și pisica nu se înțeleseseră niciodată prea bine.

Cât despre baronul Brunswick, se părea că el fusese trimis să bată la ușă, dar era foarte puțin interesat de ce se presupunea că urma a se întâmpla de îndată ce ușa se deschidea. Celălalt bărbat clipi, făcu un pas înapoi, îl privi pe Mal de sus în jos, apoi spuse:

– Deci, Haven? Te-am deranjat?

– Da, cam da.

Mal se gândi că unul dintre cele mai bune lucruri pe care le făcea aristocrația era să îi mintă atât de mult pe oameni despre cum se simțeau, încât acum, când răspunse direct la întrebare, nimeni dintre cei adunați acolo nu prea știu cum să reacționeze. Ei bine, aproape nimeni. După o fracțiune de secundă de tăcere, Lady Lilith și Lady Felicity izbucniră în râs.

Mal își propuse să își dea silința să le găsească fetelor partide cât mai bune, de îndată ce reveneau la oraș. El și Sera aveau să le invite la o cină. Aveau să le prezinte fiecare nobil bogat din oraș.

Se pierdu pentru o clipă în familiaritatea călduroasă a gândului. A ideii de a-și petrece restul vieții la oraș și la țară, construind o viață minunată, dominată de râsete și lâncezeală, ocupându-se de musafiri înainte să se retragă în dormitor și să facă dragoste până în zori.

Ceea ce îi reaminti că trebuia să scape de acea adunătură de oameni.

– Ei bine, spuse baronul, de parcă totul era perfect în ordine, ai vrea – adică – ai putea să-ți pui niște pantaloni?

Mal nu se clinti.

– Cum îmi închipui că lucrul care a adus musafirii la ușa stăpânului conacului trebuie să fie groaznic de important, spuse el tărăgănat, n-aș îndrăzni să amân subiectul.

Pentru o clipă, se părea că nimeni nu îndrăznea să îi vorbească sau să răspundă la cuvintele lui. Apoi mama lui Felicity făcu un pas în față, dispusă să își sacrifice propria bunăvoință în favoarea fiicei ei.

– Deci s-a terminat?

Mal clipi nedumerit.

– Somnul meu? Da.

Cu toții se împotriviră zgomotos, dar marchiza de Bumble nu se lăsă intimidată. Într-adevăr, nu era greu să vezi de unde venea sinceritatea directă a fiicei.

– Competiția. Ați ales o soție.

– La drept vorbind, da. Nu că putea să își dea seama de ce o asemenea situație era atât de urgentă. Putea doar să presupună că Lilith și Felicity îi informaseră pe toți ceilalți despre ce se întâmplase între el și Sera la turn.

Lady Brunswick pufni nemulțumită.

– Vezi? Ți-am spus eu, îi zise tăios fiicei ei. Ți-am spus că era rece cu tine. Puteai să-ți dai mai mult silința.

Lui Mal nu îi păsă de cuvintele baronesei, nici de faptul că părea să o acuze pe Lady Emily pentru că Mal alesese să își iubească soția și să renunțe la a găsi pe cineva care să o înlocuiască. Desigur, era ciudat că fata nu mânca supă, dar nu era un motiv întemeiat pentru cruzime. Aveau să o invite și pe ea la cină, alături de Lilith și Felicity. Era sigur că putea să găsească un bărbat căruia să nu îi pese deloc de supă.

– Te asigur, Lady Emily, c-a fost o plăcere să te cunosc.

Lady Brunswick continuă, de parcă el nu ar fi vorbit:

– Nu este de mirare că Soioasele S au fugit așa iute, dar era de așteptat să ne anunțe cineva că v-ați ales înlocuitoarea, ca să nu rămânem cu toții singuri la cină, așteptând anunțarea deciziei. El încremeni, în timp ce ea continuă: În schimb, v-ați dus la culcare în miezul zilei! Călătorie sprâncenată dumitale și Fiicelor Periculoase! Familia noastră merită ceva mai bun de atât. O apucă pe Emily de braț. Hai, Emily!

Emily arătă de parcă voia să se deschidă pământul sub picioarele ei și să fie înghițită cu totul, dar nu asta îl îngrijora pe Haven. El ridică mâna ca să oprească discuția.

– Ce-ați spus? Celelalte au plecat?

– Ca niște hoațe! Au plecat pe furiș în toiul nopții! răspunse tăios baroneasa.

Cuvintele le făcură pe celelalte mame să se dezlănțuie.

– Acum o oră. Toate surorile Talbot s-au urcat în trăsură și au dat bir cu fugiții.

– Sesily și-a lăsat pisica, adăugă atunci Lady Felicity, de parcă mai conta.

Pentru o clipă, nu contă. Apoi Lilith adăugă, încet și serios, de parcă înțelegea implicațiile cuvintelor ei:

– Se cam grăbeau.

Ele plecaseră.

Sigur Sera nu. Nu după tot ce trăiseră în după-amiaza aceea. Nu după ce își promiseseră să discute despre tot. „După", îi spusese ea.

El scutură din cap, uitându-se când la Felicity, când la Lilith.

– Toate?

– Bineînțeles că toate! zbieră baroneasa. Au obținut ce-au vrut, nebunele astea! Se întoarse spre fiica ei. Hai, Emily, trebuie și *noi* să mergem la culcare, că de mâine ne apucăm din nou de căutat. Îl lovi ușor pe soțul ei pe umăr. Și tu la fel, baroane.

Brunswick schiță o grimasă la auzul poruncilor soției, dar o ascultă; cel puțin, așa i se păru lui Malcolm. El nu mai zăbovi în pragul ușii, ci se răsuci și se îndreptă spre ușa care îi unea dormitorul de al Seraphinei.

Dădu buzna înăuntru, aproape așteptându-se să fie acolo, în pat, adormită. Sau la masa de toaletă, mânuindu-și dispozitivul pentru încheiat nasturi. Ori pe scaunul de lângă șemineul gol, citind. Râzând cu surorile ei. Cumva.

Dar nu era. Camera era întunecată și goală.

Îl părăsise.

Se duse să verifice dulapul, plin cu lucrurile ei, rochii în zeci de nuanțe, cu pantofii aranjați dedesubt. Pe masa de toaletă, pudră, pieptene, agrafe și mărunțișuri, o brățară pe care o purtase la jocul de popice pe iarbă. Cerceii pe care el îi recunoștea de la una dintre cine.

Îl părăsise, în grabă.

La naiba, îi spusese că îl iubea și o luase la sănătoasa de parcă însuși necuratul era pe urmele ei. Ca Merope și Pleiadele care își luaseră zborul ca porumbițe. Și Malcolm, un Orion orb și disperat, era forțat să o caute din nou. Ca un nebun.

Își înăbuși urletul de mânie care stătea să răsune în camera întunecată și se îndreptă spre fereastră, apoi o deschise în adierea nopții de vară. Camera dădea spre aleea din față, o cărare lungă și unduitoare care dădea în drumul principal, apoi spre drumul mare care ducea la Londra.

Nu se vedea nici urmă de trăsură, de lumini de felinare licărind în depărtare, nici un semn că ea trecuse vreodată pe acolo.

Își sprijini mâinile de pervaz, strângând până când piatra și lemnul i se înfipseră în palme, apoi îi șopti numele cu toată furia, disperarea și iubirea pe care le simțea.

Îl părăsise, ca o lașă blestemată.

Și apoi i se năzări gândul rece, aspru și terifiant. Dacă fugise din nou?

Își îndreptă brusc spatele. Nu ar fugi din nou. Nu așa cum făcuse înainte. Plecase cu surorile ei de data asta. Nu aveau să o lase să dispară, nu?

Cuvintele răsunară, amintirile zilei în care apăruse în parlament și ceruse divorțul pe care el nu avea de gând să i-l dea. „N-am *nici* un motiv să nu pun capăt legăturii noastre nefericite. N-am nimic de pierdut."

Nici un motiv să nu fugă. Nimic de pierdut.

Și chiar nu avea nimic de pierdut. Ea se asigurase de asta. Se întorcea la Londra, la brațul acelui american, cu care era prietenă și nimic altceva. Cânta într-o cârciumă. Avea bani – ai tatălui și ai mamei ei – și nimic care să o lege de Londra.

La naiba, dar exista ceva.

– A spus că mă iubește! Șoapta lui aspră și îndurerată frânse întunericul. Închise ochii, își încleștă pumnii. Cum a putut să mă părăsească?

„Iubirea nu e de ajuns."

– Excelență?

El se întoarse, cu o strângere de inimă, spre Lady Felicity, aflată în cadrul ușii, cu un felinar într-o mână și afurisita de pisică a lui Sesily în cealaltă. Mal scutură din cap ca să își limpezească mintea. Nu avea timp de fetele astea.

– N-a fost niciodată adevărat, Lady Felicity, spuse el. A fost o farsă.

Ea încuviință din cap.

– Știu. Orice om zdravăn la cap putea să vadă că tu și ducesa sunteți făcuți unul pentru altul și pentru nimeni altcineva.

– Cred că vrei să spui toată lumea mai puțin ducesa.

Nu reuși să își înlăture frustrarea din glas.

– Cred că și ea vede asta, spuse Felicity. Dar departe de mine gândul de a-mi băga nasul.

– Stai în dormitorul meu, cu motanul cumnatei mele, așa că am impresia că ești deja destul de implicată, sublinie el.

Ea încuviință din cap, cu un zâmbet strengăresc pe buze.

– Se prea poate.

– La drept vorbind, nu pot să mă gândesc la un loc mai necuviincios pentru tine decât camera mea, ținând în brațe pisica surorii soției mele.

Ea zâmbi mai larg.

– Ai de gând să mă răvășești în vreun fel?

– Nu.

– Ei bine, atunci cred că sunt în siguranță. În plus, pisica pare să nu te placă.

Mal se uită la animalul alb, care părea perfect mulțumit în brațele lui Felicity Faircloth.

– Sincer, credeam c-am căzut cumva la pace.

Pisica mieună fioros.

– Oh, da, așa pare. Ea se opri. Ideea e că eu cred că sunt foarte în siguranță cu tine.

– A fost o vreme când m-ar fi dezamăgit o asemenea afirmație.

Felicity zâmbi strengărește.

– Îmi închipui că erai mai tânăr atunci. Și mai puțin îndrăgostit de soția ta, lucru care potolește serios primejdia pe care o reprezintă un bărbat.

– Clar mai tânăr, probabil deloc mai puțin îndrăgostit de soția mea.

– Asta pare să fie o problemă pentru tine.

– Având în vedere că o pierd în mod regulat, aș fi de acord, răspunse el, incapabil să se amuze de întreaga situație.

Lui Felicity Faircloth i se făcu milă de el.

– Mă tem că am să-ți spun ceva, Excelență, și nu cred c-o să-ți placă să auzi asta.

El se aplecă spre raftul de jos, de lângă fereastră, luă o cutie cu cremene și aprinse lumânarea. Imediat încăperea deveni mai primitoare pentru tânără și mai devastatoare pentru el. La capul patului Seraphinei, era cutia unei pălării, deschisă și goală, de parcă ea nu avusese nici timp, nici chef să o umple sau să o ia cu ea.

Iar lângă ea, o bucată de hârtie. Împăturită la întâmplare, cu un singur M mâzgălit pe ea. O deschise cu inima bătându-i gata să îi sară din piept.

Nu pot să rămân.
Aștept vești de la parlament.

S

El înjură aspru și mototoli hârtia. Se uită la Felicity.

– E mai mult sau mai puțin plăcut decât să aud că soția mea m-a părăsit... din nou?

Văzu că tânăra se opri stingherită. Și apoi:

– Ei bine, ca să fiu sinceră, e mai puțin plăcut. Îmi închipui. Date fiind întâmplările din dimineața asta. Ea se opri și se grăbi să îl lămurească. Adică toate cele la care am fost martoră.

Mal simți un gol în stomac.

– Spune atunci!

Ea oftă și se aplecă, apoi lăsă pisica jos. Fără șovăială, animalul sări în cutia pentru pălărie și se așeză meticulos înăuntru, uitându-se le cei doi cu ochi serioși și neclintiți.

Mal încercă din răsputeri să nu bage creatura în seamă. Se întoarse spre Felicity, care luase o hârtie de undeva și acum o despăturea.

– Ți-ai pregătit vreun discurs? întrebă el, știind că era dificil în mod intenționat.

Ea îi aruncă o privire, dar ignoră întrebarea.

– Am primit asta acum o oră, prin slujnica mea.

Lui Mal nu îi plăcură cuvintele ei. Privi cu ochii mijiți spre masa de scris din colț, unde se aflau împrăștiate o sugativă și un toc, de parcă soția lui scrisese în grabă o scrisoare înainte să dispară.

Dintr-un anume motiv, o scrisoare pentru femeia aceea.

– Continuă!

Felicity încuviință din cap, apoi se apucă să o citească tare.

– „Dragă Felicity, trebuie să știi că țin foarte mult la tine. Ești deșteaptă și directă, dar mai ales puternică. Știi ce vrei și nu-ți e frică s-o spui, toate fiind lucruri care-ți vor fi de folos."

Ea se opri și se uită la Mal, iar el citi nervozitatea de pe chipul ei. O recunoscu. O simți în propria ființă, urând dorința de a auzi continuarea. Urând cuvintele chiar înainte ca tânăra să le citească. Dorindu-și să o oprească. Știind că tot ce spunea trebuia să fie spus. Ea continuă:

– „Toate aceste lucruri îi vor fi de folos și lui Malcolm."

– Nu, spuse el, incapabil să se oprească.

Felicity Faircloth se uită la el teribil de sfidător.

– Sigur că nu.

– Atunci de ce...?

Ea ridică un umăr, apoi îl coborî. După aceea, zise pur și simplu:

– Nu pare să-i pese de ce simțim noi, Excelență.

Asta părea să fie adevărat. Felicity continuă:

– „E un om bun, Lady Felicity – unul care știe despre viață și despre iubire. Unul care i-a arătat o loialitate extraordinară soției lui." Felicity se opri. Apoi se corectează. „Soțiilor lui."

– La naiba!

– Exact ce gândesc și eu, răspunse Felicity. „Va fi un soț bun..."

Frustrarea se transformă în neîncredere.

– Mă face *cadou*?

Felicity își arcui o sprânceană, în timp ce se uită atentă la scrisoarea din mâna ei.

– Sincer, mi-e neclar, căci mă tem că mă face pe *mine* cadou *ție*. Ea se opri și trase adânc aer în piept, de parcă trebuia să se încordeze din răsputeri ca să spună restul. „Câteva lucruri pe care ar trebuie să le știi: în primul rând, urăște sparanghelul." Ea se opri. Excelență, îți spun sincer că habar n-am de ce atracția ta, sau lipsa ei, pentru sparanghel este în vreun fel relevantă într-o căsnicie – darămite atât de relevantă încât să fie prima pe lista elementelor importante.

– Nu e, spuse el.

– Ei bine, celelalte sunt la fel de ciudate... Felicity își întoarse atenția spre scrisoare. „E fascinat de miturile grecești. Citește-le și învață despre el. O să fie recunoscător să aibă cu cine să discute despre asta."

Cuvintele răsunară ca o trădare a încrederii. Mal rămase tăcut.

Felicity continuă:

– Iar asta e cea mai ciudată. „Găsește-ți o rochie roșie și fă tot posibilul să îl prinzi singur atunci când o porți. Dacă poți să faci asta în biroul lui, cu atât mai bine."

Atunci, se dezlănțui furia. El se îndreptă spre scrisoare, de parcă putea să o folosească în vreun fel să dea timpul înapoi și să oprească nebunia care clar pusese stăpânire pe ea.

– Ce dracului?

Felicity ridică privirea, cu ochii mari.

– Sunt de acord, spuse ea. Nu înțeleg ce încearcă să facă.

– Eu da, spuse el, amintirea ultimei dăți când purtase roșu în casa aceea – în biroul lui – fiind bine înrădăcinată în mintea lui. De câte ori nu recrease în minte acel moment? De câte ori nu o dezbrăcase de corsaj? Îi ridicase fustele? Făcuse dragoste cu ea? De câte ori nu își închipuise că o făcea din nou?

Smulse scrisoarea din mâna lui Felicity Faircloth, bucurându-se de dezlănțuirea furiei pe care o simți când o despături și se apucă să o facă bucățele.

– Vrea să mă seduci.

Ea clipi nedumerită.

– Ei bine, eu nu vreau.

– Ceea ce pică numai bine, căci n-am de gând să mă las sedus de altcineva decât de soția mea.

Și, în clipa aceea, brusc, nu se mai simți furios pe soția lui. Felicity încuviință din cap.

– Sună perfect logic. Deși, pot să...?

El încuviință din cap.

– Te rog.

– Îmi pare că soția ta nu este interesată să-ți rămână soție, Excelență.

Cuvintele nu ar fi trebuit să îl facă praf. Nu ar fi trebuit să aibă un efect atât de devastator asupra lui. Și totuși, o făcură. Mal se întoarse cu spatele la Felicity Faircloth, detestând că ea înțelesese interacțiunea din căsnicia lor mai bine decât el.

Nu. Nu putea să o înțeleagă mai bine. Pur și simplu, era mult mai dispusă să o accepte. Dar nu Felicity Faircloth se însurase cu Sera.

Nu putu să nu se îndrepte spre patul unde se aflase cu aproape trei ani în urmă și îi poruncise soției lui să trăiască. Unde o readusese la viață. Unde venise, jurând să lupte pentru ea. Să o iubească. Să o urmărească până în cer, dacă era nevoie...

Doar ca să afle că fugise deja.

Mal își dădu seama atunci că Sera fugise întotdeauna de el. De iubire. De promisiunea unui viitor. Și că el avea să o urmărească întotdeauna.

Orb și distrus.

Pedeapsa lui era să nu fie niciodată demn de ea.

La naiba, ea nu avea să vadă nici un divorț

Capitolul 24

Surorile Talbot stătuseră înghesuite în trăsură mai bine de două ore, noaptea fiind nevoie de mai mult timp pentru a parcurge drumul spre Londra. Dar nu înghesuiala din trăsură era demnă de atenție. La urma urmei, își petrecuseră cea mai mare parte din călătoriile lor înghesuite una lângă cealaltă.

Tăcerea lor era demnă de atenție. Cele cinci surori nu își petrecuseră niciodată prea mult timp în tăcere. Nici măcar slujbele de la biserică nu erau scutite.

Așa că, până când Seleste rupse, în cele din urmă, tăcerea cu un simplu și sincer „Ei, bine", surorile fuseseră mai tăcute ca oricând în viața lor – lucru pe care Seraphina îl aprecie, chiar dacă luă sfârșit.

– A fost interesant, nu? vorbi Sesily.

– Eu, cel puțin, nu m-am așteptat la asta, răspunse Seleste. M-aș fi gândit că Haven o să încerce mai mult să o convingă să rămână.

– Era în stare să primească și o piatră în cap pentru ea, sublinie Seline.

Dacă n-ar fi fost atât de disperată să scape afară din trăsură, poate că Sera ar fi găsit puterea să ridice privirea la replica surorii ei. În schimb, rămase concentrată asupra degetelor ei, împreunate strâns în poală, fără mănuși, încă pătate de cerneala cu care scrisese grăbită bilețelul pentru Lady Felicity.

Bilețelul menit să o încurajeze pe viitoarea soție a lui Mal.

Dacă el ar fi putut să își dea seama că mariajul lor era sortit eșecului, putea să fie fericit cu altă femeie. Gândul provocă un junghi de durere înăuntrul ei, inima i se strânse în piept și începu să îi fie greu să răsufle. Își impuse să se liniștească, inspirând adânc, și își îndreptă atenția spre surorile ei.

– E bine c-am pus pariul pe intențiile lui Haven, Ses, nu pe acțiunile Seraphinei, că altfel ne-ai fi datorat o sumă frumușică, sublinie Seleste.

Sesily clătină din cap.

– Oh, n-aș fi pariat niciodată că Sera ar vrea să îl recucerească.

– Eu da.

Sera ridică brusc capul, și privirea ei o găsi imediat pe a lui Sophie. Sophie, care o privise de când urcaseră în trăsură cu îngrijorarea și interesul întipărite pe chipul ei frumos.

– Ce ai spus?

– N-aș fi pariat niciodată că nu-l vrei înapoi pe Haven.

– De ce nu? întrebă Sera.

Sophie ridică un umăr, apoi îl coborî.

– Nu cu multă vreme în urmă, m-ai învățat o lecție despre dragoste, surioară.

Amintirea se ivi de undeva, de departe: Sera, însărcinată, la frontiera cu Scoția, Sophie, nefericită în dragoste și disperată după un bărbat care avea, în cele din urmă, să îi devină soț. Dar, în noaptea

aceea, marchizul de Eversley fusese o partidă imposibilă – până când Sophie se dusese după el și îi spusese adevărul. La insistențele Seraphinei.

Și Sophie părea să își amintească de noaptea aceea.

– I-ai spus?

– Ce să-i spună? interveni Sesily, dar nimeni nu îi răspunse.

„Nu i-am spus niciodată lui Haven că îl iubesc", spusese atunci Sera, încercând să o convingă pe Sophie să nu facă același lucru. „Și uite ce harababură a ieșit."

Se uită afară, pe geam, în întunericul de nepătruns.

Sophie nu avea să accepte tăcerea.

– Sera, insistă ea. I-ai spus?

„Te iubesc."

Ea încuviință din cap; sora ei mai mică se întinse spre ea și o apucă strâns de mână, fără șovăială. Sera se uită la ea.

– Și?

Sera scutură din cap. Nu conta. Nu schimba cu nimic lucrurile. Tot o harababură rămânea. Își retrase mâna din strânsoarea lui Sophie. Și își îngheță inima.

– Iubirea nu e de ajuns.

Se așternu tăcerea, până când Seleste scoase un oftat scurt și spuse:

– Poate nu e de ajuns, dar chiar e ceva, dacă am fost nevoite să fugim din acea casă în toiul nopții. Își flutură mâna în aer. Eu mi-am petrecut jumătate din căsnicie tot fugind de Clare. Asta face lucrurile interesante.

Seline dădu ochii peste cap.

– Știi că tu și Clare nu sunteți o comparație potrivită pentru alții.

– Și tu și crescătorul tău de cai? își apără Seleste căsnicia. Nimeni pe lumea asta n-ar trebui să împărtășească în asemenea hal interese comune cum faceți voi doi. E îngrozitor de plictisitor.

Seline ridică ușor din umeri.

– Nu e plictisitor pentru noi. Se aplecă înainte ca să se uite pe geam. Aproape am ajuns acasă.

Sera nu rată nota de încântare din vocea surorii ei. Era fericită să revină acasă, la căsnicia ei plictisitoare și la soțul la fel de plictisitor.

– Mark o să fie atât de surprins.

Seleste oftă fericită și își lăsă capul într-o parte.

– La fel și Clare, spuse ea. Ar face bine să nu fie pe la clubul lui. Am să-i dau ceva de făcut astă-seară.

Toate surorile suspinară la auzul cuvintelor, iar Sesily, zâmbind larg, o lovi iute.

– Te rog. Nu câtă vreme sunt eu ocupată să-mi țin în frâu pornirile.

– Ce? râse Seleste. Te surprinde că abia aștept să-mi petrec noaptea cu soțul meu?

– Nu, replică Sesily. Dar ai putea să fii o idee mai discretă în legătura cu asta.

– Ei, na, spuse Seleste. Și femeile participă la actul în sine, Sesily. E corect să ne bucurăm și noi.

– Al naibii de corect, adăugă Sesily.

– Știm toate că te bucuri, spuse Seline. Îmi amintesc de o operă de la care a trebuit să plecăm pentru că mama v-a descoperit, pe tine și pe Mark, *în flagrant*, în spatele unei cortine.

Seline zâmbi.

– Măcar eram *în spatele* cortinei. În plus... tu vorbești! Toată lumea știe ce se întâmplă în librăria aia a ta când vine King și tu încui ușa ore întregi pentru *pauza de masă*.

Obrajii lui Sophie luară foc, iar Sera nu putu să își înăbușe zâmbetul care i se desenă pe buze. De aceea se întorsese la Londra. Nu pentru Malcolm sau pentru familia pe care și-o promiseseră cândva, ori pentru titlu sau viața pe care o dusese pe vremuri. Ci pentru femeile acelea, loiale, dragi, îndrăznețe și mai bune decât toate celelalte. Și care erau ale ei.

Așa că avea să insiste să își obțină divorțul. Ca să se elibereze de trecut, pentru ca Mal să se însoare cu Felicity – care era o alegere excelentă. Avea să fie o soție bună și să îi facă mulți copii frumoși.

Ideea nu îi provocă nici un rău.

Greața pe care o simțea era de la călătoria cu trăsura. În mod evident, starea lui Sesily era molipsitoare.

Într-adevăr, greața nu era provocată de dorul copleșitor pentru soțul ei. Nu îi era dor de el. Avea un plan și voia să se țină de el. Urma să aibă cârciuma ei. Avea să cânte. Și urma să-i fie de ajuns.

Trebuia să-i fie de ajuns. Ceva trebuia să fie de ajuns în viața ei.

– Nu mi se pare corect c-a trebuit să fim trimise toate la țară pentru o lună, iar Sera să fie singura căreia să i se permită să... știți voi ce, spuse Seline.

Patru perechi de ochi o căutară în întuneric pe Sera, iar ea se chinui din răsputeri să își păstreze privirea ațintită pe fereastră, atrasă deodată cu disperare de clădirile care se înlănțuiau pe lângă ele.

– Ei bine, nu știm ce i s-a permis, sublinie Seleste.

– Nu? se auzi răspunsul. Ce altceva să se fi întâmplat ca să fugă de el în toiul nopții?

– Eu n-am vrut niciodată să fug de asta, tu da? întrebă Seline.

– Ei bine, spuse Seleste, cu amuzament, deci ne întoarcem la teoria inițială despre Haven.

– Care e asta?

Sera nu putu să nu întrebe.

– Că e groaznic la asta.

Toată lumea izbucni în râs. Toate, cu excepția Seraphinei, care ridică mâna și desenă, încet și hotărât, un cerc pe geam.

– Nu e groaznic la asta.

Tăcerea se așternu în trăsură până când Sophie oftă și spuse:

– Sera... de ce suntem noi aici?

Enervarea se dezlănțui, înfierbântată și irațională, dar Seraphinei nu îi păsă.

– Pentru că, în ciuda părerilor voastre, faptul că soțul meu este un iubit iscusit nu face ca o căsnicie să fie perfectă. Patru perechi de sprâncene se arcuiră deodată, iar răspunsul o mânie și mai tare pe Sera. Nu e nevoie să păreți atât de șocate. Nici măcar una dintre voi n-are nici cea mai vagă idee ce înseamnă să fii în situația mea.

– Ai vrea să ne spui?

Sophie erau mereu atât de bună. Atât de calmă.

Și nu mai fusese niciodată mai exasperantă decât i se părea acum Seraphinei.

– Ce-ați vrea să vă spun? Nu e nimic *de zis*! exclamă ea și ridică vocea. Viețile voastre sunt perfecte. Căsniciile voastre? Perfecte. Copiii voștri... Se opri brusc, cu inima strânsă în piept, apoi înghiți în sec și își înăbuși reacția. Refuză să se lase copleșită de tristețe. Sunt perfecți. Și eu n-o să am niciodată nimic din toate astea.

– Sera... Nu o mai auzise niciodată pe Seline vorbind cu glas atât de blând.

– Nu. Se întoarse brusc spre sora ei, cu un deget ridicat. Să nu îndrăznești să-ți fie milă de mine. Eu mi-am făcut alegerile. Poate c-am fugit de ele, dar m-am întors, mai puternică decât am fost vreodată. N-am nevoie de milă.

– Ești sigură? o întrerupse Sophie, și toate se întoarseră să se uite la sora cea mai mică, la cea mai tăcută dintre surorile Talbot – cea pe care toată lumea o considera cea mai puțin interesantă. Adică toți cei care nu o cunoșteau pe Sophie.

Sera se aplecă spre sora ei.

– Ce vrea să însemne asta?

– Doar că mi se pare c-ai nevoie de sprijinul nostru – de protecția noastră – când îți convine. Și ți l-am oferit. Loialitatea noastră desăvârșită, pentru că Soioasele S rămân unite. Dar nu ne-ai oferit niciodată sinceritatea ta. Așa că întrebarea mea este... Trăsura începu să încetinească, pe măsură ce se apropia de reședința Eversley, locul în care urma să coboare Sophie. Dar nu înainte să încheie ce avea de zis. E doar pentru că refuzi pur și simplu să fii sinceră cu noi? Sau pentru că refuzi să fii sinceră cu tine?

Multe erau lucrurile pe care doar o soră putea să ți le spună. În feluri în care doar o soră putea să mânie o femeie.

– N-a existat nici un moment în care să nu fiu sinceră cu voi.

– Ce gogomănie, o sfidă Sophie. Ne-ai părăsit. Fără să spui un *cuvânt*. Ce a fost sincer în asta? Te-ai pierdut, Sera. Jeleai bărbatul iubit și copilul pierdut. Și ai aruncat totul pe fereastră. Inclusiv pe noi. Și te-am înțeles. Dar acum... e timpul să vezi că-ți faci rău. Dumnezeu știe că nu l-am plăcut niciodată prea mult pe Haven, dar omul acela te adoră și e dispus să-ți ofere orice vrei. Orice îi ceri. Deși, în clipa asta, nici nu pot să-mi închipui de ce.

Sera se așeză la loc pe banchetă.

– Of! Asta a fost un pic cam dură, spuse încet Seline.

– Ei bine, poate că avea nevoie s-o audă, i-o întoarse aspru Sophie.

– De fapt, n-aveam nevoie s-o aud. Pentru că nu e adevărat. Sophie ridică o sprânceană, în timp ce Sera continuă: I-am cerut un singur lucru. Un divorț. Libertatea mea. Și a lui, aș adăuga, dar nu mi-a dat asta.

– Poate că nu ți-a dat asta pentru că ai o imagine ciudată despre ce înseamnă libertatea.

Sera își privi sora cu ochii mijiți.

– Și-mi închipui că tu știi?

– De fapt, da, chiar știu, spuse Sophie când trăsura se opri. Își netezi fustele și părul, în vreme ce un lacheu se apropie ca să deschidă portiera. Se uită la Sera înainte să îl apuce de mână și să coboare din trăsură. Apoi se întoarse și spuse: Știi că te iubesc. Lacrimile se iviră, neîntârziate și nepoftite, iar Sera întoarse privirea, și fu cel mai bine așa, pentru că începură să i se prelingă pe obraji când Sophie adăugă: Îmi doresc numai să ajungi să te iubești și tu pe tine.

Copleșită de furie, tristețe și frustrare, pe care nu le putea exprima în cuvinte, Sera nu se uită înspre locul unde fusese sora ei până când portiera trăsurii nu se închise cu un clic delicat.

Cu o mână apăsată la spate, Sophie se îndreptă încet spre ușa reședinței sale de oraș, care era deschisă, o pată portocalie, caldă și strălucitoare, care îi ura bun venit. Sera fu cuprinsă de vină. Sora ei aștepta un copil, și sigur ar fi fost cu mult mai fericită într-un pat decât înghesuită într-o trăsură, în toiul nopții.

Dar Sophie era acasă acum, și silueta soțului ei apăru în curând în pragul ușii. Se opri o fracțiune de secundă înainte să se îndrepte spre soția lui, să o ridice în brațe și să o sărute apăsat. Slujitorii care zăboveau prin preajmă erau fie instruiți excepțional, fie atât de obișnuiți cu afecțiunea de care dădeau dovadă marchizul și soția lui, încât erau imuni la etalările lor scandaloase de afecțiune. Sera își imagina că a doua variantă era cea corectă.

Și apoi King o purtă în brațe pe Sophie în casă, oprindu-se doar ca să dea un ghiont ușii care se închise în urma lor.

Trăsura își reluă cursul, iar Sera își sprijini capul de speteaza banchetei, cu un frustrat „La naiba".

Surorile ei nu răspunseră, și știa de ce. Erau de acord cu Sophie. Sera deschise ochii și le privi.

– Îmi închipui că și voi vreți să-mi cer iertare.

Știa că era nesuferită.

– Sincer, mie nici nu prea-mi pasă, răspunse Seline. Dar, dacă ar fi să aleg între tine aici și tine în altă parte, te prefer în Londra. Așa că, dacă ai de gând să repeți acțiuni din trecut și părerea mea contează, te rog să te abții.

– Asta ai de gând? Plănuiești să pleci din Londra? întrebă Sesily din colțul ei din trăsură.

Sera rămase tăcută vreme îndelungată. Clătină din cap.

– Nu știu. Îmi făceam planuri să am o viață a mea. Afacerea mea. Își întoarse privirea și continuă să vorbească spre geam: Asta e tot ce-am vrut.

Seleste și Seline nu răspunseră, iar Sera le luă tăcerea ca pe o încuviințare tacită. Poate că era simplă loialitate, dar avea să se mulțumească doar cu tăcerea. Era mai bine decât adevărul. Dar, de îndată de trăsura le duse și pe ele la casele lor, la soții lor, lăsând-o încă o dată singură cu Sesily, Sera deveni din ce în ce mai nervoasă.

Sesily era cea mai directă dintre surorile Talbot, și, în lumină celor întâmplate în trăsură, acela putea să fie un adevăr deosebit de neliniștitor.

– Eu aș prefera să nu pleci, spuse Sesily, pe măsură ce întunericul din trăsură le învălui în brațele lui, iar roțile începură să huruie pe caldarâm, în vreme ce trăsura își croi greoi drum prin Mayfair spre Covent Garden.

Sera trase adânc aer în piept.

– N-aveam de gând să fac asta.

– Și apoi a apărut Haven?

Ea încuviință.

– Nu vrea să ne despărțim.

– Tu vrei?

„Da. Nu." Sera ignoră întrebarea, detestând răspunsul ciudat și vag pe care îl atrase de la sine.

– Îmi permiți să-mi dau cu părerea?

– Nici nu-mi închipui c-aș putea să te opresc.

– Nu, sigur nu, spuse Sesily, deloc impresionată de răspunsul aspru. Dar Sophie nu se înșală, Sera. Libertatea îmbracă multe forme. Și chiar și Vrăbiile trebuie să se odihnească.

Sera se uită pe geam.

– Trăsura o să te ducă acasă, la mama și la tata, după ce mă lasă pe mine.

– Vrei să ni te alături? Mama o să fie absolut încântată să te vadă.

Subiectul ar fi trebuit să fie sigur și ușor. Dar, în schimb, trezi amintiri cu mama lor care, în ciuda intrigilor ei groaznice, își iubea fiicele peste măsură.

Ea scutură din cap.

– Să știi că și-a învățat lecția, îi spuse Sophie. Abia dacă se uită vreodată la mine cu milă plină de dezamăgire. Bănuiesc că ție ar trebui să-ți mulțumesc.

Sera se chinui să zâmbească.

– Cu plăcere. O să vin să îi văd în altă zi, dar astă-seară trebuie să mă întorc la mine acasă.

La ea însăși.

La femeia care fusese când ajunsese la Londra, cu săptămâni în urmă, înainte ca Malcolm să fi schimbat totul. Înainte să o fi ispitit cu un viitor diferit de cel căruia i se dedicase.

Așa că trebuia să revină la cârciumă, să își înghită amarul, să își cânte cântecele și să spere că noaptea avea să lase loc zilei.

– Vin cu tine, spuse Sesily.

Sera se uită la sora ei.

– Nu, nu vii cu mine.

Era prea întuneric ca să vadă chipul surorii ei, dar Sera știa că nimic pe lume nu putea să o împiedice pe Sesily să obțină ce își dorea.

– De ce, doar pentru că, la urma urmei, ai de gând să pleci? Sau n-ai chef de cineva de la care să-ți iei rămas-bun?

– Nu plec, Sesily. Nu astă-seară.

– Nu sunt sigură că te cred, îi răspunse Sesily. Fuga asta de la Highley mi se pare molipsitoare.

Sera observă enervarea din cuvintele surorii ei.

– Fuga de la Highley?

– A fost un fel de sport săptămâna asta.

Sera făcu ochii mari în întuneric.

– Te referi la Caleb?

– Caleb, pufni Sesily cu dispreț.

Doamne sfinte! Ce îi scăpase?

– Ses... s-a întâmplat ceva?

– Nu, spuse Sesily. Îmi doresc pur și simplu să văd și eu cârciuma asta legendară.

Evident, era o minciună.

– Știi că e a lui Caleb.

– Oh, spuse Sesily, asta înseamnă că el o să fie acolo?

Sera nu putu să își înăbușe râsul în fața îngrozitoarei prestații.

– Nu vii cu mine.

– De ce nu?

– Ei bine, mai ales pentru că ești o doamnă nemăritată și ușor de recunoscut.

Sera sesiză îmbufnarea din glasul surorii ei când aceasta îi răspunse:

– O grămadă de lume din Londra n-ar fi de acord cu partea de *doamnă* din fraza ta. Sunt ultima dintre Surorile Periculoase. Fosta iubită a celui mai cunoscut actor de la Drury Lane.

– Oricum, nu te las eu să fii compromisă. Nici măcar de Caleb.

– Asta n-are nimic de-a face cu Caleb.

– Vorbești cu cineva care s-a ținut ani în șir de un bărbat.

Sesily îi aruncă o privire pătrunzătoare în lumina difuză care venea de la cârciumile și teatrele pe lângă care treceau.

– Ei, și? I-ai fi permis să te compromită fără nici o problemă?

– De fapt, exact asta am și făcut.

„Și în după-amiaza asta din nou." Nu mai rosti ultima frază.

– N-am nici un gând să fiu compromisă.

– Asta e minunat, din moment ce eu n-am de gând să permit așa ceva.

– Nu poți să te întorci pur și simplu la Londra și să-ți iei rolul de gardian cuviincios.

Sera își ieși din fire.

– Pentru numele Domnului, Sesily. Una din noi trebuie să aibă o viață fericită!

– Da, și, la cum stau lucrurile, tu o să fii aia, pentru că măcar tu ai un bărbat care e dispus să te ciufulească un pic!

Cuvintele răsunară voios pe buzele lui Sesily și atraseră de la sine un răspuns neașteptat din partea Seraphinei.

– Să știi că ciufulelile nu sunt mereu o soluție.

Se așternu tăcerea, iar Sera se simți cuprinsă de curiozitate. Așteptă, știind că Sesily nu avea să fie în stare să lase lucrurile așa. Avu dreptate. În cele din urmă, sora ei vorbi, cu toată sinceritatea:

– Am planuri.

– Care îl includ pe Caleb?

– Da.

– A pus la cale vreun fel de întâlnire?

Îi era greu să nu pară șocată.

– Nu. Mai rău de atât.

Doamne sfinte! Îl omora pe Caleb cu mâinile ei.

– Ce-a făcut? Sera se simți brusc teribil de dezamăgită de bărbatul pe care îl numise prieten atâta amar de vreme. Una era să își bage nasul în viața ei și cu totul alta era să îi seducă sora.

– *Nimic.* Un oftat scurt. Asta e problema. A fugit de la Highley când i-am cerut să facă ceva.

Doamne sfinte!

– Sesily... el...

– Mi-ai spus că n-ai flirtat cu el. Mi-ai spus că nu te interesează.

– Și e foarte adevărat. Voiam să spun că e prea bătrân.

Sesily zâmbi afectat.

– Nu e chiar așa bătrân.

– Nu bătrân la corp. E bătrân la fire. Și e un ticălos.

Unul care merita să primească un pumn în față, se pare.

– Da, mi-am dat seama de ultimul lucru.

– Așa că?

Sesily își sprijini spatele de speteaza banchetei, iar strălucirea zâmbetului ei alb abia se zări în lumina difuză din trăsură.

– Așa că sunt de părere că merită să dea, la rândul lui, de un ticălos, tu nu crezi la fel?

Blestemați să fie toți bărbații pentru că stârneau sentimente în femei.

Sera aprecie răzbunarea simplă și ideală de moment... și pedeapsa care ar face dreptate pentru modul cum Caleb intervenise în viața ei... pentru că nu îi spusese că Mal fusese la Boston. Chiar merita să dea peste un ticălos, iar Sesily era femeia mai mult decât perfectă care să joace un asemenea rol. Dar sora ei nu merita un bărbat care avea așa o viziune rece despre iubire.

– Caleb... Sesily, Caleb nu e genul de bărbat care să fie pentru totdeauna.

Vreme îndelungată, Sesily privi spre întunericul din afara trăsurii – destul de mult timp încât Sera să își închipuie că se putea ca sora ei să nu mai spună nimic. În cele din urmă, zise:

– Nimeni nu este pentru totdeauna până nu rămâne pentru totdeauna.

Simplitatea afirmației o afectă pe Sera mai mult decât și-ar fi închipuit. Dăinui în aerul dintre ele, provocând ravagii tainice, până când Sesily se uită la ea și spuse:

– Tu ești pentru totdeauna? Haven este?

Întrebările o zdrobiră... și se trezi incapabilă să răspundă.

În schimb, se uită la sora ei – cea care luase Londra cu asalt, iar acum stătea înaintea ei curajoasă, înaltă, frumoasă și îndrăzneață, dispusă să accepte viața care i se pregătea, atâta vreme cât ea o alesese. O eroină printre femei.

Sesily merita să guste o secundă din viața pe care și-o dorea, la naiba cu toate scandalurile!

Nu meritau cu toții asta?

Poate că Sera nu avea să se poată bucura de viitorul la care visase cândva, dar putea să își ajute surorile să se bucure de el. Dacă acela era rolul ei – să le ajute să aibă viitorul pe care și-l doreau –, atunci îi era de ajuns.

Trebuia să-i fie de ajuns.

– Atunci, mergem la The Singing Sparrow.

Cineva trebuia să își găsească viitorul acolo.

Capitolul 25

Cele mai fierbinți cârciumi din oraș!

– Americanule, sunt niște doamne...

Caleb nu ridică privirea de la whisky-ul pe care și-l turna în pahar.

– Spune-le să-și găsească alt loc. Ăsta nu e bordel.

Paznicul angajat cu câteva săptămâni în urmă ca să stea de veghe la intrarea în The Singing Sparrow încercă din nou:

– Nu par să fie femei ușoare, Americanule.

Caleb scrâșni din dinți la auzul cuvântului, pe care părea incapabil să îl evite. Într-adevăr, părea incapabil să convingă pe cineva în țara asta să îi spună altfel decât „Americanule" – inclusiv pe bărbatul în cauză, un bărbat din Samoa, angajat de pe cargoul lui pe docurile din Londra, alături de vreo alți șase bărbați, decenți și în putere.

– Ei bine, lasă-le să intre, îi spuse el. Banii femeilor sunt la fel de bine-veniți ca ai bărbaților.

Fetu rânji, dinții lui albi strălucind în umbrele încăperii.

– Ele au intrat deja. N-am crezut că pot s-o refuz pe Vrabia însăși.

Cuvintele îi atraseră atenția. Caleb se uită spre ușă, incapabil să vadă prea multe în învălmășeala de trupuri din depărtare, cărora nu părea să le pese de căldura verii – nu atunci când era vorba despre distracție și băuturică. În schimb, puse sticla deoparte și se aplecă peste tejghea.

– S-a întors?

– Frumoasă, înaltă și mânioasă ca o vulpe când am întrebat-o cine e.

Caleb n-avea nici o îndoială că așa reacționase. Ce naiba căuta la Londra? Își alesese ducele o nevastă? Abia atunci Caleb se gândi mai bine. *Ele*. Sera n-ar fi făcut-o nici în ruptul capului. N-ar fi riscat niciodată reputația surorilor ei.

Reputația *surorii* ei.

Lovi cu mâna în tejghea.

– Ai spus *ele*.

La naiba! Sera o adusese acolo.

– Sunt două.

– Cum arată cealaltă? Simplă și cu un aer savant? „Poate e Sophie." Înaltă rău? „Sau Seleste." Cu foarte multe bijuterii?

„Poate Seline."

– Ca o femeie.

– Ce înseamnă asta?

Fetu rânji din nou, de data asta ajutându-se de două mâini imense care desenară în aer o siluetă cu forme scandaloase.

– Ca o femeie.

Caleb îl apucă de guler și îl trase suficient de aproape ca să vadă tatuajul care acoperea creștetul chel al bărbatului.

– Nu trebuie să observi tu asta. Nu e o femeie pentru tine.

Sprâncenele celuilalt bărbat se arcuiră spre capul chel, dar fu întrerupt înainte să apuce să răspundă.

– Și sunt o femeie pentru *tine*?

Caleb îi dădu drumul lui Fetu și se întoarse spre locul din care se auziră cuvintele. Spre femeia de acolo.

La naiba, nu voia să fie o femeie.

– Nu. Ești o pacoste.

Ea râse. Sunetul răsună a păcat și a sex, bine-venit ca un soare blestemat.

Dar ea nu era bine-venită. Nu și-o dorea acolo.

Chiar dacă era ca o adiere rece în încăperea încălzită și plină de fum, cu părul prins în agrafe care fuseseră prea solicitate și din care se revărsau bucle lungi și rătăcitoare ce se răsuceau și se agățau de gâtul și de umărul ei, vârful uneia dintre ele croindu-și drum spre decolteul rochiei. Obrajii ei erau colorați într-un roșu aprins, un luciu înrourat pe pielea frumoasă de acolo și buzele acelea, rozalii, pline și perfecte.

Ea își arcui o sprânceană.

– Nu poți să scapi. Nu dacă nu ești dispus să sari peste tejghea și să te arunci printre câteva zeci de oameni, urlând că vrei să prinzi un loc decent din care să te uiți cum cântă Vrabia.

El îi făcu semn lui Fetu.

– Întoarce-te la intrare!

Fetu făcu o plecăciune scurtă spre Sesily.

– A fost o plăcere să te cunosc, soră de Vrabie.

Ea îi zâmbi și se adânci într-o reverență discretă.

– Și pentru mine, gardianule de American.

Caleb își dori să distrugă ceva.

– Nu e gardianul meu, zise el și se detestă pentru că simți nevoia să spună ceva. Nu îi păsa de ceea ce credea ea. Nu era treaba lui să îi pese de ce credea ea. N-am nevoie de un gardian.

Ea se întoarse spre el.

– Oh? Atunci de ce l-ai angajat?

– Pentru că are nevoie de un gardian, spuse Fetu cu un zâmbet compătimitor.

– Întoarce-te la intrare, insistă Caleb, apoi ridică sticla și se prefăcu a turna whisky pentru bărbații care nu așteptau nici o băutură. De îndată ce Fetu o luă din loc, încercă să pară nepăsător și se mai uită o dată la Sesily. Nu era ușor, din moment ce era mult prea frumoasă ca să te uiți la ea fără să-ți fie frică de repercusiuni. N-ar trebui să fii aici.

– N-aș fi fost nevoită să vin dacă ai fi fost mai puțin laș.

Luă foc de frustrare.

– Un bărbat ar face cunoștință cu pumnii mei după o asemenea afirmație.

Ea zâmbi afectat.

– Ei bine, după cum am stabilit deja, nu sunt bărbat. Așa că am impresia c-o să-mi încerc norocul.

Aproape mârâind, el trânti sticla pe o măsuță și ieși de după tejghea, o apucă de braț și o conduse prin îmbulzeala de oameni, spre camera din spatele cârciumii, unde doar sticlele de whisky și de gin puteau să le fie martori. Îi dădu drumul și închise ușa în urma lui.

Sesily era prea sigură pe ea și dădu să facă un pas mare spre el, iar Caleb se ținu tare ca să nu se dea înapoi. Ea era o adevărată primejdie. Și era așa înainte să spună, cu voce scăzută și senzuală, de parcă punea la încercare profunzimea sălbăticiei lui:

– Poate că, la urma urmei, nu ești chiar așa laș. Ce-ai de gând să faci cu mine aici?

Întrebarea provocă atâtea răspunsuri intense, uluitoare și devastator de nerușinate, că avu nevoie de o clipă ca să le înțeleagă. Firește, nu avea de gând să pună în practică nici unul dintre răspunsuri, chiar dacă și-o dorea cu disperare.

Era, la urma urmei, un bărbat în carne și oase.

Își limpezi mintea și căută un subiect mai sigur de discuție. Găsi unul.

– Unde e sora ta?

Ea se apropie mai mult; fustele ei de un azuriu aprins atingeau acum picioarele lui. Nu că le simțea. Nu că îl tulburau.

– A plecat când am ajuns. S-a certat cu domnul Fetu, a reușit să intre în sala principală și s-a dus pe scenă, mormăind ceva despre un spectacol.

– Nu trebuia să te aducă aici.

– Ți-e teamă c-aș putea să fiu compromisă?

– Cuiva trebuie să-i fie.

Ea își înălță capul.

– Sera nu ți-a spus că eu și surorile mele suntem compromise chiar înainte să se fi întâmplat ceva? Suntem Fiicele Periculoase. Soioasele S. Interesant, dar suntem atât de compromise, că nici nu mai putem să șocăm lumea bună. Putem să fugim de bărbații noștri. Să azvârlim duci în iazuri cu peștișori. Să participăm la curse de cai. Să zburăm cu trăsura spre Scoția, cu bărbați pe care nu-i cunoaștem. Și nu facem decât să le dovedim oamenilor c-au dreptate. Una dintre surorile mele e ducesă. Alta e marchiză. Alta e contesă. Iar ultima e mai bogată decât toate celelalte trei la un loc. Compromiterea ne-a ajutat de minune.

El mijii ochii.

– Totuși, pe tine nu.

Ceva licări în ochii ei albaștri ca materialul sclipitor al rochiei. Ceva ce ar putea fi numit tristețe, dacă ar vrea să îi dea atenție. Dar nu voia asta.

– Nu, pe mine nu. Dar poate că pur și simplu nu mi-am dat silința.

Și, în clipa aceea, ea își puse mâinile pe el, una dintre palme sus, pe piept, pe vesta de in pe care o purta peste cămașă atunci când muncea. Atingerea era fierbinte ca focul. El apucă mâna aceea păcătoasă și minunată, convins că avea să o înlăture de pe corpul lui. Era o cochetă – cea mai primejdioasă dintre ele –, tipul de femeie care îl făcea pe un bărbat să se ridice și să implore.

Nu mișcă mâna. În schimb, o apăsă mai tare pe pieptul lui. Ochii ei albaștri îi surprinseră pe ai lui.

– Îți bate inima tare, Americanule!

– O pură întâmplare, spuse el. Credeam c-am fost clar când am zis că nu e de joacă cu mine.

– Spune-mi de ce și îți dau voie.

Nu putu să nu râdă când auzi „îți dau voie". De parcă lumea întreagă se supunea voinței ei. De parcă ea și surorile ei domneau ca niște regine. Și poate că așa era.

– Pentru că am încheiat-o cu femeile ca tine.

Vocea ei deveni dulce și blândă.

– Femeile ca mine?

– Cele primejdioase.

Se apleca înspre ea?

– Nu suntem toate așa?

Poate că ea se întindea spre el.

– Dumnezeu știe că majoritatea sunteți așa.

Aici, ea avea dreptate, cu buzele ei întredeschise ca o promisiune. Ca un secret.

– Pari un bărbat căruia îi place puțină primejdie.

Cuvintele răsunară ca o adiere pe pielea lui. Mâna alunecă spre umărul lui, spre gâtul lui. El își încleștă pumnii de-o parte și de alta.

– Nu genul care să-și pună pirostriile.

Ea se uită la el, cu o sfidare frumoasă în privire.

– N-am zis niciodată că vreau să mă mărit cu tine.

Merita o afurisită de medalie pentru că nu o sărută atunci. Că nu acceptă oferta tacită pe care o rostea – sărutul. Atingerea. Și orice altceva își dorea Sesily Talbot, cea mai primejdioasă dintre Fiicele Periculoase.

Merita ca președintele Jackson să intre în amărâta aceea de încăpere și să îi ofere o funcție în consiliul de miniștri. Merita să fie făcut cavaler de afurisitul de rege. Să primească bogății și putere nemaivisate. Totul. Pentru că, sigur, să se îndepărteze de ea era singurul și cel mai nobil lucru pe care îl făcuse vreodată cineva.

Vorbele rostite îl făcură și mai nobil:

– Du-te acasă la pisoiul tău, pisicuțo!

Buzele lui Sesily se desenară în ceva ce semăna cu dezamăgirea, apoi oftă.

– Pisoiul meu e încă la Highley.

– De ce? Ai hotărât că nu mai ai nevoie de un aghiotant sălbatic?

Ea îi răspunse peste măsură de sec:

– Brummell s-a ascuns după ce ai dat bir cu fugiții.

– N-am dat bir cu fugiții.

Ea nu îl luă în seamă.

– Îi era dor de locul lui american de zgâriat.

El se încruntă.

– Atunci, poate ar trebui să te duci să-l cauți. Sincer, nu prea mă interesează ce faci, atâta vreme cât îți găsești altă lună la care să latri.

– Talentul tău la amestecat metafore chiar este fără pereche, spuse ea.

– Pare un motiv suficient de bun ca să-ți găsești alt bărbat cu care să te joci, Sesily, îi spuse el. Nu sunt atât de nepriceput încât să mă las atras în jocul tău.

O supărase, dacă nuanța care îi coloră obrajii era un semn. Dar, înainte să apuce să răspundă, atmosfera se schimbă. De la o distanță care părea imensă, peste camera de dincolo se așternu tăcerea, delicată și încărcată de anticipare.

Sesily se uită spre ușă, sesizând tăcerea.

– Ce se întâmplă?

– Sora ta stă să cânte.

Ea se întoarse spre el.

– Nu plec fără să o ascult.

– Rămâi dacă vrei, spuse el, arătându-se neinteresat. Sperând să pară așa. Dar să nu te aștepți să rămân cu tine.

Ea ridică dintr-o sprânceană și își îndreptă spatele.

– Deci am avut dreptate.

– Te-ai înșelat foarte tare. Nu sunt un bărbat care să se lase fermecat de tine.

Poate că, dacă i-o spunea, avea să-l creadă. Poate că el însuși ajungea să creadă.

Nu îl crezu. Într-adevăr, păru complet nemișcată de cuvintele lui. De insulta pe care își dori s-o transmită prin ele. În loc să o ia la sănătoasa și să își facă ieșirea, ea zâmbi, mai cutezătoare ca oricând.

– Nu, Caleb, am avut dreptate. Ești un laș. Care nu vrea să vadă adevărul.

Îi mai spusese același lucru și înainte. La țară. Nu trebuia să o roage să fie mai clară, căci îi rămăsese întipărit în memorie.

„Cât de bine ar putea să fie."

El scutură din cap.

– Du-te acasă, fetițo, înainte să dai de belele!

Ea se uită la el suficient de mult încât să îl tulbure, apoi îi zâmbi afectat.

– Nu cred că sunt în vreun pericol să dau de belele, Americanule.

– Lumea o să creadă că te-am compromis dacă n-ai grijă.

– Și n-o să creadă deloc asta dacă tu ai grijă.

El detesta felul în care reacționa la cutezanța ei îndrăzneață. La cuvintele ei, atât de șocante și atât de al naibii de bine-venite. Nu se mai simțise așa – atât de treaz, de înflăcărat, de *tare* – de ani întregi.

– Ce vrei, Sesily? Trebuie să mă întorc în cârciumă.

– Vreau să mă săruți.

El scutură din cap.

– Nu.

Ea se îndreptă spre el.

– De ce nu?

– Pentru că nu sărut fete.

– După cum ți-am spus, nu sunt o fată.

Se agăță cu ghearele de emoția aceea, sperând să o îndepărteze – atât de mult, încât să nu se întoarcă.

– Dar ești tânără și răsfățată, nu? Întotdeauna ai fost.

– Atunci, ar trebui să primesc ce-mi doresc, nu?

– Nu mă interesează.

– Să mă răsfeți?

– Să te sărut.

Cuvintele fură rostite și provocară durere. O văzu în ochii ei frumoși și albaștri pentru o fracțiune de secundă, înainte să nimicească orice urmă de emoție și să încuviințeze din cap.

– Atunci, o să găsesc pe altcineva.

– Ca să te răsfețe? E un plan excelent.

Nu îi păsa. Ea nu era problema lui.

Ea se întoarse fără să mai spună un cuvânt și se îndreptă spre ușă, o deschise și îi întoarse spatele înainte să răspundă.

– Nu. Să mă sărute.

Ea ajunse în îmbulzeala de oameni înainte ca el să apuce să o prindă din urmă.

Se uită lung după ea vreme îndelungată, mult timp după ce ea dispăru în mulțime. Ea era în siguranță, și asta nu îl privea pe el.

Nu avea să plece fără Sera. Într-adevăr, probabil avea să își croiască drum în spatele scenei ca să o găsească. Ea era în siguranță, și asta nu îl privea pe el.

Existau în încăperea aceea vreo șase bărbați care fuseseră angajați să păstreze ordinea. Ea era în siguranță, și asta nu îl privea pe el.

Se convinsese de asta chiar în clipa în care începu încăierarea.

Mal se duse direct în Covent Garden, încercând să recupereze cât mai mult din avansul Seraphinei. Ajunse la The Singing Sparrow și găsi felinarele aprinse. O mulțime de oameni răgușiți blocau strada dincolo, înjurând, urlând de plăcere și fiind amețiți de băutură.

Își legă calul afară și îi azvârli un bănuț băiatului din apropiere ca să se asigure că avea să se îngrijească de animal, apoi se îndreptă spre ușă, disperat să ajungă la Sera, despre care știa fără urmă de îndoială că se afla înăuntru. Mal trecu în grabă pe lângă ușier – recunoscător pentru evidenta înțelepciune a americanului când îl angajase pe acesta ca să asigure liniștea, căci puțini ar fi riscat să înfurie o asemenea forță – și intră în sala principală, întunecată, plină de fum și încărcată de mirosul Londrei vara. Încăperea era ciudat de tăcută; lumânările lungi licăreau, de parcă și ele vibrau de entuziasmul sălii.

– Am auzit că s-a întors, anunță un bărbat spre un grup care stătea la o masă chiar în stânga lui.

– Tare, se auzi răspunsul disprețuitor. Asta se spune în fiecare noapte de când a plecat. Am auzit c-a fugit înapoi în America. Vrăbiuței nu i-au plăcut *firimiturile de pe aici*.

Un altul se băgă în seamă:

– Da, da, se spune c-a venit să se angajeze amantă la vreun filfizon bogătaș și că nimeni n-a vrut-o.

– Tu ai vrea *s-o ai*? Nu e ca și *cum ar fi o doamnă*.

Haven scrâșni din dinți, scârbit de bărbații aceia, de locul acela și de tot ce reprezenta – viața pe care ea o alesese în defavoarea lui. Cât trebuia să îl fi detestat ca să aleagă o asemenea viață! Trebuia să ajungă la ea.

Înainte să apuce să plece, primul bărbat vorbi din nou, subliniindu-și cuvintele cu o mișcare grosolană din mână.

– Un motiv în plus să o ai. Fetița știe meserie.

Bărbații izbucniră într-un râs zgomotos, chiar când Haven se întoarse spre ei, luând notă de halbele mari de bere de pe masă, în timp ce se aplecă și puse mâna pe un umăr.

– Mai spune o dată!

Cuvintele răsunară joase și amenințătoare, iar bărbații băuseră suficient încât să nu își dea seama de primejdia dinaintea lor.

– Ce, că Vrăbiuța pare o bucățică de toată frumusețea?

Era din cauza orelor de frustrări, călărind singur în întuneric, disperat după ea. Era din cauza săptămânilor de frustrări în care își dorise ca ea să fie cu el, chiar când se afla la câțiva centimetri depărtare, dar totuși inaccesibilă. Era din cauza anilor de frustrări, știind că făcuse orice greșeală posibilă. Temându-se că putea să nu o mai găsească niciodată.

Fără toate acelea, poate că n-ar fi răsturnat masa, trimițându-i pe cei patru să zboare înapoi, afară din calea mobilei și a furiei.

Poate că n-ar fi apucat o halbă de bere aproape din aer și nu ar fi trântit-o în capul celui mai vocal dintre ei, bucurându-se mai mult decât ar fi trebuit de pocnitura înăbușită ce îi însoți lovitura.

Bărbatul se prăbuși la pământ cu o înjurătură fioroasă; mulțimea care păruse îngrămădită și de nemișcat se împrăștie ca să facă loc, cineva urlând „Bătaie!"

Încăperea explodă într-o forfotă nebunească. Nerăbdarea grea, provocată de revenirea Seraphinei, se traduse într-o curiozitate sălbatică pentru bătaia care izbucnise. Femeile începură să țipe și își strânseră brusc fustele în jurul corpului, în timp ce bărbații se apucară să facă pariuri.

Totuși, Mal nu se opri ca să audă cele mai mici și cele mai mari sume pentru succesul lui. Era prea ocupat să se bată, pumnii lui zburând iute și cu putere, pedepsindu-i cu furia lui pe cei trei membri rămași din grupul cu gura spurcată.

– Nu vorbiți voi așa despre ea, le spuse, și îi rupse nasul unuia dintre bărbați, înainte să se întoarcă și să blocheze un scaun pe care îl mânuia altul.

Scaunul se sfărâmă de brațul lui, iar el se întoarse dinspre ploaia de așchii, înainte să îl lovească puternic în maxilar pe cel care îl atacase.

– Nu vorbiți așa despre femei, răcni el.

– Dispari de aici! se auzi răspunsul primului bărbat care se prăbușise la pământ, acum iar pe picioare, cu sânge pe obraz. Spun ce vreau, unde vreau!

Mal se îndreptă din nou spre el, îl apucă de cămașa murdară și îl zvârli, cu putere, spre paznicul imens, care păru mai puțin interesat de refuzul dezgustător al unui bărbat aflat la picioarele lui și mai interesat să pună mâna pe Mal, fără îndoială ca să îi oprească accesul de furie.

Mal își ridică brațele în semn că se preda. Nu era pe urmele bărbaților care o apărau pe Sera.

– Nu sunt aici ca să...

Totuși, nu mai apucă să își termine gândul, când un țipăt de femeie răsună în spatele lui. El se întoarse, nesigur la ce să se aștepte.

Sigur nu se aștepta să îl găsească pe ultimul bărbat din grup atât de aproape de el, cu brațele mișcându-se energic, cu pumnii masivi deja îndreptați spre Mal, înainte să fi fost atacat de la spate. De Sesily, care se uită direct la el și îi spuse:

– Hai, dă lovitura!

O făcu. O lovitură teribilă, care l-ar fi făcut foarte mândru pe instructorul lui de box de la Eton. Bărbatul se prăbuși ca un copac, cu Sesily peste el.

Ea se ridică uimitor de repede și, cu o înflorítură impresionantă, de parcă să pună bestii la pământ, ea fiind îmbrăcată în fustă, era un talent deosebit. Zâmbi larg spre el.

– Cred că avem o mică problemă.

Ca de obicei, Sesily era iscusită când venea vorba despre eufemisme.

În încăpere era o zarvă de nedescris: strigăte, vâjâieli, urale și fluierături dominau mulțimea adunată acolo, se dădeau bani dintr-o mână în alta și un agent de pariuri întreprinzător urla în stânga și în dreapta:

– Cum nimeni n-a pariat că intră și o fată la bătaie, nimeni n-a câștigat!

Firește, cei adunați să își recupereze câștigurile fură foarte nemulțumiți.

Pe măsură ce începură să se certe între ei, mai mulți bărbați masivi apărură dinspre mobila făcură praf ca să îi înlăture pe cei patru căzuți pe podea. Mal se aplecă, îi întinse mâna cumnatei lui și o ajută să se ridice.

Ea zâmbi afectat.

– Știam eu c-o să vii, dar mărturisesc că nu mă așteptam la o intrare atât de impresionantă.

El se încruntă.

– Nu cred că ea o să fie de aceeași părere.

Ea scutură din cap.

– Nu fi prostuț! Femeile iubesc gesturile mărețe.

Mal nu era sigur că distrugerea unei cârciumi și faptul că bătuse măr patru bărbați era același lucru cu o cameră plină de trandafiri de seră, dar paznicul ajunse la el înainte să își mai apere punctul de vedere; mâini puternice se așezară pe umerii lui și îl traseră spre intrare.

– A venit vremea să te cari, bogătașule.

– Stai! spuse Sesily și se îndreptă spre ei. El e...

– Ce Dumnezeu ai avut în cap? Mal uitase cumva de american, ceea ce era un șoc, realmente, dat fiind cât de mânios era bărbatul în clipa aceea, provocând-o pe Sesily să îl înfrunte.

– Tocmai te-ai băgat într-o mizerabilă încăierare dintr-o crâșmă?

Nu se observă nici măcar o fărâmă de șovăială la Sesily. Într-adevăr, cumnata lui părea peste măsură de încântată de furia lui Caleb Calhoun. Lucrurile deveniră mai clare când ea se întoarse spre el cu un calm desăvârșit.

– Ce treabă ai tu?

Se părea că surorile Talbot dăduseră din nou lovitura și, pentru prima dată de când se sculase, cu câteva ore în urmă, și își dăduse seama că Sera plecase, Mal se trezi gândindu-se la altceva decât la cum să își recucerească soția.

Calhoun se răsuci spre el.

– Tu la ce rânjești acolo, Tunică Roșie?

Mal zâmbi compătimitor.

– Mi se pare pur și simplu minunat să te văd și pe tine răpus de una dintre ele.

– Pleacă, spuse Caleb și își îndreptă brusc degetul spre el, înainte să arate spre Sesily. Și ia-o și pe ea cu tine.

Ea făcu ochii mari.

– Pe ea?

– Mi-ai distrus cârciuma, scorpie!

– N-am făcut nicidecum așa ceva! Abia dacă a fost zgâriat ceva.

Mal aruncă o privire spre resturile din jur.

– Și, în plus, continuă ea, nu e cârciuma ta. E a Seraphinei.

Mal încremeni.

– Ce-ai zis?

Caleb înjură, iar Sesily făcu ochii mari, de parcă tocmai și-ar fi dat seama de ceea ce spusese. Implicațiile afirmației. Bătu imediat în retragere.

– Hmm... adică...

– Nu e a Seraphinei, spuse Caleb.

– Nu e, minți Sesily.

Prea repede.

Mal încercă să înțeleagă ce se întâmpla în lumina evenimentelor din ultimele zece minute, ultimele douăsprezece ore, ultimele patru săptămâni. Dincolo de durerea din brațul în care fusese lovit cu un scaun, cea din falca în care primise un pumn și cea din piept, în care îl lovise adevărul.

Și apoi tăcerea se așternu peste încăpere, aproape ireal, având în vedere bătaia, băutura, căldura și mulțimea de suflete, căci toți ochii se îndreptară spre femeia care se afla acum în centrul scenei micuțe și luminate, mascată și frumoasă. Bătaia fusese dată uitării.

Ea rămase perfect nemișcată, de parcă se întrupase pur și simplu acolo, într-o aură de lumină, ca o zeiță.

– Ea e, spuse cineva pe nerăsuflate, cu glasul plin de adorație.

Mal înțelegea adorația, pentru că acolo, pe scenă, se afla femeia pe care o iubea.

Ar fi recunoscut-o oriunde, mascată sau nu, machiată sau nu. I-ar fi recunoscut liniile lungi ale trupului, formele siluetei, parfumul. Ca lumina, aerul, păcatul și iubirea.

Era îmbrăcată într-o rochie uluitoare de un purpuriu aprins, strălucind asemenea metalului măștii pe care o purta, filigran delicat răsucit într-un model extraordinar de elaborat, un ecou al numelui ei de scenă, care îi cobora peste nas, abia mai lăsând spațiu între marginea măștii și buzele ei perfect rujate, pline și uluitoare.

Rochia avea un corsaj prea strâmt, prea decoltat și perfect.

Și apoi ea ridică brațele în tăcerea ce se așternuse în încăpere, își îndreptă mâinile spre public, cu toată grația, de parcă îi invita pe cei prezenți să intre în stare, ca să le spună cele mai ascunse secrete, de parcă așa meritau.

Ca să o iubească, așa cum ea îi iubea pe ei.

Întreaga încăpere păru să se cutremure, să se aplece spre ea, și Mal făcu la fel, parcă tras de un fir nevăzut. Nimic nu ar fi putut să îl miște din sală în clipa aceea. Nimic nu putea să îl îndepărteze de femeia aceea.

Era extraordinară.

– Bine ați venit, dragilor, le spuse ea, cu un glas scăzut și ademenitor. Familiar și totuși complet străin. E minunat să fiu liberă alături de voi astă-seară.

Și atunci, Mal înțelese întregul adevăr.

Da, putea să fie un rol pe care îl juca. Și poate că era ceva ce nu mai văzuse și nici nu mai cunoscuse, dar era *ea*. O parte din ea. Și nu era nimic prefăcut. Se lăsa cu totul cuprinsă de rol. Se lăsa purtată de rolul ei. Și atunci, când ea deschise gura și începu să cânte, el își dădu seama că se lăsaseră cu toții purtați de ea.

Nu era deloc surprinzător atunci când ea cânta. Chiar aici, în întuneric, unde știa că ea nu putea să îl vadă, știa că avea să cânte pentru el cântecul acela care răsunase în mintea lui ani întregi.

– Aici se află inima, zâmbetul și iubirea, aici se află lupul, îngerul, porumbelul. Ea a lăsat deoparte visarea și a lăsat deoparte jucăriile și a renăscut în ziua aceea, în inima unui băiat.

Dar nu știa că mai exista o continuare, mai multe versuri care erau melancolie și frumusețe pură și care îi provocară o durere teribilă în piept.

– Dusă este floarea și dusă e cioara; dus e viitorul ce avea să vie. Rămas-bun trecut, prezent, moment de acum; rămas-bun corabie, ancoră, provă.

Și atunci, ea îl găsi în întunericul încăperii, se întoarse spre el, mai legată de el ca niciodată. Așa cum fuseseră încă din prima noapte, cu o sută de ani în urmă, cu o mie, pe balconul acela cufundat în întuneric, meniți unul pentru celălalt. În noaptea asta. Pentru totdeauna.

– Așa că ne-am întins și ne-am pus capetele pe pernă; așa că ne-am așezat în frigul din paturile noastre. Ne-am lăsat deoparte visurile și ne-am lăsat deoparte jucăriile; și ne amintim de zilele noastre în inima unui băiat.

Cârciuma rămase neclintită și mută ca o ninsoare; notele umplură fiecare colțișor al încăperii, toată lumea fiind fascinată de vocea ei frumoasă. Dar numai Mal se simți devastat de cântec.

Pentru că înțelese, în cele din urmă.

Vrabia nu era o vrabie. Era o pasăre Phoenix. Renăscută din cenușa trecutului. A trecutului *lor*. Nimic din ce distruseseră nu se afla acolo. Nimic din ce pierduseră. Cât de des îi vorbise ea despre libertate? Acolo, în încăperea aceea, era liberă.

El înțelese, în sfârșit.

Când muzica se termină și ea făcu o plecăciune adâncă, încăperea izbucni în aplauze asurzitoare și în aclamații care cutremurară pereții cârciumii. Totuși, ea nu zăbovi în strălucirea aplauzelor. În schimb, se întoarse și dădu la o parte o cortină mică dintr-o parte a scenei, care abia se vedea dacă nu erai interesat să vezi.

Desigur, toți bărbații adunați înăuntru – și câteva dintre femei – erau interesați. El se puse în mișcare ca să îi împiedice să o urmeze, când o mână îl opri.

– Avem paznici, spuse Calhoun. E în siguranță.

Doi bărbați falnici își ocupară locul în dreptul cortinei, gata să se lupte pentru Vrabie, regina lor.

Lui nu îi păsa. El voia să o apere.

– Poate ar trebui să aștepți, adăugă Sesily.

Mal auzi subînțelesul cuvintelor: „Ea nu te vrea". Se întoarse spre cei doi.

– Asta *încă* nu e cârciuma ei. Asta vrei să-mi spui?

– N-am vrut să spun *nimic*.

Americanul se uită urât spre Sesily. Sesily ridică un umăr, apoi îl coborî.

– M-ai supărat. Și, în plus, e timpul să se amestece careva.

– Să se amestece în ce? mormăi Caleb.

– El nu divorțează de ea, Americanule, spuse Sesily. O iubește foarte tare.

Ea nu se înșela, dar nimic din discuția lor nu era de ajutor. Mal își înăbuși dorința de a le spune amândurora să tacă și le zise:

– Am dreptate, nu? Cârciuma o să fie a ei.

Răspunsul veni de la Caleb.

– O să fie a ei când o să se poată.

Mal scutură din cap. Femeile măritate nu puteau să aibă proprietăți. Și nu puteau să dețină afaceri.

– Ceea ce n-o să se întâmple niciodată. Nu atâta vreme cât este măritată cu mine.

Americanul nu trebui să răspundă.

Pentru viitorul ei, Sera trebuia să își uite trecutul. Ceea ce era imposibil, dacă el era cu ea. Se uită la Sesily, singura soră care părea oarecum dornică să îl ierte.

– De ce nu mi-a spus?

Nici de data asta, Calhoun nu trebui să răspundă. Mal își răspunse singur:

– N-a avut încredere să-mi spună adevărul.

Nu avea încredere în el, punct. Și el nu făcuse nimic altceva decât să îi arate că avea dreptate, făcând intrigi, plănuind și organizând o afurisită de petrecere ca să o atragă spre el, în loc să îi spună adevărul. Și să riște totul.

Tot ceea ce oricum pierduse.

Nu îi dăduse niciodată vreun motiv ca să aibă încredere în el.

Cuvintele ei din dimineața aceea – totul se întâmplase în dimineața aceea? Doamne, părea că trecuseră secole –, cuvintele ei răsunară înăuntrul lui ca un cântec, dulce, sincer și melancolic. Hotărâtor.

„Iubirea nu e de ajuns."

Fusese o vreme când ar fi fost de ajuns. Când el fusese tot ce își dorise ea pe lume. Tot ce avusese vreodată nevoie. Dar fusese prea orbit ca să vadă că fiecare lucru pe care îl făcuse era pentru el. Pentru familia lor. Pentru viitorul lor. Iar, în clipa în care înțelesese, ea își alesese deja calea.

El încuviință din cap, știind ce avea să urmeze. Știind că, dacă nu mergea așa, urma să o piardă pentru totdeauna. Și știind că nu avea de ales.

Se întoarse să plece, dar Sesily îl opri.

– Stai! Haven! Ce să-i spunem?

El răspunse fără să se mai întoarcă:

– Spune-i că nu mă însor cu Felicity Faircloth.

Odată ajuns afară, traversă strada, căci avea nevoie de aer și de un moment de liniște ca să se gândească. Se întoarse cu spatele la peretele din piatră, închise ochii și trase adânc aer în piept, de câteva ori, căci durerea încordată din pieptul lui risca să îl distrugă.

Când îi deschise, se trezi cu doi bărbați violenți în fața ochilor. Unul înalt și subțire, cu o cicatrice urâtă pe obraz și cu un baston care părea să nu fi fost făcut pentru echilibru, ci ca să folosească într-o încăierare. Celălalt era mai scund, mai lat în umeri și cu o față care semăna cu o sculptură romană, dacă n-ar fi fost o întruchipare a cruzimii.

Păreau mult prea fioroși ca să fie hoți de buzunare sau niște tovarăși beți, dar se aflau în Covent Garden, așa că spuse:

– Dacă aveți chef de o bătaie, domnilor, trebuie să vă spun că sunt mai mult decât dispus să vă ofer ocazia. Găsiți-vă altă victimă!

Bărbatul înalt nu șovăi când răspunse:

– Nu suntem aici pentru tine, duce. Mal nu fu surprins că îl cunoșteau. Păreau genul de bărbați care știau multe lucruri. Barem, n-am venit pentru tine. Dar acum c-am văzut cum te bați... Bărbatul cu cicatrice își ținu consimțământul. Bănuiesc că nu ești interesat să te bați cu noi. Și bine faci.

– Nu sunt.

Atunci, celălalt – cel cu chipul frumos pe care se citea cruzimea – vorbi, cu voce joasă și răgușită, pentru că nu fusese folosită de mult.

– Neah. Ai fi praf la asta.

– De ce?

Vorbi din nou cel înalt:

– Fratele meu vrea să spună că există două feluri de luptători: cei care excelează la bătaie, în orice situație, și cei care excelează doar atunci când este în joc ceva ce iubesc. Tu faci parte din ultima categorie.

Și așa, Mal își dădu seama cine erau.

– Voi sunteți cei care l-ați bătut pe Calhoun.

Cel înalt își atinse ușor bereta, cu un rânjet pe chip.

– Doar l-am scuturat puțin, de bun venit în cartier. Calhoun a ripostat, și asta a fost. Acum, suntem prieteni.

Mal încuviință din cap, deși se îndoi de fiecare cuvințel. Se opri, cercetându-i atent cei doi bărbați și gândindu-se la toate modurile în care putea să îi nenorocească dacă îndrăzneau numai să arunce o privire spre soția lui. În cele din urmă, scoase un bombănit și se aplecă în față.

– Să știți că aveți dreptate. Sunt de neclintit când e în joc ceva ce iubesc. Și-mi închipui că vă dați seama de asta pentru că păreți făcuți din aceeași plămadă.

Cei doi îl priviră atent, dar nu spuseră nimic. Mal se aplecă înainte, ținându-și sub control mânia și frustrarea.

– Ascultați la mine! Tot ce iubesc pe lume se află înăuntru acolo. Dacă i se întâmplă ceva, vin pe urmele voastre.

Urmă o clipă de tăcere, după care bărbatul tăcut gemu, iar cel înalt spuse:

– Doamne, ce mi-aș dori să te băgăm în ring. Gândește-te numai la câți bani ne-ar aduce!

– Are altele pe cap.

Numai Dumnezeu știa câtă dreptate avea omul. Până în clipa aceea, Mal se luptase doar pentru el.

Era timpul să înceapă să lupte pentru ea.

Capitolul 26

Divorțul ducal: Ziua deciziei!

12 octombrie 1836
Camera Lorzilor, parlament

– Nu-l văd.

Sesily se aplecă peste balustrada balconului pentru public și privi atent în jos la ritualul membrilor din parlament, care intrau în Camera Lorzilor, iar Sera ignoră junghiul de dezamăgire provocat de afirmație, care era validată de o privire mai lungă și plină de suspans.

– Ei bine, toată lumea poate să te vadă, și asta contează, sublinie sec Seline când Sesily se îndreptă și întoarse spatele spre platforma purtătorului de cuvânt.

– Să știi că n-am de gând să-mi arăt respectul față de o adunare de bărbați respectabili și în vârstă. Nu dacă nu îi oferă Seraphinei ce-și dorește.

– Ceea ce n-o să se întâmple, răspunse Seleste, așezându-și posteriorul perfect pe balustradă și încrucișând mâinile la piept. Poziția îi făcea posteriorul perfect vizibil de jos, nu că dădea semne că i-ar fi păsat. Clare zice că știe din sursă sigură că nu ai voturile, Sera, ceea ce știi. Totuși, firește, îl ai pe al lui Clare.

– Și pe al lui King, interveni Sophie.

Sera știa că nu avea să-și obțină divorțul. Într-adevăr, era încă surprinsă că se vota în privința asta. La urma urmei, Mal petrecuse săptămâni întregi făcând planuri pentru dizolvarea mariajului lor, stricând vara a vreo șase femei și a Seraphinei.

Minciună.

Nu luă în seamă șoapta și adevărul care veneau cu ea. Era mai ușor dacă își închipuia vara stricată. Dacă se prefăcea că nu îi păsa de el. Așa, poate, nu ar mai durea atât când el făcea întocmai ce promisese întotdeauna – păstra căsnicia și se ținea la distanță.

Trei săptămâni se ținuse la distanță, fără să ia legătura și fără vreun mesaj, altul decât cel pe care îl trimisese lui Sesily la The Singing Sparrow, după ce aproape distrusese locul acela. Nu se însura cu Felicity Faircloth.

Se părea că nu se însura nici cu Lady Lilith, dat fiind că ambele femei reveniseră la Londra și pe piața căsătoriilor odată cu noua sesiune parlamentară, împreună cu Lady Emily. În mod surprinzător, coloana cu știrile de scandal din *The News Of London* le declarase deja drept trei dintre cele mai strălucitoare bijuterii ale sezonului de baluri.

Deci se părea că Mal nu se însura cu nimeni altcineva și, prin urmare, nu avea nici un gând să divorțeze de ea.

La trei zile după ce Mal plecase de la The Singing Sparrow fără vreun cuvânt, Sera primi de veste de la lordul cancelar, care o anunța că „chestiunea dizolvării mariajului cu ducele de Haven, prin divorț" avea să fie tratată de Camera Lorzilor. Nu i se cerea să facă vreo declarație despre cererea ei și nici nu i se permisese să angajeze un avocat pentru proces. Soțiile nu erau entități legale, astfel că i se comunică pur și simplu o dată și o oră.

7 octombrie 1836, la unsprezece și jumătate dimineața.

– Ei bine, spusese Seline când Sera le povestise surorilor ei despre scrisoarea primită, măcar nu ne ratăm plimbarea călare de dimineață.

Și iată cum de se regăseau aici, fiecăreia dintre Fiicele Periculoase fiindu-i permis accesul în loja publicului ca să stea alături de sora lor, în vreme ce soarta ei era decisă dedesubt, de aproape două sute de bărbați născuți în fast și cu privilegii. Ei bine, aproape două sute și tatăl lor, care își câștigase titlul la cărți, lucru care, dacă stăteai să te gândești bine la situația actuală, putea cu ușurință să fie motivul pentru care li se permisese să se afle acolo.

Bărbații de dedesubt leneveau, aparent fără să își dea seama de viețile care depindeau de acțiunile lor legislative, intrau și ieșeau pe cele două uși, una de fiecare parte a încăperii. Ușa din stânga ducea spre locul în care se vota pentru – unde lorzii care susțineau divorțul ducelui și ducesei de Haven votau „pentru". La dreapta, locul pentru voturile împotrivă.

– Totuși, ai cel puțin două voturi în favoarea divorțului, sublinie Seleste. King și Clare sunt de partea ta. Problema e că nici măcar unul dintre bătrânii ăștia ursuzi nu e interesat de soțiile nefericite în stare să ceară nimic altceva decât încheierea mariajului lor. Însă soții noștri sunt exagerat de credincioși.

– Nu mi s-a părut niciodată exagerat, zâmbi Sophie și privi peste balustrada de la loja publicului. Și, în plus, nu mă interesează deloc să-mi încheie mariajul. Se opri, apoi spuse cu sufletul la gură: Nu l-am văzut niciodată pe King cu perucă. E foarte...

– Tulburător? se oferi să completeze Sesily.

– Voiam să spun ciudat. Dar tulburător este o alegere interesantă. Înălță capul. Sunt *tulburată*? Se poate.

– Perucile fac asta, spuse sec Seline. Păr de cal, pudrat și transmis de-a lungul generațiilor. Foarte frumos. Și înmiresmat.

Surorile izbucniră în râs. Toate surorile cu excepția Seraphinei, care nu putea să ignore problema apăsătoare a zilei. Ceea ce avea sens, dat fiind că problema avea să îi afecteze direct viitorul și libertatea.

Nu mai conta că, deodată, cu Mal dispărut de peste tot, mai puțin din gândurile ei, era mult mai interesată de una din chestiuni decât de cealaltă.

– Ești sigură că nu e acolo jos?

Sesily se întoarse și se mai uită o dată atent la bărbații de dedesubt.

– Mi-e greu să zic, cu toate perucile și robele alea, dar așa cred. Își întoarse privirea spre Sera. Nu crezi că s-ar uita în sus? Sau, și mai bine, ar veni să te ia? Adică toată procedura asta pare menită să te expună. Nu-ți dă divorțul, deci ce sens are totul?

– Mi-a promis un vot.

– Ți-a promis și iubire, și onoare, și povestea nu a ieșit prea bine.

– Seline, spuse tăios Sophie. N-are nevoie de aluzii la trecutul lor.

– Și eu i-am promis aceleași lucruri, sublinie Sera.

– Ptiu! Seleste flutură o mână. Și noi am promis supunere, și a urmat vreuna dintre noi asta întocmai? Ideea e că toată povestea asta e umilitoare. Dacă tot insistă să te păstreze de soție, atunci trebuia să anuleze votarea, în loc să lase pe toată lumea să vadă cum pierzi.

Sera nu putea să nu fie de acord cu asta, dar puțin conta dacă el avea de gând să își petreacă ziua jubilând pe tema victoriei lui dacă nu apărea aici pentru a face asta.

– Ei bine, în orice caz, ai crede că e pe aici, răspunse Seleste și i se alătură lui Sesily ca să se uite spre zona în care se aflau membrii parlamentului. În mod surprinzător, Sera, se pare că nu ai primit doar voturile onorabililor noștri cumnați... Oh! Tata iese din foaierul pentru voturile favorabile divorțului. Bravo, tată! strigă în jos, cu o fluturare din mână, atrăgând atenția și dezaprobarea limpede a majorității membrilor din Camera Lorzilor. Tata a votat pentru tine, Sera.

Sesily spori spectacolul și urlă în jos:

– Votați Seraphina! Se întoarse spre ele. Trebuia să ne facem pălării. Să purtăm însemne. Să mărșăluim.

Sera se abținu să nu își ascundă fața în mâini când Seline adăugă:

– Nu cred că un marș ar fi ajutat.

– Nu se știe niciodată, spuse Sophie optimistă.

– Se știe, spuse Seline, cu o voce din cale afară de seacă. Nimănui nu-i place o femeie neînfricată.

– Ei bine, atunci iată-ne reputațiile duse pe apa sâmbetei și a Tamisei. Sesily vorbi sec și nostim, așezându-se pe locul de lângă Sera și adăugând cu blândețe: Ce ne-om face?

Fiicele Periculoase râseră pe înfundate.

– Cu tot înhățatul ce-l caracterizează pe Apucă-Tot[1], ai zice că ar fi un pic mai în favoarea divorțului, spuse Seleste, un pic cam prea tare, căci atrase o serie de proteste de dedesubt pentru afirmația necuviincioasă și extrem de nimerită la adresa lui Lord Grabeham. Își atrase și un zâmbet drăgăstos de la chipeșul ei soț. Oh, da, chiar îmi place peruca asta.

– Seleste!

Seleste începu să vorbească în șoaptă:

– Păi, e adevărat.

– Ce anume? întrebă Sera.

Pentru o fracțiune de secundă, surorile ei își întoarseră surprinse privirea spre ea, înainte ca Seleste să răspundă cu toată sinceritatea din lume:

– Ambele.

Râsul lor la unison răsună prin încăpere, iar Sera își dădu seama că nu îi păsa. Dacă Malcolm nu își făcea apariția pentru afurisitul de vot, ea putea măcar să își petreacă dimineața bucurându-se. La urma urmei, oricum el avea să câștige, nu?

„Și tu ai putea să câștigi."

Își înăbuși gândul din minte, căci nu îi plăcu felul în care împrăștie o tulburare nebunească înăuntrul ei.

– Lordule cancelar!

– Oh! Uite! Heiferbetter are ceva de spus! afirmă Sesily, cu voce joasă. Odios om!

Sera nu o contrazise.

– Cancelarul îi dă cuvântul lui Lord Hoffenbetten, rosti cu intonație bărbatul care conducea sesiunea.

– Cu umilință, cer ca persoanelor din public să li se reamintească faptul că ne aflăm într-un loc de o importanță solemnă, în care decidem asupra unei chestiuni care îl afectează grav pe unul dintre membrii noștri și care ne poate influența pe restul într-un fel care ar putea să fie descris doar ca...

– Grav? întrebă Seline, cuvântul ajungând iute până la ele.

Lord Hoffenbetten ridică privirea spre Seline, vizibil enervat, și spuse:

– *Serios*.

Lordul cancelar răspunse peste măsură de plictisit:

[1] Joc de cuvinte pornind de la numele Grabeham; „to grab" înseamnă „a apuca, a înhăța". (n.red.)

– Liniște în lojă, vă rog!

Cele patru surori făcură întocmai, în mod remarcabil; se așezară la loc pe scaunele lor, într-o liniște surprinzătoare, și se uitară cum membrii Camerei Lorzilor intrau și ieșeau din sală ca să își exprime votul și, poate, să pună punct speranței surorii lor la un viitor care să nu fie trăit în umbrele trecutului.

După minute lungi de observare mută, Sesily spuse încet:

– Sera... sunt mult mai mulți care votează „pentru" decât m-aș fi așteptat.

Seleste se aplecă în față și șopti:

– Am numărat și... Ei bine, nu vreau să-ți dau speranțe inutile... dar cred că se poate să ai o șansă, Sera.

Sera încuviință din cap, incapabilă să își ia ochii de la ușa care ducea spre locul unde o suită aparent interminabilă de nobili – majoritatea suficient de tineri pentru ca ea să și-i amintească din primele ei sezoane – se întorceau în Camera Lorzilor, după ce votaseră pentru divorțul ei.

Inima începu să îi bată nebunește.

– S-ar putea să se întâmple, spuse ea încet, mai degrabă pentru sine decât pentru celelalte, dar între surorile Talbot existase dintotdeauna o conexiune puternică în asemenea momente.

Sophie îi luă o mână și i-o strânse tare.

– Sera.

Și, chiar în clipa aceea, îl văzu pe marchizul de Mayweather. Amintirile se dezlănțuiră înăuntrul ei – erau atât de îndepărtate, că parcă se întâmplase totul cu decenii în urmă, nu doar cu trei ani. În noaptea în care îl cunoscuse pe Mal, pe balconul reședinței Wothington, el era însoțit de Mayweather, deplângând starea domnișoarelor care voiau cu orice preț să se mărite, mustrându-l aspru pe marchiz pentru că se îndrăgostise.

Sera se uită la surorile ei.

– Marchizul de Mayweather e însurat?

Chipurile lor fură cuprinse de nedumerire, înainte ca Sesily să spună, la fel de delicat cum numai Sesily putea s-o facă:

– Poate ar trebui să aștepți până după ce divorțezi cu adevărat pentru a te – flutură o mână în aer – arăta interesată de altcineva.

Sera scutură din cap.

– Nu vreau să mă mărit cu el, Sesily. Sunt doar curioasă.

– Oh. Bine atunci.

– E însurat, răspunse Sophie. Marchiza vine des pe la librărie.

– Helen, spuse Sera. O cheamă Helen.

– Ei bine, întotdeauna i-am spus Lady Mayweather, dar da, așa cred c-o cheamă. O cunoști? De dinainte?

Ea scutură din cap, abia șoptind răspunsul, atrasă de bărbatul aflat în depărtare:

– O cunoșteam. Știu că era îndrăgostit până peste urechi. Atenția îi fu distrasă, pentru că el intră în foaierul pentru voturile favorabile. Marchizul Mayweather votă în favoarea divorțului. De ce? Nu era firesc să fie de partea prietenului său? Îi plac pisicile, spuse ea absentă.

Dacă Malcolm își dorea divorțul, nu i-ar fi cerut prietenului său să voteze în favoarea lui?

– Și mie-mi plac pisicile, spuse Sesily. A mai văzut-o cineva pe Lady Felicity de când s-a întors în oraș? Am fost așa fericită că mi l-a adus pe Brummell. Cineva ar trebui să o invite la cină.

– Tu ai putea să o inviți la cină, spuse Seleste.

Sesily scutură din cap.

– Nimeni n-o să-i permită fiicei nemăritate să devină prietena mea.

După cele întâmplate la The Singing Sparrow, numele lui Sesily apăruse în toate ziarele, iar părinții ei o amenințau că o trimit din Londra ca să îi repare reputația. De parcă era posibil așa ceva.

– Sophie ar trebui să o invite. Ea este cea mai respectabilă dintre noi.

– Oh, da, zise Seleste și zâmbi afectată. N-a făcut niciodată nimic scandalos.

– Ei bine, scandalul ei s-a încheiat la reședința unui marchiz.

Pe măsură ce Sera continuă să se uite în jos, alt bărbat ieși din foaierul pentru voturile favorabile și se opri să stea de vorbă cu alți câțiva, adunați în grup compact. Nu își dădea seama de partea cui se situau, dar îi păreau groaznic de cunoscuți.

– Sera? spuse Sophie, încet, de parcă simți ce gândea Sera.

– Cine e bărbatul ăla?

Sophie își întoarse privirea și se uită la ei.

– Cel mai solid e ducele de Lamont. Cel înalt și roșcat e contele de Arlesley. Iar cel chipeș e marchizul de Bourne. Deține un club.

Nu orice club. Ci clubul lui Haven.

Se întâmpla ceva. Începu să răsufle iute și întretăiat. Ceva nu era în regulă, și nu reușea să își dea seama ce anume. Unde era Mal?

Nu avea să voteze? De ce nu? De ce să o lase să stea în public și să aștepte rezultatele, de parcă își aștepta condamnarea la moarte?

Trecuseră trei săptămâni de când îl părăsise, dormind la Highley, iar el venise apoi la The Singing Sparrow. Îl văzuse acolo, în public. Fusese imposibil să nu îl zărească, și nu doar pentru că el și sora ei se uniseră ca să distrugă o masă și mai multe scaune din cârciumă, punând la pământ trei oameni.

Îl văzuse în clipa în care intrase.

Dar Mal dispăruse, de parcă noaptea aceea nici nu existase. Ceea ce era, bănuia Sera, lucrul pe care sperase dintotdeauna ca el să-l facă. Doar că, de îndată ce se întâmplase, părea că nu își dorea sub nici o formă asta. El se făcuse nevăzut, și, cumva, tot ce își dorea ea acum era să-l vadă.

De ce nu era acolo?

– Sera! Sophie îi repetă numele a treia oară. Când Sera se uită la ea, descoperi că sora ei mai mică o cerceta atent. Mai vrei divorțul?

Întrebarea aproape că era prea mult. Bineînțeles că își dorea divorțul, nu? Și-l dorise ani în șir. Fusese promisiunea pe care și-o făcuse în anii în care nu avusese nimic de care să se agațe. Și pierduse totul – căsnicia la care visase, soțul pe care îl iubise, copilul căruia îi dăduse viață, viitorul pe care și-l închipuise. Iar când fugise departe, le pierduse și pe femeile acelea, pe surorile ei.

Divorțul aștepta după colț, după toate cele pierdute, și era șansa ei să o ia de la capăt.

– *S-a ales praful de tot ce-am iubit în viața mea. De tot mai puțin de* The Singing Sparrow.

Vreme de aproape patru ani, Sera nu fusese fericită altundeva decât pe scenă – mai întâi, la Boston, când era Porumbița, apoi aici, ca Vrabie. Se regăsise întotdeauna în cântat.

Și, dacă nu îi mai rămânea nimic, măcar avea cântatul.

– Nu pot să fiu și Vrabia, și ducesa. N-am vrut niciodată să fiu. Dar acum...

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer.

– Dar acum...?

Dintotdeauna Sophie văzuse adevărul înaintea tuturor.

Sera se uită spre nivelul de dedesubt, de unde Mal lipsea. Unde era? Hotărâse să nu vină acolo? Să nu mai umble după ea? Își petrecuse ultimii trei ani umblând după ea. Călătorise pe continent. Se dusese la Boston. O căutase.

O iubise.

Chiar atunci când Sera crezuse că pierduse totul, el continuase să o iubească.

Iar acum, el nu mai era nicăieri.

Ea simțea că parcă, într-un fel, pierdea din nou totul, iar de data asta nu mai era sigură că The Singing Sparrow avea să o salveze.

– Domnii mei, s-a votat, anunță apăsat lordul cancelar de la locul lui, aflat în cel mai îndepărtat colț al Camerei Lorzilor. Și sunt surprins și de-a dreptul uluit că avem egalitate. Optzeci dintre lorzi au votat pentru, optzeci împotrivă.

Seraphinei i se tăie răsuflarea, în timp ce aristocrații adunați în sală începură să își dreagă glasurile, să hăhăie și să protesteze vehement, mai mulți dintre ei exprimându-și apăsat nemulțumirea la aflarea veștii.

– O afurisită de egalitate?

– De parcă nu e de ajuns că ne-am pierdut ziua ca să votăm pentru un afurisit de divorț!

– Omul ar trebui să pună mâna pe nevastă-sa, asta ar trebui să facă!

– Cine a spus asta? Seline se aplecă peste balustradă. Vreau să mă asigur c-o invit pe sărmana dumitale soție la cină – poate reușim s-o convingem că merită să lupți pentru separarea conjugală!

Bărbații de sub ele începură să pufnească și să protesteze, nemulțumiți de femeile neobrăzate de la etaj.

– Nu poți să nu te-ntrebi de ce Haven și-ar dori să aibă ceva de-a face cu sleahta asta! Cum de un bărbat s-ar alătura la o asemenea grămadă odioasă.

Soțul lui Sophie se avântă în cearta zgomotoasă, marchizul de Eversley se ridică brusc, în robă, cu perucă și absolut deloc intimidat.

– Mai spune-o o dată! zise el mânios.

Urletele se dezlănțuiră în nebunia încordată care nu putea fi provocată decât de o sesiune parlamentară.

Și în tot acel răstimp, Sera fu mistuită de rezultatul votului.

– Cum de e *egalitate*? Se uită la surorile ei. Am fost asigurate că n-o să obțin voturile!

Privirea i se opri asupra marchizului de Mayweather, care părea de un calm desăvârșit. La fel ca proprietarii clubului lui Mal și ca alți membri care votaseră pentru.

Totuși, Sesily Talbot nu era deloc calmă. Se ridică și apucă strâns balustrada care o împiedica să cadă peste îmbulzeala de lorzi adunați la parter.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, lord cancelar. Continuați! Ce se întâmplă acum?

„Se întâmplă că vine Mal."

Și, de parcă Sera îl invocase cu gândul, ușile enorme din celălalt capăt al sălii se deschiseră. Sunetul provocat de ele răsună în liniștea încăperii și amuți flecăreala. Și iată-l pe Malcolm, calm și relaxat, de parcă ar fi fost o zi oarecare, iar soția lui nu s-ar fi aflat în public, așteptând să afle care le era viitorul.

– Dacă mi se permite, lord cancelar!

Sera îl sorbi din priviri, uimită că reușise să trăiască ani întregi fără să îl vadă, în timp ce aceste trei săptămâni o făcuseră să fie disperată după el.

– Ați întârziat, duce Haven, spuse purtătorul de cuvânt. Ceea ce este foarte ciudat, având în vedere subiectul discuției de azi. În plus, ținuta dumneavoastră nepotrivită aduce ofensă Camerei Lorzilor.

El nu își purta roba. Nici peruca.

– Îmi cer iertare, spuse el, adunam voturi.

Sera încremeni la auzul cuvintelor lui, apoi se înfurie.

– Ei bine, ați făcut o treabă care lasă de dorit, din moment ce avem egalitate.

Zări un zâmbet pe buzele lui? Nu putea să își ia ochii de la expresia de pe chipul lui – nici fericit, nici trist. Ce se întâmpla?

– Ah. Ei bine... Poate, dacă tot mă aflu aici, aș putea să-mi exprim verbal votul?

Purtătorul de cuvânt se opri.

– Nu se face așa ceva.

Încăperea vui într-un haos de lovituri de pumni și șuierături.

– Lăsați-l pe om să vorbească, urlă cineva de dedesubt.

Apoi interveni Mayweather:

– Are dreptul să voteze în legătură cu propria căsnicie, nu?

– Are, spuse ea încet.

Surorile ei o auziră. Sophie se întoarse și o privi.

– Vrei să voteze.

Dacă vota, avea să fie ca să păstreze căsnicia lor.

„Da."

Fu cuprinsă de uluială și încuviință din cap, cu o mișcare abia vizibilă, atât de discretă, că nimeni nu trebuia să o fi văzut. Desigur, surorile ei o văzură și începură să huiduie și să urle, lovind cu palmele în balustradă și atrăgând atenția lui Mal spre etajul parlamentului. Când o găsi, îi întâlni privirea fără să șovăie, iar Sera văzu totul în ochii lui. Iubire. Pasiune. Convingere.

O voia și avea să facă totul ca să o aibă.

Iar, în clipa aceea, își dădu seama că și ea simțea același lucru.

– Nu cred c-o să-ți obții divorțul azi, îi spuse Sophie și o strânse de mână.

– Dar se pare că o să obții un gest mare, spuse fericită Sesily. I-am spus eu că ne plac gesturile mari.

– Bine, Haven, hai să încheiem odată povestea asta, spuse lordul cancelar, cu o notă de enervare în glas imposibil de ratat.

Părea că renunțase la formalitățile parlamentare.

Haven se îndreptă spre centrul încăperii, cu privirea ațintită spre ea, și, cumva, tot parlamentul dispăru ca prin minune, de parcă nu mai rămăseseră decât ei doi, într-un loc intim și perfect. Sala de bal de sub apă de la Highley. Scena de la The Singing Sparrow dimineața devreme. Un loc unde lumea nu putea să îi vadă.

I se tăie răsuflarea în așteptarea cuvintelor lui.

– Te iubesc.

Un cor de proteste iritate răsună prin încăpere, pe măsură ce lorzii din toată Anglia își dădură seama de ceea ce urma, dar Seraphinei nu îi păsa nici măcar un pic. Se ridică, prinse între mâini balustrada din galeria publicului ca să se sprijine, dorindu-și să fie cât mai aproape de el, pregătită pentru orice avea să urmeze.

Mai ales când el continuă:

– Știu că mi-am dorit să mă însor cu tine din prima clipă în care te-am cunoscut, când m-ai scuturat zdravăn pentru că insultasem motivele pentru care vor femeile să se mărite. Ai fost extraordinară. El ridică un deget. Mayweather era acolo. Și el ar fi crezut aceleași lucruri ca mine, doar că era deja îndrăgostit de Helen.

Toate surorile ei scoaseră un oftat de plăcere, așa că Sera se gândi că marchizul făcu vreun gest drăguț la spusele prietenului lui, dar Sera era prea ocupată să se uite la soțul ei, care se îndrepta spre ea, de parcă nu se afla la șase metri deasupra.

– Mai ții minte ce ți-am spus în noaptea aia?

– Mi-ai spus că iubirea e o mare aberație.

Mai mulți bărbați părură să fie în asentimentul lui. Mal încuviință din cap.

– Asta am spus. Și, la mai puțin de zece minute după, m-am îndrăgostit.

Inima ei bătea cu putere. Și ea se îndrăgostise. Făcuse planuri să îl caute pe legendarul duce numai bun de însurătoare, și apoi dăduse nas în nas cu el, și el fusese perfect. Și aproape că se simțise dezamăgită că era același bărbat pe care se gândise să pună mâna.

– Mai ții minte primul cântec pe care mi l-ai cântat?

Bineînțeles că ținea minte. Și el o știa. Îl cântase în noaptea aceea la The Singing Sparrow.

– Da.

Mal ajunse la primul rând de scaune care îi despărțeau, toate ocupate de lorzi cu robă și perucă.

– Ai grijă, Haven, mormăi unul dintre ei.

El păru să nu audă.

– *Ea s-a născut în ziua aceea, în inima unui băiat.* Am crezut dintotdeauna că era vorba despre tine. Că te-ai găsit în mine. Lacrimile începură să îi înțepe ochii. Dar, pe măsură ce anii au trecut, mi-am dat seama că era o nebunie să cred asta. Căci cum rămânea cu el? Cu băiatul care s-a născut în aceeași zi, în inima unei fete?

Cuvintele erau încărcate de emoție, iar încheieturile Seraphinei se albiră de la forța cu care se agăța de balustradă.

– Cum rămâne cu povestea băiatului care n-a văzut soarele până n-a întâlnit-o pe ea? Luna? Stelele?

El încremeni, cu privirea ațintită spre ea, scrutând fiecare bucățică din chipul ei, pe măsură ce ea făcea același lucru și își dorea ca Mal să fi fost mai aproape.

Probabil își dorea și el același lucru, pentru că se mișcă atunci, se urcă pe băncile grele de dedesubt, fără să îi pese nici de mobilierul străvechi, nici de aristocrații venerabili care fură nevoiți să se îndepărteze din calea lui pentru a nu fi călcați în picioare de ducele de Haven. Părea interesat doar să ajungă mai aproape de ea.

– Acum începe, șopti Sesily.

Sera se aplecă mai tare ca să se uite cum el se îndreptă spre pilonii încastrați în peretele de sub ea și, fără șovăială, începu să escaladeze peretele.

Încăperea răsună sub greutatea unui geamăt colectiv, vreo zece bărbați de la parter izbucniră în critici mânioase, iar doi, chiar sub el, se apucară de robe, de parcă puteau astfel să îl oprească.

Nu puteau. Era prea rapid, prea puternic și mult prea al naibii de perfect, trecând un picior peste balustradă, chiar când Seleste și Sophie se dădură înapoi ca să îi facă loc, în vreme ce Sesily țipă încântată de la câțiva metri depărtare.

Sau așa se gândi Sera... că era Sesily. Nu avea de gând să întoarcă privirea de la Mal ca să se asigure. Și, imediat după aceea, el ajunse înaintea ei, cu răsuflarea întretăiată de efortul... Doamne sfinte! Escaladase peretele.

Se întinse spre ea, cu degete tremurătoare care îi prinseră o buclă în spatele urechii. Atingerea lui îi lăsă urme de foc pe piele. Când vorbi, vocea lui era sugrumată de emoție:

– Cum rămâne cu băiatul care nu putea să o lase să plece?

Sera izbucni în lacrimi fierbinți și neașteptate.

– De fapt, asta a fost mereu problema, îi spuse ea. Nu m-ai fi lăsat să plec.

Sau poate problema era că el nu ar fi păstrat-o aproape. Nimic nu mai avea sens. Doar ce se întâmpla acum. El, aici, atingând-o.

El scutură din cap.

– Am fost un nemernic. Nu mi-am dat seama că, cu cât te țineam mai aproape, cu atât mai departe puteai să zbori. Nu mi-am dat seama că puteai să-ți iei zborul. Și eram tânăr și prost. Doar Dumnezeu știe c-am făcut lucruri tinerești și prostești, printre care și să jur că n-o să te las să pleci niciodată.

El se opri, iar ea tânji după oamenii care fuseseră odată, după oamenii tineri, frumoși și neliniștiți care făcuseră totul greșit.

– Chiar după ce te-ai întors, mi-am jurat că n-o să te las să mai pleci vreodată, Sera, pentru că n-am încetat nici măcar o clipă să-mi doresc să rămâi.

Dar ea fusese nevoită să plece. Distrusese atâtea lucruri.

Era de parcă putea să îi audă gândurile.

– Știu că tu crezi că noi doi am eșuat, dragostea mea, dar nu e așa. Eu am eșuat. Eu te-am dezamăgit.

Ea scutură din cap, și lacrimile îi curgeau șiroaie.

– Nu.

Desigur, nu era adevărat. Amândoi eșuaseră și amândoi reușiseră. Erau mai buni tocmai grație pierderilor, riscurilor, lumii pe care o lăsaseră în urmă și lumilor noi pe care le construiseră după aceea.

Nu eșuaseră.

Iubiseră.

Chiar iubeau.

El ridică cealaltă mână, îi cuprinse ferm chipul în palmă și îi vorbi, de parcă nu se uita la ei o lume întreagă:

– Am crezut că dacă alerg după tine destul de mult și destul de departe și dacă te țin destul de aproape, aș putea să te conving că m-am schimbat. Că am putea să o luăm de la capăt. Dar nu pot să fac asta și să-ți ofer totodată și libertatea, singurul lucru pe care mi l-ai cerut vreodată și singurul lucru pe care ți l-am refuzat vreodată. Pentru că am fost un nemernic de la bun început. Nu te-am meritat nici măcar o clipă.

– Nu! Mal...

– Ba da, dragostea mea. Gata cu umblatul după tine. Va trebui să mă mulțumesc să te găsesc noaptea în stele. El se opri, iar ei i se tăie răsuflarea, conștientizând ceea ce urma să facă. Pentru mine n-o să mai existe niciodată altă femeie. Dar nu alegerea mea contează, ci a ta. Iar dacă tu nu vrei asta, atunci prefer să-ți dau drumul, așa cum ți-ai dorit de la bun început. Alături... El se opri și o luă de la capăt... Alături de altcineva. Cineva în care să ai încredere. Cineva în care să crezi.

O lăsă fără suflare; lacrimile curgeau de-a binelea acum, îi alunecau pe obraji, și nu se putea opri, așa cum nu se putea opri din a-i repeta numele.

„Te cred. Asta e de ajuns. Tu ești de ajuns."

– Încă suntem căsătoriți, îi șopti el și o sărută, în fața surorilor ei și a parlamentului, printre urale și urlete dezaprobatoare care se pierdură în atingerea prelungă, plină de dor și extraordinar de delicată.

Și tristă. Pentru că părea ca un ultim sărut.

Părea un rămas-bun.

După ce se încheie, el își apăsă fruntea pe a ei.

– Nu-mi doresc decât să fii liberă, dragoste. Nu-mi doresc decât să fii fericită. Nu-mi doresc decât să-ți alegi propriul drum și să știi că o să te iubesc și mai mult pentru asta, îi spuse el, încet, de parcă putea să îi dea drumul, ca unei păsări, spre văzduh. O să te iubesc.

Ce făcea?

Și atunci îi dădu drumul, se întoarse cu o convingere desăvârșită și ridică vocea spre Camera Lorzilor.

– Lord cancelar, votez pentru.

Și așa, într-o clipită, erau divorțați.

Capitolul 27

Fiecare ducesă are ziua ei de glorie

La două ore după aceea, Mal intră în birourile lui de la parlament și o găsi pe fosta lui soție înăuntru.

Se opri chiar în pragul ușii, cu mâna pe mâner, și o sorbi din priviri, cum stătea cocoțată pe pervazul prelung al ferestrei, care dădea spre catedrala St. Paul, cu genunchii la piept, nemișcată și frumoasă, în lumina zilei perfecte de octombrie.

„Și aici."

Slavă Cerului, era aici.

Nu își întoarse privirea când îi vorbi, cu chipul rămas într-un profil perfect și aurit.

– Îmi închipui că membrii Camerei Lorzilor nu sunt încântați de tine azi, duce.

El închise ușa și se sprijini cu spatele de ea, de teamă că, dacă se apropia mai mult, ea avea să dispară și el urma să rămână din nou singur. La urma urmelor, nu mai era legată de el. Putea să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

– Mulți dintre ei nu sunt, nu. Mal își petrecuse ultimele două ore făcându-și drum prin mânia și dezaprobarea celor optzeci de membri ai aristocrației care votaseră împotriva dizolvării mariajului lui. Cred că nu am respectat instituția.

– Instituția căsătoriei? Sau instituția parlamentului?

– Un pic din amândouă.

Răsuflarea ei ușoară ar fi putut să fie un râs.

– Doar un pic? Te-ai îmbrăcat rușinos și nepermis de nepotrivit pentru Camera Lorzilor, Excelență.

– Interesant, dar nimeni nu pare să fi fost nici măcar vag interesat de asta.

– Cred că au fost mai îngrijorați că ai escaladat peretele și m-ai sărutat.

– Da, răspunse el. Dar erai soția mea atunci, deci cred că au fost enervați că, de îndată ce se află veștile, vor trebui să facă și ei ceva asemănător pentru soțiile lor.

– Eu n-aș recomanda asta, spuse ea. Asemenea gesturi mărețe se termină mult prea adesea cu un divorț.

– Mult prea adesea?

Ar fi dat orice ca să se uite la el. Să se întoarcă spre el și să îi spună fiecare lucru la care se gândea.

Și apoi se uită la el și îl prinse în mreje. Așa cum făcuse întotdeauna.

– În sută la sută dintre cazuri.

Mal avu nevoie de toată puterea de care era în stare ca să nu se ducă la ea. Își jurase că avea să înceteze să mai alerge după ea. Își jurase că urma să o lase să își facă propriile alegeri.

– Groaznică soartă!

Atunci, ea zâmbi ușor și perfect.

– Ești nebun.

– Nu ești prima care să-mi spună asta pe ziua de azi.

Ea se întoarse, ridică o mână spre fereastră și desenă un cerc pe geam. Rămase tăcută pentru multă vreme, astfel că el nu era sigur că urma să mai vorbească din nou, și își dădu seama că nu îi păsa dacă aveau să trăiască acolo, pentru totdeauna, în tăcere, atâta timp cât erau împreună.

Și apoi...

– Marinarii de pe nava care merge la Boston îmi spuneau Porumbița. El inspiră brusc la auzul cuvintelor dulci și încântătoare, pline de amintiri. Ea zâmbi, visătoare în razele soarelui. Mă plăceau.

– De asta nu mă îndoiesc, spuse el, urându-i pe bărbații aceia pentru că se bucuraseră de ea într-o vreme în care el era atât de disperat să o găsească.

Ea clătină din cap.

– Nu așa. Eram... Cuvintele i se stinseră treptat, în căutarea încheierii potrivite. Apoi: Eram tristă.

Nu ar fi putut să reziste nevoii de a se duce spre ea nici dacă ar fi avut puterea a zece bărbați. Dar, ca prin minune, când ajunse la fereastră, reuși cumva să nu o atingă; în schimb, se așeză pe locul de lângă ea, vrând să o revendice, știind că nu trebuia să facă asta. Știind că, dacă o făcea, ea se putea opri, dorindu-și să facă orice ca să împiedice un asemenea lucru.

Ea nu își întoarse privirea de la orașul aflat dincolo de fereastră.

– Eram tristă și abia dacă dormeam, așa că mă plimbam. În primele nopți, mi-au spus că nu pot sta pe punte, că era mult prea primejdios.

– Era o traversare a Atlanticului în februarie.

Simpla rostire a cuvintelor îl făcu să se simtă nervos. Ea ar fi putut să se îmbolnăvească teribil. Ba mai rău. Detesta ideea unei călătorii îngrozitoare, azvârlită încolo și încoace de mare, amenințată de starea vremii. Singură.

El ar fi trebuit să fie cu ea.

De la bun început, nu ar fi trebuit să se găsească acolo.

Dacă ar fi fost mai puțin prost.

– Vorbești ca ei. Ea zâmbi. Nu sunt atât de fragilă.

– Nu, încuviință el. Ești frumusețe și oțel.

Ea își reluă povestea:

– În principal, nu mă voiau pe punte pentru că eram femeie, iar femeile aduc ghinion marinarilor.

– Îmi închipui că tu nu credeai o asemenea superstiție.

Ea râse încet și delicat, iar sunetul vibră în măruntaiele lui.

– Chiar nu. Voiam să stau la aer. Îmi plăcea vântul înghețat. Așa că am insistat.

La auzul cuvintelor ei, Mal fu cuprins de plăcere. Bineînțeles că insistase. Ca întotdeauna, curajoasă și puternică.

– Nici de asta nu mă-ndoiesc.

– Și cântam.

– Porumbița.

Numele pe care i-l dăduseră marinarii.

– Spuneau că mi-au zis așa doar pentru că de fiecare dată cântam ca o tânguire.

El închise ochii, urând cuvintele și ceea ce implicau. Amintirea și regretul. El ar fi trebuit să stea alături de ea ca să o țină în brațe când se tânguia. Să o ajute să treacă peste toate, cu iubirea lui.

Ar fi trebuit să treacă peste asta prin iubire.

Ea continuă:

– Când am ajuns la Boston... când l-am întâlnit pe Caleb – la insistența unora dintre marinari, care îl cunoșteau și erau convinși că aveam să facem o echipă minunată...

El deschise ochii și îi găsi privirea ațintită spre el, uluitoare și albastră, strălucind știutoare și transmițând și altceva. Ceva ca o promisiune.

– Vrei să știi de ce am păstrat numele?

– Da. Mai mult ca orice pe lume.

– Pentru că porumbeii se împerechează o singură dată în viață, și am știut că pentru mine nu avea să mai existe niciodată altcineva.

Cuvintele ei îl slăbiră, îl făcură să se aplece înainte, spre ea, disperat să îi fie mai aproape, și totuși încă temător să o atingă. Temător să o grăbească. Își strânse pumnii. Putea să aștepte. Putea să aștepte o viață întreagă dacă era nevoie.

Ea nu întoarse privirea, părând să capete putere din adevăr. Libertate din adevăr.

– Când am făcut călătoria înapoi, spre Londra, eram... mai fericită. Mai încrezătoare. Mai puternică. Și când am revenit pe puntea *aia* – ignorând din nou superstiția – și am cântat, cântecele meu nu mai erau chiar atât de melancolice. Marinarii m-au învățat cântecele lor marinărești, unele de-a dreptul îndrăznețe.

– Mi-ar plăcea să le ascult pe astea. Era adevărat. Voia să stea pe iarbă la Highley, să lase adierea vântului de vară să îi învăluie și să poarte cântecele ei indecente spre toate colțurile lumii.

– Știu unul despre un flăcău din Glasgow, care o să te facă să roșești. Ea zâmbi visătoare și privi pe fereastră. După o pauză, spuse: Mi-au pus un nume și la întoarcere.

– Vrabia.

– Mi-au spus că îi făceam să viseze la fetele de acasă. Dar vrăbiile nu reprezintă doar ideea de acasă. Întoarse privirea spre el. Tinerii marinari își tatuează adesea vrăbii pe brațe. Pentru libertate. Lui Mal i se tăie răsuflarea. Libertatea de a se duce unde vor și de a fi ce vor. Libertatea de a închide o ușă și de a deschide una nouă pentru a transforma în *acasă* locul în care acostezi. Ea se opri. Apoi adăugă încet: Libertatea de a uita.

El aștepta, mușcându-și limba, refuzând să vorbească, disperat ca ea să continue.

În cele din urmă, vorbi:

– Doamne, Dumnezeule, Mal! Nu-ți dai seama? N-am ales Vrabia în defavoarea ta. Sau America, sau pe Caleb, sau orice altceva. Le-am ales pe toate astea pentru că nu te aveam pe tine. Pentru că nu m-am gândit că te voi mai avea vreodată. El îi auzi lacrimile în voce când adăugă: Pentru că nu m-am gândit că o să mă ierți vreodată, așa că am încercat să uit. Ea oftă, prelung și tremurător, în vreme ce se lupta cu amintirile. Am încercat din răsputeri să uit totul. Și nu puteam să-mi amintesc decât de tine. Mi-am spus că Porumbița era rămășița trecutului meu. Și mi-am promis că Vrabia era promisiunea viitorului meu. Atunci, ea se uită la el, cu ochii strălucind înlăcrimați. Când, de fapt, am fost ambele tot timpul.

El nu mai putu să se abțină. Se apropie de ea, o trase spre el și o cuprinse în brațe. Iar ea se supuse, fără șovăială.

– Mal, șopti în pieptul lui când o trase mai aproape, sărutându-i părul. Îmi pare așa rău, spuse ea. Pentru atâtea lucruri.

Ea plângea, și el nu putea să suporte. Îi înălță chipul spre al lui, îi sărută obrajii, îi sorbi lacrimile când șopti:

– Nu, îngerul meu. Suferința e de partea mea. Regretul. Nu ți-am spus niciodată cât de mult te iubeam. Nu ți-am arătat niciodată cât de mult îmi doream să te cunosc. Nici măcar nu am stat vreodată la masă cu surorile tale – care, apropo, îmi plac poate mai mult decât ar trebui.

Ea râse printre lacrimi la spusele lui.

– Te cuceresc treptat.

El se retrase și îi întâlni privirea serioasă.

– Au fost atât de multe lucruri pe care nu le-am spus niciodată. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le spun acum. Pentru totdeauna. Și îi spuse, șoptindu-i toate lucrurile pe care voia să i le spună. Cât era de frumoasă, de perfectă, cât de mult o iubea. O sărută printre cuvinte, delicat și dulce, ștergându-i lacrimile cu buzele și cu degetele, acoperind-o cu sărutări, până când îi găsi din nou buzele delicate, dulci și perfecte.

Dăinui acolo, apăsând săruturi lungi și duioase pe buzele ei, printre jurămintele care îl copleșeau.

– Te iubesc, îi șopti ca o rugăciune. Un sărut. Am nevoie de tine. Alt sărut. Rămâi. Altul și un altul, și un altul, până ce lacrimile Serafinei dispărură, și ea se agăță de el, obligându-i săruturile să fie mai apăsate, mai lungi, mai înflăcărate.

Totuși, înainte să se consume unul pe celălalt, Sera îl opri, răsuflând greoi, retrăgându-se – atâta cât îi permitea el.

– Ai divorțat de mine.

El încuviință din cap.

– Am vrut...

Ea îi opri cuvintele cu un sărut.

– Știu ce ai vrut. Ai vrut să-mi oferi libertatea. Ai vrut să mă lași să aleg.

– Și acum vreau să cad în genunchi și să te implor să mă alegi pe mine.

Ea se uită țintă în ochii lui și zâmbi, nevinovată și sinceră, trimițând bucurie și plăcere înăuntrul lui.

– Este o ofertă frumoasă și ademenitoare. Dar mă tem că nu vreau să aleg. Vreau totul.

– Poți să ai The Singing Sparrow, Sera. Acum este a ta. Calhoun are hârtiile. Nu mai trebuie decât să le semnezi.

Ea clătină din cap.

– Și cu tine cum rămâne?

– N-ai nevoie de hârtii ca să mă deții pe mine. Locul meu e lângă tine. O sărută din nou, prelung și domol, până ce buzele ei se întredeschiseră și se lipiră de ale lui. Mă ai. Aici. Acum. Pentru totdeauna. Oricum vrei.

– E foarte greu pentru o fată să alerge după tine.

Cuvintele – implicațiile lor – vibrară înăuntrul lui.

– Vrei să alergi după mine?

– Dacă nu te deranjează foarte tare, duce.

– Chiar deloc, ducesă.

Ea se retrase imediat și țâțâi cu falsă dezaprobare.

– *Fostă* ducesă. Acum, o simplă lady. Și până și asta e o titulatură discutabilă. Începu să vorbească în șoaptă: Vezi tu, sunt divorțată *acum. Și dețin o cârciumă.*

– Ah, spuse el, apropiindu-se de ea, sărutându-i bărbia când ea îl luă de gât. Sună teribil de scandalos.

– Oh, absolut. Ce să vezi, chiar în dimineața asta am scandalizat Camera Lorzilor.

– Ce coincidență, și eu am făcut la fel.

Ea zâmbi larg.

– Ai fi uimit să afli ce face divorțul dintr-un om integru și de bună-credință.

– Sunt convins că aș fi, o tachină el, iubind zâmbetul de pe buzele ei. De ce nu-mi arăți chiar acum?

– La momentul potrivit. Dar, mai întâi, trebuie să-ți spun că am citit câte ceva de când m-ai părăsit.

– Tu m-ai părăsit prima, spuse el.

– Da, dar tu mi-ai distrus cârciuma și apoi m-ai părăsit.

– Am fost nevoit să conving optzeci de membri ai parlamentului să se plaseze de partea unei ducese în procedura de divorț. Nu este cea mai ușoară dintre sarcini. Numărul de dispoziții scrise pe care le-am împărțit în stânga și în dreapta este uimitor.

Ea râse.

– Și o să discutăm despre toate astea pe îndelete în curând. Dar, mai întâi, vreau să-ți spun ce am aflat.

Câtă vreme rămânea în brațele lui, putea la fel de bine să citească procesul verbal al ultimei sesiuni parlamentare.

– Chiar te rog.

– M-am torturat citind despre Pleiade.

Și, astfel, el fu fascinat. Degetele ei se jucară în părul lui câtă vreme continuă:

– Vezi tu, Merope este singura dintre cele șapte surori care nu poate să fie văzută fără un telescop. Știai?

Inima lui începu să bată cu putere.

– Da.

– Bineînțeles că știai. Și, mai întâi, mi-ar plăcea foarte mult să-mi iau un telescop și să arunc o privire la ea.

Avea să-i cumpere un telescop chiar azi. Avea să-i construiască un afurisit de observator.

– Se spune că își ascunde chipul de rușine pentru că toate surorile ei s-au măritat cu zei, iar ea a iubit un muritor.

El încuviință din cap.

– Da.

– Eu cred că se înșală. Eu cred că stă cu spatele pentru că își caută fericirea în direcția greșită. Cred că e în căutarea cerului, așteptând ca iubirea să o găsească. Și... Ea se opri, cu cuvintele suspendate în aer... *Dacă s-ar întoarce numai, ar vedea că Orion a fost acolo tot timpul, așteptând să o facă fericită.*

El încuviință din cap, apoi își rosti cuvintele cu greutate:

– El își dorește doar fericirea ei.

Ochii ei albaștri îl găsiră. Rămaseră ațintiți în ai lui.

– Și iubirea ei, sper.

– Doamne, da. Iubirea ei.

Lacrimile licăriră în ochii ei.

– Trebuie să-ți spun că sunt aici pentru mai mult de atât.

Orice. Avea să îi dea orice.

Ea se ridică din poala lui, iar el regretă mișcarea, până ce ea rămase în picioare înaintea lui, și el văzu ce purta. Roba lui. Cum de nu observase înainte? Și cum de acum, că observă, era convins că nu mai văzuse niciodată în viața lui ceva atât de uluitor?

– N-am vrut să mă duc acasă pentru a găsi ceva de îmbrăcat.

– Îmi amintesc că purtai o rochie perfect respectabilă mai devreme, spuse el și înălță capul.

Ce avea de gând?

Un zâmbet sfios se jucă pe buzele ei câtă vreme pipăi legăturile robei.

– Da, dar m-am gândit că roșul se potrivește mai bine.

Și așa, Mal deveni disperat după ea; se întoarse cu fața spre ea, se întinse după ea, o prinse de mijloc și o trase mai aproape, între picioarele lui, furându-i încă o dată buzele câtă vreme deschise roba. Iar apoi mormăi:

– Mi-am amintit că sunt foarte supărat că i-ai spus altei femei despre atracția mea pentru roșu. Va trebui să-ți ceri iertare pentru asta mai târziu.

Ea răsuflă întretăiat la auzul cuvintelor lui. Sau poate era senzația mâinilor lui, care alunecau peste catifeaua robei, trăgând-o spre el.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Mâinile ei îi cuprinseră bărbia, și ea îi înălță chipul spre ea, apoi îl sărută. Mal își luă revanșa și lăsă mâna să-i alunece prelung și lent peste catifeaua moale a robei.

– Are vreo importanță dacă spun că vreau să fiu singura femeie care să mai poarte vreodată roșu pentru tine?

Lui i se tăie răsuflarea.

– Da, are.

– Este adevărat, spuse ea. Vreau să fiu singura femeie. Pentru totdeauna.

Cuvintele vuiră în urechile lui.

– Pentru totdeauna cum?

– Pentru totdeauna, ca parteneră. Pentru totdeauna, ca de la egal la egal. Ea se opri. Pentru totdeauna, îndrăgostiți. Pentru totdeauna, căsătoriți.

El nu reuși să se abțină.

– Ești sigură?

– Sunt, spuse ea cu un râset. Am fost în dimineața asta, dar ai divorțat de mine înainte să apuc să-ți spun. Dar... totul se leagă numai bine. Dacă o să mă vrei înapoi.

Și el râse, incapabil să se abțină. Ideea că putea să nu o vrea înapoi era ridicolă.

– O să te vreau, cred.

Ea schiță un zâmbet care dispăru înainte ca Mal să se bucure de căldura lui.

– Ești sigur? Nu o să... nu o să... Ea trase adânc aer în piept și oftă, iar el ghici lacrimile din sunetul pe care îl scoase. Nu o să ai un moștenitor.

El îi cuprinse chipul în mâini.

– O să te am pe tine. O să te iubesc pe tine. Și o să îmbătrânesc în brațele tale.

Ea închise ochii, și o lacrimă îi alunecă pe obraz. Mal o șterse cu degetul. Se sărutară încet și perfect, iar el își dori ca ea să îl creadă. Să înțeleagă că nu era nimic fără ea, și că ea era tot ce avea să își dorească vreodată.

Trebuie să îl fi crezut, căci, după ce termină, ea se îndepărtă, cu degetele apropiindu-se de închizătoarea robei din catifea roșie. Desfăcu funda, și catifeaua alunecă la picioarele ei, tăindu-i răsuflarea lui Mal.

Era goală pe dedesubt.

Era goală, și într-o clipită ajunse în brațele lui.

O trase în poala lui, fără șovăială, iubind felul în care îl încălecă, iubind senzația pielii ei și sunetul oftatului ei de plăcere. Iubind-o pe ea.

– Lady Seraphina, scandalizezi acest loc.

– Ce mi-ai spus ultima dată când am fost aici? Că ăsta este un loc pentru bărbații hotărâți?

O săruta pe gât, desenând cerculețe cu limba în locul în care gâtul îi întâlnea umărul, unde era suficient de sensibilă încât putea să o facă să ofteze cu o simplă atingere. Zâmbi acolo, pe pielea imposibil de fină, mâinile găsind linia rotundă a posteriorului ei când Sera îi trase haina de pe umeri.

– Mi se pare că-mi amintesc o asemenea descriere.

Cu haina înlăturată, mâna i se avântă spre sânul ei, îl cuprinse, îi testă povara grea, iar ea gemu ușor la atingerea lui.

– Și ce ai de spus despre asta?

Buzele lui urmăriră conturul sânului.

– Sunt hotărât acum, nu crezi?

Ea izbucni în râs; sunetul răsună pe coridoarele serioase și respectabile ale parlamentului, nelalocul lui și perfect. Iar Mal se apucă să o facă să râdă din nou și din nou, până ce ajunse să scoată sunete complet diferite.

Și apoi începu să facă și el la fel.

Când se întoarseră pe pământ, pe podeaua din biroul lui, învăluiți în roba grea din catifea – robă pe care nu avea să mai fie în stare să o poarte fără să o cheme pe soția lui ca să îl ajute să o dea jos –, apăsă un sărut pe tâmpla ei și spuse încet:

– Presupun că trebuie să mă apuc să răspândesc zvonuri azi.

Ea înalță capul, cu fruntea marcată de confuzie.

– Ce zvonuri?

El îi zâmbi fostei și viitoarei soții.

– Ar trebui să ne anunțăm logodna, nu crezi? Ducele de Haven și Vrabia cântătoare?

Iarăși râsul acela frumos, perfect *și al lui.*

– Neapărat. Nu ne-am dori ca oamenii să vorbească pe la colțuri.

Epilog

Pruncul Bevingstoke: Haven nu mai are răbdare!

După cinci ani

– Excelență, pur și simplu nu se poate!

Mal nici nu se mai uită a doua oară la moașă când intră valvârtej în încăpere, aruncându-și mănușile pe podea, apoi haina pe urma lor, având ochi doar pentru soția lui, în vreme ce se așeză pe pat lângă ea.

Soția lui care părea mult prea senină, dat fiind că urma să nască peste câteva minute.

– Îi dai emoții moașei.

– O să fie bine. El îi luă mâna și o duse la gură pentru un sărut apăsat. Nu te mai ating niciodată.

Ea râse, de parcă erau afară la o plimbare.

– Așa ai spus și *dățile trecute*.

– De data asta vorbesc serios.

– Ai spus *asta* și ultima dată.

El nu își amintea, dar își închipui că o făcuse. La trei luni după cea de-a doua măreață nuntă – un spectacol impresionant la care participase jumătate din Londra, la insistențele cumnatei lui –, Sera și Mal descoperiseră cu surprindere, încântare și groază că Sera aștepta un copil.

Ca prin minune, o naștere ușoară aduse la viață un fiu sănătos, Oliver, care avea acum cinci ani și era înnebunit după cai și pictură. La doi ani după aceea, îi uraseră bun venit Ameliei, minunată ca mama ei, și cu foarte multe păreri. Chiar în dimineața aceea, la micul dejun, îl privise pe Malcolm fix în ochi și îi spusese:

– Dacă tu și mama puteți să aveți un bebeluș, e corect ca eu și Oliver să avem o pisicuță.

Mal își petrecuse dimineața în grajduri, alegând perechea perfectă de pisici care să trăiască în conac. La urma urmei, subliniase Amelia, bebelușul trebuia să primească un cadou la naștere. Era pur și simplu un lucru politicos.

Era de la sine înțeles că medicul care spusese, după nașterea primului copil, că Sera era stearpă se înșelase. Iar viața fericită pe care o începuseră Sera și Mal devenise un haos la fel de fericit.

– Ai primit vreo veste de la The Singing Sparrow? întrebă Sera, de parcă se afla în grădină la un joc de popice pe iarbă, nu pregătindu-se să nască.

– Caleb a ajuns abia ieri, răspunse Mal. Cârciuma ta e pe mâini bune, câtă vreme tu te ocupi de alte treburi.

Familia trăia cea mai mare parte din an la Londra, destul de aproape de The Singing Sparrow pentru ca Sera să se ocupe de activitățile zilnice, iar Vrabia însăși putea să găsească timp ca să cânte la ocazii rare și minunate, mereu în prezența ducelui de Haven.

Dar toți copiii lor se născuseră la Highley, iar acesta nu avea să se abată de la regulă.

Sera fu cuprinsă de un val de disconfort și răsuflă întretăiat.

– E timpul.

Mal își suflecă mânecile și se așeză în spatele soției lui. Chiar dacă era absolut înnebunit după copiii lui și îi mulțumea lui Dumnezeu în fiecare zi din viața lui norocoasă pentru ei, nu se schimba cu nimic faptul că nu îi plăcea deloc procesul prin care apăreau pe lume.

– Mi se aduce aminte că nu-mi place nici o parte din povestea asta.

– Îți plac foarte mult momentele care ne conduc spre asta, soțul meu, spuse ea pe un ton sec. La fel și mie.

Moașa țâțâi cu dezaprobare, iar Mal ridică dintr-o sprânceană.

– Știi că se spune că sunt scandalos, nu? Și iată-te aici, scandalizând încăperea cu discuția ta despre momentele care conduc spre asta.

Ea zâmbi.

– Dată fiind starea în care mă aflu, sunt ferm convinsă că încăperea e conștientă de momentele care conduc spre asta.

El râse, înnebunit după soția lui, ca de obicei frumusețe și oțel.

Apoi ea fu cuprinsă de un val de durere, iar Mal se strădui din răsputeri să își păstreze cumpătul, în vreme ce moașa se uită la Sera.

– Vine copilașul, Excelență! Îl privi pe Malcolm. Sunteți sigur că vreți să rămâneți?

Sera îi strânse mâna.

– Este sigur.

De parcă exista vreun alt loc în care să își dorească să se afle.

Își oferi mâinile soției lui și puterea lui, în timp ce ea se avântă în uriașa și extraordinara sarcină de a aduce pe lume copilul lor. Nu că avea nevoie de el.

Într-adevăr, Mal avu nevoie de puterea Seraphinei când, la câteva minute după aceea – plânsetele zdravene ale celui de-al doilea lor fiu umplură încăperea și inima lui Mal –, ea o născu pe cea de-a treia fiică a lor.

După câteva ore, când soarele apunea la orizont, cufundând camera într-o nuanță bogată de auriu, Mal intră în apartamentele ducale unde își găsi soția în pat, arătând ca un înger, cu părul curgându-i în valuri peste umeri, înconjurată de copiii lor.

Ținea în brațe unul din gemeni, celălalt adormit lângă ea, ambii fericit de inconștienți de cercetările scrutătoare la care îi supuneau frații lor mai mari. Privirea Seraphinei o întâlni pe a lui, albastră și plină de iubire, cu un zâmbet jucăuș pe buze înainte să spună, cu un amuzament reținut în glas:

– Tocmai ne gândeam la opțiunile noastre.

El se apropie, simțindu-se de parcă inima stătea să îi explodeze în piept la priveliștea pe care i-o ofereau copiii aceia, femeia aceea. Dragostea lui.

Amelia stătea în patru labe și se uita atent la copilul din pat.

– Îl prefer pe el.

Oliver clătină din cap cu toată seriozitatea.

– Eu nu. Surorile pot să fie o mare bătaie de cap.

– Asta e foarte adevărat, încuviință Sera, vorbind dintr-o mare experiență personală. Dar pot să fie și extraordinar de loiale.

– Și extraordinare în luptă, adăugă Mal și îi făcu cu ochiul soției lui.

– Totuși, spuse Oliver, prefer să păstrez băiatul.

Mal ridică din sprâncene.

– Poftim?

Sera zâmbi larg.

– Se pare că au ales un singur nume și, de aceea, trebuie să alegem pe care îl păstrăm.

Veni rândul lui să zâmbească larg.

– Numele vă ajută în luarea deciziei?

Ea clătină din cap.

– Mă tem că nu.

El își privi copiii mai mari.

– Care e numele?

– Puișor, spuse simplu Amelia.

Mal râse tare și mult, înainte să se așeze în capul patului, de cealaltă parte a fiicei lui.

– Ei bine, cred că îi păstrăm pe amândoi, dacă nu vă supărați.

Oliver oftă.

– Dacă trebuie.

Mal se aplecă și își sărută soția, dulce și lent.

– Ești extraordinară.

– Chiar sunt, nu? spuse ea fericită.

El chicoti și se aplecă să apese un sărut pe fruntea copilului din brațele ei, apoi un altul pe fetița adormită pe pat.

– Și pe mine! strigă Amelia, aruncându-se în brațele lui.

El o strânse apăsat la piept și îi sărută și ei fruntea, în vreme ce Oliver alergă spre brațul liber al Seraphinei.

Familia zăbovi așa până ce ultimele urme ale soarelui auriu se dizolvară în pete de roșu și violet, apoi se stinseră în întuneric, dezvăluind stele și o lună argintie pe cerul nopții. Mal își duse copiii în dormitoarele lor, așeză bebelușii în camera alăturată – camerele rezervate pe vremuri ducesei de Haven fuseseră transformate în creșă, întrucât nici Sera, nici Mal nu își doreau sub nici o formă să doarmă separat.

De îndată ce copiii fuseseră aranjați la locurile lor, Mal se întoarse și își găsi soția în dreptul ferestrei deschise din dormitorul lor. Din spate, depuse un sărut pe pielea fină de deasupra cămășii de noapte și o luă în brațe.

Ea se lăsă cuprinsă în mângâierea lui, abandonându-se în îmbrățișare minute bune.

– O să răcești la fereastra asta, soție.

– Vezi? îi arătă ea. E acolo.

El urmări direcția arătată de ea.

– Orion. Sărmanul, mereu la vânătoare.

– Cred că vrei să spui sărmana fată, niciodată prinsă. Atunci, Sera se întoarse spre el, își înălță fața spre a lui și își ridică mâna ca să îl atragă într-un sărut, apăsat și domol, plin de iubire. Când se despărțiră, ea adăugă: Ar trebui să ia frâiele chestiunii în propriile mâini. El n-o să știe niciodată ce l-a lovit.

– Aiurea! O ridică în brațe și o duse în pat. Dacă ar alerga după el, el ar face orice ca să se lase prins. Și, ei bine...

Ea zâmbi la cuvintele lui și se ghemui mai aproape de el.

– Și ce se întâmplă după ce îl prinde?

El o sărută cu blândețe, fascinat de viața pe care o împărtășeau.

– O să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe, firește.

Ea zâmbi, cu ochii închiși, cuprinsă de somn.

– În sfârșit. Și pe bună dreptate.

Nota autoarei

Povestea lui Haven și a Seraphinei m-a bântuit mai multă vreme decât pot spune – cu mult înainte să își primească numele și să joace un rol în *Cucerirea unui libertin* ca un catalizator pentru povestea de dragoste a lui Sophie și a lui King. *Ziua ducesei* este o poveste a regăsirii speranței prin durere – dintr-o căsătorie care s-ar putea să nu iasă niciodată și o pierdere care se poate să nu fie niciodată depășită –, iar, când m-am așezat să o scriu, nu aveam nici cea mai vagă idee că avea să devină povestea atâtor femei pe care le cunosc, femei care m-au uimit cu puterea și abilitatea lor de a face față unui viitor incert. Nu aș fi putut anticipa că, în cursul redactării acestei cărți, aveau să mă inspire atât de multe femei – prietene, membre ale familiei, cititoare, necunoscute –, toate făcute din frumusețe și oțel. Sera vă este dedicată vouă.

Deși pare că divorțul dintre Sera și Haven a fost obținut prea ușor, întâmplările din poveste sunt o oglindire surprinzător de apropiată a procedurilor de divorț din Camera Lorzilor de la începutul anilor 1800. Până în 1857, femeile erau în mare parte excluse când era vorba despre cererea divorțului, deoarece soțiile nu aveau personalitate juridică. Ba, mai mult, soțiilor nu li se permitea să depună mărturie în nume propriu în parlament, ceea ce făcea ca divorțul ce avea la bază alte motive decât adulterul feminin să fie greu de obținut. Totuși, la finele anilor 1700, s-a produs o schimbare a modului în care parlamentul și societatea vedeau căsătoria – mai puțin ca o cerere a bunei-cuviințe și mai mult ca o posibilitate la fericire –, iar cererile de divorț au crescut semnificativ... despărțirea de comun acord.

În esență, bărbații și femeile care trăiau în căsnicii nefericite colaborau ca să atingă un scop comun – adesea, cu un spectator care era atras în toată povestea și care trebuia să fie martor la adulterul soției. Un vot rapid (deși scump) în parlament ducea la dizolvarea căsătoriei, și fiecare era liber să își vadă de drum și să se căsătorească cu persoana iubită. Vă împărtășesc aceste detalii pentru că am fost

șocată să aflu cu câtă ușurință reușea un cuplu bogat și cu influență să își obțină divorțul – și fascinată de ideea că soții și soțiile colaborau ca să își încheie cât mai repede socotelile. Pentru o istorie bogată și fundamentală a istoriei divorțului în Anglia, recomand cartea *Road to Divorce* a lui Lawrence Stone, care m-a însoțit constant câtă vreme am scris – spre neliniștea soțului meu. De asemenea, colecțiile extinse ale sesiunilor parlamentului de la British Library au fost esențiale.

O notă despre cântecele Seraphinei: *The Spanish Ladies* este un vechi cântec marinăresc, precedând anii 1700, când a fost, în cele din urmă, scris. De asemenea, am folosit și poemul „*Oft in the Stilly Night* și *The Last Rose of Summer* ale lui Thomas Moore. „S-a născut în acea zi în inima unui băiat" îmi aparține, grație unei cafenele din Franța al cărei perete mi-a fost principala sursă de inspirație.

Uneori, o bucată de istorie se prinde de tine și nu o mai poți lăsa deoparte. De câțiva ani (și după mai multe cărți), am tot căutat o modalitate prin care să integrez în poveste o sală de bal subacvatică. Sala de bal este reală! Există o sală aproape identică la Witley Park în Surrey, o construcție masivă construită la sfârșitul secolului al XIX-lea de către Whitaker Wright, un afurisit de milionar excentric. În timp ce sala de bal subacvatică a lui Witley a fost ridicată în anii 1890, nu există nici un motiv pentru care ea să nu fi putut exista în anii 1830, făcută de mâinile unui om disperat să construiască un monument al iubirii, după cum submarinele din metal și sticlă există de mai bine de un secol. Deși am schimbat Neptunul lui Witley cu Orionul lui Highley, m-am și inspirat din fotografii și povești ale persoanelor care au vizitat sala de bal de la Witley, care, în mod absolut remarcabil, rămâne intactă. Sunt profund îndatorată celor de la Atlas Obscura și numeroșilor utilizatori Reddit pentru angajamentul lor față de înțelegerea fizicii și ingineriei sălii de bal.

Ca întotdeauna, le sunt recunoscătoare lui Carrie Feron, lui Carolyn Coons și echipei extraordinare de la Avon Books, inclusiv lui Liate Stehlik, Shawn Nicholls, Pam Jaffee, Caroline Perny, Tobly McSmith, Carla Parker, Brian Grogan, Frank Albanese, Eileen DeWald și Eleanor Mikucki. De asemenea, îi mulțumesc lui Steve Axelrod, care are cele mai bune povești.

Sunt norocoasă să am un soț care nu m-a făcut nici măcar o singură dată să vreau să dau buzna în parlament și prieteni foarte buni. Mulțumesc lui Eric pentru calmul netulburat; lui Lily Everett, lui Carrie Ryan și lui Sophie Jordan pentru prietenia lor neabătută;

și lui Bob, Tom, Felicity și tuturor de la Krupa Grocery pentru că mi-au păstrat o masă liberă.

Și vouă, cititori minunați, vă mulțumesc pentru încrederea pe care mi-o acordați, pentru că îmi citiți cărțile și împărtășiți atât de mult din voi cu mine. Aceste cărți nu sunt nimic fără voi. Sper că mă veți însoți cu toții în 2018 pentru următoarea mea serie, care îi va avea drept protagoniști pe bastarzii Bareknuckle și pe unele tinere femei care vi se vor părea familiare.

Oh, iar pentru Sesily și Americanul, țineți aproape!

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să mă apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

vor apărea:

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*